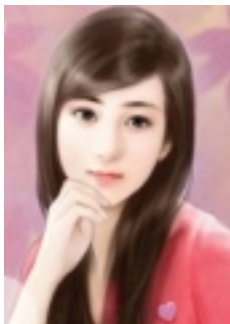

Em Chỉ Tiếc Không Ở Bên Anh Đến Già

Contents

Em Chỉ Tiếc Không Ở Bên Anh Đến Già	1
1. Chương 1: Chẳng Qua Cũng Chỉ Một Lần Từ Bỏ	2
2. Chương 2: Vì Anh, Sắp Đi Ngủ Rồi Mà Em Còn Phải Ăn Tận Hai Que Kem Đây	7
3. Chương 3: Nếu Có Thể, Tôi Mong Được Làm Một Cô Bé Ngốc Suốt Đời	15
4. Chương 4: Đó Là Một Người Mẹ Dịu Dàng, Chỉ Là, Tình Yêu Của Bà Ấy Không Dành Cho Tôi	24
5. Chương 5: Ánh Trăng Đêm Ấy, Và Người Thiếu Niên Tên La Duy	31
6. Chương 6: Anh Cười Đẹp Tựa Gió Xuân, Nhưng Không Thổi Được Hoa Đào Trong Tim Tôi . .	39
7. Chương 7: Nếu Cậu Rơi Lệ Ở Chân Trời, Tôi Sẽ Khóc Cùng Nơi Góc Bể	49
8. Chương 8: Chị Ấy Bối Anh Mà Khóc, Anh Lại Vì Em Mà Cười	54
9. Chương 9: Tôi Thích Cậu, Thế Nhưng Tôi Không Dám	63
10. Chương 10: Thì Ra Tên Của Hạnh Phúc, Còn Gọi Là An Tâm	70
11. Chương 11: Anh Tốt Với Em Đến Thế, Nhưng Em Vẫn Khuyên Anh Rời Đi	76
12. Chương 12: Em Còn Nhớ Pháo Hoa Năm Ấy, Và Lời Anh Đã Nói Với Em Không?	85
13. Chương 13: Em Muốn Một Ngôi Nhà Thế Nào, Anh Đều Có Thể Cho Em	91
14. Chương 14: Tôi Có Thể Giả Vờ Cười, Có Thể Nói Dối, Đây Có Tính Là Sở Trường Không? . .	98
15. Chương 15: Không Hát Có Được Không?	106
16. Chương 16: Dù Trong Lòng Oán Hận, Ngoài Mặt Vẫn Mỉm Cười	113
17. Chương 17: Những Mối Tình Đầu Trên Thế Gian, Hầu Hết Đều Không Có Một Kết Cục Trọn Vẹn	125
18. Chương 18: Trong Ảnh Tốt Nghiệp, Chúng Tôi Đều Cười Trông Đến Là Ngốc Nghếch	136
19. Chương 19: Không Phải Tôi Không Hiểu, Chỉ Là Tôi Không Muốn Làm Người Lớn Buồn . .	141
20. Chương 20: Đã Từng Trải Qua Một Mối Tình, Vậy Mà Tôi Vẫn Không Hiểu Tình Yêu . . .	147
21. Chương 21: Tôi Đứng Ở Đó, Vừa Khóc Vừa Cười, Trải Qua Một Đời Một Kiếp	155
22. Chương 22: Rốt Cuộc Đã Buông Bỏ Được, Hóa Ra Cũng Chỉ Đến Thế Mà Thôi	163
23. Chương 23: Mãn Nguyệt, Anh Vốn Dĩ Muốn Đưa Em Sang Anh	171
24. Chương 24: Tha Thứ Cho Em, Không Thể Bên Anh Đến Già	177
25. Chương 25: Ngoại Truyện Lưu Thành Hề	181
26. Chương 26: Ngoại Truyện Bùi Lương Vũ	184
27. Chương 27: Đồi Lời	185

Em Chỉ Tiếc Không Ở Bên Anh Đến Già

Giới thiệu

Điều xuyên suốt truyện Em Chỉ Tiếc Không Ở Bên Anh Đến Già của tác giả Đường Phù Dao có lẽ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-tiec-khong-o-ben-anh-den-gia>

1. Chương 1: Chẳng Qua Cũng Chỉ Một Lần Từ Bỏ

Tính cách của anh trai tôi rất khó chịu, còn tôi thì tốt tính lắm.

Trong sâu thẳm, tôi luôn mong đợi một ngày có được cơ hội đá anh ấy ngã lăn quay trên mặt đất, điên cuồng đập anh ấy mười tám cái, rồi lại dùng lời cay nghiệt sỉ nhục anh ấy suốt hai mươi tư giờ.

Năm tôi bảy tuổi, bố mẹ tôi ly hôn. Ban đầu, tôi ở cùng với mẹ, sau này mẹ tái hôn, tôi lại bị đuổi về chỗ bố.

Chú tôi Lương Kiến Huy là người cực kỳ thông minh. Nghe nói thời còn trẻ, chú ấy giỏi nhất là kết giao với bạn bè xấu, sống rất phóng túng. Lúc đó, chú ấy và người công tác ở cục xây dựng thành phố như bố tôi chia thành hai phe rõ ràng, chú là phản diện, còn bố tôi là chính diện. Bệnh cao huyết áp của ông nội cũng là từ chú ấy mà ra. Về sau không biết chú vay tiền ở đâu mua được mấy chiếc xe, bắt đầu kinh doanh vận tải. Nhờ những mối quan hệ có được từ thời còn ăn chơi, việc kinh doanh càng ngày càng phát triển, càng ngày càng tham gia vào nhiều lĩnh vực. Vài năm sau đã trở thành người giàu nhất huyện.

Năm bố tôi kết hôn, chú ấy lên tỉnh. Lúc sắp tốt nghiệp, chú thành lập một công ty khoa học kỹ thuật trên tỉnh, có những cấp dưới khá đặc biệt, đều là những sinh viên hoặc nghiên cứu sinh.

Ngày tôi đầy tháng, chú ấy lái một chiếc xe hơi màu đen về, đặt vào lòng tôi một miếng ngọc bội rất lớn, đưa ẹ mười nghìn đồng*1 làm tiền mừng đầy tháng tôi, làm xôn xao cả thị trấn nhỏ. Từ đó về sau, chú ấy trở thành thần tượng của tất cả thanh niên trong huyện.

Sau này chú kết hôn, nghe nói nhà gái là một gia đình rất quyền thế trên tỉnh, nhưng lại đã có một đứa con riêng lớn hơn tôi năm tuổi. Lúc chú với thím về cũng không đưa theo người con riêng đó, nhưng ông nội vẫn đóng cửa không gặp. Bà nội gạt nước mắt thở dài, cuối cùng vẫn cho thím một cái nhẫn vàng. Thím vô cùng xinh đẹp, nhưng có chút khách khí và xa cách. Hôm đó họ ở lại khách sạn tốt nhất trong huyện, sáng sớm hôm sau thì lái xe đi.

Tôi không hiểu, cũng chẳng quan tâm người lớn có cách nhìn thế nào. Tôi chỉ đơn giản là thích người thím này. Thím ấy tặng tôi một chiếc váy rất đẹp. Trước giờ tôi chưa từng gặp một người phụ nữ xinh đẹp hơn người như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn thấy một chiếc váy đẹp đến thế.

Vài năm sau đó, họ rất ít khi trở về. Tết đến cũng chỉ về ăn cơm một chút rồi lại đi ngay.

Năm tôi mười tuổi, mẹ kế mang thai...

Bà ấy nói với ông nội tôi, “Trẻ con thì phải được lo liệu từ nhỏ. Giáo dục ở trên tỉnh tốt, chú của con bé lại giỏi giang, Viên Viên*2 nhà chúng ta tương lai dù không vào được đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh*3 thì cũng có thể vào đại học lớn trên tỉnh.”

Bà ấy nói với bố tôi: “Chú ấy kết hôn với người phụ nữ kia đã nhiều năm như vậy cũng chưa có con. Có thể nuôi con của người khác, tại sao không thể nuôi con của anh trai mình?”

Tôi trốn ở sau cánh cửa, nhìn khuôn mặt bà ấy, lần đầu tiên trong thâm tâm cảm thấy hận một người đến vậy. Lúc ấy tôi thực sự không hiểu, tôi cười ngọt ngào với bà ấy, tôi cố gắng ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng lấy lòng bà, vì sao còn muốn đuổi tôi đi?

Không chỉ riêng bà ấy, bố mẹ, thậm chí đến ông bà nội, ai cũng làm như tôi là đứa trẻ mà họ thương yêu nhất, thế nhưng chẳng ai trong số họ muốn giữ tôi lại.

Tôi đi tìm mẹ. Lúc mở cửa, mẹ còn đang bế một đứa trẻ đang ngủ say. Nhìn thấy tôi đầm đìa nước mắt, bà vội vã đứng lên, nhẹ nhàng đặt đứa trẻ trong tay vào nôi, đưa tôi vào buồng trong, lau nước mắt cho tôi, nhẹ giọng hỏi, “Mẹ kể ước gì con hay sao?”

Tôi vừa khóc vừa kể. Mẹ vừa nghe vừa tỏ vẻ không yên tâm, liên tục nhắc tôi nhỏ giọng thôi.

Bà nói, “Đừng làm em gái con thức giấc.”

Tôi ngừng khóc, chỉ cảm thấy người đàn bà trước mặt mình thật xa lạ. Trong tim bỗng dấy lên một cảm giác kỳ lạ, nhưng đứa trẻ con như tôi lúc đó không lý giải nổi. Rất nhiều năm sau khi tôi lớn lên, trải qua đủ loại cảm xúc, nhớ lại cảm giác trong tim ngày hôm ấy, mới nhận ra đó là đau lòng.

Cuối cùng mẹ nói, “Đi lên tỉnh cũng tốt. Giờ mẹ không thể chăm sóc con. So với việc phải ở nhà cùng mẹ kể, thà cho con về ở nhà chú. Đó là chú ruột của con, sẽ không đối xử tệ với con đâu.”

Tôi đi tìm người bạn tốt nhất của mình là Lưu Manh Manh, ôm cô ấy mà khóc khàn cả giọng. Cô ấy không hiểu chuyện gì, chỉ biết luống cuống an ủi tôi.

Cô ấy nói, không sao mà Viên Viên. Cậu vẫn có thể trở về vào các kỳ nghỉ, chúng ta sẽ chơi với nhau, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt.

Lúc chú tới đón, tôi không hề khóc. Người khóc nhiều nhất là bà nội, bà cầm tay tôi, không ngừng lau nước mắt. Bố tôi, sau nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng nói chuyện với chú, ông nói, Viên Viên là niềm hy vọng của nhà ta, chú hãy đối xử tốt với con bé. Chú cười, nói đó là chuyện đương nhiên.

Bà nội nói với tôi, “Viên Viên, cháu phải ngoan nhé, phải nghe lời chú, bao giờ được nghỉ thì về đây, bà nội làm đồ ăn ngon cho cháu ăn.”

Khoảnh khắc ấy, tôi thực sự muốn lao vào lòng bà nội, xin bà đừng để cháu đi, xin bà cho cháu ở lại, cháu sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ chăm chỉ học hành, cháu còn có thể giúp việc cho bà... Chỉ xin bà cho cháu ở lại.

Sau đó chú cầm tay tôi. Tay của chú vừa to lớn lại vừa ấm áp. Chú nói, Viên Viên chào ông bà nội đi, rồi chúng ta lên đường.

Thực ra, bẩm sinh tôi là một con bé nhát gan, thế nên tôi đã nói, tạm biệt ông, tạm biệt bà...

Chú không thềm liếc bố và mẹ kể một cái, tôi cũng không thềm...

Xe đi được một đoạn rất xa rồi, tôi mới quay đầu. Con đường phía sau chỉ toàn là bụi đất, nhưng tôi vẫn cố chấp nhìn, nhìn rất lâu, rất lâu... Chú thở dài, xoa đầu tôi nói, “Đứa trẻ ngoan...”

Tôi do dự mãi mới dè dặt mở miệng, “Chú ơi, chú có thể đừng bỏ rơi cháu nữa được không ạ?”

Chú nhìn tôi, cau mày rồi nở nụ cười. Nụ cười ấy, hình như có gì kỳ lạ, khiến người ta nhìn vào chỉ muốn rơi nước mắt. Chú nói, “Cháu đừng có nghĩ lung tung, về sau cháu chính là con gái của chú rồi.” Chú nói xong lại xoa đầu tôi.

Nước mắt tôi bỗng dưng chảy ra...

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy người tốt nhất trên thế giới này chính là chú của mình.

Hôm đó, tôi khóc mãi rồi ngủ thiếp đi. Lúc chú gọi tôi dậy, chúng tôi đã đến nhà rồi. Nhà của chú là một tòa nhà rất lớn rất đẹp. Xung quanh tòa nhà này còn có rất nhiều tòa nhà khác. Tôi cố gắng không để lộ vẻ kém cỏi của mình, nhưng vẫn không thể nhìn mà đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Con gái luôn có chút

hư vinh như vậy. Nghĩ đến việc sau này mình có thể ở trong ngôi nhà đẹp như thế này, cuối cùng tôi cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Thím ra mở cửa, khẽ cười khi trông thấy tôi. Không quá nhiệt tình nhưng cũng không quá lạnh nhạt. Thím nói, “Có mệt không, giờ chúng ta sẽ ăn cơm ngay.”

Trẻ con cũng có linh cảm. Tôi cảm thấy thím không ghét tôi, lúc bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước cửa có một đôi dép nhỏ màu hồng phấn, tôi cũng bắt chước chú đi vào. Thím nắm tay tôi dẫn tôi vào phòng khách, sau đó nhìn lên trên tầng nói lớn:

“Thành Hề, em gái tới rồi mà con còn không dậy à?”

“Dậy ngay đây, dậy ngay đây!” Trên tầng vọng xuống một của một thiếu niên, nghe có vẻ rất miễn cưỡng. Sau đó cửa mở, một người con trai mặc quần đùi bọc chăn quanh mình đi từ bên trong ra, dáng vẻ còn ngái ngủ.

Tôi vội vàng nở nụ cười ngọt ngào, nịnh nọt mà gọi một tiếng: “Anh trai”.

Người con trai có dung mạo rất giống thím ấy từ trên cao nhìn xuống khắp người tôi một lượt, chẳng nề nang gì mà lẩm bẩm một câu: “Đồ nhà quê.”

Nụ cười trên mặt tôi đột nhiên cứng lại.

Đây chính là anh trai tôi Lưu Thành Hề, ở sau lưng tôi gọi anh ấy là kẻ khó chịu siêu cấp vũ trụ.

-

*Chú thích:

*1: Mười nghìn nhân dân tệ, tương đương gần ba mươi lăm triệu tiền Việt.

*2: Tên nữ chính là Lương Mãn Nguyệt, “Mãn Nguyệt” nghĩa là “trăng tròn”, trong nhà gọi tên thân mật là Viên Viên, “Viên Viên” có nghĩa là “tròn”.

*3: Đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh là hai trường đại học danh giá nhất Trung Quốc, nằm trong top 50 các trường đại học hàng đầu thế giới.

Trẻ con thực sự rất dễ thích ứng với cuộc sống mới, nhất là những đứa trẻ yếu đuối nhút nhát như tôi.

Tôi cố gắng học cách thích nghi với hoàn cảnh mới, cố gắng lấy lòng chú thím. Tôi chỉ sợ bọn họ lại không cần tôi, nửa đêm nằm mơ cũng gặp ác mộng. Trong mơ, chú và thím đuổi tôi về quê, nhưng chẳng ai cần tôi hết, cuối cùng tôi bị đưa vào trại trẻ mồ côi. Lúc bừng tỉnh khỏi giấc mơ, tôi lại trùm chăn mà khóc.

Tôi thề, tôi sẽ không bao giờ để cho ai bỏ rơi mình nữa.

Về sau, cuộc sống của tôi phải thật cẩn thận, thật dè dặt...

Thực ra chú và thím đối xử với tôi vô cùng tốt. Thời điểm chú còn bận làm việc, rất ít khi có thể nhìn thấy chú ở nhà. Nhưng mỗi khi chú trở về, lần nào cũng gọi tôi cùng xem TV, nói với tôi rất nhiều điều. Chú cũng không tỏ vẻ khách khí với tôi, cứ như thể chúng tôi là người thân ruột thịt đã sống cùng nhau lâu ngày vậy. Chú sẽ bảo tôi rót cho chú ly nước, lấy dép lê cho chú, cơm nước xong sẽ bảo tôi giúp thu dọn bát đĩa, khiến tôi cảm thấy rất thoải mái.

Ngày thứ hai sau khi đến nhà chú, thím đã đưa tôi đi mua sắm rất nhiều quần áo. Trung tâm thương mại lớn như vậy, quần áo đẹp nhiều đến thế, khiến tôi hoa cả mắt. Thím cười nói, vẫn luôn mong có một đứa con gái, như vậy sẽ có thể cho con ăn diện thật xinh đẹp, rồi đưa con đi dạo phố, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của người qua đường. Từ trước đến nay anh trai không chịu đi dạo phố cùng thím, cũng không chịu để thím chọn quần áo, giờ tôi đến đây, cuối cùng thím cũng được thỏa ước nguyện. Thím nói xong, tuy tôi không tin lắm, nhưng cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ vì được người khác coi trọng. Không có đứa trẻ con nào không thích quần áo mới, cũng chẳng có đứa trẻ nào không thích được một người phụ nữ xinh đẹp hào phóng đối xử tốt với mình.

Đương nhiên là trừ Lưu Thành Hề, người mà tôi gọi là anh trai kia.

Thím đối tốt với tôi như thế, tôi sẽ không khỏi muốn làm thân với con của thím, nhất là một thiếu niên đẹp đến vậy. Anh ấy còn đẹp hơn cả một đứa con gái như tôi. Anh ấy và thím rất giống nhau, khuôn mặt cực kỳ ưa nhìn, cũng rất ít khi cười, đa phần anh ấy thường tỏ vẻ khó chịu. Khi chú và thím nói chuyện cùng, anh ấy toàn đáp lại bằng mấy chữ cộc lốc như “à”, “ừm”, “biết rồi”. Chú và thím đều không tức giận, thậm chí có đôi lúc tôi còn cảm thấy như họ đang muốn lấy lòng anh ấy.

Trong nhà này, địa vị của anh trai là cao nhất, còn địa vị của tôi là thấp nhất. Bởi vì tôi luôn muốn lấy lòng chú thím, mà chú thím lại luôn muốn lấy lòng anh. Thế nên mỗi khi trông thấy anh, tôi sẽ nở nụ cười ngọt ngào; lúc ăn cơm, tôi sẽ xung phong nhận nhiệm vụ đi lên tầng gọi anh ấy. Có đôi khi, tôi ngập ngừng muốn nói chuyện với anh, nhưng lại bị ánh mắt của anh dọa cho sợ chết khiếp, lại đành thôi.

Rất may là tuy anh có hơi coi thường và xa cách, nhưng cũng không gây khó dễ cho tôi. Thím nói, bây giờ đang là tuổi nổi loạn của anh ấy, tôi đừng để ý làm gì.

“Nó bị ông ngoại chiều đến sinh hư, nên bây giờ rất ương bướng ngang ngược, chẳng ai bảo được nó nữa.”

Thím đưa tôi về nhà ngoại thím. Bên đó là người miền Bắc, nên tôi cũng gọi bố của thím là ông ngoại. Khi còn nhỏ suy nghĩ rất đơn giản, tôi cho rằng ông ngoại là quan lớn thì nhà của ông chắc còn phải xa hơn cả nhà chú, vậy nên đã chuẩn bị trước tâm lý, cuối cùng lại thành ra ngạc nhiên. Nhà của ông là một ngôi nhà lớn thoạt nhìn khá bình thường, cảnh vật xung quanh rất đẹp. Cổng nhà còn có người đứng gác, trông thật uy phong.

Ông ngoại có hơi nghiêm túc, nhưng lúc nói chuyện với tôi cũng rất mềm mỏng. Bà ngoại rất nhiệt tình, vui vẻ cho tôi hoa quả và kẹo, nhìn tôi cười dịu hiền, cầm tay rồi lại vuốt tóc tôi. Tâm lý lo sợ họ sẽ không thích mình của tôi cuối cùng cũng được buông lỏng.

Đến giữa trưa anh trai mới đến đây. Ở trước mặt ông bà, anh khá ngoan ngoãn, nói chuyện với ông ngoại còn chịu trả lời tử tế. Bình thường hiếm khi thấy anh như vậy, tôi không khỏi nhìn lén vài lần, anh bắt được liền trừng mắt với tôi. Tôi không dám nhìn nữa, tập trung ngồi cạnh bà ngoại, nghe bà và ông nói chuyện. Bà hỏi tôi một chút tình hình trong nhà, câu nào tôi cũng ngoan ngoãn trả lời.

Bà ngoại và ông ngoại khiến tôi nhớ đến ông bà nội ở quê, thế nên ở trước mặt họ, tôi có thể mặc sức làm nũng, pha trò cho họ vui vẻ. Tôi cố tình không để ý đến ánh mắt khinh thường của anh trai. Lúc ăn cơm, anh đi qua tôi, nói nhỏ một câu chỉ đủ để hai người nghe được. Anh bảo:

“Chó ngoan.”

Mặt tôi đỏ lên, lại làm bộ không nghe thấy rồi bỏ đi.

Tôi đi học tiểu học, được xếp vào khối lớp Sáu*1.

Ngày đầu tiên tôi đi học cũng không ổn lắm. Lúc đó, trong khối tiểu học, tiếng phổ thông không thông dụng như bây giờ. Mỗi khi đi học, ở trong lớp toàn nói tiếng địa phương, tôi nghe không hiểu, cũng không thể tham gia vào các cuộc nói chuyện. Ở trong nhà, thím và anh trai đều là người miền Bắc nên ngày ngày đều nói chuyện bằng tiếng phổ thông, tôi lại càng không học được gì cả. Tôi không dám nói chuyện với các bạn học. Trong mắt tôi, họ đều có vẻ kiêu căng của đám trẻ con trên tỉnh lớn. Tuy họ cũng không biết tôi từ đâu đến, nhưng bắt gặp tôi cũng cảm thấy tự ti.

Đau đầu hơn nữa là chuyện học tập của tôi. Lúc còn nhỏ, bố mẹ không rảnh mà trông nom tôi, năm tôi năm tuổi đã cho tôi vào tiểu học. Tôi mù mờ mất một năm, cuối cùng cũng hiểu, đó là vì bố mẹ tôi ở nhà cứ đụng một chút lại cãi nhau, đánh nhau, hoặc chiến tranh lạnh.

Sau đó họ ly hôn, tôi bị đẩy qua đẩy lại, thực sự chẳng ai thèm lo chuyện học hành của tôi. Không ai quản lý, tôi lại càng vui, làm bài tập chủ yếu là ứng phó, lúc thi cử, đến bảy, tám mươi phần trăm là không biết; sau khi tan học phần lớn thời gian là đi chơi với Lưu Mạnh Mạnh. Việc mà tôi giỏi nhất chính là chơi nhảy dây. Giờ đến đây học, tôi mới nhận ra khác biệt lớn biết bao.

Tôi không dám nói cho chú thím, chỉ biết tự mình cố gắng. May mà tôi cũng không quá ngốc, dần dần vẫn có thể theo kịp chương trình học. Nhưng vẫn có khi gặp phải đề khó, khó đến mức dù tôi có nghĩ nát đầu cũng không tìm ra cách giải.

Tôi chỉ còn cách đi gõ cửa phòng anh trai.

Anh nói, “Vào đi”.

Tôi mở cửa vào. Anh đang chăm chú vào máy chơi game, không thèm liếc tôi lấy một cái, cũng chẳng hỏi tôi tìm anh có chuyện gì.

Tôi chỉ còn cách tự mình mở miệng.

“Anh ơi... Em... Em có bài tập không biết làm, anh chỉ cho em được không?”

Anh nhìn tôi một cái, không thèm mở miệng, lại cắm đầu xuống chơi game. Một lúc sau thấy chán mới tạm dừng trò chơi, nhận lấy vở bài tập và bút của tôi.

“Dễ thế mà cũng không biết làm. Đúng là đồ ngốc.” Anh nhăn mặt, vung bút một cái đã viết được ra đáp án.

Tôi nhìn vào, chỉ thấy có mỗi đáp án ở trên giấy, đang định mở miệng, anh đã lại tiếp tục chơi. Hết cách, tôi chỉ có thể đóng cửa, lặng lẽ rời đi.

Tôi đứng ngoài cửa cắn chặt răng, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng. Về sau dù có gặp phải bài khó cũng sẽ không đi tìm anh ta nữa.

Hôm sau tôi đi học sớm, trong lớp đã có mấy bạn học. Họ tụ tập quanh chỗ ngồi của một bạn nữ, bàn luận về bộ phim hoạt hình tối qua. Bạn nữ kia là người duy nhất mà tôi nhớ tên, vì cô ấy là lớp trưởng, ngày thường tính tình hoạt bát đáng yêu, thầy cô và bạn bè đều thích cô ấy.

Tôi hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng đi qua bên đó.

“Ngô Gia Hình, tớ có một bài tập khó chưa làm được, cậu có thể giảng giúp tớ được không?”

Cô bạn quay đầu, ánh nắng mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên khuôn mặt trắng nõn. Cô ấy cười nói, “Được chứ.”

Vậy là từ lúc lên thị xã đến giờ, tôi đã có được người bạn đầu tiên.

Ngô Gia Hình thực sự rất đáng yêu, lại nhiệt tình giúp người khác. Cô ấy bảo, cô ấy đã muốn nói chuyện với tôi từ trước, nhưng thấy tôi không mặc đồng phục, lại mặc quần áo đẹp như vậy, lúc nào cũng chỉ cô độc một mình, khiến người khác cảm thấy rất khó tiếp cận.

Tôi rất ngạc nhiên. Tôi còn nghĩ, ở trong mắt họ tôi là một con bé nhà quê mới phải.

Thực ra trẻ con làm quen với nhau rất nhanh. Hết giờ học, cô ấy qua giúp tôi ôn lại, có câu nào không hiểu thì cứ hỏi, cô ấy sẽ kiên nhẫn nghe rồi giải thích rất tỉ mỉ. Cô ấy còn dạy tôi nói tiếng địa phương, giới thiệu tôi với các bạn học khác, đưa tôi cùng đi chơi, lúc tan học, cả nhóm cùng về nhà. Mọi người đều rất vui vẻ, khiến tôi như được trở lại những ngày tháng trước kia.

Dần dần, tôi cũng tiến vào thế giới mà tôi vẫn cho rằng rất khó với tới đó, cuối cùng cũng đã biết mong đợi từng ngày được đến trường.

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn cảm thấy thật may mắn vì khi đó bản thân mình đã dám tiến thêm một bước. Nếu không, thật chẳng biết tôi sẽ bỏ lỡ bao nhiêu quãng thời gian tươi đẹp, bỏ lỡ bao nhiêu những cô bạn đáng yêu đến thế.

Thành tích tốt nghiệp tiểu học của tôi không quá tốt, kết quả thi vào trung học cơ sở cũng bình thường, nhưng cuối cùng cũng vào được khối trung học cơ sở của trường ngoại ngữ tốt nhất thị xã. Ban đầu tôi không hiểu cái gì là trọng điểm khu, trọng điểm thị xã, trọng điểm tỉnh, vẫn là nhờ Gia Hình giải thích tôi mới hiểu được. Thành tích bình thường như tôi mà cũng có thể vào được trường tốt như thế, chắc chắn là do chú tác động. Nhưng chú cũng không nói nhiều, chỉ bảo cho tôi và anh trai học cùng trường, anh ấy cũng dễ quan tâm tôi hơn.

Đối với việc học hành của tôi và anh trai, yêu cầu của chú không hề nghiêm khắc. Vì chú luôn có quan điểm, trẻ con thì phải chơi nhiều, phải lớn lên một cách nhẹ nhàng. Đứa trẻ biết chơi mới là đứa thông minh, lớn

rồi sẽ tự biết nỗ lực để thăng tiến. Với anh tôi, chuyện khác thì không nói chứ riêng chuyện này là anh ấy nghe chú lắm, ngày nào cũng ở ngoài chơi thỏa thích. Tôi thật không nói nên lời.

Đương nhiên là anh ấy cũng giỏi sẵn rồi, thành tích toán học tốt kinh khủng. Đến cả khối trung học cơ sở xa xôi chúng tôi mà thỉnh thoảng vẫn có người nhắc tên anh ấy, lúc nhắc đến lại lộ vẻ hâm mộ vô cùng.

Lúc vừa mới nhập học, thím không yên tâm để tôi đi xe bus một mình, bảo anh hàng ngày phải đưa tôi về. Thế nên tôi tan học xong còn phải mỗi mắt đợi anh ấy nguyên một tiết học. Cuối cùng anh đi cùng một đám con trai ra khỏi lớp, ném cho tôi một tờ tiền giấy, bảo tôi tự bắt xe mà về. Đến ngày thứ hai là tôi tự biết điều đi về cùng Gia Hinh.

Gia Hinh là tự lực thi vào trường này. Khi nhận được phiếu điểm, cô ấy rất kích động mà gọi điện thoại cho tôi, “Lương Mãn Nguyệt, cậu đoán xem tớ có thi được vào trường ngoại ngữ không?”

Tôi bèn giả giọng: “Không biết được...”

“Tớ đỗ rồi! Tớ đỗ rồi! Chúng ta lại có thể học cùng trường rồi. Tớ đã nói là chúng mình trời sinh có số làm chị em mà.”

Tôi cười. “Trời sinh đã có số làm chị em”, nghe thật dễ chịu.

Tôi đã từng vô cùng không muốn đến ở nhà của chú, đã từng nghĩ cuộc sống ăn nhờ ở đậu sẽ rất u ám, rất khổ sở. Thế nhưng, thời gian đã nói cho tôi biết, cuộc sống mà tôi sợ hãi đó, thì ra lại là cuộc sống tốt nhất.

Nghĩ là biết, nếu như tôi tiếp tục sống ở ngôi nhà đó, tuy bố tôi và mẹ kế không thể xử tệ với tôi quá mức, thì nhất định cũng không xem trọng tôi. Nghe nói mẹ kế đã sinh con trai, khiến ông bà nội vốn bất mãn về việc ra đi của tôi đều rất vui mừng, sự chú ý của cả nhà chỉ trong chớp mắt đã tập trung hết vào em trai mới sinh. Những cuộc điện thoại của bố bắt đầu ít dần, từ một tuần một lần thành nửa tháng một lần, rồi thậm chí kéo dài đến một tháng.

Tôi cũng chẳng phải là không đau lòng, không phải là không uất ức. Nhưng thời gian vẫn luôn là liều thuốc tốt nhất. Thời gian qua lâu, cuối cùng tôi cũng từ bỏ. Bởi vì tôi nhát gan, tôi yếu đuối, thế nên tôi chỉ biết cúi đầu nhẫn nhịn. Tôi cũng không phản kháng. Chuyện đã như vậy rồi, tuy không thể thay đổi, tuy không thể bày tỏ nỗi uất ức của mình với ai, nhưng tôi sẽ cố gắng sống thật tốt cho chính mình.

Cuộc sống được nâng niu, sự giáo dục tốt, một người chú yêu thương mình, một người thím quan tâm mình, ông bà ngoại hiền từ, bạn bè đáng yêu, và cả người anh trai tính cách tuy khó chịu nhưng cũng dần trở nên thân thuộc kia, tôi cần phải thật trân trọng. Những điều này là thật, không phải ảo giác. Tôi sẽ không bị bỏ rơi nữa, cũng sẽ không phải làm một kẻ đáng thương mà chẳng ai cần.

Hết chương 1

*Chú thích:

*1. Hệ thống giáo dục Trung Quốc khác với Việt Nam. Ở Trung Quốc, bậc Tiểu học học sáu năm, bậc Sơ trung (trung học cơ sở) học ba năm, bậc Cao trung (trung học phổ thông) học ba năm.

2. Chương 2: Vì Anh, Sắp Đi Ngủ Rồi Mà Em Còn Phải Ăn Tận Hai Que Kem Đây

Tuy anh trai lớn hơn tôi năm tuổi, nhưng vì tôi đi học sớm, thế nên anh chỉ hơn tôi bốn lớp. Tôi lên lớp 8, anh học lớp 12.

Ý kiến của người lớn chia làm hai phe. Chú và thím hy vọng anh có thể thi vào ngành tài chính của một trường đại học trọng điểm, tương lai kế thừa sự nghiệp của chú, nếu có thể phát triển hơn nữa thì càng tốt.

Ông ngoại lại không tán thành để anh làm doanh nhân. Ông muốn anh vào trường quân đội. Tuy không thể hy sinh xương máu cho đất nước, thế nhưng cũng có thể đóng góp vào sự nghiệp bảo vệ tổ quốc.

Chú đương nhiên không dám phản đối ra mặt, nhưng lúc về nhà lại nói, “Không có những doanh nhân ngày ngày cống hiến nhiệt huyết trên bàn rượu như chúng ta, đất nước sẽ không phát triển tốt như thế đâu, thế mà bố lại không nghĩ ra.”

Thím xì một tiếng, “Lúc đó thì vâng dạ hết lời, giờ còn không biết xấu hổ mà dương dương tự đắc, có giỏi thì đứng trước mặt bố em mà nói đi.”

Chú chỉ cười, lại chuyển sang nói với tôi: “Vậy việc kinh doanh của chú về sau phải giao lại cho Viên Viên rồi, đến lúc đó anh cháu làm quan chức, cháu làm doanh nhân, hai đứa kết hợp với nhau, vùng vẫy khắp bốn phương, nhỉ?”

Tôi lè lưỡi: “Cháu ngọc thể này, chú đừng hy vọng gì ở cháu. Toán cấp Hai giờ đã làm cháu đau đầu không chịu nổi rồi.”

Chú không đồng tình: “Sợ gì chứ, chú của cháu đây suýt nữa còn chẳng tốt nghiệp nổi cấp Ba mà vẫn làm sổ sách tính tiền tốt đấy thôi. Người học giỏi nhất lớp chú giờ làm gì? Làm thầy giáo dạy toán đó.”

“Lương Kiến Huy, anh đừng có dạy hư trẻ nhỏ nữa đi. Viên Viên đừng nghe lời chú cháu, vẫn phải cố gắng học hành đấy.”

Tôi cười không nói. Anh trai không tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng tôi, đi thẳng lên tầng. Anh đối với chú luôn bình thường như vậy, cũng chưa bao giờ gọi chú là bố, nhưng xem ra vẫn kính trọng chú.

Tôi không rõ kỳ vọng của chú đối với tôi là thật hay giả, dù sao tôi cũng tự biết thân mình, tôi chỉ muốn sau này có một công việc ổn định, có thể tự lập, sống đơn giản thôi, còn nghiệp lớn cứ giao cho đồng chí Lưu Thành Hề là được rồi.

Tuy rằng ý kiến của người lớn không giống nhau, nhưng việc trước mắt vẫn là phải học hành cho tốt. Thím tôi trước nay chưa từng gò bó anh, giờ lại lập ra quy củ, muốn anh năm cuối này phải thay đổi. Tuy không hạn chế tự do của anh, nhưng mỗi ngày phải về nhà trước chín giờ tối. Thành tích nhất định không được để thím phải phiền lòng, thím cũng không muốn nghe thầy cô phản ánh rằng anh không làm bài tập, đi học và đi thi đều ngủ nữa. Nếu không, sẽ cắt tiền tiêu của anh ấy, còn tích thu luôn cả tài khoản riêng.

Tài khoản riêng của anh chắc chắn có rất nhiều tiền. Tôi mới đến nhà chú hai năm, đã có được không ít tiền mừng tuổi. Số tiền này, trước kia tôi chưa từng dám nghĩ tới. Cứ đến Tết, ông bà ngoại và bạn làm ăn của chú lại cho. Tôi chủ động đưa hết cho thím, thím lại không lấy, chỉ bảo tôi hãy giữ lại. Tiền mừng tuổi mỗi năm của anh còn hơn tôi nhiều, huống hồ ở nhà ông ngoại, tôi cũng không chỉ một lần thấy ông bà đưa một cục tiền lớn cho anh. Ngày ngày anh có thể ở bên ngoài chơi đến quên cả trời đất, tất cả đều dựa vào chỗ tiền riêng đó.

Thế nhưng thím làm việc ở bộ công thương, mỗi ngày đều bận rộn tinh lên, còn phải đi ra ngoài xã giao cùng chú, làm sao có thời gian giám sát anh. Di giúp việc trong nhà làm cơm tối xong sẽ đi. Người còn lại duy nhất chính là tôi.

Thế nên tôi nghiễm nhiên trở thành tai mắt của thím. Thật là khóc không ra nước mắt mà. Anh ơi, anh làm gì phải nhìn em buốt giá như thế?

Hôm đó, tôi bị anh gọi vào phòng, đưa cho hai quyển sách và hai quyển vở bài tập, trên mặt là vẻ hòa hoãn hiếm thấy.

Tôi không dám nhận, trừng mắt nhìn, cảm thấy miệng khô khốc, “Anh, đây là...”

“Cho em thì em cầm đi. Đây là bài tập anh giao thêm cho em.”

Tôi nhìn bìa cuốn sách dành cho học sinh lớp 12, mặt đau khổ: “Nhưng đây là bài tập của lớp 12 mà, em không làm được.”

Anh nhú mày: “Không làm được thì em không học hả? Cho em sách để làm gì? Hai môn đơn giản như Ngữ văn và Tiếng Anh chỉ cần đọc sách là hiểu rồi. Đầu em ngọc thể, không dạy trước cho em thì sau này

làm sao em theo kịp được?”

“Nhưng... Nhưng chữ của chúng ta không giống nhau.”

“Trước giờ anh chưa từng viết vào hai quyển bài tập này, thầy làm sao mà biết được chữ anh chứ. Sau này mỗi ngày anh sẽ giao bài tập cho em, làm xong thì đưa cho anh”.

“Anh...” Tôi định đem vẽ mặt cún con hay thể hiện trước mặt bà ngoại ra, cuối cùng bị anh uy hiếp trừng ột cái.

“Còn nữa, từ sau mẹ về nhà trước chín giờ, em phải gọi điện cho anh biết. Nếu mẹ về sau chín giờ mà anh chưa về, em phải bao che cho anh, sau đó cấp báo cho anh.”

“Làm sao mà cấp báo...”

“Đốt thế, tự nghĩ cách đi! Mau về làm bài tập, sáng mai đưa cho anh!” Anh không để tôi viện cớ, đẩy tôi ra khỏi phòng.

Ông trời ơi, ông có mắt không? Anh lên lớp 12, người bạn nhất lại là tôi...

Cuối cùng, mỗi ngày tôi mất một tiếng làm xong bài tập của mình, phải đau đớn mà từ bỏ bộ phim truyền hình yêu thích, tốn thêm ba tiếng làm bài tập cho anh. Phải bao che cho anh trước mặt thím, lại phải báo tin cho anh. Tôi chính là kẻ tội lỗi hai mặt trong truyền thuyết đây mà.

Người anh trai khó chịu của tôi quả nhiên là to gan. Thím vừa đặt ra quy định ngày hôm trước, hôm sau anh đã vi phạm luôn rồi.

Tôi ngồi ở bàn ngoài phòng khách, vừa mở TV, vừa lén lút mở phần đáp án phía sau quyển bài tập tiếng Anh chép vào.

Lượng bài tập của khối 12 nhiều đến mức biến thái, còn xé hết cả đáp án phía sau quyển bài tập. Tôi tin chắc những bạn học chăm chỉ của anh nhất định đều âm thầm mà cố gắng vất vả. Nhưng người học lớp 12 cũng không phải tôi, thế nên đương nhiên tôi đã ra hiệu sách mua hai quyển bài tập giống y đúc, tiện cho việc chép lại đáp án cuối sách.

Sau lưng có tiếng mở cửa, tôi liền vênh tai nghe ngóng. Nghe thấy tiếng chú thím nói chuyện, tôi lập tức nhét sách bài tập vào ngăn bên cửa cặp sách, thay bằng bàn tập Toán của mình. Nhìn lên đồng hồ, vừa mới chín rưỡi.

Mặt chú hơi đỏ, rõ ràng là đã uống rượu. Tôi liền đứng dậy đi pha trà. Thím nhìn xung quanh, hỏi:

“Viên Viên, anh cháu đã về chưa?”

Trong lòng tôi rất hốt hoảng, nhanh chóng suy nghĩ một chút, cuối cùng trả lời: “Anh vừa mới ra ngoài, bảo là đi mua chút đồ gì đó ạ.”

“Mua chút đồ, hay là lại đi chơi?”

Tôi bầm sinh nhất gan, vừa nói dối mặt đã đỏ như quan công. Tôi cúi đầu không dám nhìn thím, vội chạy lên tầng, nhấc điện thoại trong phòng gọi cho anh. Thời đó điện thoại di động vẫn là thứ hiếm, nhưng anh đã mua được một cái.

Điện thoại kết nối được, đầu kia nghe rất ồn ào. Tôi không dám nói lớn, sợ chú thím nghe được, lại sợ họ nghe qua điện thoại ở dưới nhà, bèn nói nhỏ lại:

“Anh mau về đi. Em nói anh ra ngoài mua chút đồ.”

Bên kia không trả lời, cúp máy luôn.

Tôi không rõ anh có nghe thấy không, nhưng thím lại gọi tôi xuống ăn hoa quả. Tôi thừa một tiếng, chỉ đành thấp thỏm đi xuống, trong lòng vô cùng hối hận. Lỡ bị phát hiện, vậy hình ảnh cháu gái ngoan của tôi trong mắt chú thím sẽ sụp đổ mất.

Tôi giả bộ bình tĩnh, cầm quả táo chậm rãi ăn, ánh mắt lướt qua đồng hồ, nói chuyện với chú lại nhấp nhồm không yên.

Đúng lúc tôi không thể kiên nhẫn được nữa, chuẩn bị khai báo thành thật thì tiếng mở cửa động trời vang lên. Tôi lập tức đứng phắt dậy.

Anh thay dép đi vào. Thật kỳ diệu, trong tay anh thực sự cầm một túi đồ. Không đợi thím hỏi, anh đã giơ cái túi lên, “Vừa này Viên Viên nói muốn ăn kem, con mới ra ngoài mua cho em ấy. Đây, cho em.” Anh nói mà vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Tôi chậm chậm đi qua nhận lấy túi kem, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Anh liếc tôi một cái, nhỏ giọng nói, “Vô dụng”.

Ừ đây, tôi vô dụng. Đứa em gái vô dụng này đã bao che cho anh, đến giờ đi ngủ rồi còn phải giả bộ vui vẻ mà ăn tận hai que kem đấy.

Thím rất hài lòng về việc kiểm tra đột xuất. Tôi nghĩ, cho dù thím có nghi ngờ, cũng sẽ không nghi đứa cháu luôn thành thật nghe lời như tôi sẽ giúp anh lừa thím. Điều này làm tôi hơi áy náy, âm thầm hạ quyết tâm, lần sau sẽ không bao giờ vì bao che cho anh mà nói dối nữa.

Thật may, anh đã bắt đầu có nề nếp hơn một chút. Trừ tối thứ Bảy, còn lại đều cố gắng trở về trước giờ quy định, có khi còn ăn cơm chiều. Đôi lúc thím về sớm, tôi sẽ về phòng gọi điện cho anh, thường thì anh sẽ về rất nhanh. Thế nhưng dù anh về cũng chỉ về phòng mình, không biết làm gì ở trong đó. Tôi vẫn phải làm bài tập của anh.

Tôi than thở với Gia Hinh, cô ấy cũng bất lực, chỉ biết an ủi tôi: “Cậu phải thấy may mới đúng, anh ấy còn không bắt cậu làm giúp bài tập toán hoặc bài tập vật lý.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, thế mà cô ấy lại bồi thêm một câu, “Bởi vì cậu chỉ có thể lao động chân tay, chứ không thể làm việc cần dùng trí óc được.”

Tôi nổi cáu, cô ấy vội chạy biến đi, tôi không đuổi kịp. Tiếc là chúng tôi không học cùng lớp, tôi cũng không có gan lao vào lớp người ta lôi cô ấy ra, chỉ có thể dậm chân mấy cái, rồi quay về lớp của mình.

-

Theo lý mà nói, tôi hẳn phải giống những thanh thiếu niên không ngại khó học hành, hăng hái tiến về phía trước. Lâm vào đường cùng cũng không mất chí khí, tuy ăn nhờ ở đậu cũng sẽ không chịu thua kém, ngày đêm chong đèn đọc sách, cuối cùng thành danh, khiến người ta phải nhìn mình với con mắt khác. Nhưng đầu óc tôi khá bình thường, chí khí cũng không thể tầm thường hơn, điển hình của loại người không có chí tiến thủ. Tôi chỉ muốn vâng lời chú thím, sống đơn giản, dù ở nhờ cũng không thấy mất mặt, chỉ muốn tự bảo vệ bản thân để không bị người khác bỏ rơi nữa.

Đây chính là lý do mặc dù cùng học ở trường trọng điểm, nhưng tôi lại học khác lớp với Gia Hinh. Bởi vì lớp của tôi, thực sự có hơn nửa số bạn học là vào được đây nhờ tiền.

Vậy mà bọn họ không kiêng kỵ gì, cũng chẳng bao giờ che giấu mình nhờ tiền để vào đây học. Tôi từng nghe có người nói, bố mẹ cậu ấy cho cậu ấy vào học trường này, là vì không muốn bị xem thường khi nói chuyện với người khác. Dù sao thì tốt nghiệp trung học xong, cậu ấy sẽ đi du học. Dắt một lớp vàng lên người như vậy rồi sẽ trở về kế thừa sản nghiệp. Đôi khi tôi nghĩ, vậy chẳng phải là lừa mình dối người hay sao? Dắt một lớp vàng lên bên ngoài thì thực sự sẽ trở thành báu vật?

Tuy nhiên, tôi thích bầu không khí thoải mái của lớp. Hết giờ học, kể cả những bạn tự mình thi đỗ vào trường này cũng sẽ vui vẻ xem các bạn khác bày trò vui; đôi lúc có người nói đùa, mọi người sẽ cùng cười vang. Không giống các lớp khác, hết tiết rồi vẫn có không khí căng thẳng. Gia Hinh thỉnh thoảng ra ngoài nói chuyện với tôi, đều sẽ bị giáo viên chủ nhiệm lớp họ trừng mắt nhìn.

Các lớp khác vừa hâm mộ lại vừa khinh thường lớp chúng tôi, còn lớp chúng tôi vừa ngưỡng mộ lại vừa thương xót cho bọn họ. Thực ra chẳng có ai giỏi giang hơn người, chỉ là mọi người có xuất phát điểm không giống nhau, cái đích theo đuổi cũng sẽ khác nhau.

Tôi đương nhiên không tham gia vào nhóm thích ăn chơi của lớp hay những cuộc tán gẫu ồn ào. Phần lớn thời gian, tôi chỉ yên lặng ngồi một chỗ nhìn họ mà cười. Tôi cảm thấy mình và bọn họ không có cùng xuất phát điểm. Người ta có tiền thật, tôi là giả giàu sang. Tự biết thân phận vẫn tốt hơn.

Thầy giáo lựa chọn cách xếp chỗ theo phương pháp bù trừ, xếp những học sinh ham chơi ngồi cạnh các bạn học chăm chỉ. Tôi thực sự hâm mộ những người có bạn cùng bàn cho dù không chơi bởi quá độ, nhưng vẫn chịu nói cười, bởi vì bạn cùng bàn của tôi, cả ngày không nói được với tôi câu nào hết.

Lúc tôi học, cậu ấy cũng học. Lúc tôi suy nghĩ, cậu ấy vẫn học. Lúc tôi nghỉ, cậu ấy vẫn tiếp tục học. Trừ lúc hoạt động giữa giờ và đi vệ sinh, cậu ấy hình như còn không động đậy. Ngay cả giờ thể dục tự do cậu ấy cũng ngồi học từ mới. Các bạn nam thích chơi bóng đá và bóng rổ, cậu ấy chưa từng tham gia. Không chỉ không nói chuyện với tôi, cậu ấy hầu như cũng không kết giao cùng các bạn học khác. Mà chẳng phải chỉ ở trong lớp mới vậy, các lớp khác, thậm chí toàn khối trung học cơ sở cũng không thấy cậu ấy nói chuyện với ai.

Sự cố gắng ấy đã được đền đáp. Cậu ấy luôn có tên trong ba thứ bậc cao nhất của bảng xếp hạng toàn khối. Các bạn học khác đi qua lớp tôi đều sẽ ngó vào nhìn cậu ấy. Bạn học Dương Văn Khai, ấy thế mà lại là người nổi tiếng.

Tôi nghĩ, thầy xếp tôi và cậu ấy ngồi cùng bàn, có lẽ là do thấy tôi khá trật tự ngoan ngoãn, sẽ không phàn nàn tại sao bạn cùng bàn lại quá đỗi dẫn thể này.

La Duy ngồi phía sau tôi nói: “Lương Mãn Nguyệt, thật là khổ cho cậu, ngày nào cũng phải ngồi cùng một kẻ cù lần, nếu là tớ thì đã chết vì đau khổ rồi.” Giọng cậu ta không lớn, mà lại cố ý nói thật rõ ràng. Tôi nhìn Dương Văn Khai, thấy cậu ấy hơi cứng người lại, nhưng cũng khôi phục trạng thái bình thường rất nhanh.

Tôi liền đáp: “Cậu mà khổ gì, người khổ nhất chính là Vương Khải. Ngày nào cũng bị mấy lời lảm nhảm của cậu quấy rầy, cậu nhìn đi, càng ngày trông cậu ấy càng u uất kia kìa.”

Wương Khải là bạn cùng bàn của cậu ta, nghe vậy lập tức phối hợp với tôi, bày ra bộ mặt vô cùng đau khổ mà gật đầu.

La Duy chẳng bận tâm, khoác vai cậu ấy nói: “Cậu không hiểu rồi, giữa anh em bọn tớ điều gì cũng có thể bao dung hết.” Nói xong còn nhìn Vương Khải đầy yêu thương, “Phải không cưng?”

“Gớm! Đừng có làm tôi buồn nôn nữa.” Vương Khải hất tay ra, đấm cậu ta một cái, “Lương Mãn Nguyệt, mau kiểm tra hộ tớ xem da gà nổi lên chưa.”

Mọi người đều cười, La Duy và Vương Khải thì đùa loạn lên.

Vào tiết học, tôi không nhìn được mà quan sát Dương Văn Khai. Cậu ấy rất tập trung nghe giảng, lưng thật thẳng, vẻ mặt chăm chú. Làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, những đường nét khuôn mặt rõ ràng, lông mày đậm, gần như lẩn vào tóc mái, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt, nhìn khá bình thường. Cậu ấy mặc đồng phục. Không giống La Duy luôn xem quần áo như giẻ lau, trang phục của cậu ấy rất sạch sẽ, áo rất phẳng phiu. Tôi nghĩ, bị phân vào học lớp này, lại phải ngồi cùng nữ sinh thành tích bình thường như tôi, chắc chắn cậu ấy rất không cam lòng, thế nên mới muốn chứng minh bản thân như vậy.

Người ta vẫn có những bí mật riêng và nỗi khổ riêng, cậu bạn này chắc hẳn cũng có câu chuyện của riêng mình. Cậu ấy trầm mặc khác thường, khắc khổ khác thường, quái gở khác thường... hẳn là đều có nguyên nhân. Tôi cảm thấy chúng tôi vừa giống nhau, lại vừa khác nhau.

Dần dần cậu ấy có chút mất tự nhiên, nét mặt hơi chuyển, nhưng cũng không nhìn lại đây, cuối cùng khẽ ho một tiếng. Tôi bình tĩnh, lập tức quay đầu sang chỗ khác, thậm chí le lưỡi, tiếp tục nghe giảng.

Tò mò quá nhiều thật không tốt chút nào, huống chi trước giờ tôi cũng ít khi tò mò.

Thứ Sáu tan học, tôi cúi đầu chậm chạp thu dọn sách vở. Phía dưới lớp còn một đám bạn chưa về, đang hăng hái bàn xem lát nữa đi đâu chơi.

Có người phía sau vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại, là La Duy.

“Lương Mãn Nguyệt, cậu muốn đi ăn cùng bọn tớ không?”

“Tớ?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Tôi ít khi giao tiếp với các bạn học trong lớp, vậy mà bọn họ lại mời tôi cùng đi ăn cơm.

Cậu ta cười, “Chẳng cậu thì ai? Đi cùng đi, hôm nay Tống Kỳ Phong mời, chúng ta nên nhiệt tình đáp lại cậu ấy.”

Tôi do dự nhìn phía sau, Tống Kỳ Phong bèn nhìn tôi cười: “Lương Mãn Nguyệt đi cùng đi.”

“Nhưng... Nhưng tớ chưa nói với người nhà... Nhà còn có việc...” Tôi hơi lưỡng lự, khối trung học cơ sở nghỉ, nhưng lớp 12 không nghỉ thứ Bảy, về nhà còn phải làm bài tập cho anh trai ác quỷ nữa.

“Ôi dào, lát nữa đi chơi cậu gọi điện thoại về nhà là được. Nghỉ rồi thì ra ngoài chơi chút có sao đâu.”

“Phải đó, cậu đi cùng đi, đi cùng đi! Lương Mãn Nguyệt, sao cậu lại ngoan ngoãn thế chứ, trước giờ chưa từng đi chơi.” Mấy bạn học nữ cũng đi qua khuyến tôi.

“Liệu có phải ngày nào cậu cũng ngồi cùng kẻ cù lần nên bị lây bệnh không?” La Duy trêu.

“Cậu đừng có nói xấu người ta. Cố gắng học tập là tốt”. Tôi phản bác ngay, nhưng cuối cùng cũng đồng ý lời mời nhiệt tình của họ.

Tôi báo cho Gia Hinh một tiếng, rồi đứng ở cửa lớp gọi điện cho thím. Thím bình thường thấy tôi không có bạn bè khác ngoài Gia Hinh, nghe nói tôi đi chơi cùng bạn học thì rất vui, chỉ dặn tôi về sớm một chút, rồi lại hỏi tiền tiêu vặt của tôi còn đủ không. Tôi cười bảo thím cứ yên tâm, là bạn cháu mời.

“Vây cũng được.” Thím nói, “Lần sau chúng ta mời lại. Hôm nào cháu mời bạn bè về nhà, thím sẽ chiêu đãi.”

Tống Kỳ Phong đặt một bàn lớn ở nhà hàng. Mọi người nói chuyện, cười đùa liên tục, không khí cực kỳ vui vẻ. Tuy cảm thấy học sinh trung học như vậy là hơi xa xỉ, nhưng nhìn vẻ quen thuộc của những người khác, tôi cũng im lặng.

Mặc dù tôi ít nói, nhưng xem họ chơi đùa cũng là hưởng thụ rồi, huống chi La Duy cứ luôn trêu tôi, làm mọi người chú ý. Dù sao cũng là bạn cùng tuổi, ngồi ăn với nhau một lúc, tất cả đã trở nên vô cùng thân thiện, cười nói với tôi.

Ăn cơm chiều xong, có người đề nghị đi hát karaoke, lập tức được hưởng ứng. Tôi hỏi thời gian, lưỡng lự một chút, vẫn quyết định về nhà. Mọi người đang muốn đi chơi, La Duy thấy vẻ kiên quyết của tôi cũng không giữ lại, còn rất phong độ mà gọi taxi giúp tôi.

Tôi đi về với tâm tình tốt chưa từng có. Về đến nhà còn khe khẽ hát, nhưng vừa mới vào phòng khách đã bị hoảng sợ, tiếng hát lập tức ngừng lại.

Anh trai ngồi ở sofa, nhìn tôi với vẻ không vui: “Em đi đâu mà về muộn vậy?”

Tôi nhìn đồng hồ, còn chưa đến tám giờ, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Bạn học mời đi ăn, em...”

“Nhà bỏ đói em hay sao mà phải đi ăn của người khác? Em ăn xin đấy à?” Anh cao giọng, lời nói ra cũng thật khó nghe.

“Em đã gọi điện nói với thím rồi...” Mặt tôi đỏ lên, định giải thích.

“Còn nhỏ vậy mà đã đi chơi cùng đám bạn xấu bên ngoài, em càng ngày càng hư đấy! Đừng quên thân phận của em!”

Tôi không kiềm chế được nữa, trào nước mắt, thân thể run rẩy, cố gắng cắn môi để tiếng khóc không bật ra ngoài.

Phải, suýt nữa thì tôi đã quên thân phận của mình. Tôi là người thế nào? Là kẻ ăn nhờ ở đậu chẳng ai cần, còn thua cả những đứa trẻ mồ côi. Tôi hận tính nhát gan của mình, vậy mà lại không dám phải bác. Ai ngày nào cũng đi chơi, ai chơi đi còn bắt tôi phải bao che chứ? Tôi chỉ đi chơi với bạn học một lúc, không về kịp để làm osin làm bài tập cho anh mà đã bị sỉ nhục như vậy. Bạn bè của anh tốt, còn bạn tôi thì chẳng ra gì?

“Sao không nói gì? Đuối lý rồi phải không? Vây từ sau ít chơi bởi bên ngoài thôi, đi làm bài tập đi.” Anh không để ý đến vẻ mặt tôi, đưa bài tập sang.

Tôi không nhận, chỉ yên lặng khóc.

Rốt cuộc anh cũng để ý đến, dường như hơi giật mình: “Em sao thế?”

Tôi không nhìn được nữa, khóc lớn lên.

“Này, em sao vậy? Nói em có hai câu em đã khóc rồi, sao vô dụng thế?”

Tôi mặc kệ anh, tiếp tục khóc, khóc ngày càng dữ dội. Anh cuống lên, vội lấy khăn nhét vào tay tôi. Tôi không thêm nhận, để mặc khăn rơi xuống đất. Anh hết cách, cuối cùng cầm lấy khăn tay định lau nước mắt cho tôi.

Tôi tránh anh, không ngoảnh lại mà chạy lên tầng, về phòng lao lên giường khóc lớn.

Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! Tôi ghét Lưu Thành Hề!

Thật muốn về nhà, lại không biết đâu mới là nhà của tôi. Thật muốn gục vào lòng một người mà khóc, nói hết uất ức ra, nhưng cũng biết, chẳng có vòng ôm nào dành ỉn cả.

Tôi không bao giờ quan tâm đến Lưu Thành Hề nữa, không bao giờ làm bài tập cho anh nữa...

Tôi khóc rất lâu, khóc hết tất cả uất ức tức giận, cả sự e dè cẩn thận cố gắng từ trước đến giờ, khiến nước mắt tuôn ra mãnh liệt. Khóc đến độ quên đi tất cả những lời anh vừa nói, đến mức oán hận đã buông xuống lại trào dâng. Tôi hận bố mẹ sao lại sinh tôi ra, sinh tôi ra rồi sao còn lỳ hôn, sao lại để tôi cô độc ở nơi không thuộc về mình thế này?

Khóc mãi, khóc đến lúc kiệt sức, tôi mới ngủ thiếp đi.

Hôm sau ngủ dậy, mắt vừa sưng vừa đỏ. Tôi cố mở to mắt, nhưng vẫn cứ sưng húp lại như vậy. Cũng may chú thím không ở nhà, chỉ có dì Trần giúp việc đang quét dọn. Nghe thấy tiếng bước chân tôi, dì không quay lại, “Viên Viên dậy rồi à? Thím của cháu mới đi, dặn dì bảo cháu ăn cơm rồi chuẩn bị quần áo trước, lát nữa về cô ấy đưa cháu đi cắt tóc.”

“Vâng, cháu biết rồi.” Tôi không hào hứng đáp.

Dì Trần quay đầu, nhìn dáng vẻ của tôi, lập tức nhượng mày, “Ôi trời ơi, mắt cháu sao vậy? Sao lại sưng đến mức này?”

Tôi ấp úng không biết trả lời thế nào, nhưng dì đã bỏ đồ trong tay xuống, để tôi ngồi xuống sofa, vào nhà tắm vò khăn mặt bằng nước ấm đắp lên mắt tôi, lẩm bẩm: “Vừa nhìn đã biết là khóc suốt đêm rồi. Sao cháu lại khóc đến mức này?”

“Cháu cãi nhau với bạn học...”

“Ôi, trẻ con ấy mà, có hiểu lầm gì thì giải thích rõ là được rồi. Tại cháu nhát gan, lại quá thật thà, bị uất ức cũng không nói ra, chỉ biết khóc một mình. Từ sau không được thế nữa...”

Dì vẫn nói liên tục. Tay dì dù hơi thô ráp, nhưng rất ấm áp. Nghe dì nói vậy, lòng tôi lại nổi lên uất ức và buồn thương, nước mắt muốn trào ra lại cố nuốt xuống.

“Dì ơi, dì đừng nói cho chú thím được không ạ? Cháu sợ họ lo.” Tôi nhỏ giọng xin.

Dì ngừng lại một lát, thở dài, không nói gì nữa. Tôi biết dì đồng ý rồi.

Mắt được chườm khăn nóng một lúc, quả nhiên đỡ hơn nhiều. Tôi đi rửa mặt, lúc ăn sáng xong đã không còn sưng nhiều nữa. Tôi nhìn mình trong gương, cố gắng tươi cười. Tốt lắm, cứ vậy...

Thím đưa tôi đi cắt tóc. Mái tóc dài đến thắt lưng trở thành mái tóc ngắn đáng yêu ôm lấy khuôn mặt. Tôi vốn đã không cao, để tóc này trông càng thêm nhỏ nhắn. Sau đó đi mua quần áo với thím, còn bị nhầm thành học sinh tiểu học. Thím cười với nhân viên bán hàng, nói tôi đã học lớp tám rồi, lại được người ta khen thêm một lúc nữa.

“Thật là nhìn không ra, trông chị còn tưởng chưa đến ba mươi, vậy mà con đã lớn như vậy.”

Tim tôi run lên, không dám nhìn thím, thế mà thím lại không phủ nhận: “Không đến ba mươi gì chứ? Đã sắp bốn mươi rồi. Cô thật là biết ăn nói.”

“Chắc hẳn là vì cháu rất ngoan, không khiến chị phải bận tâm nhiều.”

Thím nhìn tôi cười cười: “Đúng vậy, Viên Viên nhà tôi rất nghe lời, chưa bao giờ làm tôi phải phiền lòng.”

Bàn tay tôi đặt trong tay thím bất giác nắm chặt hơn, lại được thím yêu thương nắm lại.

Cảm giác ấm áp lặng lẽ dâng lên trong tim. Tôi nhìn khuôn mặt thím, tưởng như có vàng sáng phát ra, thân thiết như vậy, dịu dàng đến thế, làm tôi tự thấy mình yêu thím biết bao.

Tôi yêu thím, cũng thương chú. Tôi vừa cảm kích họ, vừa hy vọng mình thực sự là con ruột của họ.

Tâm trạng vốn chán chường uể oải bỗng bừng tan thành mây khói, khiến tôi cảm thấy ngay cả Lưu Thành Hề cũng không đáng ghét.

Tôi và thím mặc trang phục mẹ con về nhà. Chú hiếm khi về nhà sớm, chúng tôi hân hoan khoe với chú và dì Trần, nhận bao nhiêu lời khen của họ. Đúng lúc đang cười nói vui vẻ thì anh trai về.

Tôi lập tức thu lại nụ cười. Ánh mắt anh lướt qua tôi, ánh lên chút ngượng ngùng.

“Thành Hề, con qua đây xem. Mẹ mặc bộ này đẹp không?” Thím đứng lên xoay một vòng, còn kéo tôi qua, “Mẹ với Viên Viên mặc trang phục mẹ con, đẹp chứ?”

“Cũng được.” Anh đi đến, đặt cặp sách lên sofa.

“Tại con chẳng chịu đi dạo phố với mẹ, nếu không, mẹ con mình có thể mặc đồ đôi, con và Viên Viên có thể mặc trang phục anh em nữa.”

“Này! Em với con mặc đồ đôi, vậy anh vút đi đâu?” Chú giả vờ ghen.

Thím đánh nhẹ chú một cái “Già rồi mà không biết xấu hổ.”

“Lần sau con sẽ đi cùng hai người.” Anh đột nhiên nói.

Hai người? Tôi dựng tai lên, lòng cảm tức nghĩ thầm, ai muốn đi dạo phố với anh chứ?

Thím rất vui: “Nói rồi đấy nhé, lần sau mẹ gọi con không được trốn đâu đấy.”

“Mẹ cứ gọi con là được.”

Tôi thấy thím đưa mắt ra hiệu cho chú. Chú liền nói: “Mọi người đi dạo phố như thế không thể thiếu anh được. Anh cũng đi.”

Tôi vội phớt lờ: “Đúng ạ, chú chưa bao giờ đi dạo phố với chúng cháu đâu đấy!”

“Đi với vợ, con trai và cháu gái, dù chú có bận cũng phải dành thời gian.” Chú vừa cười xoa đầu tôi, vừa liếc nhìn anh.

Anh không nói, chỉ hơi mỉm cười.

Đến tối có người gõ cửa phòng tôi. Tôi mở cửa, hóa ra là anh.

Tôi lập tức ra về đề phòng, không phải lại đến mắng tôi đấy chứ?

Anh không nói gì, chỉ đưa cho tôi một cái hộp, trên bì in hình một điện thoại di động màu đen. Thời đó di động là vật hiếm, tuy anh có từ lâu rồi, nhưng chúng tôi vốn không giống nhau. Mà một học sinh trung học như tôi cũng không cần thứ này.

Giờ anh bỗng nhiên đưa cho tôi, đương nhiên là tôi không dám nhận.

Anh đã hơi mất kiên nhẫn: “Cho em thì em lấy đi, tránh ngày nào đó em đi chơi làm anh không tìm được.”

Tôi lưỡng lự cầm di động. Đây là gì chứ? Vừa đắm vừa xoa sao?

Đờ đẫn một lúc, khó xử nhìn chiếc hộp trong tay, tôi nghĩ, hay là cứ trả lại cho anh đi.

Lúc tôi gõ cửa đi vào, anh đang đọc sách: “Lại chuyện gì nữa?”

“Thứ này... rất quý, em không thể nhận.”

“Ở đây thì đừng có nhà quê vậy nữa. Đây là điện thoại nhà bạn anh bán, không đáng bao nhiêu tiền.”

“Nhưng... Nhưng em không dùng đến.”

“Sao lại không dùng đến, ngày nào anh cũng dùng đấy thôi.” Anh đứng lên đẩy tôi ra khỏi phòng. “Cho em thì em cứ lấy, đừng làm phiền anh nữa. Phải rồi, không được nói với mẹ anh!”

Tôi chưa yên tâm mà đã bị đẩy ra đến cửa. Bỗng nhiên anh nhớ ra chuyện gì đó, gọi lại: “Đợi đã.”

Anh quay người, đi đến bàn học lấy hai quyển bài tập: “Làm đi, sáng mai đưa cho anh.”

Nói xong nhét hai quyển sách vào tay tôi, đóng sập cửa lại.

Tôi đứng ngoài phòng, nhìn bài tập và điện thoại trên tay, lòng cảm thấy thực đúng là hối hận không kịp.

Chúng tôi thế này là làm hòa rồi sao?

Hết chương 2

3. Chương 3: Nếu Có Thể, Tôi Mong Được Làm Một Cô Bé Ngốc Suốt Đời

Trước giờ tôi sợ lạnh, nhưng dù cầu nguyện thế nào, mùa đông đau khổ vẫn đến. Đã mặc thêm áo lông bên trong đồng phục, nhưng lúc rời giường để đi học mỗi ngày thực sự vẫn là một trận chiến. Chưa đến giây cuối cùng, tôi sẽ không nhẫn tâm mà rời khỏi ổ chăn ấm áp. Kết quả, mỗi buổi sáng khi tôi vội vã chạy khỏi cửa, thì Trần đều nhanh nhẹn nhét đồ ăn sáng vào tay tôi.

Anh trai khỏe hơn tôi rất nhiều, học sinh lớp 12 lại được đặc cách không cần mặc đồng phục, thế nên anh thường mặc áo phông hoặc áo sơ mi bên trong, khoác áo khoác mỏng bên ngoài, rất khinh thường mấy lớp áo dày cộm của tôi. Tất nhiên tôi chẳng quan tâm anh ấy, giữ ấm vẫn là việc quan trọng nhất. Trước giờ anh không có thói quen dựa dẫm vào cái giường, ngày nào cũng đi sớm hơn tôi nhiều.

Chúng tôi không đi học hay về nhà cùng nhau, cũng không tiếp xúc với nhau ở trường. Anh và nhóm bạn của anh ở trường đều là nhân vật tiếng tăm, khối trung học cơ sở và khối trung học phổ thông chỉ cách nhau một đoạn đường, thường vẫn có thể nghe được tên anh. Tuy rằng tôi thực sự tồn tại, nhưng sự tồn tại đó sẽ khiến anh mất mặt. Anh sẽ không bông đùa mà nói với người khác, rằng mình có một đứa em gái ngốc học ở khối trung học cơ sở; mà tôi cũng không thích nói với ai Lưu Thành Hề là người anh trai khó chịu của tôi. Thế nên trừ Gia Hinh, không ai biết chúng tôi là anh em cả.

Buổi sáng lúc tôi còn đang ngủ, chợt có tiếng chuông vang lên. Lúc đó nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy thật ồn ào, thế nhưng tiếng nhạc chỉ dừng một lúc lại không chịu buông tha, tiếp tục kêu. Tôi đang chuẩn bị bật lỗi tai thì đột nhiên giật mình nhớ ra, vội nhảy xuống giường, tìm điện thoại di động. Gọi được điện thoại cho tôi thì chỉ có một người, vì cũng chỉ có anh mới biết số mà thôi.

“Alô, anh ạ?”

“Cái con heo này, chỉ biết ngủ thôi, cả nửa ngày rồi mà không nhận điện thoại.” Sáng sớm ra đã nổi cáu như vậy.

“Em...”

“Vào phòng anh, trên bàn có mấy bài kiểm tra đã được chỉnh sửa, em lấy rồi mang đến đây.” Anh ra lệnh.

“Nhưng em vừa đến trường là vào tiết rồi.”

“Ngốc, vậy hết tiết thì mang sang cho anh.” Không đợi tôi trả lời anh đã cúp máy.

Tôi trợn mắt nhìn cái điện thoại. Anh thông minh cho lắm vào, đi sớm thì được gì chứ, cũng quên mang đồ đây thôi.

Tôi rất không tình nguyện mặc áo khoác, đi vào phòng anh. Trên bàn đúng là có mấy bài kiểm tra được xếp gọn gàng, tôi mở to mắt nhìn, là các bài kiểm tra hóa học và vật lý đã làm xong.

Thì ra anh cũng học cơ đấy. Chỉ là anh không học Ngữ văn và tiếng Anh thôi.

Quả nhiên, thiên tài chỉ là ảo giác của mọi người đối với anh. Cậu mình thông minh bẩm sinh mà sau này không cố gắng là không được.

Lúc hết tiết vốn muốn tìm Gia Hình đi cùng, dù sao tôi trước giờ chưa từng đi sang khối trung học phổ thông. Nhưng khi đứng trước cửa lớp học của cô ấy vẫy tay, chợt trông thấy giáo viên chủ nhiệm lớp họ đứng sau cửa trông chừng như hổ rình mồi. Tôi hết cách, đành phải đi một mình.

Đi đến dưới tòa nhà khối trung học phổ thông kia, đột nhiên tôi hơi sững lại. Tôi chỉ biết phòng mà anh học năm lớp 11 thôi.

“Anh ơi, cho em hỏi, khối 12 học ở tầng mấy ạ?” Tôi trước giờ nhát gan, tuy hỏi một câu thì không sao hết, nhưng mặt đã sắp đỏ đến tận mang tai.

“À, ở cả hai phía Đông Tây của tầng Bốn.” Anh ta đưa tay chỉ xuống dưới. “Tầng Ba cũng có.”

Tôi nhìn một chút. Nhiều nơi như vậy, thực rất khó tìm, chỉ có thể đỏ mặt hỏi tiếp: “Xin hỏi, anh có biết Lưu Thành Hề học ở lớp nào không ạ?”

Ánh mắt anh ta đột nhiên có chút quái dị, cười như không cười mà nói, “Cậu ấy à, ở lớp 12.5. Phía bên kia tầng Bốn.”

“Cảm ơn anh!” Tôi gật đầu với anh ta, vội vã đi đến cầu thang. Loáng thoáng nghe thấy ở phía sau có giọng nữ nói chuyện với anh ta, nhưng không rõ, chỉ nghe được một câu. “Lại là một đứa con gái mơ mộng.”

Tốt suýt ngã ngựa, nhưng cũng không có gan quay lại giải thích.

Leo lên đến tầng Bốn, thấy anh đang nói chuyện với người khác ở hành lang, tôi thở nhẹ một hơi. Nếu anh đang ở trong lớp, tôi mà đi vào gọi anh, thì sẽ lại bị nói oan mất thôi.

Tôi im lặng vẫy tay vài cái anh mới chú ý tới, thông dong đi đến.

“Em quả là quái thú trong giới động vật. Lúc ngủ thì là heo, khi đi chính là con rùa.” Anh nhận bài kiểm tra, cũng không quên châm chọc tôi.

Tôi nhăn mặt, “Em về đây.”

Bỏ đi, cứ coi như không nghe thấy lời của kẻ vô lương tâm đó!

Phía sau có người trêu: “Lưu Thành Hề, đó là ai vậy? Lại là một em đến tỏ tình à?”

Mặt tôi càng đỏ lên, giận dữ nhìn anh một cái rồi quay người rời đi. Đằng sau là một trận cười vang.

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên hình ảnh cô gái mặc áo trắng, mặt trang điểm dày cộp trong TV, bị ngã trên mặt đất đang dài giọng than thở: “Oan uổng quá, đại nhân...”

Tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời, cũng không gây chuyện xấu, không nói những lời không nên nói, không làm những chuyện không nên làm, không có sự tò mò không cần thiết. Tôi không muốn làm một đứa con gái ngoan hay hư, vì một cô gái tốt chưa chắc đã thật sự tốt, một cô gái hư cũng chưa chắc đã hư như người khác tưởng tượng. Tôi chỉ muốn làm một đứa con gái bình thường, có thể làm chủ tim và anh trai vui vẻ, khiến bạn bè tin tưởng, không để bạn học và thầy cô thấy phản cảm là được.

Tôi thấy cho dù không thành công, ít nhất cũng sẽ không thất bại. Thế nên tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp chuyện phiền phức.

Tan học, tôi như thường lệ chậm chạp thu dọn sách vở. Bỗng nhiên Chu Tĩnh cùng lớp ở ngoài cửa gọi tôi.

“Lương Mãn Nguyệt, có người tìm cậu đấy.”

Người đầu tiên mà tôi nghĩ tới là anh trai, vì thế vội vàng buông cặp sách chạy ra ngoài. Ở đó có hai nữ sinh đáng người cao gầy, thoát nhìn không giống học sinh cấp Hai.

Cả hai người mặt không đổi sắc, nhìn tôi dò xét: “Mày là Lương Mãn Nguyệt?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Vậy mày ra ngoài nói chuyện với bọn tao.”

“Sao tôi lại phải đi cùng các chị?” Tôi cố lấy dũng khí.

Một nữ sinh mặt kiên nhẫn, dọa tôi. “Nếu không muốn làm lớn chuyện ngay trước cửa lớp thì đi cùng bọn tao!”

Xung quanh đã có mấy nhóm người tò mò nhìn sang. Tôi khẽ cắn môi, quay đầu nói với Chu Tĩnh: “Chu Tĩnh, cậu có thể nói với Ngô Gia Hình bên lớp 8.4 giúp tớ một tiếng, là hôm nay tớ không về nhà cùng cậu ấy, được không?”

Sau khi Chu Tĩnh đồng ý, tôi mới đi cùng hai nữ sinh kia.

Thực ra mà nói, cuộc sống của tôi rất đơn thuần. Dù sao cũng là trường trọng điểm, cho dù cách học có thoải mái, nhưng phần lớn học sinh đều ngoan ngoãn, các bạn nam cho dù ham chơi cũng rất ít khi đánh nhau. Thành phần đầu gấu chỉ có trong tiểu thuyết và phim thôi. Tôi thật không nghĩ nổi họ tìm ra tôi bằng cách nào.

Ở ngõ nhỏ cạnh trường học, có ba nữ sinh khác đang chờ chúng tôi. Ở giữa là một cô cực kỳ xinh đẹp, nhưng ánh mắt nhìn tôi rất hung ác. Hai người kia không mặc đồng phục trường, cũng căm tức nhìn tôi.

Mặt tôi hơi tái đi, tay chân cũng lạnh băng.

“Lương Mãn Nguyệt?”

Ngay lúc tôi gật đầu, một cái tát giáng mạnh vào mặt tôi. Tôi bị đẩy giật lùi hai bước, nhưng có nữ sinh phía sau cản lại nên không ngã.

Nước mắt bỗng trào ra, tôi nhìn họ với vẻ không thể tin nổi.

“Nữ sinh cấp Hai bây giờ thật không biết xấu hổ, còn dám đưa thư tình đến tận lớp học của người khác. Về ngoài của mày đáng thương là thế, sao bên trong lại dễ tiện vậy hả? Đi cướp bạn trai người khác!” Cô bên cạnh nói.

Tôi hiểu ra, càng uất ức. “Không phải như các chị nghĩ đâu, đó là anh trai tôi.”

Lại có một bàn tay vung đến. Tôi định tránh nhưng bị ngăn lại, mặt đau đến bỏng rát, nước mắt chảy đầm đìa, cuối cùng khóc lên thành tiếng.

“Mày thật buồn nôn đấy. Nhìn thấy con trai là nhận anh. Muốn có anh thì đi mà bảo mẹ mày đẻ cho!”

“Chẳng hiểu sao Lưu Thành Hề lại dễ mắt đến con bé dễ tiện này. Đồ không biết xấu hổ!”

“Bình thường anh ấy còn chẳng thèm nhìn đến loại con gái như mày, thật không biết mày đã giở thủ đoạn gì. Còn ít tuổi mà không biết xấu hổ.”

Cuối cùng tôi mới phát hiện, thì ra mấy lời châm chọc ngày thường của anh trai thực sự chẳng là cái gì cả. Tôi không hiểu, vì sao một nữ sinh quần áo gọn gàng lại đối xử như vậy với một người mà mình không biết.

Tôi định giải thích, lại bị bọn họ coi là nói dối. Họ vốn không cần nghe giải thích gì cả, họ chỉ muốn xả hết nỗi căm tức trong lòng.

Tôi chẳng biết phải làm sao bây giờ. Vùng vẫy hay khóc lóc, đều không thể ngăn cản những lời độc ác và những tiếng gào thét, không cản nổi những cái tát của họ. Lần đầu tiên trong đời bị đối xử bạo lực thế này, tôi không thể phản kháng, gần như tuyệt vọng rồi.

Đúng lúc này, Gia Hình và anh trai đuổi đến nơi. Tôi luôn khinh thường cái tình tiết buồn nôn kiểu đáng cứu thế xuất hiện vào giây cuối cùng, giờ lại thấy vô cùng biết ơn.

Anh giận dữ đẩy mấy nữ sinh đang hoảng sợ ra. Gia Hình ôm chặt lấy tôi khóc.

“Dương Thiển, cái tật xấu chết tiệt của cô!” Anh nghiêng răng, hai mắt như sắp phun ra lửa.

Nữ sinh vừa rồi còn rất ghê gớm lập tức ra vẻ mềm yếu đứng lên, “Bọn em... Bọn em chỉ định dạy dỗ nó một chút...”

“Con bé gây tội gì với các người?”

Một nữ sinh mặc đồng phục trường chúng tôi to gan nói, “Anh nhận thư tình của nó... Thiến Thiến rất đau lòng.”

“Nhận cái đầu cô ấy!” Anh giơ tay lên, rồi lại hạ xuống, “Tôi nói cho các cô biết, tôi không đánh con gái, nhưng nếu em gái tôi có chuyện gì, tôi sẽ không tha ấy người đâu!”

Nữ sinh tên Dương Thiến sững sốt, “Nó... Nó thực sự là em gái anh?”

“Cút! Cút hết cho tôi! Dương Thiến, từ sau đừng để tôi nhìn thấy cô. Cứ nhìn cô là tôi lại thấy ghê tởm!”

Anh quay người, ôm lấy tôi từ trong tay Gia Hinh, rời đi nhanh chóng mà không thèm để ý đến đám người phía sau.

Tôi tìm được chỗ dựa liền lao vào ngực anh, túm áo anh, khóc đến run người.

Anh đi một đoạn lại dừng một lúc, cúi đầu nhìn tôi, “Em đừng khóc nữa được không? Lau nước mắt đi.”

Tôi trấn tĩnh lại, cố gắng lau nhưng nước mắt vẫn cứ chảy xuống. Anh thở dài, tiếp tục đi về phía trước.

“Em ghét anh!”

“Anh xin lỗi.”

“Em đau.”

“Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Em tức lắm.”

“Anh biết.”

“Em hận bọn họ!”

“Ừ.”

“Anh đi đánh bọn họ cho em đi!”

“Anh sẽ đi.”

“Sau này anh không được bắt nạt em nữa.”

“Ừ.”

“Sau này anh không được mắng em.”

“Ừ.”

“Hôm nay anh đã gọi em là em gái rồi.”

“Ừ.”

“Sau này em không làm bài tập cho anh nữa.”

“...Không được.”

“Anh...”

“Lương Mãn Nguyệt, em nói xong chưa hả?”

“... Anh ơi, em đau...”

“...Thôi em cứ nói tiếp đi.”

-

Tôi nghỉ ở nhà một tuần.

Chú thím rất tức giận khi nhìn thấy dấu tay trên mặt tôi. Anh trai nói thật với họ, bị thím mắng một lúc rồi còn cắt tiền tiêu vặt. Ngay cả ông ngoại cũng gọi điện đến mắng anh.

Hôm sau chú thím đến trường tìm hiệu trưởng, yêu cầu đuổi học những nữ sinh kia. Tôi rất lo. Thực ra tôi không muốn làm lớn chuyện. Thứ nhất là sợ gây phiền phức cho chú thím, thứ hai là sợ bạn học trong trường biết. Tuy tôi là người bị hại, nhưng vốn quen làm một người bình thường chỉ thích thu mình vào một góc, tôi chỉ sợ bị người khác đánh giá.

Anh nổi giận với tôi: “Em cứ ngoan ngoãn mà ở nhà thôi, đừng xen vào chuyện khác.”

Vẫn là cái thái độ trước kia. Quả nhiên mấy lời đáp ứng hôm đó chỉ là nói cho có.

Gia Hinh đến nhà thăm tôi. Cô ấy nói khối cấp Hai không ai biết tôi bị đánh, bạn cùng lớp chỉ nghĩ rằng tôi nghỉ phép vì nhà có việc. Nhà nữ sinh tên Dương Thiển kia có chút thể lực, nhưng chú thím yêu cầu phải phạt nghiêm, cuối cùng trường phải dùng cách hòa hoãn, đó là để Dương Thiển chịu hình phạt bị quản giáo*1, hai nữ sinh kia phạm lỗi nặng, bị phê bình trên bảng thông báo của khối trung học cơ sở, cũng không gây chú ý gì.

Rốt cuộc tôi cũng yên tâm.

Gia Hinh rất bất bình: “Phải đuổi học đám giặc cái đó mới đúng. Giảm bớt cho trường ta mấy con sâu làm rầu nồi canh.”

Nói xong lại cẩn thận chạm vào mặt tôi: “Còn đau không?”

Thực ra sau khi bôi thuốc, dấu tay đã gần như biến mất rồi, nhưng vẫn hơi đau.

“Hết đau rồi.” Sợ cô ấy lo lắng, tôi giả bộ thoải mái nói, “Tại thím và dì Trần quá sốt ruột thôi, đâu cần phải cho tớ nghỉ ở nhà mấy ngày như vậy chứ.”

“Điều tại tớ tan học muộn, nếu không có thể ngăn không cho họ dẫn cậu đi, hoặc không thì cũng có thể đi cùng với cậu.” Gia Hinh áy náy.

“Nói gì chứ, nếu không có cậu, không biết tớ còn thăm đến mức nào. Tớ cảm ơn cậu còn không kịp.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì!” Tôi chặn lời cô ấy, “Nếu áy náy thì dạy thêm cho tớ đi. Tớ vốn đã học kém, giờ thì tốt rồi, không biết trình độ sẽ tụt tới mức nào nữa.”

“Được, được. Có tớ ở đây, chuyện đó không thành vấn đề. Tớ là tiểu thiên hậu*2 của trường kia mà.”

Tôi cười. Tiểu thiên hậu của trường, danh xưng này cũng thật nhọc công cô ấy nghĩ ra quá.

Gia Hinh thực sự rất giỏi, nhạy bén vô cùng. Khi dạy thêm cho tôi luôn giảng vào trọng điểm, chỉ cần tôi mất tập trung là cốc đầu tôi, hiệu quả còn cao hơn đi học trên trường.

“Ôi, sau này tớ không cần đến trường nữa cũng được, để cô giáo Ngô dạy là đủ rồi.”

“Thôi đi. Ngày nào cũng phải dạy cho học trò lơ đãng như cậu, chết mất bao nhiêu tế bào não của tớ đấy. Hơn nữa...” Bỗng nhiên cô ấy cười bí hiểm. “La Duyệt lớp các cậu còn đi hỏi tớ xem bao giờ cậu đi học. Người ta nhớ cậu sắp chết rồi.”

“La Duyệt?” Tôi hơi giật mình, “Đó là một người lảm chuyện, ngồi phía sau tớ. Không có tớ đâu vô môn cùng, đương nhiên là cậu ta cảm thấy trống vắng.”

“Là vậy à...”

“Này, cậu đừng nghĩ lung tung!” Tôi đỏ mặt, làm bộ muốn đánh cô ấy, cô ấy phản kháng, chúng tôi trêu đùa nhau rất vui vẻ.

Tôi không muốn dát vàng lên mặt mà nói mình thuần khiết. Nhưng thiếu nữ như tôi, luôn cố gắng làm một đứa trẻ biết nghe lời, rất ít khi nhắc đến chuyện tình cảm. Đối với tôi, chuyện đó vừa xa lạ, vừa đáng sợ.

Trước kia tôi cho rằng, kết quả cuối cùng của tình yêu chẳng qua là hôn nhân. Thế nhưng bố mẹ tôi kết hôn xong kết cục lại không trọn vẹn.

Tôi chẳng tin sự ám chỉ ngầm của Gia Hinh, cũng không muốn nghĩ nhiều. La Duy? Cái tên ăn chơi trác táng, lảm nhảm vô độ đó chẳng qua là không muốn một thời gian dài không có ai để đầu võ mồm, không có ai để cậu ấy trêu chọc thôi.

Thím nghỉ hẳn một ngày để ở nhà nói chuyện với tôi. Chú thím đều lo sau này tôi sẽ bị ám ảnh tâm lý. Thực ra lúc còn bé ở quê, tôi đã từng đánh nhau với con trai. Cậu ta chửi tôi là con hoang, con ghẻ. Một đứa trẻ yếu đuối nhút nhát như tôi không chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, cuối cùng thành ra cả hai bên đều bị thương.

Tôi không yếu ớt đến thế, chỉ khổ nỗi số đen thôi. Đều tại ông anh hết, đẹp trai đến mức gây họa*3.

Tôi phải nói đi nói lại là mình không sao thím mới chịu tin. Thím thở dài: “Chú thím chỉ sợ cháu uất ức trong lòng mà không nói, chỉ biết chịu đựng một mình. Bố của con bé kia là cấp dưới cũ của ông ngoại cháu, đến nhà cầu xin ông. Tuy ông giận, nhưng cũng không thể không nể tình xưa...”

“Cháu biết mà thím, thực sự không sao đâu. Hai ngày nay cháu quên hết rồi, mọi người đừng lo cho cháu.”

Thế giới người lớn quá phức tạp. Tuy tôi không hiểu nhiều, nhưng cũng biết chú thím đã rất bận tâm về chuyện của tôi.

Thím nhìn tôi, ánh mắt hơi phức tạp, vừa mừng lại vừa buồn: “Viên Viên, thực ra cháu không cần ngoan ngoãn như thế. Đôi khi chú thím lại muốn cháu có thể giống anh trai, không nghe lời cũng không sao, thất thường một chút cũng được.”

Mũi tôi cay cay, nhưng vẫn gượng cười: “Hết cách rồi, cháu vốn là như vậy đó. Thím có đứa con không vâng lời, thì cũng phải có đứa khác chịu nghe lời chứ ạ.”

Thím mỉm cười, xoa mặt tôi, “Cô bé ngốc.”

Nếu có thể, tôi mong được làm một cô bé ngoan suốt đời, có người quan tâm, có người yêu thương che chở, không bị vứt bỏ, cũng chẳng có chia ly.

Dì Trần nhìn dấu tay trên mặt tôi mà đau lòng, luôn miệng mắng trẻ con bây giờ thật không thể tưởng tượng. Dì làm giúp việc cho nhà chú thím đã lâu, anh trai lúc nhỏ là do dì chăm sóc, nên dì cũng không khách khí gì với anh, “Thành Hề, cháu không muốn nghe thì dì vẫn phải nói. Cháu là anh, khi đi học phải chăm sóc và quan tâm em gái, sao lại khiến em bị người khác bắt nạt? Thật uổng công Viên Viên mỗi lần cháu về nhà đều bưng trà rót nước cho cháu.”

“Là lỗi của cháu.”

Thấy anh bình thường ương ngạnh như thế lại thành thật nhận lỗi, dì Trần có chút bất ngờ, không tiện nói thêm gì nữa. Tôi ở bên cạnh cũng hơi ngại, “Dì Trần, lần trước dì nói dạy cháu nấu ăn. Đúng lúc cháu không đi học, đang có thời gian, dì mau dạy cháu đi.”

“Trẻ con học nấu nướng gì chứ, lỡ bị bỏng dầu thì sao?”

Tôi mè nheo, “Dì đồng ý rồi cơ mà. Hơn nữa cháu học được rồi, sau này còn có thể giúp dì nấu cơm, dì cũng sẽ không mệt như vậy nữa.”

Dì liếc nhìn anh rồi thở dài, “Ôi, một cô bé ngoan ngoan đáng yêu như vậy, sao có người lại xuống tay được chứ?”

Hôm sau lúc anh về, tôi đang xem TV trong phòng khách.

“Anh về rồi ạ.” Tôi chào anh một tiếng, tiếp tục chăm chú xem TV.

“Ừ.” Anh lên tiếng xong lại không lên thẳng tầng trên giống ngày thường, mà đứng đó một lúc lâu.

Tôi thấy lạ, vừa quay đầu lại thì một con mèo bông Hello Kitty rơi từ trên cao xuống, làm tôi giật cả mình.

“A!” Tôi vội vàng đỡ lấy, ngạc nhiên nhìn anh, “Cho em ạ?”

Mặt anh dường như hơi đỏ lên, thẹn quá hóa giận, “Ngốc, thế mà cũng giật mình. Không phải cho em, cho dì Trần đấy.”

Tôi tròn tròn mắt, ngơ ngác hỏi: “Thật thế à?”

Anh tức muốn chết, làm bộ muốn đòi lại, “Đưa đây để anh vứt đi!”

Tôi vội ôm chặt, “Em biết rồi, là cho em, cho em. Cảm ơn anh.”

“Ngốc.” Anh không để ý tôi nữa, đi thẳng lên tầng.

Tôi nhìn cái mặt to tròn đáng yêu của chú mèo bông, thấy thích vô cùng. Tặng quà thì cứ tặng đi, sao phải khó chịu như vậy chứ.

Lúc đi học lại, trong lòng có hơi lo lắng. Nhưng không ai nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, mọi người đều hỏi thăm nhiệt tình.

La Duy hô lên, “Có khách quý, có khách quý. Bạn nữ này trông quen quá đi!”

“Chẳng hay vị này là nam hay nữ, tôi đây chưa từng gặp.” Tôi trả lời tự nhiên.

Mọi người xung quan cười ầm lên. La Duy giậm chân tức giận, “Lương Mãn Nguyệt, không ngờ cậu ác như vậy. Nghỉ phép lâu thế cũng không nói một tiếng, vừa trở lại đã bắt nạt bạn nam rồi.”

“Tớ bắt nạt bạn học nam nào cơ? Xin hỏi mọi người có thấy tớ bắt nạt ai không?”

“Không hề. Không hề.”

“Có thấy đâu.”

Tất cả đều hòa theo tôi. Vương Khải còn thêm vào, “Tớ chỉ nhìn thấy có kẻ xấu bắt nạt bạn Lương của chúng ta thôi. Cô gái nhỏ phải chống lại kẻ xấu, thật không dễ gì mà.”

La Duy xông đến, hai người vật lộn nhau. Có người ở ngay bên cạnh xem trò vui, đã không can ngăn lại còn cổ vũ thêm.

Không khí náo nhiệt quen thuộc như thế, những bạn học đáng yêu đến vậy, khiến khóe miệng tôi không khỏi cong lên, tâm tình rất tốt.

Thế nhưng, so với những bạn học nhiệt tình khác, thì bạn cùng bàn Dương Văn Khai của tôi vẫn là núi băng, chuyện xung quanh vẫn không liên quan gì đến cậu ấy. Tôi mỉm cười lên tiếng chào, cậu ấy ngẩng đầu, dùng giọng nhỏ gần như không nghe thấy, “Ừ” một tiếng, rồi lại vùi đầu vào học.

Bỏ đi, tôi cũng chẳng mong cậu ấy nhiệt tình gì. Cũng quen vậy rồi.

Trường đã bước vào giai đoạn ôn thi, ngay cả lớp lười biếng như lớp chúng tôi cũng có chút không khí khẩn trương. Dù sao thi cuối kỳ là vào trước kỳ nghỉ đông hàng năm, việc này sẽ liên quan đến chuyện có thể ăn Tết vui vẻ không. Cứ cho là bố mẹ không để ý, thì họ hàng đến chúc Tết cũng sẽ nhắc, nếu thành tích quá kém, có khi người mặt dày như La Duy cũng sẽ thấy ngượng.

Dương Văn Khai không có thay đổi gì, tôi nghĩ, trong lòng cậu ấy hẳn mong chờ kỳ thi này hơn tất cả chúng tôi. Một người chăm chỉ như vậy, đương nhiên là phải nhờ đến kỳ thi mới có thể chứng tỏ bản thân.

Việc kinh doanh của chú đã trải qua giai đoạn khởi đầu, trừ những cuộc xã giao bắt buộc thì không cần đích thân bay qua bay lại giữa các nước nữa. Thời gian chú ở nhà dần nhiều hơn, nhưng thím vẫn thường trách chú dù có ở nhà cũng toàn nghiên cứu cổ phiếu, tài chính và kinh tế, chẳng thú vị gì cả.

Tối đến, tôi ngồi xem TV với chú thím. Điện thoại vang lên, tôi đi nghe, không ngờ là điện thoại định kỳ của bố.

Bố không biết ăn nói, bình thường gọi điện thoại cũng chỉ hỏi ba câu đơn giản như ăn cơm chưa, gần đây học hành thế nào, chú thím ra sao. Câu trả lời của tôi luôn giống nhau, ăn rồi, cũng được, rất tốt.

Đôi lúc tôi nghĩ, bố thực sự không cần gọi điện theo kiểu làm tròn trách nhiệm thế này, như vậy chỉ làm hơn khoảng cách càng ngày càng lớn giữa hai bố con rõ rệt hơn.

Nhưng cuộc điện thoại này của bố có chút khác, nói chuyện nhiều hơn. Bố ra sức khuyên tôi và chú thím Tết đến hãy về nhà dưới ở.

Hai năm trước bố cũng chỉ nói cho có lệ, chú từ chối một cái bố đã không nói nữa. Năm nay lại khác, bố cẩn thận dặn dò tôi phải nói rõ với chú thím. Tôi không bảo gì, gọi chú đến nghe điện thoại.

Khi chú nghe điện thoại, đầu tiên là từ chối, nói không muốn ông bà ngoại ở nhà đón Tết một mình. Nhưng sau đó chú nhớ ra bố đã nhiều năm rồi không nhiệt tình như thế, liền đưa mắt có ý muốn hỏi thím, rồi cũng không từ chối nữa, đồng ý ở lại ba ngày.

Tôi biết ở quê vừa mua thêm nhà, chú góp hơn nửa tiền nên có lẽ bố cũng suy nghĩ. Gọi chúng tôi về, trước là đón Tết, sau là để chú thím xem qua nhà. Dù sao cũng có một nửa là của họ.

Trong lòng tôi rất mâu thuẫn, vừa muốn về lại vừa không muốn về, vừa nhớ nhung lại vừa sợ hãi ngôi nhà đó.

Dường như thím nhìn thấu suy nghĩ của tôi, kéo tôi qua, “Viên Viên hơi sợ phải không?”

Tôi gật đầu.

Chú hừ một tiếng, “Sợ gì chứ? Có chú thím ở đây, ai dám làm gì cháu!”

“Hay là... Chúng ta ăn cơm xong thì về đi ạ.” Tôi đề nghị.

Thím vuốt tóc tôi, “Có một số việc, cho dù muốn trốn tránh thì vẫn có lúc phải đối mặt. Thím biết cháu đang nghĩ gì, nhưng cũng hai năm nay cháu không về nhà rồi, chẳng lẽ không nhớ ông bà nội sao?”

Tôi cắn môi không nói gì, cuối cùng gật đầu.

Thím nói rất đúng, đã là tình thân, dù sao cũng không thể dứt bỏ. Bố và mẹ kế, còn có em trai cùng cha khác mẹ kia, tôi vẫn phải trở về đối mặt. Huống hồ bọn họ có thể làm gì tôi chứ? Bố không coi trọng, mẹ kế không tốt, những điều đó tôi đã sớm chẳng quan tâm nữa rồi.

Thím nói chuyện về quê ăn Tết với anh trai, hỏi ý của anh xem anh muốn ở lại đón Tết với ông bà ngoại hay về cùng chúng tôi. Chẳng ngờ, anh lại đồng ý về cùng. Lần này thật đông đủ, chú thím, tôi, còn có người anh trai trước giờ chưa từng về quê nữa.

Tôi thấy dường như mình sắp lâm vào một trận chiến, toàn thân hùng hực khí thế chiến đấu, dồn hết sức ôn tập. Tôi không muốn khi trở về bị xem thường, nói tôi vào được trường trọng điểm nhờ quan hệ của chú mà vẫn không biết cố gắng. Gia Hình giúp tôi lựa chọn trọng tâm ôn tập, cuối cùng khi đi thi thì có hơn một nửa đề là đã làm rồi. Khi đến trường xem điểm tôi còn giật mình. Đúng thứ bảy trong lớp, đây là thành tích trước giờ chưa từng có. Thành tích tốt nhất của tôi trước kia cũng là xếp thứ hai mươi hoặc thấp hơn.

Gia Hình rất đắc ý, các bạn học cũng nhìn tôi với con mắt khác xưa. La Duy còn vỗ đầu tôi, “Sao đột nhiên cậu lại giỏi thế chứ?”

Tôi vui vẻ giơ phiếu điểm lên với cậu ta, “Tớ có tài ngầm, bây giờ mới phát hiện ra.”

Mặc dù thành tích tốt, nhưng vẫn kém xa anh trai. Thi cuối kỳ của anh cũng là thi thử tốt nghiệp, không chỉ hai môn Toán và Vật lý đạt điểm tuyệt đối, mà điểm Ngữ văn với tiếng Anh cũng rất cao. Trong lòng tôi thầm than không công bằng, anh ấy đã bao giờ làm bài tập Ngữ văn và tiếng Anh đâu! Vậy mà cũng được?

Thím đương nhiên vừa tự hào vừa hài lòng. Lúc sang nhà ông ngoại, ông trước nay luôn giữ vẻ nghiêm khắc, giờ cũng cười khen ngợi. Địa vị của anh lần trước bị tôi làm tụt xuống, giờ đã cao trở lại, thậm chí có khi còn cao hơn.

Khi còn nhỏ, lý do mong chờ Tết đến, ngoài việc được ăn ngon và có tiền mừng tuổi, còn được mặc quần áo mới. Hôm giao thừa đã bắt đầu nồm nóng vội vã, hôm sau dậy sớm mặc quần áo mới, ngạo nghễ ra ngoài tìm bạn bè. Hạnh phúc khi ấy thật giản đơn.

Đến nhà chú rồi, thím rất thích ăn diện cho tôi, không ngừng mua quần áo mới. Dần dần, khi tôi mặc đồ mới đã không còn phần khích như trước, nhưng vẫn có chút mong chờ quần áo Tết.

Vì chuyện mua quần áo đón Tết, cuối cùng thím cũng được thỏa lòng mong ước đưa chú và anh cùng đi dạo phố. Thím nắm tay tôi, lại dắt anh, chú đi bên cạnh có chút nhàm chán, nhưng trên đường đi lại thu hút không ít ánh nhìn.

Thím xinh đẹp tào nhã, anh tuấn tú nổi bật, tôi và chú bỗng trở thành diễn viên phụ. Tôi đoán xung quanh hẳn không ít người đang đoán mối quan hệ giữa thím và anh, nhưng họ hẳn là không thể ngờ, thím xinh đẹp yêu kiều lại có con lớn như thế.

Trước tiên chúng tôi đến tầng bốn bán trang phục nam giới của trung tâm thương mại. Ít khi anh chịu phối hợp, thím ắt không bỏ qua cơ hội này, hăng hái chọn đến năm, sáu bộ quần áo đưa cho anh, “Đi thử từng bộ ẹ xem!”

Nói xong kéo tôi xuống ngồi ghế salon, chú ở bên cạnh cười cười.

Có người bẩm sinh là cái móc treo quần áo, mặc gì cũng đẹp. Vốn dĩ anh trai trừ khuôn mặt hoàn hảo ra, những cái khác cũng chỉ xem như tử tế. Nhưng sự thực chứng minh, đối với một người mà nói, khí chất thực sự quan trọng, nếu không sao có thể mặc gì cũng nổi bật được. Hiếm khi anh chịu nhận nhìn mà thử từng bộ, chỉ là đến cuối cùng, sắc mặt kém đến nỗi mấy cô bán hàng nhìn cũng thấy sợ.

Chẳng biết từ khi nào, hình ảnh của anh trong lòng tôi đã được mặc định là một kẻ dở người khó chịu. Đột nhiên anh ấy đẹp như vậy, khiến tôi nhìn không chớp mắt.

Thím rất thỏa mãn, mỉm cười nhìn nhân viên bán hàng, “Phiền cô gói mấy bộ quần áo này lại cho chúng tôi.”

Nói xong liếc nhìn chú, chú lập tức tự giác đi thanh toán.

Có thể thấy tác dụng lớn nhất của chú ngày hôm nay chính là trả tiền.

Bốn tiếng sau, chúng tôi mới rời khỏi đường dành riêng cho người đi bộ.

“Cả nhà đi dạo phố thật vui. Lần sau lại đi nhé!” Thím vui vẻ nói.

“Không đâu!” Chú và anh đồng thanh kêu lên sau khi chứng kiến sức dạo phố đáng sợ của phụ nữ. Tôi lén cười hả hê.

Tôi có mệt không? Đương nhiên mệt. Nhưng được nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi đau khổ của anh, bảo tôi đi thêm bốn tiếng nữa cũng được. Huống hồ tôi còn được mua thêm nhiều quần áo mới đẹp như thế.

Hết chương 3

*Chú thích:

*1. Hình phạt quản giáo: Nguyên văn , một hình phạt trong ngành giáo dục Trung Quốc dành cho học sinh vi phạm nặng nội quy nhà trường (như đánh nhau...). Học sinh nhận hình phạt này sẽ không bị đuổi học tức thời, nhưng sẽ bị nhắc nhở và giám sát hành vi đạo đức chặt chẽ kể từ khi áp dụng hình phạt. Hình phạt có thể chấm dứt bất kỳ lúc nào nếu học sinh có thái độ cải tạo tốt, còn nếu học sinh lại tiếp tục phạm lỗi thì sẽ bị nhà trường đuổi học.

*2. Tiểu thiên hậu: danh xưng dành cho các cô gái vừa đẹp vừa tài giỏi, xuất chúng.

*3. Đẹp trai đến mức gây họa: Nguyên văn (Lam nhan họa thủy) - tương đương nghĩa của câu “Hong nhan họa thủy”, ý chỉ việc sắc đẹp là mầm mống của tai họa. Tuy nhiên “hong nhan” là chỉ sắc đẹp phụ nữ, còn “lam nhan” là chỉ sắc đẹp đàn ông.

4. Chương 4: Đó Là Một Người Mẹ Dịu Dàng, Chỉ Là, Tình Yêu Của Bà Ấy Không Dành Cho Tôi

Đó là màn pháo hoa đẹp nhất mà tôi được ngắm trong suốt cuộc đời này, tuy chỉ là thoáng chốc, mà lại khắc cốt ghi tâm, đủ để cho tôi của rất nhiều năm sau đó khi nhớ lại vẫn có thể mỉm cười.

Sớm giao thừa, lái xe của chú đưa chúng tôi đến sân bay. Bay chưa đến một tiếng, khi xuống máy bay bố đã đợi sẵn để đón chúng tôi rồi.

Đêm hôm trước, tôi đã tưởng tượng vô số lần cảnh tượng gặp lại bố. Tôi nghĩ mình phải kiên cường một chút, hờ hững một chút, lạnh lùng một chút, dùng thái độ xa cách để trả đũa ông. Thế rồi giữa sân bay đông nghịt người, vừa liếc mắt tôi đã nhìn thấy bố. Trông ông không thay đổi gì, chỉ hơi béo lên, nhìn thấy chúng tôi liền vừa cười vừa bước nhanh tới.

Khoảnh khắc đó, mắt tôi bỗng nhiên đỏ lên, suýt nữa thì không nhận được mà rơi nước mắt, cả thân mình không thể động đậy.

“Vô dụng.” Anh đi tới, nói nhỏ một câu.

Tôi hít một hơi, nuốt nước mắt vào trong, đi theo anh đến đó. Chú thím đang nói chuyện với bố, tôi nhẹ gọi một tiếng, “Bố.”

Bố nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, xoa đầu tôi, “Viên Viên lớn rồi, trở nên xinh đẹp rồi.”

Về áy náy mơ hồ hiện lên trên mặt bố. Tôi nhìn xuống khao khát muốn lao vào lòng bố, cúi đầu, nước mắt nhỏ xuống giày, đọng thành một vệt nước mờ.

“Đây chắc là Thành Hề rồi. Ra dáng đàn ông thật, vóc dáng cao quá.”

Anh chỉ lễ phép gọi một tiếng “bác”.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, mau lên xe đi về nhà thôi. Anh mượn xe đồng nghiệp, như vậy có thể ngồi xe về nhà ăn trưa.” Bố đã chuẩn bị trước, cầm lấy hành lý trên tay chú, đưa họ ra bên ngoài.

Bỗng nhiên có người kéo tóc tôi, “Đi hết rồi, còn không mau đuổi theo.”

Là anh trai. Tôi lau nước mắt, chậm chậm theo sau anh.

“Thành Hề, Viên Viên, đi nhanh lên.” Thím gọi.

Anh bỗng nắm lấy tay tôi, đi nhanh về phía trước, “Ngơ ngác cái gì, cẩn thận đi lạc lại bị bọn buôn người bắt mất.”

Tôi sửng sốt một chút, nhỏ giọng phản bác, “Sao có thể chứ.”

“Sao không thể, bọn buôn người chuyên bắt mấy đứa con gái gốc như em, hai nghìn tệ*1 một người, bán vào núi làm dâu người ta, khi được cứu ra đã sinh cả chục đứa con rồi.” Anh dọa tôi.

Tôi bĩu môi, không nhận được bật cười, ngẩng đầu nhìn đường viền khuôn mặt anh. Anh cố không biểu lộ gì, nhưng khóe miệng vẫn không khỏi nhếch lên.

Tay của anh ấm áp mà mạnh mẽ, khiến tôi cảm thấy dường như có thêm chút dũng khí, đủ để tôi dám đối mặt với tất cả những chuyện sắp phải đối mặt.

Nhà mới mua ở khu đẹp nhất của thị trấn, to hơn nhiều nhà bố được đơn vị cấp trước đó, sửa sang rất đẹp, ảnh cưới của bố và mẹ kẻ treo phía trên TV.

Chúng tôi vừa mới tới, bà nội liền ra mở cửa. Tôi lao vào lòng bà, “Bà nội”.

Bà ôm lấy tôi, lau nước mắt, “Viên Viên ngoan, Viên Viên ngoan, bà nhớ cháu quá.”

“Cháu cũng nhớ bà nội”. Tôi vừa khóc vừa nói.

“Mau vào nhà đi, chú hai, con cũng vào đi.” Bà nội cầm tay tôi dẫn vào nhà, “Để bà nội xem Viên Viên lớn chưa nào.”

Mẹ kể đi đến đỡ lấy đồ, “Chắc đã đói cả rồi, chúng ta ăn cơm luôn. Mẹ, lát nữa sẽ có thời gian nhìn Viên Viên, giờ đi ăn trước đã.”

Tôi ngừng khóc, nhìn bà ấy gọi một tiếng, “Dì Lưu.”

Ông nội cũng đứng lên, “Đi ăn cơm trước đã, ăn xong rồi nói.”

Có một đứa trẻ chạy chững đi đến, nhìn tôi tò mò. Mẹ kể nhìn thấy liền nói, “Bằng Bằng qua đây chào chú thím đi.”

Đứa bé nghe lời quay đầu, bập bẹ gọi chú thím. Thím cười, lấy ra một bao lì xì đưa đến ngực nó, nó vừa nhìn bao lì xì lại nhìn sang tôi.

Bà nội cười ôm lấy đứa bé, “Đây là chị, đây là anh”. Bà chỉ tôi, rồi lại chỉ anh trai.

Đứa bé lại nghe lời gọi một tiếng. Tôi nhìn nó, khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm, đôi mắt trong veo, thoát nhìn đã thấy rất được cưng chiều. Đây chính là em trai tôi, là con của bố tôi và một người đàn bà khác. Tâm tình bỗng nhiên hơi phức tạp, tôi không đáp lời, cũng không nhìn nó nữa, “Bà ơi, cháu đói rồi.”

Một bữa cơm mà khiến tôi no không chịu nổi. Ông bà nội liên tục gấp thức ăn cho tôi, dường như muốn bù đắp ấy năm gần đây. Mẹ kể ôm em trai nhỏ, vừa cho nó ăn, vừa nói chuyện nhà với thím.

Tôi không muốn nhìn, rồi lại không nhịn được mà lén quan sát đứa bé kia. Thấy nó đang nhìn mình, tôi lập tức ngoảnh mặt đi, lại gặp phải ánh mắt khinh thường của anh. Mặt tôi đỏ lên, lập tức cúi mặt tiếp tục ăn.

“Heo.” Anh nói bằng giọng chỉ hai người nghe được.

“Thành Hề nói gì với Viên Viên vậy?” Bà nội cười nhìn anh, “Tình cảm của hai đứa thật tốt.”

“Dạ, cháu đang bảo em ăn từ từ thôi, ăn nhanh không tốt cho dạ dày.” Anh lễ phép trả lời.

Tôi trợn mắt nhìn anh. Đây đúng là nói dối không chớp mắt mà.

“Cháu thật hiểu chuyện, tuần tú lại lịch sự!” Mẹ kể khen anh, “Chắc cháu học đại học rồi?”

“Học cấp Ba, cũng sắp thi tốt nghiệp rồi ạ.”

“Trông cháu thông minh như thế, nhất định học rất giỏi.”

“Cũng bình thường thôi, nó không chịu cố gắng gì hết, cũng không nghe lời như Viên Viên. Được cái việc học hành của hai đứa chưa bao giờ khiến em phải phiền lòng”. Thím tiếp lời.

“Vậy chị nên để Bằng Bằng học tập anh chị, tương lai Viên Viên trở về, cũng cho nó lên tỉnh học.”

Tôi ngừng một chút, nghe ra được ý trong lời nói của mẹ kể, hơi nhếch miệng. Nhanh vậy mà đã tính toán hết cho con mình rồi sao? Thấy tôi sống ở nhà chú rất tốt, lại muốn sau này đưa tôi về, để con của bà ấy đi.

“Vậy cũng không khó, trường chúng cháu cũng có những bạn học từ huyện thi lên. Chỉ cần em cố gắng, nhất định có thể thi đỗ.” Anh thẳng thắn nói.

Thím cũng cười nói, “Viên Viên học rất tốt, sau này ít nhất cũng có thể thi vào đại học lớn của tỉnh. Dù bảo con bé tự đi tìm việc hay vào làm trong công ty của chú, con bé cũng đều nghe lời.”

Mẹ kể có chút không vui, nhưng lập tức cười che giấu, “Mọi người lo toan cho Viên Viên nhiều thật.”

Chú đang uống rượu với bố, chú ý đến mẹ kể, bèn nói, “Viên Viên vừa ngoan vừa nghe lời, em và Tuệ Như đều yêu thương con bé, đương nhiên phải lo toan cho con bé thật nhiều.”

Ông nội hài lòng gật đầu, “Con là chú con bé, đó là việc nên làm.”

“Vâng, hiểu thuận với bố cũng là điều chúng con nên làm. Khi nào bố mẹ lên nhà chúng con sống một thời gian đi ạ.”

“Bố mẹ già rồi, không muốn đi lại nhiều. Hơn nữa bố mẹ cũng không quen sống ở tỉnh thành lớn như vậy.”

“Một thời gian là sẽ quen thôi. Kiến Huy vẫn muốn trả hiếu bố mẹ, bố cho anh ấy một cơ hội đi ạ.” Thím cũng khuyên nhủ.

Ông nội lại nói gì đó, tôi cũng không nghe nữa.

Tôi đương nhiên cảm thấy chú thím vốn chẳng việc gì phải đối tốt với tôi cả, nhưng họ và anh lại bảo vệ tôi như vậy, khiến tôi cảm thấy ấm áp và an tâm. Nếu mẹ kể thực sự mở miệng nói đưa tôi về để cho em trai đi, có lẽ tôi thực sự sẽ không chịu nổi. Tôi đã từng vô cùng không muốn đi, bà ấy lại nhất định muốn đuổi tôi đi. Giờ tôi muốn ở nhà chú, cuối cùng cũng có thể yên ổn mà trưởng thành. Trừ phi chú thím thực sự không cần tôi nữa, nếu không, không ai có thể bắt tôi rời đi. Mẹ kể cũng không sai, chỉ là ích kỷ mà thôi, nhưng tôi cũng không thể không oán giận bà ấy.

Nhưng tôi biết, chú sẽ không bỏ rơi tôi đâu. Chú là người tôi kính trọng và tin tưởng nhất, đã từng đồng ý sẽ không vứt bỏ tôi nữa. Nghĩ tới đây, lòng tôi đột nhiên sinh ra cảm giác bái xích với ngôi nhà này. Đây là nhà của bố và mẹ kế, không thuộc về tôi, thế nhưng tôi cũng có nhà của mình, là nhà của chú thím, của anh trai và tôi.

-

Lần này chúng tôi về, thái độ của ông với chú thím đã tốt hơn nhiều. Thời gian thực sự có thể khiến chúng ta chấp nhận rất nhiều thứ mà trước đây ta không thể chấp nhận.

Nhà chúng tôi là người miền Nam chính gốc, không có tập tục ăn sủi cảo vào dịp Tết. Đến nhà chú rồi đều đón Tết cùng ông bà ngoại. Họ là người miền Bắc, ăn Tết nhất định phải có sủi cảo, bên trong miếng sủi cảo ngẫu nhiên còn có thể có một đồng tiền xu. Tôi không thích sủi cảo lắm, nhưng thường cố gắng ăn thật nhiều để lấy tiền. Cứ đến lúc này là anh trai sẽ tranh với tôi. Lòng tham của anh rất lớn, tốc độ ăn lại nhanh, cứ ăn cả cái một, hơn nửa tiền xu đã bị anh cướp mất. Tôi chỉ còn cách giương mắt nhìn. Những người lớn trông thấy đều không khỏi bật cười. Năm sau đó bà ngoại và thím cố ý gói nhiều tiền xu hơn. Cảm tạ trời đất, cuối cùng tôi cũng ăn trúng.

Thím đã chuẩn bị gói sủi cảo cho cả nhà ăn, người lớn đều rất hứng thú. Mẹ kế và bà nội tuy không biết làm sủi cảo, nhưng cũng có thể phụ giúp. Cả chú cũng tham gia.

Bố ngồi ở bàn trong phòng khách, trước mặt là TV, mọi người vừa gói sủi cảo vừa xem chương trình đêm giao thừa. Chương trình TV tuy nhàm chán, nhưng cũng đủ vui vẻ, bầu không khí trong nhà cũng rất hòa hợp. Tôi không giúp được gì, chỉ ngồi xem. Anh có vẻ không hứng thú gì với chương trình TV, lại thấy chán, lên tiếng chào rồi đi xin phép ra ngoài đi dạo.

Em trai hòa nhập vào không khí gia đình, có vẻ rất hưng phấn, ngồi trong lòng bố bập bẹ nói mấy câu. Tuy bố nghe không hiểu, nhưng lại cười lớn với nó, hươ tay múa chân tích cực. Nhìn thế này, nó quả thật giống bố như đúc.

Em trai chú ý tới tôi, đưa hai tay ra, “Chị bé, chị bé.”

Tôi bỗng thấy nôn nao, hơi do dự, tôi cũng không thực lòng muốn bế nó. Nhưng nhìn ánh mắt vừa chờ mong vừa khích lệ của bố, tôi vẫn đưa tay ra đón em.

Sức tôi không nhiều, bế một đứa trẻ hai tuổi mập mạp vẫn có chút khó khăn. Thằng bé cười khúc khích, vui vẻ nhích tới nhích lui trong lòng tôi, khiến tôi suýt nữa không giữ được nó. Mặc dù đứa bé hơi nặng, nhưng rất ấm áp, còn thoang thoảng mùi sữa. Nhìn thằng bé cười ngây thơ, cuối cùng tôi cũng không kìm được mà cười với nó. Thử sờ mặt em, thấy thật là mềm mại.

Thật khó tưởng tượng được. Lúc tôi rời khỏi nhà, em còn đang nằm trong bụng mẹ, không nhìn được cũng chẳng nghe thấy gì. Vậy mà trong chớp mắt đã biến thành một đứa bé bằng xương bằng thịt. Thực ra khi ấy tôi rất ghét em, ghét em cướp vị trí của tôi, ghét em cướp đi tình yêu của bố. Nhưng khi em thực sự nằm trong lòng tôi, tôi lại không thấy ghét như vậy. Em còn nhỏ như vậy, không hiểu chuyện gì, cũng chẳng có lỗi gì hết. Em thực lòng thích tôi. Tôi đúng là không có lý do gì mà trách em được.

Tay của em trai nghịch ngợm trên người tôi, không để ý mà giật sợi dây đỏ ở cổ, khiến miếng ngọc đeo trên dây cũng bị kéo ra ngoài. Đó là miếng ngọc mà chú tặng khi tôi đầy tháng, đã đeo ở cổ tôi từ khi còn nhỏ.

Em cầm nhìn ngắm một lúc, đột nhiên đưa vào trong miệng. Tôi vội vàng kéo tay nó, “Không ăn được.”

Em khó hiểu nhìn tôi, tôi bèn giải thích, “Cái này rất cứng, không thể ăn.”

“Muốn, muốn.” Em cố ý muốn giật lại miếng ngọc.

Tôi bị đau, vội vã giữ lấy tay em, hơi bối rối. Tất nhiên tôi không thể cho nó thứ này, nhưng lại không biết làm sao để từ chối.

“Ô kìa, Bằng Bằng thích đồ của chị.” Mẹ kế ở bên cạnh chú ý tới, cười híp mắt nói, “Viên Viên, con là chị, cũng nên có quà gặp mặt cho em trai chứ nhỉ?”

Mặt tôi đỏ lên. Trẻ con không hiểu chuyện, tôi sẽ không so đo với nó. Nhưng mẹ kế nói vậy, rõ ràng muốn tôi đưa miếng ngọc cho em. Dù thứ này đắt hay rẻ, thì đối với tôi nó luôn là thứ có ý nghĩa nhất. Ngày thường tôi còn ít khi tháo xuống, sao có thể dễ dàng cho đi được.

May mà ông lên tiếng, “Viên Viên cũng là trẻ con, nói cái gì mà quà gặp mặt chứ. Bằng Bằng, qua đây ông bế.”

“Là chúng con sơ suất. Bằng Bằng, lần sau cháu đến nhà thím ăn Tết, thím nhất định sẽ chuẩn bị quà cho cháu.” Thím cười nói với em, tuy nhiên sự chú ý của nó đã bị thứ khác hấp dẫn mất rồi.

Mẹ kế có chút không vui thở dài, “Ôi, Bằng Bằng nhà tôi làm sao bằng chị nó được. Dù sao Viên Viên vẫn là trưởng nữ nhà họ Lương.”

Bố nhú mày, “Đã là thời nào rồi mà còn trưởng nam trưởng nữ. Không biết ăn nói thì nói bớt mấy câu đi.”

Mẹ kế hơi ngượng ngùng, cười khan rồi không nói nữa. Tôi bắt gặp ánh mắt chú thím nhìn nhau, dường như có ý không đồng tình.

Tôi bỗng cảm thấy bầu không khí trở nên nặng nề, xem TV cũng không vào nữa. Đúng lúc đó có người gõ cửa, tôi lập tức đứng lên đi mở cửa.

Là anh.

“Mau đi mặc thêm áo, anh đưa em ra ngoài.” Anh không vào, khi nói còn phả ra làn hơi trắng trắng.

“Làm gì?”

“Nói nhảm nhiều thế làm gì, mau đi đi.” Anh lại nói với người trong nhà, “Ông bà, mẹ, con đưa Viên Viên đi chơi một lúc.”

“Đi đâu? Bên ngoài lạnh thế, đừng đi xa quá đấy.” Thím dặn.

“Chỉ ngay dưới này thôi mà, không lạnh đâu.”

Tôi nhanh chóng mặc áo khoác. Thím không yên tâm, xoa xoa tay cho tôi rồi cầm khăn đến, “Quàng khăn vào. Cháu sợ lạnh, hơi tí là đã bị cảm rồi.”

Thím vừa nói vừa mặc áo khoác, đội mũ, lại quàng cho tôi mấy vòng khăn. Đến khi tôi gần như chỉ hở mỗi đôi mắt, thím mới cho tôi ra ngoài.

“Đúng là yếu ớt.” Anh vỗ tôi một cái, “Đi theo anh.”

Xuống dưới nhà tôi mới biết anh muốn làm gì. Anh mua mấy ống pháo hoa lớn đặt bên dưới, hai bên còn có một cái túi lớn, bên trong đựng các cây pháo bông nhỏ.

Tôi reo lên chạy tới. Mặt anh liền lộ ra vẻ đắc ý.

Anh đốt mấy cây pháo bông nhỏ cho tôi, rồi đặt cây pháo lớn vào giữa sân, “Xem đây!”

Anh châm pháo rồi chạy về bên cạnh tôi.

Trong khoảnh khắc, một ánh pháo hoa bay lên cao, sau đó nổ tung, sáng chói, lấp lánh bao nhiêu sắc màu. Hai, ba tiếng nổ sau, pháo hoa bay khắp trời, tỏa ra thật nhiều màu sắc và hoa văn, tươi đẹp rực rỡ, lộng lẫy vô cùng. Những cửa sổ ở tầng trên đều mở ra, tôi nghe thấy tiếng reo hò của trẻ con, tiếng tán tụng của người lớn...

Tôi vẫn nhìn lên cao, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt. Giữa thời khắc này, bao nhiêu khó chịu đều tan biến hết.

Anh quay sang tôi nói gì đó. Tôi không nghe thấy, lớn tiếng hỏi: “Anh nói gì?”

“Anh nói, có-đẹp-không?” Anh cúi đầu, hỏi tôi bằng giọng lớn hơn.

Tôi liên tục gật đầu, “Đẹp!”

Tôi nghĩ dáng vẻ của mình chắc chắn rất ngốc, nếu không sao anh có thể cười vui vẻ như vậy. Nụ cười của anh sáng bừng giữa ánh pháo hoa rực rỡ, khi sáng khi tối, đẹp đến mức khiến tôi cảm thấy không thực. Trong thâm tâm tôi không khỏi ao ước, nếu mình thực sự có người anh đẹp trai như vậy thì tốt rồi.

Tuy nhiên ao ước đó lập tức bị anh phá tan.

“Em-là-đồ-ngốc!” Anh hướng về phía tôi mà hét.

Tôi trợn mắt, hét lại: “Em-không-ngốc.”

Vậy mà anh lại cười. Dường như tối nay anh rất thích cười.

Tôi không phục, bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh là đồ điên khùng xấu tính.”

“Gì hả?” Anh lớn tiếng hỏi.

Tôi ngẩng mặt lên, cười rạng rỡ, “Em nói, anh-là-giỏi-nhất!”

Anh cười đắc ý: “Đương nhiên rồi.”

Sau này tôi đã ngắm biết bao lần pháo hoa cùng bao nhiêu người, nhưng không có ánh pháo hoa nào đẹp hơn pháo hoa ngày hôm nay, không có pháo hoa nào khiến tôi vui đến vậy nữa. Rất nhiều năm sau, tôi nhìn pháo hoa trong lễ khai mạc Olympic Bắc Kinh, vừa long trọng vừa rực rỡ. Người xung quanh tấm tắc khen, trong lòng tôi lại dấy lên một niềm kiêu hãnh vô hình. Vì tôi biết, trong số họ, chẳng có ai thấy được ánh pháo hoa mà tôi từng ngắm.

Đó là màn pháo hoa đẹp nhất mà tôi được ngắm trong suốt cuộc đời này, tuy chỉ là thoáng chốc, mà lại khắc cốt ghi tâm, đủ để cho tôi của rất nhiều năm sau đó khi nhớ lại vẫn có thể mỉm cười.

Rất nhiều người nói, sắp đến năm tận thế. Ban đầu tôi cũng hơi lo sợ. Đương nhiên là tôi sợ chết, tôi còn trẻ như vậy, còn chưa trưởng thành, sao có thể cứ thế mà chết. Thế nhưng sau đó tôi lại nghĩ, nếu là tận thế, vậy mọi thứ trên thế giới này đều sẽ hóa thành hư vô. Bố mẹ, ông bà nội, ông bà ngoại, mẹ và em trai, chú và thím, còn cả anh và tôi. Nghĩ đến đó, bỗng nhiên tôi lại không sợ nữa. Nếu tất cả mọi người đều biến mất, chỉ còn mình tôi sống, điều đó mới thực đáng sợ.

Chuyện gì phải đến sẽ đến, việc gì cần đổi mặt sẽ phải đổi mặt thôi.

-

Lời dịch giả: Rất nhiều năm sau đó, khi Thành Hề trở về, anh ấy đã hỏi Mãn Nguyệt: “Viên Viên, em còn nhớ pháo hoa năm ấy, và lời anh đã nói với em không? Khi đó, không phải anh hỏi em pháo hoa có đẹp không...”

Thành Hề đã luôn đợi Mãn Nguyệt, đợi cô ấy nghe được câu nói kia, đợi hơn mười năm liền. Thực sự khi đọc đến đây mình cảm thấy sự chờ đợi của Thành Hề rất xứng đáng được đền đáp.

Dưới đây là bài hát được sáng tác cho truyện, có tên “Bên anh đến già”. Trong bài hát có câu, “Em chỉ tiếc không thể bên anh đến già, để ngày ngày có thể nhìn thấy nụ cười của anh”. Nghe xong bài hát đã khiến mình có động lực dịch truyện hăng say hơn nhiều

Tổng cộng chúng tôi ở quê ba ngày. Họ hàng đến chúc Tết và phải đi chúc Tết thực sự rất nhiều, chú đặt luôn mấy bàn ở nhà hàng tốt nhất huyện, tụ tập tất cả mọi người. Hôm đó tôi không đi. Tôi vốn không phải đứa trẻ giỏi ăn nói, gặp nhiều họ hàng như vậy, ngoài mỉm cười ra cũng chẳng biết làm gì nữa. Ánh mắt của họ, lời nói của họ, dù là thương xót hay ngưỡng mộ, tôi đều không có tâm trạng đối diện. Việc này đương nhiên còn phải cảm ơn mẹ, sáng hôm đó bà đã đến đưa tôi ra ngoài.

Tôi kinh ngạc phát hiện ra, mẹ thật quá khác so với trí nhớ của tôi. Trước kia mẹ tuy không tao nhã bằng thím, nhưng cũng xinh đẹp nên nã, tóc tai gọn gàng, quần áo thời thượng, đi giày cao gót nhịp nhàng.

Nhưng người ở trước mặt tôi bây giờ không khác một bà nội trợ là bao, khuôn mặt vẫn xinh đẹp, nhưng khóe mắt đã có nếp nhăn thấp thoáng.

Mẹ con gặp nhau, vậy mà lại không nói nên lời.

Cuối cùng vẫn là mẹ lên tiếng trước, “Viên Viên lớn rồi.”

Mẹ cũng giống bố, không hề nói nhớ tôi, không hỏi tôi sống có tốt không, chỉ nói một câu, Viên Viên lớn rồi. Có lẽ, họ đều không có thời gian mà nhớ đến tôi. Trái tim người ta vốn nhỏ hẹp, có người mới rồi, đương nhiên không còn chỗ cho người cũ. Cũng có lẽ, họ đều mặc định rằng, tôi ở nhà chú thím nhất định sống rất tốt.

Tất nhiên là tôi sống tốt, thế nhưng, lẽ nào họ đều cho rằng, cứ vậy là có thể không cần có trách nhiệm, hoàn toàn bỏ mặc tôi, sống hạnh phúc vui vẻ cùng gia đình mới sao?

“Con tự khắc phải lớn lên. Cũng mấy năm mẹ không gặp con rồi, đương nhiên là không biết được.”

Lời vừa nói ra, tôi đã có chút hối hận. Sao lại tỏ vẻ không phục như vậy chứ? Bà ấy là mẹ tôi cơ mà...

Mẹ hơi lúng túng. Tôi cần môi quay mặt đi, không muốn để mẹ trông thấy đôi mắt đang đỏ lên của mình.

Mẹ chợt thở dài, “Mẹ có lỗi với con.”

Tôi không lên tiếng.

Mẹ nắm lấy tay tôi, nhẹ giọng nói, “Đi dạo với mẹ một lúc được không?”

Tim tôi mềm ra, gật đầu, để mẹ dắt tay tôi.

Mẹ nói với tôi rất nhiều điều, sự khó xử của mẹ, tình cảnh của mẹ, gia đình của mẹ, quá khứ không thể quay lại của bố mẹ...

Tôi không biết nên nói gì. Có lẽ đúng là tôi quá không biết điều, quá thiếu bao dung, không thể hiểu cho nỗi khổ của mẹ. Nhưng mẹ là mẹ của tôi kia mà! Tôi đã nhìn thấy tất cả những người mẹ, mẹ của các bạn học, thím, thậm chí mẹ kế, họ đều yêu thương con mình sâu sắc như thế, chỉ sợ con phải chịu uất ức gì, không muốn con mình có gì không vui.

Thực ra mẹ cũng là một người mẹ như vậy, chỉ là bà ấy có hai đứa con, mà tình yêu của bà ấy không dành cho tôi.

Song dù sao tôi cũng yêu mẹ. Dù sao tôi cũng muốn tin rằng, không phải là mẹ không yêu tôi, chỉ là tình yêu của bà ấy đã trao hết nơi đứa trẻ mà bà ấy cho là quan trọng nhất kia rồi.

Cuối cùng tôi vẫn không tìm được, nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ.

Mẹ chợt dừng lại nhìn tôi, nước mắt đầm đìa, nói lần thứ hai, “Mẹ có lỗi với con.”

Tôi nhìn đôi mắt mẹ, đưa tay lau đi những giọt lệ trên khóe mi ấy. Nếu có thể, tôi còn muốn chạm vào những nếp nhăn kia.

Người mẹ run lên, cầm lấy tay tôi nhẹ vuốt, “Viên Viên, Viên Viên...”

“Mẹ không cần phải áy náy. Chú thím đối với con rất tốt, giờ con sống rất vui.”

“Nhưng...”

Tôi gượng cười, “Không nhưng gì hết. Con còn phải cảm ơn mọi người, đã khiến con có cuộc sống tốt như bây giờ.”

Cuộc gặp gỡ giữa hai mẹ con, cuối cùng lại thành ra là tôi an ủi mẹ.

Buổi trưa chúng tôi ăn cơm ở ngoài. Tất nhiên mẹ không thể đưa tôi về nhà ăn cơm. Đang là Tết, trong nhà ắt có nhiều khách khứa. Mẹ đi ra ngoài lâu như thế đã không dễ gì rồi.

Lúc đưa tôi về nhà bố, mẹ lấy ra năm trăm tệ*1 đưa cho tôi. Tôi đã nghe mẹ nhiều chuyện khó khăn trong nhà như vậy, đương nhiên nhất quyết không lấy số tiền này. Chúng tôi giằng co rất lâu mà mẹ vẫn không

thể đưa tiền cho tôi, cuối cùng, bà ấy hơi giận, “Viên Viên, có phải con vẫn còn trách mẹ không? Không chịu để mẹ yên tâm gì cả.”

Nhìn đôi mắt mẹ lại đỏ lên, tôi lặng lẽ thở dài một hơi, cuối cùng cũng nhận lấy. Nếu tiền bạc có thể khiến mẹ yên lòng, vậy tôi sẽ đồng ý với bà ấy.

Lúc vào nhà, mọi người đều chưa trở về, chắc lại say sưa trên bàn rượu rồi. Chỉ có một mình anh trai đang chơi game.

“Vừa khóc đấy à?” Anh cũng không ngẩng lên.

“Đâu có.” Tôi không chịu thừa nhận.

Anh nhìn qua tôi một lát, rồi lại cúi đầu, “Em đúng là không khá lên được, tưởng mình là Lâm Đại Ngọc*2 chắc, khóc có đẹp đẽ gì đâu.”

“Em khóc kệ em, không cần anh lo.” Tôi nhỏ giọng nói.

Anh bỗng ngừng lại, nhìn tôi, “Lương Mãn Nguyệt, em đủ lòng đủ cánh rồi đấy nhỉ? Về nhà nên to gan hơn phải không? Để xem sau này anh còn cho em về nhà nữa không.”

Tôi không phục, “Có về hay không cũng không đến lượt anh lo.”

“Em cứ đợi xem anh có lo được không nhé.” Anh nói một câu rồi tiếp tục chơi, không để ý tôi nữa.

Chơi, chơi, chơi! Chỉ biết chơi! Chẳng giống học sinh sắp thi đại học gì hết. Rốt cuộc đêm giao thừa đó tôi bị trúng tà gì mà thấy anh đẹp chứ. Rõ ràng là đáng ghét vô cùng.

Ngày trở về, bố tiễn chúng tôi đến sân bay.

Trên đường chú hỏi bố:

“Anh, anh có bằng lái xe từ khi nào vậy?”

“Năm ngoái. Năm ngoái ở cơ quan có mấy người đăng ký thi, anh cũng thi lấy một cái.”

“Vậy anh định bao giờ mua xe?”

“Ôi, kệ đi, đã tiêu hết tiền tiết kiệm mua cái nhà mới rồi, làm gì còn tiền mua xe nữa.”

“Em có một chiếc Accord*3 chưa dùng đến, bao giờ về đến nơi em bảo tài xế lái đến cho anh.”

“Thế sao được.” Bố lập tức từ chối, “Ồ quê không dùng đến đâu, chú cứ giữ lấy.”

“Em bảo tặng anh là tặng anh, anh em một nhà khách khí gì chứ.”

Bố vẫn muốn cự tuyệt lại bị chú ngăn lại. Thím cũng khuyên thêm vào. Cuối cùng bố vẫn nhận.

Tôi bỗng cảm thấy mặt mình nóng lên, yên lặng cúi đầu.

“Thấy không, Tết đến, kiếm được chiếc xe.” Anh thấp giọng cười nhạo bên tai tôi.

Tôi trợn mắt lên, anh lại không nhìn tôi nữa, chỉ nhếch miệng cười.

Cuối cùng tôi đã làm một việc mà thậm chí chưa từng dám nghĩ đến. Tôi đã dùng sức cấu tay anh một cái.

“A!” Anh nhất thời không đề phòng, kêu lên.

“Sao vậy?” Thím hỏi.

Tôi mặt không đổi sắc nhìn anh. Anh mách đi, mách đi! Dù sao tôi cũng không sợ.

“Không có gì ạ, bỗng nhiên chân con bị chuột rút.”

“Đang yên đang lành mà chuột rút cái gì?” Thím ngạc nhiên hỏi.

“Thì con đang phát triển chiều à.”

“Đúng đấy, anh nghe nói trẻ con lúc phát triển chiều cao sẽ hay bị chuột rút.” Chú thêm vào.

Thím cười, “Thì ra Thành Hề nhà ta vẫn là trẻ con.”

Anh cười phụ họa mấy tiếng, đợi thím quay sang chỗ khác mới ghé vào tai tôi nói, “Lương Mãn Nguyệt, em ghé gớm quá rồi nhỉ? Em cứ đợi mà xem.”

Tôi chẳng buồn chớp mắt, làm bộ không nghe thấy.

Cuối cùng, tôi thực sự đã bị trả đũa.

Trước khi lên máy bay, bố ngập ngừng mãi mới nói, “Viên Viên, nghỉ hè năm nay lại về đây nhé.”

Tôi còn chưa mở miệng, anh đã cướp lời: “Nghỉ hè em ấy còn phải học thêm ạ. Sắp thi vào cấp Ba rồi, không chuẩn bị kỹ là không được.”

“Ai dạy thêm cho con bé?” Thím ngạc nhiên hỏi.

“Con đây!” Anh hùng hồn nói, “Hôm trước em ấy cầu xin con mãi, con mới đồng ý đấy.”

Nói xong nhìn tôi đầy uy hiếp, ý muốn nói, tôi mà không phối hợp sẽ cho tôi biết tay.

Tôi chỉ có thể nuốt hết lời muốn nói vào bụng, gật đầu thừa nhận. Lần này tôi về, Lưu Manh Manh đã về quê cô ấy đón Tết rồi, chúng tôi còn chưa được gặp nhau.

Lương Mãn Nguyệt, mày điên rồi! Sao lại đắc tội với anh ấy chứ? Giờ bị người ta báo thù rồi, thấy chưa?

Hết chương 4

*Chú thích:

*1. 500 Nhân dân tệ, xấp xỉ 1,700,000 Đ

*2. Lâm Đại Ngọc: Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng

*3. Accord: Tên một loại xe hơi của hãng Honda

5. Chương 5: Ánh Trăng Đêm Ấy, Và Người Thiếu Niên Tên La Duy

Tháng Bảy năm ấy, anh thi tốt nghiệp phổ thông.

Chú và thím đều rất dễ tâm đến chuyện này. Tuy không xe đón xe đưa rồi đợi ở ngoài cổng trường như các phụ huynh khác, nhưng chỉ cần anh về, hai người đều có vẻ khấn trương. Họ nói gì với anh cũng thật nhẹ nhàng, dù sốt ruột cũng không dám hỏi, sợ gây áp lực cho anh, làm ảnh hưởng tới bài thi sắp tới.

Thế mà anh chẳng có vẻ gì khác lạ, cũng không nhắc đến việc mình làm bài ra sao, vẫn ăn uống bình thường. Nhìn anh bình tĩnh như vậy, chú thím lại yên tâm hơn.

Người vui nhất là tôi. Vì kỳ thi tốt nghiệp của khối 12, trường cho chúng tôi nghỉ. Tốt hơn là không cần vất vả làm đề Ngữ văn cho anh nữa, thực là thoải mái quá. Học kỳ II của lớp 12, bài tập của anh đổi từ sách bài tập sang đề thi, chính là đề mà giáo viên trong trường tự ra. Rốt cuộc anh ấy cũng mở lòng từ bi, không bắt tôi làm đề tiếng Anh, bởi vì tôi thực sự không làm nổi, thế nhưng lại không thoát được đề Ngữ văn. Tôi lật tự điển*1 đến kiệt sức, gặp câu khó chỉ có thể tùy cơ ứng biến, cuối cùng cũng tạm qua được.

Nghĩ đến việc anh thi tốt nghiệp xong, hết kỳ nghỉ hè là vào đại học, sẽ không còn ai áp bức, không còn ai châm chọc khiêu khích mình nữa, tâm trạng của tôi tốt vô cùng, đi đường thôi cũng như đang nhảy múa. Tôi đối với anh còn nhiệt tình hơn trước, cực kỳ ân cần mà bụng trà rót nước cho anh. Dù sao cũng chỉ còn mấy tháng, phải lưu lại cho anh ấn tượng tốt đẹp chứ.

“Lương Mãn Nguyệt, sao gần đây em cứ có cái vẻ tiểu nhân đắc chí thế?”

Tôi đang ngâm nga khê hát lập tức ngời thẳng lên, “Đâu có ạ.”

“Sao anh nhìn lại thấy em dường như rất khoái chí nhỉ?” Anh nghi ngờ, “Hay là em vui vì anh sắp đi?”

Tôi dựng người lên, trợn to hai mắt, làm ra vẻ vô tội, “Đâu có ạ, sao có thể chứ?”

Trông thấy anh vẫn có vẻ không tin, tôi lập tức giải thích, “Đây là em mừng thay cho anh mà! Sắp được nghỉ rồi, anh cũng sắp được nhẹ nhõm rồi.”

“Em đừng vui mừng quá sớm, cũng không phải anh đi học rồi là sẽ không về nữa.”

“Anh về thì em vào đại học rồi”, tôi nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thành khẩn, “Đâu có, em thực sự rất luyện tiếc anh.”

“Vậy hay anh thi vào đại học tỉnh thôi, vẫn có thể ở nhà, đỡ cho em phải nhớ anh.”

“Vậy sao được!” Tôi vội nói, “Thành tích của anh tốt như thế, nhất định phải đi Bắc Kinh học đại học. Hơn nữa, ông ngoại vẫn muốn anh đi học trường quân đội mà, anh không thể không nghe lời ông được.”

Anh cười cười, làm ra vẻ có quỷ mới tin lời em, tuy nhiên cũng không nói thêm gì.

Tôi thở ra một hơi, nhủ thầm, Lương Mãn Nguyệt, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh!

Anh sau đó cũng không nghe lời ông ngoại vào học trường quân đội, mà điền nguyện vọng vào khoa Khoa học máy tính*2 của đại học Q. Ông ngoại rất giận, chú cũng không hài lòng. Chú muốn anh thi Quản trị kinh doanh. Nhưng cũng chẳng làm gì được, vì anh rất kiên định, ai nói cũng không nghe. Anh lớn bằng ngần ấy, trước nay vẫn là người rất có chính kiến, người lớn cũng không miễn cưỡng được anh. Huống hồ đại học Q là trường mà bao nhiêu học sinh giỏi trên cả nước muốn học, dù có chút bất mãn, thì vẫn phải vui thay cho anh.

Giấy báo trúng tuyển được gửi tới, chú thím mừng ra mặt, dì Trần cũng khen, “Thằng nhóc Thành Hề này vậy mà giỏi quá, rất có tiền đồ.”

Tôi cũng vui. Vui nhất là chú, chú tuyên bố muốn dẫn cả nhà đi Anh chơi một chuyến. Tôi mừng phát điên lên được. Tuy đôi lúc thím cũng đưa tôi đi cùng trong những chuyến du lịch mà cơ quan tổ chức, chú cũng đã dẫn chúng tôi đi nhiều nơi, nhưng còn chưa từng ra nước ngoài. Trong đầu tôi lập tức tính toán xem nên mang bộ quần áo nào theo.

Thật chẳng ngờ, anh lại không đi.

“Con không đi.” Anh nói.

“Cái thằng này, cả nhà đi chơi với nhau, sao con lại không đi chứ?”

“Mọi người đi là được rồi. Con không muốn đi. Chẳng thú vị gì hết.”

Thím khuyên, “Chú Lương của con muốn chúc mừng con thi đỗ đại học. Cả nhà mình đi chơi một chuyến, sẽ rất vui mà.”

Anh vẫn không đồng ý, “Mọi người cứ đi chơi để con ở nhà nghỉ ngơi chút, vậy cũng coi như đã thưởng cho con rồi.”

Tôi mừng thầm, không đi là tốt. Không có anh, tôi chơi càng thoải mái.

Không ngờ anh đột nhiên nhìn sang tôi, “Viên Viên cũng không đi. Em ấy phải ở nhà học thêm.”

Tôi phát hoảng, “Em có nói không đi đâu...”

“Là ai xin anh dạy thêm vào kì nghỉ hè hả? Thành tích kém như vậy, đầu óc lại không ra gì, lên cấp Ba vẫn muốn chạy tiền hay sao?” Anh ngắt lời tôi, hùng hồn nói.

“Thế sao được, làm sao mẹ yên tâm để hai đứa ở nhà?” Thím không đồng ý, “Học thêm thì đi chơi về rồi học cũng được. Con không đi thì cũng phải để Viên Viên đi chơi cho vui chứ.”

Tôi gật đầu lia lịa. Thím ơi, thím tốt quá!

“Dì Trần cũng ở nhà mà, không chết đói được.” Anh đứng dậy khoác vai thím, “Hơn nữa hôm qua Viên Viên đã nói với con, em ấy cũng không muốn đi. Mẹ với chú Lương khó khăn lắm mới có khoảng không gian riêng, chúng con không thể quấy rầy hai người.”

“Nhưng...” Thím do dự.

“Nhưng gì nữa ạ, em ấy là trẻ con, đi cũng chẳng chơi được gì. Sau này tự mình đi là được.”

“Viên Viên, cháu thực sự không muốn đi?” Thím hỏi ý tôi.

“Cháu...” Đầu tôi loạn cả lên. Nếu đi, sợ sẽ thành ra quấy rầy chú thím như anh nói. Nếu không đi, tôi thực không cam lòng...

“Mẹ hỏi em ấy cũng ngại nói.” Anh nhìn tôi đầy uy hiếp, “Viên Viên, hôm qua em nói không muốn đi, phải không?”

Chúng tôi đấu mắt một lúc, cuối cùng tôi thua, đành nuốt nước miếng một cái, gật đầu.

“Quyết định vậy nhé, mẹ với chú Lương cứ chuẩn bị tận hưởng thế giới riêng của hai người đi.” Anh chốt lại.

“Cái thằng này, trẻ con mà nói cái gì hai người với một người hả?” Thím cười, đánh nhẹ anh một cái.

Một trận gió lạnh thổi qua. Thím vẻ mặt vui sướng, anh đặc ý vô cùng, người khóc không ra nước mắt rốt cuộc vẫn là tôi.

Chú nghe nói chúng tôi không đi, cảm thấy rất kỳ lạ, “Thành Hề không muốn đi còn có thể hiểu được, sao Viên Viên lại cũng không đi?”

Đứa đã bị anh tẩy não triệt để như tôi chỉ có thể trả lời: “Cháu phải ở nhà học thêm...”

“À”, chú cười, “Viên Viên nhà ta thích học như thế từ bao giờ vậy?”

Tôi gượng cười, “Sắp lớp Chín rồi, không học không được ạ.”

“Không sao, chú của cháu học hành có ra gì đâu, vẫn tốt đấy thôi.”

“Hai đứa nói sợ sẽ ảnh hưởng đến thế giới riêng của chúng ta, nhất định không chịu đi.” Thím cười tiếp lời.

“Đã là vợ chồng già hết rồi, còn thế giới riêng gì chứ.”

Chú cười lớn, xoa đầu tôi, “Được rồi. Hai đứa đã quan tâm như thế, vậy chúng ta đi thôi.”

Tôi đau xót cúi đầu. Chú ơi là chú, sao chú không cứng rắn hơn chút, chưa gì đã gạt cháu đi rồi...

Chú thím không ở nhà, dì Trần về từ buổi trưa còn chưa trở lại, anh ở nhà thì lúc ẩn lúc hiện. Tôi ngồi ở sofa, gặp anh ở đâu cũng bày ra bộ mặt oán hận. Đây chính là phương pháp phản kháng trong im lặng.

“Em kém cỏi vừa thôi chứ. Cũng chỉ là đi Anh thôi mà. Nếu là đi sao Hỏa, chắc em phải nhìn anh đến lợ tròng mắt ra ấy nhỉ?”

“Em không đi sao Hỏa... Em muốn đi Anh cơ...” Tôi yếu ớt nói, “Em không muốn học thêm với anh... Mà anh cũng sẽ không dạy em đâu...”

Anh bật cười, nhìn tôi đặc ý, “Dù sao em cũng không đi được rồi. Có ai làm hộ chiếu cho em đâu.”

Tôi xụ mặt xuống, không nói gì, lại tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt oán hận.

Anh không chịu nổi, “Lương Mãn Nguyệt, em biết ý chút được không? Người ta đi chơi với nhau, em phá đám làm gì? Định làm bóng đèn đấy à?”

“Anh cũng đi là được rồi mà.”

“Anh không đi.”

“Anh ơi...”

“Có gọi thế nào cũng vô dụng thôi.” Anh hất mặt, quả quyết nói.

“Anh ơi, anh đẹp trai quá.” Tôi lấy lòng anh.

Anh không để ý.

“Anh ơi, em chưa từng thấy ai thông minh như anh” Tôi nịnh thêm.

Vẫn không quan tâm.

“Anh ơi, anh là tốt nhất.” Tôi tiếp tục nịnh nọt.

Anh đi thẳng lên tầng.

Tôi bắt lực ngã xuống sofa. Anh bỗng dừng lại. Tôi tưởng mình có hy vọng rồi, bật dậy, hướng về phía anh chớp mắt liên tục.

“Cùng lắm thì, sau này anh sẽ đưa em đi.” Anh yên lặng một lúc, cuối cùng an ủi tôi một câu tượng trưng như vậy.

Tôi tuyệt vọng lại ngã xuống sofa. Ai muốn anh đưa đi, mà ai tin anh sẽ đưa tôi đi chứ?

Chuyện đã như thế, cũng chỉ còn cách chấp nhận thôi. Quả thực là mấy năm gần đây tôi đến nhà chú, lúc chú có thời gian thì thím không rảnh, lúc thím có thời gian thì chú lại bận rộn, đến bây giờ vẫn chưa thấy hai người đi chơi riêng với nhau. Khi người ta trưởng thành sẽ phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm. Hai người họ đã hy sinh rất nhiều cho gia đình và chúng tôi, nhưng họ cũng là vợ chồng, cũng cần có lúc được ở riêng với nhau.

Trước khi tới nhà chú, tôi cũng nghĩ giống người lớn, cho rằng họ kết hôn là vì lợi ích. Thế nhưng ở chung mấy năm, tôi đã hiểu, sự thân thiết của hai người trước mặt chúng tôi, xưa nay chưa từng là giả. Chú thực lòng yêu thím, nếu không sẽ không đối xử với anh như con ruột của mình, vô cùng quan tâm chăm sóc anh. Mà thím, nếu như không yêu chú, cũng sẽ không đối tốt với tôi đến thế. Tuy tôi không cam lòng để vụt mất cơ hội khó có được này, nhưng nếu có thể khiến chú thím vui, tôi thế nào cũng được.

Thím dặn dò chúng tôi rất lâu, nhưng hầu như đều là nói với anh, không được đi chơi qua đêm, không được uống rượu, không được tùy tiện đưa người khác về nhà chơi, phải chăm sóc em gái cẩn thận... Cuối cùng anh không chịu nổi nữa, “Được rồi được rồi, hai người cứ yên tâm đi chơi đi.”

“Viên Viên, cháu phải giám sát anh cháu thật kỹ đấy nhé. Nếu nó không nghe lời, lúc thím gọi điện về cháu hãy nói cho thím biết, không thì phải báo với ông ngoại cháu.”

Tôi gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ, thím ơi, cháu làm sao mà dám...

Sau đó chú thím lên máy bay bay tới Bắc Kinh. Ở Bắc Kinh họ sẽ chuyển tiếp chuyến bay đến Anh.

Tôi đứng bên ngoài sân bay, ngưỡng mộ nhìn một lúc lâu. Đến lúc anh gọi, tôi mới yên lặng theo anh về.

Cuộc sống trong kỳ nghỉ hè thực sự rất nhàn nhã. Ngày ngày có thể ngủ thoải mái, có thể giúp dì Trần nấu cơm, làm một ít bài tập, sau đó đi xem TV.

Tôi chỉ xem phim hài. Cuộc đời vốn đã có đủ những biến cố không ngờ tới, những buồn vui thất thường, đến lúc xem TV không cần xem những bộ phim buồn hoặc sâu sắc gì đó, chỉ khiến bản thân thêm ngột ngạt. Phim hài nhẹ nhàng luôn khiến tâm trạng người ta tốt hơn.

Hồi đó, phim duy nhất không phải phim hài mà tôi xem là hoạt hình Nhóc Maruko. Ban đầu, tôi cũng cho rằng đó là hoạt hình hài nên mới xem, xem gia đình nhóc Maruko đáng yêu tuy nghèo khó nhưng vẫn sống vui vẻ. Sau đó mới phát hiện ra, đó cũng không đơn thuần là phim hoạt hình trẻ con, đằng sau những tình tiết đáng cười lại thấp thoáng bóng dáng của nỗi buồn và sự bất đắc dĩ. Tôi xem, lúc thì cười to, khi thì nước mắt đầm đìa, dù sao cũng vô cùng cảm động.

Nhóc Maruko luôn giận dữ với chị gái. Trong trái tim cô bé con ấy luôn thấy mẹ bất công, cảm thấy chị gái không thương mình. Nhưng khi cô bé bị chó hoang đuổi trong sân tập thể thao mà chẳng ai dám cứu, chỉ có người chị gái dũng cảm một mình xông đến. Tôi không có chị, nhưng có một người anh. Xem đến đây tôi đã nghĩ, nếu là anh, liệu anh có lao tới cứu tôi không? Chắc là có. Nhưng trước tiên anh sẽ bình thần mặc kệ tôi bị chó đuổi đến kiệt sức, vui vẻ đứng xem như xem kịch, cười thoải mái rồi mới đi cứu...

Anh rất ít khi ở nhà. Cả ngày chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Buổi sáng anh đi chơi bóng rổ với bạn, buổi tối cũng ra ngoài ăn chơi với người ta. Khi anh đi, tôi còn chưa dậy, lúc anh về thì tôi đã ngủ rồi. Chỉ có buổi chiều may ra mới có lúc cùng ở nhà, nhưng khi đó anh chơi game của anh, tôi xem TV của tôi, cũng xem như yên ổn, không xảy ra chuyện gì.

Thím thường gọi điện về vào buổi chiều. Ở nhà là buổi chiều, nhưng ở Anh là sáng sớm. Trước nay tôi không giỏi địa lý cho lắm, tôi cứ tưởng ở Anh chắc là nắng chiếu lung linh, đường phố sạch sẽ thoáng đãng, những cô gái tóc vàng xinh đẹp đi qua đi lại. Thế nhưng thím lại nói, London ẩm ướt không chịu nổi, từ lúc họ sang đó thời tiết chưa lúc nào khô ráo, luôn có sương mù che phủ, lịch trình cứ bị dời mãi. Lúc này tôi mới nhớ ra, trong sách giáo khoa gọi London là xứ sở sương mù. Tôi không khỏi tiếc cho chú thím, thậm chí cầu mong London sớm có ngày nắng ấm.

Thỉnh thoảng tôi đi dạo phố với Gia Hình. Lần nào cũng là cô ấy dẫn tôi đi. Tôi lên tỉnh nhiều năm như vậy mà vẫn chưa quen thuộc lắm. Không như Gia Hình, rành rọt đến từng góc ngách, mà giỏi nhất là tìm chỗ ăn uống. Bất kể là nhà hàng sang trọng hay quán ăn ven đường, tôm kho cay, đậu phụ lên men hay bánh tổ chiên*3, món ngon gì cũng biết hết. Thường thì tôi sẽ giành phần trả tiền. Tiền tiêu vặt của tôi trước giờ vẫn tiêu không hết. Khó có được cơ hội thế này, cũng không cần thiết phải tiết kiệm.

Trong thời gian nghỉ, đi dạo phố mà gặp được bạn học là chuyện khá hiếm. Nghe được xa xa có tiếng người gọi tên mình, tôi quay đầu lại, không nhìn thấy ai, còn tưởng là mình nghe lầm. May mà Gia Hình tỉnh mắt, thấy được La Duy từ xa chạy tới.

Cậu ta cười, trông có vẻ rất vui, “Từ xa tớ đã nhìn thấy cậu rồi. Cô ngốc mãi ăn kem, người ta gọi cũng không nghe thấy. Hại tớ đuổi mất nửa ngày.”

Tôi chẳng hề vui mừng sừng sốt gì, chỉ cau mày, “Ai ngốc chứ? Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.”

Gia Hình đứng cạnh bật cười. La Duy hơi ngượng, “Khó khăn lắm mới tình cờ gặp nhau trên đường, cậu cũng không niềm nở với người ta một chút. Vừa nghỉ hè đã biệt tăm rồi, đến bóng dáng cũng chẳng thấy đâu.”

Tôi thẳng người lên, nhìn cậu ta ba giây, “Ừ. Giờ gặp rồi đấy, được rồi đúng không? Chào nhé.”

“Này, này! Sao cậu vô tình thế!” Cậu ta ngăn tôi lại, “Đi ăn cơm chung đi. Bọn Tống Kỳ Phong và Vương Khải đều ở trên xe rồi, tớ cố ý qua đây gọi cậu đấy.”

“Lần sau đi. Bọn tớ đi cả buổi chiều rồi, còn phải về.” Tôi nhớ lần trước đi chơi cùng họ, khi về nhà đã gặp chuyện không vui nên vội vã khước từ. Vốn chỉ định đùa cậu ta một chút, giờ nhất định phải từ chối.

“Cho tớ chút thể diện đi. Bố tớ mời, bảo tớ gọi bạn học đến. Tớ còn rủ cả Tiết Doanh và Trần Mộng Tuyết. Có phải cậu không quen họ đâu.”

Cậu ta lại cười tươi nhìn Gia Hình, “Ngô Gia Hình, cậu cũng đi cùng nhé. Mau khuyên cậu ấy đi.”

Gia Hình bị cậu ta thuyết phục, liên tục gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt lấp lánh. Tuy không nói gì nhưng chắc chắn là rất muốn đi.

“Xem đi, Ngô Gia Hình cũng muốn đi, cậu đừng làm người khác mất hứng nữa. Nghỉ hè lâu như vậy không gặp, tụ tập ăn bữa cơm với nhau thôi mà. Ăn xong tớ sẽ đưa cậu về.”

Cậu ấy thành khẩn như thế, nếu còn lưỡng lự rồi từ chối thì dường như hơi làm cao rồi. Tôi chỉ đành đồng ý. Dù sao mỗi ngày anh cũng về rất trễ, chỉ cần tôi về sớm một chút là được.

Nếu tôi biết sau bữa cơm ngày hôm đó sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, dù có là đại tiệc cung đình tôi cũng sẽ không đi. Đáng tiếc khi tôi hối hận, thì mọi chuyện đã muộn mất rồi.

-

*Chú thích:

*1. Tự điển, khác với từ điển, chữ Trung Quốc là chữ tượng hình viết theo các nét, đây là sách tra cứu chữ Hán theo bộ thủ, số nét... để giải nghĩa chữ của người Trung Quốc.

*2. Khoa học máy tính (Computer Science), một ngành học chuyên về vi tính bao gồm kỹ thuật vi tính, công nghệ truyền dữ liệu, bảo mật thông tin, lập trình phần mềm, quản trị mạng... Ở Việt Nam cũng có một số trường có ngành học này. Ngành này có một số thuộc tính gần tương đương nhưng là ngành phân biệt với ngành Công nghệ thông tin (Information Technology).

*3. Tôm kho cay, đậu phụ lên men (hay còn gọi là đậu phụ thối), bánh tổ chiên là các món ăn truyền thống của người Trung Quốc

Bố của La Duy quả thực rất chiều cậu ta. Ông ấy mời khách ăn cơm ở nhà hàng lớn, La Duy thấy chán, muốn tụ tập bạn học, ông ấy liền đặt luôn một phòng ngay bên cạnh, còn phải xe đi đón bạn cậu ta, giữa buổi còn sang nói chuyện với chúng tôi. Quả nhiên chỉ có người cha như vậy mới nuôi được đứa con như La Duy.

Mọi người không câu nệ gì, vui vẻ nói chuyện với nhau về kỳ nghỉ hè. Tôi vẫn nói ít như thường ngày, phần lớn là vừa nghe vừa mỉm cười. Gia Hình vốn hòa đồng, trong chốc lát đã hòa nhập với mọi người, còn giống bạn cùng lớp với họ hơn cả tôi.

Tổng Kỳ Phong rất săn sóc mà gấp thức ăn cho Tiết Doanh. Tôi nhìn nụ cười ngọt ngào dịu dàng của Tiết Doanh, hai người thương yêu nhìn nhau, thể hiện sự thân thiết đặc biệt, dường như đang ở chốn không người, khiến tôi trông thấy mà choáng váng.

La Duy vỗ tôi một cái, “Sao cậu lại kém thông tin như vậy chứ? Họ đã ở bên nhau lâu rồi, trong lớp có ai không biết đâu?”

“Có tớ đây.” Tôi thành thật trả lời.

Cậu ta liếc mắt, “Cũng chỉ có cậu thôi. Đừng có kinh ngạc quá, Tiết Doanh sẽ ngại. Người anh em của tớ coi cậu ấy như báu vật đấy.”

Tôi thu lại ánh mắt.

Quả thực tôi không nên kinh ngạc. Khi còn trẻ, xung quanh chúng ta luôn có những đôi tình nhân như thế. Tuy nhiên, nhà trường và phụ huynh không đồng ý với việc yêu sớm, thế nên mọi người đều phải che giấu. Trước nay tôi vốn không nhạy bén, rất chậm hiểu trong chuyện này. Tuy cũng loáng thoáng nghe bạn học nói chuyện rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến một đôi công khai quan hệ như vậy.

Tôi mãi tò mò chuyện Tổng Kỳ Phong và Tiết Doanh, Gia Hình ra ngoài rồi trở về cũng không để ý. Quay qua quay lại, đã thấy mặt cô ấy đổ đến tận mang tai, trong mắt còn có chút bối rối.

“Cậu sao thế? Sao mặt đỏ như vậy?” Tôi hoảng lên, suy nghĩ đầu tiên là nghĩ cậu ấy bị dị ứng hải sản. Có một lần thím đưa tôi ra ngoài ăn cơm, bên cạnh có một đứa trẻ bị dị ứng hải sản, sau đó cũng đỏ bừng mặt. Ban đầu không ai chú ý đến, đến lúc đứa nhóc gãi khắp người, mọi người mới phản ứng, ai cũng cuống cả lên.

Gia Hình vội lấy tay che mặt, “Thế à? Chắc tại trong phòng nóng quá.”

“Cậu mới ra ngoài đấy à?”

Ánh mắt cô ấy thoáng lay động, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, “Tớ đi vệ sinh ấy mà.”

Tôi đang định kể cho cô ấy nghe chuyện tôi vừa biết, lại phát hiện cô ấy dường như đã thất thần.

Tôi cảm thấy hơi lạ bèn quay sang chỗ khác, không quấy rầy cô ấy nữa.

Tuy tôi và Gia Hình đều từ chối nhưng La Duy vẫn giữ đúng lời hứa, nhất định đòi đưa chúng tôi về, chẳng qua người lái xe là tài xế của bố cậu ta. Nhà Gia Hình và nhà tôi rất gần, vốn định xuống xe cùng cô ấy, nhưng La Duy không chịu, nhất định bảo tài xế lái xe vào khu tôi ở. Cậu ta xuống xe cùng tôi. Tôi chào một tiếng, đang định vào nhà thì cậu ta bỗng nhiên gọi lại.

“Lương Mãn Nguyệt.”

Tôi quay đầu, “Chuyện gì nữa?”

Cậu ấy lúng túng, “Không... Không có gì.”

“Tớ vào đây, hôm nay cảm ơn cậu đã đãi.”

“Đợi đã.” Cậu ấy lại gọi, do dự một chút mới nói, “Cậu... Sau này cậu thường xuyên đi chơi với chúng tớ hơn nhé.”

“Ừ.”

“...Số điện thoại nhà cậu là bao nhiêu, để tớ dễ liên lạc.”

Tôi bật cười một tiếng, đọc số điện thoại nhà, “Sao hôm nay cậu có vẻ ngốc ngốc vậy?”

Cậu ấy bị tôi cười, gãi gãi đầu, “Hình như thế.”

“Được rồi, tớ vào đây. Cậu mau về đi. Tạm biệt nhé.”

“Ừ, tạm biệt.”

Thực ra, tôi mơ hồ có thể cảm nhận được La Duy muốn nói gì với tôi. Thế nhưng tôi không dám nghe, cũng không dám nghĩ, chỉ có thể giả ngốc.

Tôi có rất ít bạn bè, lại ít nói, tính cách cũng không cởi mở lắm. Ở trên lớp nếu không nhờ La Duy, chắc sẽ có rất ít người chú ý đến tôi, nói gì đến chuyện rủ tôi đi chơi cùng. Tuy tôi luôn đấu khẩu với cậu ấy, nhưng trong lòng đã xem cậu ấy như một người bạn khá thân thiết rồi. Tôi trân trọng từng người bạn của mình, thế nên, không muốn vì không cẩn thận mà mất đi bất cứ ai.

Anh vẫn chưa về, còn dì Trần thì đã về nhà rồi. Tôi ngồi một mình ở sofa một lúc rồi mới lên tầng.

Vừa tắm xong, đang nằm dài trên giường thì nghe dưới tầng hình như có tiếng động, ngay sau đó vang lên tiếng người lạ. Tôi phát hoảng, nghĩ ngay đến mấy tên trộm đột nhập vào nhà dân trên tin tức, vội nhảy xuống giường, cũng không dám xuống tầng dưới mà lấy điện thoại di động ra nắm chặt trong tay, định bụng có chuyện gì sẽ báo cảnh sát ngay lập tức.

Tôi núp sau cánh cửa, tim dường như muốn vọt lên cổ họng, cân nhắc xem có nên báo cảnh sát không.

Bỗng nhiên có tiếng người nói: “Lưu Thành Hề, Lưu Thành Hề! Dậy đi, về đến nhà rồi?”

Mất công lo hão rồi. Tôi thở ra một hơi, đặt điện thoại di động xuống, đi ra ngoài. Đèn phòng khách đã bật, anh nhắm mắt nằm trên sofa, bên cạnh có hai nam sinh đang gọi anh.

Bọn họ trông thấy tôi thì sợ hết hồn. May là người mặc áo sơ mi còn kịp phản ứng, “Chắc em là em gái của Lưu Thành Hề? Anh trai em uống say, bọn anh đưa cậu ấy về đây.”

Tôi vội đi xuống.

Người còn lại oán giận, “Thật bực mình mà. Lần sau ai còn rót rượu cho cậu ta, tớ sẽ liều mạng với người đó.”

“Ai biết cậu ấy sẽ say đến mức này. Thân thiết với nhau thì mới vậy, bực mình gì chứ.” Người mặc áo sơ mi thấy tôi đi xuống liền tự giới thiệu, “Anh là Trần Phóng, cậu ấy là Lục Hoài Linh. Bọn anh đều là bạn học của anh trai em, hôm nay nhất thời xúc động đã chuốc say cậu ấy. Thật ngại quá.”

“Không sao đâu, không sao đâu. Cảm ơn hai anh đã đưa anh ấy về.” Tôi gật đầu với anh ta, cố gắng nhin cười. Thì ra anh uống say sẽ có dáng vẻ mất mặt thế này.

Hai người đó còn giúp tôi đưa anh lên tầng, đặt anh xuống giường.

“Hôm nay đúng là tự lấy đá đập chân mình. Vốn là muốn nhìn xem Lưu Thành Hề uống say trông sẽ thế nào, kết quả bị cậu ta hôn mấy cái. Về nhà phải nôn ra cho bõ mới được.” Lục Hoài Linh vừa oán hận nói, vừa lau mặt thật mạnh.

“Được rồi được rồi, lần sau cậu trả thù là được chứ gì? Bọn anh đi trước đây.” Trần Phóng cười kéo anh ta đi.

Tôi tiễn hai người ra đến cửa, cảm ơn họ lần nữa. Họ xua tay, “Không cần đâu, em mau quay lại đi.”

Tôi cẩn thận khóa kỹ cửa, tắt đèn lên tầng.

Vốn định cứ thế về phòng, nhưng chợt nghĩ, dù sao anh cũng say đến thế rồi, không thể cứ mặc kệ anh ấy. Thế nên tôi lại đi vào cởi giày, bật điều hòa giúp anh.

Khó có được cơ hội để tôi đường hoàng ngắm anh ấy thế này. Mắt anh vẫn nhắm, mày hơi nhăn lên, lông mi dài rợp che phủ đôi mắt, khuôn mặt ở dưới ánh đèn trắng mịn.

Tôi bĩu môi, “Trắng thế làm gì chứ? Định làm công tử bột đấy chắc?”

Anh không có phản ứng gì. Trong lòng tôi bỗng nảy ra một ý. Nhanh lên đi, nhân lúc anh ấy đang ngủ, hãy báo thù đi!

“Đồ hung hăng, lòng dạ hẹp hòi, thích làm chuyện xấu còn thích bắt nạt người ta, đã không cho em về quê còn không cho em đi Anh, về trễ một chút đã mắng em rồi, còn sai em làm hết việc này đến việc khác, trong đầu toàn ý đồ xấu. Ai đàn, ai ngớ ngẩn, ai là tên gốc chứ? Chính là anh đấy!”

Tôi nói liền một tràng, nói xong cảm thấy sung sướng vô cùng. Tuy không tính là trả thù thực sự, nhưng vậy cũng đủ khiến tôi hài lòng rồi.

Tôi vừa lè lưỡi, vừa vỗ vỗ bụng anh, “Nói nhỏ thế chắc không nghe được đâu nhỉ? Đang ngủ cơ mà. Giờ không chỉ trong đầu toàn ý đồ xấu, mà còn khắp người toàn là rượu. Uống say lại đi ôm hôn người khác, mà lại còn là nam nữa chứ. Thật là buồn nôn!”

“Ai nói anh đang ngủ?” Tiếng nói bỗng vang lên, dọa tôi sợ hết cả hồn. Anh đã tỉnh, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi. Tôi run lên, không kịp nghĩ gì nữa, chỉ biết lao ra phía cửa.

Anh nhanh hơn tôi, thoáng chốc đã tóm được cổ tay tôi. Tôi bị kéo ngã lên người anh, muốn giãy dụa, anh lại trở mình lật người đặt tôi dưới thân.

Tôi phát hoảng, “Anh... Anh uống say rồi cơ mà?”

“Không giả say thì làm sao họ tha cho anh, làm sao anh nghe được lời thật lòng của em chứ?”

Trong lòng tôi thầm mắng anh thâm hiểm, nhưng ngoài mặt vẫn cười nịnh nọt, “Anh, anh thông minh quá.”

Anh cười, cười rục rịch như nắng mùa xuân, tôi lại cảm thấy như có mấy luồng khí lạnh phả vào mặt.

“Anh thông minh gì đâu, anh vừa hung hăng lại vừa hẹp hòi mà.”

“Sao có thể, sao có thể.” Tôi cố gắng cười ngọt ngào hơn, “Chẳng có ai tốt hơn anh hết.”

“Em thôi đi. Vừa nãy chính em nói thế còn gì?”

“Đâu có đâu có. Anh nghe nhầm rồi. Là nghe nhầm.” Tôi gượng cười.

Anh bỗng vươn tay, búng vào sau gáy tôi một cái.

“A!” Tôi bị đau, suýt thì trào nước mắt. Thế nhưng cũng không dám tức giận, chỉ có thể nhìn anh đầy oan ức.

Anh khiêu khích nhìn tôi, “Anh đúng là trong đầu toàn ý đồ xấu đấy, em làm gì được anh nào?”

Tôi nhịn xuống sự xúc động muốn mắng người, cố gắng tỏ vẻ đáng thương, “Anh, em sai rồi, em không dám nữa...”

Anh vẫn nhìn tôi, ánh mắt thăm thẳm, sâu hun hút, khiến tôi không thấu được suy nghĩ trong anh. Hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt tôi, làm mặt tôi đỏ lựng lên. Trên người tôi chỉ mặc một chiếc váy ngủ hoa nhí. Hai người sát với nhau như vậy, thân thể anh rất nóng, chóp mũi cũng lấm tấm mồ hôi, khiến tôi cảm thấy rất không bình thường.

“Anh? Anh?” Tôi giãy dụa, cố gắng muốn thoát ra.

“Đừng nhúc nhích.” Thân mình anh đột nhiên căng lên, cứng ngắc.

Tôi không dám động đậy, nhìn anh khó hiểu.

Anh bỗng vươn tay che mắt tôi lại, nặng nề nói một câu, “Ngủ đi!”

Nói xong liền gục lên vai tôi. Tôi đột nhiên bị anh dồn hết trọng lượng đè lên người như vậy, suýt nữa thì không thở nổi.

Khi đó tuy tôi ngây thơ nhưng cũng biết, tư thế đó, nếu là anh em ruột thì không sao, nhưng đối với anh em không có quan hệ huyết thống như chúng tôi thì thực sự hơi quá. Tôi nghĩ nhất định là do rượu, khiến đầu óc anh trở nên mơ hồ, không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tôi vẫn mở to mắt. Một lát sau, thân thể anh đã ngã xuống một bên. Bên tai tôi truyền đến tiếng hít thở đều đặn, bàn tay nắm lấy tay tôi cũng thoáng buông lỏng. Tôi nín thở, rón rén lấy tay anh ra, cẩn thận nhích người rồi chạy như bay ra ngoài. Trở về phòng rồi tôi mới bắt đầu thở dốc liên tục.

Đúng là tôi không thích hợp làm chuyện xấu. Vừa mới làm đã bị bắt được rồi. Tiếc là tôi không học thuật thôi miên, nếu không giờ lập tức phải đi thôi miên anh, khiến anh quên hết chuyện xảy ra đêm nay.

Hôm sau ngủ dậy, lần đầu tiên anh không đi ra ngoài từ sớm mà lại ngồi đọc báo ở sofa. Tôi thầm hoảng hốt, lo sợ bất an mà đi xuống, gọi anh một tiếng.

Anh rời mắt khỏi tờ báo, nhìn tôi đầy khinh thường, “Heo.”

Vẫn xấu tính như thế, vẫn ăn nói khó nghe như vậy.

Tâm trạng thấp thỏm của tôi đột nhiên được thả lỏng. Tôi không sốt ruột, cũng không giận dữ, tự mình đi ăn sáng.

Quả nhiên đêm qua anh say thật, quên hết những chuyện đã xảy ra rồi. May mà anh đã quên, nếu không chẳng biết sẽ xử lý tôi thế nào.

A di đà phật!

Hết chương 5

6. Chương 6: Anh Cười Đẹp Tựa Gió Xuân, Nhưng Không Thối Được Hoa Đào Trong Tim Tôi

Tháng Chín năm đó, anh đi Bắc Kinh học đại học

Anh nhất quyết đi nhập học một mình, không cần chú thích đưa đi. Lúc chúng tôi từ sân bay ra, có chiếc máy bay xẹt ngang bầu trời, lưu lại một làn mây khói mỏng mảnh. Tôi không biết có phải anh ngồi trên chiếc máy bay ấy hay không, chỉ là tâm tình vốn đã được buông lỏng bỗng dấy lên một nỗi buồn vô cớ.

Người anh trai hung hăng nóng nảy mà tôi vẫn sợ cuối cùng cũng đã đi, vậy mà tôi lại không nhảy cẫng lên như trong tưởng tượng. Gia Hình nói, tôi như vậy là có tâm lý thích bị ngược đãi.

Thật chẳng ngờ anh lại gọi điện thoại cho tôi.

“Xin hỏi ai đấy ạ?” Tôi hỏi. Trăm năm mới có một số lạ gọi vào điện thoại tôi.

“Anh đây.” Âm thanh truyền tới từ đầu dây bên kia hơi khác, nhưng khẩu khí vẫn không thay đổi.

Tôi vừa kịp phản ứng, “Anh.”

“Ừ.” Bên kia đáp một tiếng, sau đó là một khoảng im lặng.

Tôi tìm lời để nói, “Anh đã thu xếp xong rồi ạ?”

“Nói thừa.”

Tôi nghĩ thầm, em nói thừa anh còn gọi điện cho em làm gì. Nhưng vẫn phải nhẹ nhàng nói, “Anh tìm em có việc ạ?”

“Không có gì.”

Tôi trợn mắt. Không có gì sao còn không cúp máy?

Yên lặng một lúc lâu, bên kia vẫn giữ máy. Tôi cũng không dám cúp, chẳng biết làm gì hơn, đành phải tiếp tục kiểm chuyện mà nói, “Hôm nay ở đây trời mưa. Em không mang ô, may mà Gia Hình có. Nhưng rồi mưa to gió lớn quá, cả hai đứa em đều bị ướt sũng.”

“Ngốc.”

“Ngày mai em đi ăn cưới. Con trai dì Tổng ở cơ quan thím kết hôn. Ôi, không biết cô dâu có đẹp không...”

“Dù sao cũng đẹp hơn em.”

Tôi tức lắm, nhưng vẫn tiếp tục nói. Nói mãi vẫn chưa thấy hết chuyện. Toàn là chuyện vụn vặt trong cuộc sống. Hiếm khi anh kiên nhẫn nghe như vậy, chỉ có điều cứ mở miệng ra là phải châm chọc tôi. Hai người cứ nói như thế một lúc, vậy mà cũng hết nửa tiếng.

Cúp điện thoại rồi tôi mới cảm thấy lạ. Chẳng lẽ anh nhớ nhà nhưng ngại nói ra?

Không ngờ, cuộc điện thoại này, một lần gọi là gọi suốt bốn năm.

Cứ ba đến năm ngày anh lại gọi điện một lần. Có cuộc điện thoại rất ngắn, mấy phút là cúp máy rồi, nhưng cũng có khi rất dài, gọi đến hơn nửa tiếng. Dần dần tôi cũng quen. Dù sao cứ tùy tiện nói hôm nay xảy ra chuyện gì, thời tiết thế nào, chú đưa đi đâu chơi... Đôi lúc anh cũng sẽ kể một chút chuyện của mình như tập quân sự, giáo viên tính tình quái đản, bắt làm nhiều bài tập... Thỉnh thoảng bạn cùng phòng của anh còn giắt điện thoại nói chuyện với tôi, bắt tôi gọi họ là anh trai, nói cho tôi biết có nữ sinh mỗi ngày đến đưa cơm cho anh ấy, bảo tôi nói với thím, chuẩn bị đợi anh tốt nghiệp là bế cháu trai. Kết quả là ngay lập tức sẽ nghe thấy âm thanh hỗn loạn, còn có tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Tôi ở đầu dây bên này cũng muốn cười.

Anh trở về sau khi hết học kỳ đầu tiên, thoát nhìn có cao hơn một chút, người cũng rắn chắc thêm bao nhiêu, còn làn da do tập quân sự đã bị phơi nắng thành màu lúa mạch, khuôn mặt từng tuần tú nhô nhô giờ cứng cõi hơn nhiều. Chú thím đều rất vui, nói trông anh đã trưởng thành lên không ít. Nhưng trong mắt tôi, anh chẳng có gì khác biệt, vẫn hung hăng như thế, hơi tí là nổi giận, cứ vênh mặt lên sai khiến tôi, thái độ còn không tốt bằng trong điện thoại.

Ai cũng cho rằng anh chỉ vì tập quân sự nên mới rám nắng, từ từ sẽ trắng lại. Thật không ngờ, mỗi lần anh về đều đen hơn một chút.

Bà ngoại rất không thích. Trước giờ bà vẫn thích con trai trắng trẻo sạch sẽ, nhưng mỗi năm anh lại đen hơn. Anh đối với chuyện này chỉ nhún vai, tỏ vẻ mình cũng hết cách, “Nó cứ đen đi, làm sao cháu cấm được?”

Bà ngoại liền gọi thím, “Mai con đưa Thành Hề đi thẩm mỹ viện, cho nó tẩy trắng.”

“Cháu không đi đâu!”

Thím cười, “Mẹ ơi, thằng bé cũng không phải con gái. Đen chút đâu có sao, con thấy rất đẹp mà.”

“Mẹ nhìn không quen mắt. Thành Hề của chúng ta trước đây trắng trẻo tuần tú biết bao, giờ thành ra đen như vậy, trông lại thấy đau lòng.”

Thế nhưng anh không chịu nghe, bà ngoại cũng không làm gì được. Cuối cùng bà kéo tôi qua, “May là Viên Viên vẫn trắng trẻo. Con gái phải giữ gìn cẩn thận, đừng học anh cháu biến thành quỷ đen nhỏ nhẻ.”

Anh cười ôm lấy bà, “Quỷ đen nhỏ mà bà vẫn thương.”

Bà ngoại quay mặt sang chỗ khác, “Ai thương chứ!” Nói vậy nhưng nụ cười vẫn hiện lên nét mặt.

Gia Hình tới nhà tìm tôi, khi gặp anh suýt nữa không nhận ra được. Cuối cùng, cô ấy cảm thán, “Anh cậu giờ là phiên bản của Cổ Thiên Lạc rồi. Đang từ công tử bột giờ thành công tử than. Đáng tiếc. Đáng tiếc.”

Đáng tiếc sao? Tôi lại không cảm thấy xấu. Dù thế nào, bây giờ tôi cũng không phải đổ kị việc anh còn da trắng môi hồng, đẹp hơn một đứa con gái như tôi nữa.

Khi còn nhỏ cảm thấy thời gian bốn mươi lăm phút của một tiết học đã là dài đằng đặc. Hồi ấy đi học, nhất định phải thẳng lưng, ngẩng đầu, tay phải ngoan ngoãn khoanh trên bàn học, thường thì hết nửa tiết

đã nhấp nhể không yên. Sau này lớn lên lại phát hiện, khi ngoảnh đầu nhìn lại quãng thời gian đã qua, đừng nói là một tiết, mà có là một ngày một đêm, một năm một tháng, cũng dường như chỉ là một chớp mắt mà thôi. Tuổi xuân như nước trôi, đi qua vội vã.

Tôi thuận lợi lên khối trung học phổ thông của trường. Thành tích tuy không quá tốt, tuy nhiên không phải chạy tiền. Bạn học phần lớp đều là lên thẳng lớp trên, nhưng cũng có người chuyển trường, có người ra nước ngoài, không có nhiều lớp mà mọi người vẫn học chung. Bố của La Duy vốn muốn đưa cậu ấy đi Australia, cậu ấy lại kịch liệt phản kháng. Bố La xót con, cuối cùng đương nhiên phải thỏa hiệp. Thế nên một tuần sau khi khai giảng lớp Mười, La Duy xuất hiện ở lớp chúng tôi. Vương Khải và Tống Kỳ Phong cũng được xếp chung lớp với tôi, kêu thật xui xẻo, nhưng không giấu nổi nụ cười trên mặt.

Tôi cũng rất vui. Tốt biết bao, mọi người vẫn có thể học chung một lớp, gây lộn ầm ĩ, cùng nhau trải qua quãng thời gian thuần khiết tốt đẹp nhất trong đời. Càng vui hơn là, Gia Hình rốt cuộc được phân đến cùng lớp với tôi, tôi và cô ấy được học chung rồi. Sau khi biết kết quả phân lớp, hai đứa đều vô cùng vui sướng. Điều khiến La Duy không hài lòng, đó là Dương Văn Khai lại chung lớp với chúng tôi.

“Chán thật, tên cù lần lại học cùng chúng ta. May mà hẩn cách tớ rất xa.” Cậu ấy tựa vào cạnh bàn tôi, vừa nghịch túi bút của tôi vừa nói.

“May là tớ cũng cách cậu rất xa.” Tôi giật lại túi bút, “Sắp vào tiết rồi, cậu còn không mau quay lại chỗ ngồi đi.”

Mặt cậu ấy xì xuống, “Lương Mãn Nguyệt, chúng ta đi nói với thầy để hai đứa mình ngồi cùng bàn đi. Tớ ngồi một mình phía sau chán lắm.”

“Cậu nghĩ hay nhỉ? Tớ ngồi đây yên tĩnh biết bao, ai muốn ngồi với cậu, tự mình chuốc lấy khổ chứ?”

Bạn cùng bàn mới của tôi là Tiết Doanh, cô ấy cũng nói thêm vào, “Đúng thế, đúng thế. Cậu mau về chỗ đi. Ai muốn ngồi với cậu? Cậu mà qua đây ngồi thì tớ làm thế nào?”

Cậu ta tức giận, “Cậu đừng có chen miệng vào. Phải bảo Tống Kỳ Phong dạy dỗ lại cậu mới được.”

Mặt Tiết Doanh đỏ lên, lập tức vớ lấy một quyển sách ném sang, “Ai mượn cậu lo!”

La Duy không kịp đề phòng, bị sách đập vào, “Sao cậu dữ như cọp cái thế hả? Vậy mà ở trước mặt Tống Kỳ Phong lại giả bộ mèo con.”

Lông mày Tiết Doanh dựng lên, “Cậu còn nói?”. Dáng vẻ như muốn đánh giặc.

La Duy vội cười làm lành, “Tớ không nói, tớ không nói nữa là được chứ gì?”. Vừa nói vừa chạy về chỗ ngồi.

Tôi ở bên cạnh bật cười.

Tôi thật lòng rất thích những ngày ấy. Khi đó chúng tôi còn trẻ, năm tháng bình yên, vui vẻ thuần khiết, cười đùa hay giận dữ đều tốt đẹp biết bao.

Lên lớp Mười một, tôi gặp vận đào hoa.

Nếu như trời cao cho tôi cơ hội quay về quá khứ, tôi nhất định sẽ không nhường chỗ trên xe bus, tôi thà mỗi ngày bắt taxi đi học...

Chẳng biết sao lại có một người đưa giấy cho tôi, hẹn tôi buổi chiều sau khi tan học gặp nhau ở cổng phụ.

Tôi nhớ ngay đến chuyện bị đánh hồi lớp Tám kia, lập tức căng thẳng. Gia Hình trông thấy lại rất kích động, nói rằng đây chính là thư tình. Tuy hơi sơ sài lại hơi ít chữ, nhưng rõ ràng là thư tình, bảo tôi nhất định phải đi.

Mặt tôi mắt kiểm soát, trở nên đỏ bừng.

Từ hồi cấp Hai, xung quanh luôn có những bạn học nói chuyện yêu đương, tôi dần hiểu được cũng dần chấp nhận rồi. Nhưng không phản đối không có nghĩa là muốn nếm thử. Tuy chú thích đối với tôi rất tốt, nhưng tôi biết, mình với các bạn khác không giống nhau. Tôi hiểu được chuyện gì có thể, chuyện gì tuyệt đối không được làm.

Nhưng có thiếu nữ nào khi biết mình được người ta thích lại không mừng thầm trong lòng? Tôi là một nữ sinh bình thường, thậm chí còn hơi hướng nội, không vô cùng thông minh cũng không quá xinh đẹp, nhiều lúc thậm chí còn cảm thấy tự ti. Sự xuất hiện của tờ giấy khiến tôi tự tin lên không ít.

Tuy đã quyết định không đi, nhưng tôi vẫn kẹp tờ giấy trong vở. Dù sao cũng là lần đầu tiên nhận được thư tình, tôi luôn trân quý những thứ có ý nghĩa quan trọng đối với mình.

Tôi cho rằng mình không đi, người kia sẽ tự khắc từ bỏ. Thế nhưng không ngờ người ta lại cố chấp như vậy.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư... Tờ giấy vẫn được những người khác nhau đưa đến cho tôi.

Gia Hình và Tiết Doanh biết chuyện, liên tục khuyên tôi đi gặp người đó một lần. Sở dĩ tôi không có động thái gì, không phải vì tôi lạnh lùng. Cũng có lúc tôi mềm lòng. Nhưng tôi không muốn làm chuyện gì khiến người khác thất vọng, làm cả hai bên đều thêm phiền phức.

Khi đó nghĩ rất đơn giản, cứ cho là chỉ cần mình khẳng khái không để ý tới, nhất quyết không đi, người ta sẽ từ bỏ. Rất ít người có thể kiên trì làm một việc gì mà không được báo đáp.

Đến ngày thứ bảy, tôi bị người ta chặn lại trên đường đi học về.

Nam sinh kia dáng rất cao, mặc áo sơ mi bên trong đồng phục, nhìn thì không phải đồng phục trường tôi. Đẹp trai hơn tôi tưởng, chỉ là khuôn mặt trông khá sắc bén, còn bấm lỗ tai, không giống một học sinh ngoan. Cách đó không xa có mấy nam sinh khác nhìn sang đây cười, chắc hẳn có quen với anh ta.

Anh nói, “Lương Mãn Nguyệt, sao em không để ý đến anh?”. Ánh mắt anh lấp lánh mong chờ.

Tôi nhất thời hơi bối rối, không dám nhìn vào mắt anh, chỉ biết cúi đầu kéo Gia Hình định chạy.

Anh chặn tôi lại rất nhanh, “Em khoan đi đã, có thể nghe anh nói hết không?”

Tôi đỏ mặt, rốt cuộc lấy dũng khí nhìn anh ấy, “Anh nói đi.”

Anh nhìn tôi không chớp mắt, nói: “Anh là Ôn Thần. Anh thấy em rất tốt. Anh thích em. Chúng ta thử hẹn hò được không?”

Gia Hình khẽ kêu lên, tôi ngẩn người. Mấy người con trai đứng cách đó không xa, nghe thấy anh ta nói vậy, đều cười ầm lên, hô to đồng ý đi, đồng ý đi.

Anh ấy nói tiếp, anh là học sinh trường Trung học số Bốn, đi cùng chuyến xe bus với tôi. Một lần ở trên xe anh ấy nhìn tôi nhường chỗ ột bà cụ, bỗng cảm thấy tôi rất đáng yêu, vậy là thích tôi.

Sau đó anh nhìn tôi hỏi: “Em nghĩ sao?”

Tôi lắp bắp, “Tôi... Tôi không quen anh...”

Anh sững sốt, sau đó cười, “Giờ quen rồi đấy thôi.”

Anh cười rất đẹp, sự sắc bén trên mặt bỗng bay biến hết thấy, nụ cười ấm áp tựa gió xuân. Thế nhưng tôi lại làm chuyện mất mặt nhất.

Tôi chạy biến đi.

Tôi thừa nhận, hành động này rất thiếu chí khí. Nhưng tôi chính là nữ sinh nhát gan, không dám trêu chọc ai như vậy. Phiền phức tìm đến tôi, tôi chỉ biết chạy trốn.

Hôm sau đi học, có rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ nhìn tôi. Trong lớp có hơn nửa số người biết chuyện này, hoặc tỏ mò suy nghĩ, hoặc tươi cười rạng rỡ, khiến tôi ngại không sao chịu được. Tôi giận dữ nhìn Gia Hình, cô ấy vội giải thích, “Không phải tớ đâu, không phải tớ đâu. Tớ không nói gì cả, là Ôn Thần tự tung tin cậu là bạn gái anh ấy.”

Chút thiện cảm với người nam sinh vào buổi tối hôm trước đột nhiên biến mất tăm. Tôi có một người anh tự cao tự đại không coi ai ra gì là đủ lắm rồi, không muốn chịu thêm một người nữa đâu.

La Duy vừa đến đã kêu ầm lên, “Lương Mãn Nguyệt, cậu mau giải thích đi. Mau nói cho tớ biết những điều tớ nghe được không phải sự thực!”

Tôi đang cúi sắn, liền trừng mắt với cậu ta, “Liên quan gì đến cậu? Sao tớ phải giải thích với cậu hả?”

Cậu ấy sợ hãi, “Không thể nào! Cậu thực sự hẹn hò với tên côn đồ kia? Đừng mà!”

Gia Hinh bên cạnh giải thích, “Không đâu, là người đó đơn phương thôi, cậu đừng làm loạn lên nữa. Phiền quá!”

La Duy lập tức nổi điên, “Hắn ta ép cậu? Để tớ đi tìm hắn tính sổ!” Cậu ấy vứt cặp sách xuống định chạy đi.

Tôi vội gọi cậu ta, “Cậu mau quay lại, sắp vào lớp rồi cậu còn đi đâu?”

“Không được! Đâu ra một thằng quý bắt nạt bạn của tớ chứ? Cậu đợi tớ, tớ sẽ đòi lại công bằng cho cậu.”

Tôi kéo cậu ấy, “Cậu đừng nhiều chuyện. Tự tớ sẽ nói rõ với anh ta.”

Vương Khải cũng đi đến, lôi cậu ấy về chỗ ngồi, “Sao lại nhảy dựng lên như khỉ thế? Sắp vào lớp rồi, bình tĩnh đi đã, có gì để sau nói.”

“Đúng vậy. Người ta còn chưa mở miệng cậu đã làm ầm lên rồi. Dù có muốn đi thì lát nữa cậu cũng phải gọi Tống Kỳ Phong đi cùng.” Tiết Doanh khuyên thêm.

Mọi người thi nhau nói vào, cuối cùng cũng khuyên được La Duy. Thế này là sao chứ? Rõ ràng tôi mới là người bị hại, sao lại đi khuyên cậu ta?

Nhưng thực sự không thể không cảm động. Tình cảm nhiều năm như thế đều không phải giả dối. Khi có chuyện gì, quả nhiên bạn bè sẽ là người đầu tiên ra mặt. La Duy che chở tôi như vậy, tôi bỗng thấy lòng mình ấm áp.

Tôi tin, không cần tôi đi tìm Ôn Thần, anh ta cũng sẽ tự đến tìm tôi.

Quả nhiên, hôm đó tan học, anh lại xuất hiện trước mặt tôi.

Tim tôi đập loạn lên. Không phải vì vui mừng, mà là vì căng thẳng. Tôi nắm chặt tay, cố gắng nhìn thẳng vào anh ấy.

Cuối cùng tôi lấy dũng khí nói, “Anh đừng đến tìm tôi nữa được không? Rõ ràng chúng ta không hề hẹn hò, sao anh lại nói với người khác như vậy? Tôi không đủ can đảm, cũng không có sức chơi trò chơi này với anh. Anh tìm người khác đi.”

Tôi nói một hơi hết những lời đã chuẩn bị trước, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi.

Mặt anh lạnh xuống, làn môi mỏng nhếch lên, một lúc sau mới nói: “Anh không đùa với em, cũng không phải tùy hứng mà theo đuổi em. Em có thể đi hỏi người ta. Anh không phải hạng người như thế.”

Tôi lắc đầu, “Đối với tôi, anh là hạng người nào không quan trọng, tôi cũng sẽ không đi hỏi thăm gì hết. Hai chúng ta không cùng một thế giới, cũng không thích hợp. Anh như vậy thực sự rất ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.”

Anh trầm mặc, dáng đứng thẳng, thoạt nhìn qua đã thấy tâm trạng không tốt, khí thế tựa như sắp có giông bão kéo tới. Anh ấy và anh trai không giống nhau, nhưng khi nổi giận lại có điểm tương đồng. Tôi đã quen với cảm giác này rồi nên không sợ. Anh cứ giận đi, chẳng lẽ anh có thể đánh tôi chắc?

Chúng tôi giằng co một lúc, cuối cùng anh nói một câu, “Anh sẽ không buông tay đâu.” Sau đó ngênh ngang bỏ đi.

Anh nói kiên quyết như vậy, khiến tôi bắt đầu hoài nghi. Lẽ nào anh đối với tôi thực sự không phải nổi hứng nhất thời?

Anh trai vẫn như thường lệ gọi điện cho tôi, tôi lại có chút mất tập trung.

“Em sao thế?” Anh rất nhạy bén, đã nhận ra tôi hơi khác thường.

Tôi vội vàng phủ nhận, “Đâu có ạ.”

Tôi không cho rằng đây là chuyện nên nói với anh. Anh tuy rất ham chơi, thích ra ngoài lêu lổng với người khác, nhưng đối với chuyện của tôi lại rất bảo thủ, quản lý nghiêm khắc, yêu cầu rất nhiều. Đôi lúc tôi không cẩn thận kể chuyện bạn học nam trên lớp là sẽ bị anh giáo huấn ngay. Nếu nói với anh, chắc chắn anh sẽ nghĩ là tôi trêu ghẹo người ta trước, vậy người bị mắng trước hết vẫn là tôi. Tuy tôi không thông minh, nhưng nhất định không đến nỗi chẳng có việc gì mà cũng kiếm chuyện để bị mắng.

Anh không hỏi gì nữa, chúng tôi tùy tiện nói thêm mấy câu rồi anh cúp điện thoại.

Trận chiến giằng co đôi bên bắt đầu từ lúc đó.

Mỗi ngày sau khi tan học, sẽ thấy Ôn Thần xuất hiện ở cổng trường, đi theo tôi đến trạm xe bus đợi xe, cùng lên xe với tôi. Suốt đường anh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn tôi bằng ánh mắt sáng rực, nhìn đến mức khiến da đầu tôi cũng ngứa ran lên, cả người bứt rứt. Hồi đó, xe bus ấy đi qua cổng trường, trên xe thường là giáo viên của trường hoặc học sinh trường bên cạnh, không ai biết tôi, nhưng rất nhiều người biết anh. Thấy ánh mắt anh nhìn tôi, các nam sinh có vẻ hiếu kỳ, các nữ sinh có biểu cảm khác nhau. Tôi chỉ biết cúi đầu để Gia Hình thay tôi chống đỡ.

Tôi chuyển sang đi cổng phụ, lại không ngờ anh có tai mắt ở khối lớp Mười, ở cửa phụ còn có người đợi sẵn báo tin, chỉ một lát là anh xuất hiện.

Tôi chuyển sang đi taxi, anh ấy lại gọi một chiếc theo đuôi phía sau. Tôi về đến nhà anh cũng xuống xe, nhìn cho đến khi tôi vào nhà. Tôi vào nhà rồi, nhìn qua cửa sổ, thấy bóng anh thật cô độc, yên lặng đứng ở đó một lúc mới rời đi.

Đôi lúc anh sẽ tặng đồ cho tôi. Búp bê đáng yêu, những món trang sức nhỏ xinh, đều là đồ mà con gái thích. Không cần nghĩ cũng biết có người đã dạy anh. Tất nhiên tôi không nhận, anh lại vẫn kiên trì bền bỉ, bị từ chối cũng không tức giận, lần sau lại đem đến những món đồ khác.

Tôi chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy sự kiên trì của anh. Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi. Tôi không nói được những lời tuyệt tình cay nghiệt, chỉ có thể đợi một ngày anh biết khó mà lui...

Người xung quanh đều bàn luận về tôi. Có người hâm mộ, nói tôi thật may mắn, được một người con trai tốt như vậy theo đuổi; có người lại chê bai, nói tôi giả bộ thanh cao, cố ý dụ dỗ người khác; có người lo lắng cho tôi, sợ tôi cứ thế này thì sẽ có ngày chọc giận anh ta. Tôi không lên tiếng, chỉ hận mình không thể tàng hình đi cho rồi.

Gia Hình tức giận: “Nói cho chú thím của cậu biết đi. Nghe nói bố anh ta và chú cậu có quan hệ làm ăn với nhau mà. Để ông ấy về dạy lại con mình cho tử tế.”

Tôi lắc đầu. Thực sự cũng chưa đến mức không thể chấp nhận nổi, tôi không muốn vì chuyện này mà làm phiền chú.

Chẳng cần người khác nói, tự tôi cũng ghét cái sự vô dụng của mình.

Tôi chỉ không ngờ La Duy thực sự đi tìm Ôn Thần. Hai người đánh nhau một trận. Mà nói chính xác ra là La Duy bị cả đám người đánh ột trận.

Cậu ấy đi tìm Ôn Thần, chưa nói gì đã ra tay rồi. Bạn bè của Ôn Thần đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cả đám xông lên đánh cậu ấy một trận bầm dập. Cuối cùng vẫn nhờ Ôn Thần lên tiếng, họ mới chịu dừng tay.

Tổng Kỳ Phong tức không chịu được, vừa mắng La Duy quá mạnh động, vừa gọi một đám người định đi báo thù. Tiết Doanh thấy to chuyện, vội vàng gọi điện thoại cho tôi.

Tôi tùy tiện tìm một cái cớ xin ra ngoài.

Lúc chạy đến chỗ mà Tiết Doanh nói, hai bên đã đang giằng co với nhau rồi. Tôi lập tức trông thấy La Duy.

Tôi che miệng, chạy tới bên cậu ấy, không kìm nổi mà òa khóc. Trên đầu cậu ấy có một vết thương lớn đang quần băng, mắt và miệng đều sưng tấy, cánh tay đầy vết bầm. Đây mới chỉ là những chỗ tôi trông thấy, thực không dám tưởng tượng, ở những chỗ tôi không thấy được còn bao nhiêu vết thương.

Thấy tôi khóc, cậu ấy động khước miệng, cố gắng nở một nụ cười, “Khóc cái gì? Mà lại khóc xấu như vậy. Tớ chỉ thích nhìn mỹ nhân khóc như hoa lê trong mưa thôi. Ai gọi cậu đến đây hả?”

Nghe cậu ấy nói vậy, tôi càng khóc to hơn.

Tôi không thể trốn tránh trách nhiệm được. Chuyện này xảy ra đều là do tôi. Dù La Duy đi tìm Ôn Thần vì lý do gì thì tôi cũng biết, tất cả đều bởi lo lắng cho tôi. Là sự mềm yếu vô dụng của tôi tự đem rắc rối đến ình, cũng mang phiền phức tới cho bạn bè xung quanh.

Tôi cảm tức nhìn Ôn Thần, trước nay chưa bao giờ thấy anh ta đáng ghét như vậy. Đúng, tôi nhát gan, tôi yếu đuối, xảy ra chuyện gì cũng chỉ biết trốn tránh, nhưng tôi cũng biết tự bảo vệ mình. Không ai được ức hiếp người thân hay bạn bè của tôi!

Ôn Thần chưa từng thấy tôi giận dữ như vậy. Anh ta đang sửng sốt, tôi đã nhào đến, liên tục đánh anh.

Sau này Tống Kỳ Phong nói, lúc ấy cậu ta suýt nữa là rớt cả quai hàm. Một người bình thường yếu đuối nhát gan bỗng trở nên dữ như cọp, lao đến nhanh như chớp, khiến cả đám con trai kinh sợ.

Ôn Thần không đánh trả. Anh không cử động, chỉ đứng đó để mặc cho tôi đánh. Cuối cùng mọi người cũng phản ứng, vội vã chạy đến kéo tôi lại. Lúc ấy tôi đã đầm đìa nước mắt, hét lên với anh, “Đồ thần kinh, anh đi chết đi! Anh dựa vào cái gì mà đánh La Duy! Dù cho người trên cả thế giới này chết hết tôi cũng không thích anh đâu! Anh dám đánh bạn tôi, tôi sẽ liều mạng với anh!”

Cả người anh ấy run lên, mất một lúc lâu không nói lời nào, chỉ nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cố lau nước mắt, không để ý anh nữa, một tay kéo Tống Kỳ Phong một tay kéo La Duy lôi bọn họ ra ngoài.

Từ thái độ của Tống Kỳ Phong đối với tôi sau lần đó, có thể thấy hôm ấy tôi thực sự rất khủng khiếp, rất dọa người. Sau khi Gia Hinh biết chuyện cũng trợn mắt há miệng nhìn tôi, “Lương Mãn Nguyệt, thật không ngờ cậu còn có lúc dữ dội mãnh như thế.”

Tôi nhéo cô ấy, “Biết tớ ghê gớm rồi, từ sau có dám bắt nạt tớ nữa không?”

“Không dám, không dám. Lương huynh, sau này tiểu đệ phải dựa vào huynh rồi.” Cô ấy bắt chước diễn viên phim cổ trang, chấp tay bái tôi.

Chỉ có La Duy ca ngợi tôi, “Lương Mãn Nguyệt, có biết đáng vẻ đẹp nhất trong đời cậu là khi nào không? Chính là khi cậu đánh nhau vì tớ đó! Quá đẹp! Về sau nên như thế!”

Tôi lườm cậu ấy, “Ai đánh nhau vì cậu, tớ là vì chính mình.”

Cậu cười cợt nhả, “Đừng chối nữa, đều là vì cậu nhìn thấy tớ bị đánh nên đau lòng. Tớ biết mà.”

Tôi chọc tay vào khước miệng vẫn còn sưng của cậu ấy. “Cậu bớt mơ tưởng đi, anh đầu heo ạ!”

Cậu ta đau đến há miệng, “Lương Mãn Nguyệt cậu thật dã man!” Rồi lại cười lớn, “Nhưng mà tớ thích.”

Tôi quay đầu, không nhìn cậu ấy nữa, nhưng gương mặt lại không tự chủ mà nóng lên, khước miệng mỉm cười. Nhớ đến La Duy hôm đó mặt mũi bầm dập vẫn cố cười với tôi, trái tim tôi dường như mềm ra.

Tối hôm đó, tôi nằm một mình trên giường, ngẩn ngơ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Vầng trăng sáng từ từ biến thành gương mặt cười vô tư lự của La Duy. Lúc cậu ấy bị đánh tôi không nói, nhưng thực ra tôi rất cảm động, trước nay chưa có ai bảo vệ tôi như thế. Điều này khiến tôi thấy mình trở nên quan trọng hơn.

Chiều muộn hôm sau, tôi vừa về nhà đã giặt mình – anh bất ngờ xuất hiện trong nhà.

Anh nhìn khắp người tôi một lượt, không nói gì. Tôi gọi một tiếng, “Anh.”, anh mới trả lời, “Ừ”.

“Anh.. Sao anh lại về?” Tôi hỏi.

“Thích thì về.” Anh liếc tôi, đứng dậy đi thẳng lên tầng.

Tôi ngạc nhiên, nhưng không hỏi lại, vì có hỏi anh cũng sẽ không trả lời. Thế giới này có quá nhiều người quái gở. Một người thông minh tuyệt đỉnh mà tính tình lại xấu như vậy, chắc chắn là không bình thường.

Di Trần lập tức đi chuẩn bị thêm thức ăn. Chú gọi điện thoại về, nói muốn dẫn chúng tôi đi ăn, đã muộn thế rồi không nên làm phiền di Trần nữa. Tôi vội đi thay đồng phục. Tôi không dám để anh phải chờ mình, nhất là trong tình huống khác thường như hôm nay.

Tối gió nhẹ, thời tiết rất dễ chịu. Tôi bỗng nghe đằng sau có tiếng động. Quay đầu lại, hóa ra là anh.

Tâm trạng anh có vẻ tốt, đi tới bên cạnh tôi. Anh mặc chiếc áo gió màu tro sẫm, vạt áo nhẹ bay trong gió.

“Nghe nói em đánh nhau?” Anh bỗng hỏi.

“Đâu có. Sao có thể chứ?” Tôi lập tức phủ nhận. Tôi đánh nhau bao giờ? Lần đó chỉ tính là tôi đánh người khác mà thôi.

Anh thấp thoáng cười, thỉnh thoảng nhìn xuống nhìn thẳng tôi.

Tôi hít mạnh một hơi, chưa kịp phản ứng, anh đã vươn tay véo má tôi: “Thế đây là cái gì?”

“Em... Em không cần thận trọng vào thôi.” Đúng là tôi tự cào, lúc đó quá kích động. Chỉ là vết thương nhỏ như thế, tôi vẫn nghĩ sẽ không ai chú ý.

Trong đôi mắt anh hiện lên một tia lo lắng, vỗ vỗ mặt tôi, “Đánh hay lắm. Nhưng về sau chuyện đánh người này không cần em đích thân ra tay.”

Tôi chột dạ, nụ cười tắt lịm. Được rồi, tôi cũng biết là không lừa được anh.

Chập tối ngày hôm sau anh đã đi rồi. Thật sự là đến không hình dạng, đi không dấu vết mà.

Sau đó tôi mới biết, lần này anh về, không phải vì lý do quên hộ chiếu ở nhà như nói với chú thím. Anh là về để trực tiếp đánh Ôn Thần một trận.

La Duy vì tôi mà bị đánh đến thâm tím mặt mày, anh lại vì tôi mà bay từ Bắc Kinh về dạy dỗ Ôn Thần, khiến tôi cảm thấy người vốn đáng bị xem nhẹ như mình trở nên cực kỳ quan trọng. Thật là khiến tôi vừa mừng vừa lo.

Thì ra anh không phải quá gở, anh là về để ra mặt thay tôi.

Cảm giác được che chở tràn ngập trong lòng. Tôi cảm thấy dường như có người nhẹ đưa tôi đến đứng dưới một đôi cánh lớn, quan tâm tôi, bảo vệ tôi, vì tôi che mưa che gió.

Chuyện này là Gia Hình nói cho tôi biết.

Hôm đó chúng tôi đang đi lên tầng. Vì sắp vào lớp nên xung quanh không có người. Gia Hình nói với tôi: “Mãn Nguyệt, cậu biết không, lần trước anh cậu về đã đánh Ôn Thần một trận. Lúc đó La Duy thăm bao nhiêu thì anh ta thăm bấy nhiêu.”

Thế rồi, ở nơi cầu thang không có bóng người đó, cô ấy nói tiếp.

“Mãn Nguyệt, tớ yêu rồi.”

Tôi choáng váng, quay người mở to mắt nhìn cô ấy. Cô ấy cười nhẹ, gò má ửng hồng, đôi mắt tỏa sáng, nói, “Anh ấy tên Tô Liệt, chúng tớ đã hẹn hò được một tuần.”

Tôi kêu lên, “Được lắm, Ngô Gia Hình cậu dám giấu tớ lâu như vậy.”

Cô ấy càng xấu hổ hơn. Tôi hiếm khi thấy được dáng vẻ e lệ của Gia Hình, không khỏi thấy thú vị.

“Nhưng mà...” Cô ấy muốn nói gì đó.

“Nhưng cái gì?”

“Anh ấy... Anh ấy là học sinh trường Trung học số Bốn... Là bạn của Ôn Thần.” Cô ấy nói xong thận trọng nhìn tôi.

Đầu tôi nhất thời loạn cào cào. Nhưng lúc đó chuông vào lớp vang lên, Gia Hình liền kéo tôi chạy vào lớp, không cho tôi có cơ hội nói thêm.

Lúc học tôi không thể tập trung được.

Tôi vốn không nghĩ đến, Gia Hình cũng sẽ yêu.

Cô ấy là người mà giáo viên và phụ huynh đều yêu quý. Mặt mũi xinh đẹp, nhiệt tình cởi mở, thông minh ham học. Chuyện gì đến tay cô ấy cũng giải quyết rất tốt. Bất cứ ai thấy Gia Hình hoạt bát nhanh nhẹn chơi cùng với người trầm tĩnh hướng nội như tôi đều rất ngạc nhiên. Tôi biết, sẽ có rất ít người thấy chúng tôi là người cùng một thế giới. Nhiều khi tôi cũng tự cảm thấy mình may mắn, trời cao đã cho tôi một người bạn tốt như vậy.

Một cô gái đáng yêu đến thế, tất nhiên sẽ có rất nhiều người thích. Nhưng trước nay cô ấy chưa từng có ý gì với các bạn nam xung quanh, cũng không nghĩ họ hợp với mình. Mỗi khi có người thổ lộ với cô ấy, chúng tôi sẽ lấy lý do còn phải tập trung học hành ra mà từ chối. Tôi biết, đó là do cô ấy không thích mà thôi. Nếu cô ấy đã thích, không có ai, cũng không có điều gì ngăn cô ấy được.

Chúng tôi thực sự là cặp đôi bù trừ cho nhau. Tôi nhát gan, cô ấy lại cứng cỏi.

Nhưng Gia Hình đã từng nói với tôi, mục tiêu của cô ấy rất rõ ràng, cô ấy muốn học thật giỏi để sau này không phải dựa dẫm vào ai. Khi còn chưa có sự nghiệp ổn định, cô ấy quyết không nghĩ đến chuyện tình cảm. Mẹ của cô ấy là một người phụ nữ nội trợ truyền thống, tính cách dịu dàng, luôn lấy gia đình và bố cô ấy làm trọng. Cô ấy không muốn sau này lại giống mẹ mình, cô ấy thấy như vậy rất không có tiền đồ, rất không cá tính. Cuộc sống phải sống nhờ vào người khác không phải là cuộc sống của chính mình.

Có lẽ trên thế gian này thực sự sẽ có một người như vậy. Khi chúng ta gặp người ấy, trái tim ta sẽ cháy bùng mãnh liệt. Ta sẽ cảm thấy, vì người ấy, ta có thể từ bỏ rất nhiều thứ ta từng bất chấp kiên trì. Với tính cách của Gia Hình, cậu ấy đã quyết định nói cho tôi biết, cũng có nghĩa cậu ấy thực sự thích người tên Tô Liệt này.

Bỗng dưng tôi lại thấy dễ chịu. Đã như thế, sao tôi lại không ủng hộ bạn tốt của mình? Dù người đó có là bạn của Ôn Thần, hay thậm chí chính là Ôn Thần đi chăng nữa thì sao chứ? Chỉ cần anh ta thực lòng thích Gia Hình, vậy thì chẳng có gì phải bàn cãi.

Nghĩ đến đây, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái.

Lúc hết giờ, tôi chủ động đi tới chỗ Gia Hình. Cô ấy áy náy nhìn tôi, “Xin lỗi Mãn Nguyệt.”

“Đúng, phải xin lỗi tớ.” Nhìn cô ấy càng thêm áy náy, tôi mỉm cười, “Hẹn hò mà không nói cho tớ biết từ sớm, đương nhiên phải xin lỗi rồi.”

Cô ấy vui mừng, “Cậu không trách tớ?”

“Trách cái gì?”

“Trách tớ... Trách tớ hẹn hò với... bạn của Ôn Thần.”

“Ngốc ạ”, tôi cốc cô ấy một cái, “Cậu hẹn hò với ai là chuyện của cậu, tớ sao có thể không ủng hộ chứ?”

Tôi cầm tay cô ấy, “Sau này không được giấu tớ, nếu không tớ sẽ xử cậu.”

“Ừ!” Cô ấy gật mạnh đầu.

Chúng tôi nhìn cười.

Gia Hình kể cho tôi nghe, cô ấy và Tô Liệt biết nhau từ lúc nghỉ hè năm lớp Tám đó.

Cô ấy hỏi tôi có nhớ lần bố La Duy mời chúng tôi đi ăn không, tôi gật đầu.

Thì ra hôm đó cô ấy đi vệ sinh, tình cờ gặp anh ta đang hút thuốc chỗ hành lang. Cô ấy thấy người con trai đó tuổi tác không cách chúng tôi là bao, vậy mà lại có vẻ cô độc đặc biệt như vậy. Cô ấy hơi ngạc nhiên nên cứ nhìn mãi, kết quả anh ta mỉm cười, hỏi cô ấy có muốn nói chuyện chút không. Gia Hình vốn lớn gan, thực sự đã nói chuyện với anh ta một lúc. Mãi cho đến khi bạn học của người đó gọi anh ta vào uống rượu, hai người mới ngừng nói.

Tôi không biết họ nói chuyện gì, Gia Hình cũng không kể. Chỉ là tôi nhớ lại hôm ấy mặt cô ấy đỏ đến mức khiến tôi tưởng là bị dị ứng. Tôi nghĩ, có lẽ là từ lúc đó cô ấy đã bắt đầu thích anh ta rồi.

Nhưng cô ấy nhất định không chịu thừa nhận, chỉ nói là sau khi gặp lại anh ta đã chủ động theo đuổi, mặt dày công khai, khiến cô ấy không còn cách nào khác mà phải đồng ý. Nhưng khi cô ấy nói, trên môi có nét cười, khuôn mặt ửng hồng, khiến tôi không nhìn ra có gì miễn cưỡng.

Trong những ngày ấy, Gia Hình hôm nào cũng hạnh phúc vui vẻ. Lúc mọi người nói chuyện phiếm, chỉ cần sơ ý, cô ấy đã len lén cười một mình. Tôi có chút đổ kỵ, người bạn tốt vốn chỉ thuộc về mình cứ thế trở thành bạn gái của người khác. Nhưng nhìn cô ấy vui như vậy, tôi cũng thấy vui lây.

Tô Liệt là một nam sinh có gương mặt trẻ con, khi cười còn có lúm đồng tiền. Không quá cao, nhưng đứng cùng Gia Hình trông rất cân xứng. Chúng tôi gặp nhau nhiều lần, đều là vào lúc anh đến đón Gia Hình tan học. Ánh mắt anh nhìn Gia Hình tràn ngập dịu dàng, lúc nhìn tôi cũng không có gì bất thường, dường như tôi chỉ đơn thuần là một người bạn tốt của Gia Hình. Trong vô thức, tôi nhận định anh ta là một người rất thông minh.

Tôi tin Gia Hình. Dựa vào sự thông minh của mình, cô ấy nhất định sẽ không bị tổn hại gì. Nhưng khi ấy, tôi lại không phân biệt rõ ràng giữa thông minh trí não và thông minh cảm xúc. Gia Hình thông minh, nhưng cũng chỉ là chỉ số IQ cao. Mà người con trai thoát nhìn vô hại Tô Liệt này, không những IQ à EQ cũng cao vô cùng*1.

Họ hẹn hò một tháng, Gia Hình tụt mất mười hai hạng trong bảng thành tích.

Tôi bắt đầu lo. Gia Hình giỏi như thế, tôi vẫn cho rằng cô ấy không giống người khác, với năng lực của cô ấy, cho dù có yêu thì vẫn sẽ học tốt. Thành tích như vậy tuy chưa đến mức xuống dốc không phanh, nhưng cũng là sa sút lớn.

Gia Hình xem kết quả xong cũng sững sờ. Tôi cần môi nhìn cô ấy. Cô ấy biết tôi muốn nói gì, “Là tại tớ sơ suất thôi. Cậu yên tâm, lần sau thứ hạng sẽ cao trở lại.”

Thấy cô ấy chắc chắn như vậy, tôi cũng không nói gì nữa. Nhưng trong đầu lại nghĩ dường như có gì đó không đúng.

Giáo viên tìm cô ấy nói chuyện. Lúc trở lại, mặt cô ấy tái nhợt. Tôi hỏi, cô ấy lắc đầu, cố gắng tự trấn tĩnh, “Không có gì.”

Tôi rùng mình, “Chắc thầy không biết chứ?”

Cô ấy cụp mắt, gật đầu, “Thầy không nói thẳng, chỉ là ám chỉ tớ.”

Tôi quýnh lên, “Đã bảo các cậu phải kín đáo chút mà. Lúc tan học có rất nhiều người, hôm nào anh ấy cũng đến đón cậu, nói không chừng đã bị thầy nhìn thấy rồi.”

Cô ấy vẫn lắc đầu, “Không sao, tớ đã bảo đảm với thầy, kỳ thi sau thành tích nhất định sẽ lên hạng.”

“Hay cậu cứ nói với Tô Liệt một tiếng, bảo anh ấy ít đến đón cậu thôi, hoặc đừng quá phô trương như vậy.”

“Không được. Tớ không thể để anh ấy lo lắng cho tớ. Không có gì đâu, tự tớ sẽ giải quyết được mà.” Sợ tôi không tin, cô ấy còn cố gắng nặn ra một nụ cười.

Có lẽ con gái khi yêu đều sẽ hết lòng như vậy. Cô ấy sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ cho người kia, cố gắng hết mình vì anh ấy, không muốn người ta phải lo lắng ỉn. Dẫu cho cả thế giới phản đối, chỉ cần người ấy vẫn còn yêu, cô ấy có thể dũng cảm đương đầu với tất cả.

Thế nhưng, các cô gái cũng không nhận ra rằng, có đôi khi, người khiến cô ấy bất chấp tất cả kia, chưa chắc đã là người xứng đáng.

Hết chương 06

*Chú thích:

*1. Chỉ số thông minh trí não (ký hiệu IQ) và chỉ số thông minh cảm xúc (ký hiệu EQ). IQ thì chắc ai cũng biết rồi, còn EQ là chỉ số về khả năng nhận thức, hiểu và truyền đạt cảm xúc. Ở đây ý của Mãn Nguyệt là Tô Liệt đã rất khéo léo trong việc che giấu cảm xúc thật của mình.

CHÚ Ý

Đoạn tô màu chữ xanh là tớ đã sửa theo bản xuất bản sách. Còn ở bản online đoạn này hơi khác chút, tớ để ản. Ai muốn đọc thêm cho biết có thể xem ở đây nhé.

7. Chương 7: Nếu Cậu Rơi Lệ Ở Chân Trời, Tớ Sẽ Khóc Cùng Nơi Góc Bể

Cô ấy dường như trở nên cô độc. Khi hết giờ ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ, tan học liền chạy nhanh đi, lúc được nghỉ cũng không chơi cùng chúng tôi, cả cuộc sống dường như chỉ tập trung vào Tô Liệt. Tôi không biết hàng ngày Tô Liệt đưa Gia Hinh đi đâu, nhưng chỉ cần nhìn vào trạng thái tinh thần của cô ấy, cũng biết nơi họ đi nhất định không phải là nơi chúng tôi nên đến.

Mọi người đều khuyên cô ấy. Lúc nghe, cô ấy sẽ gật đầu, cũng sẽ nói đôi câu bảo đảm. Nhưng chỉ cần vừa hết giờ, lập tức sẽ biến mất tăm. May là thành tích của cô ấy không tụt hạng nữa, nhưng vẫn chưa cao trở lại, luôn duy trì ở tầm xếp hạng thứ mười lăm.

Khuyên mãi, cuối cùng La Duy cũng mắng thẳng cô ấy: “Ngô Gia Hinh, rốt cuộc cậu định để não bị úng nước tới khi nào thế? Vì một Tô Liệt, cậu không cần bận bịu nữa đấy à? Tên đó vốn đã chẳng tốt đẹp gì.”

Nhắc tới Tô Liệt, Gia Hinh lập tức phản bác, “Anh ấy không như các cậu nghĩ đâu, anh ấy là người tốt mà.”

“Vậy anh ta ngày ngày đưa cậu ra ngoài chơi làm gì? Anh ta dẫn cậu đến nơi quỷ quái nào thế? Anh ta có quan tâm đến cuộc sống gần đây của cậu không? Có khuyên cậu cố gắng học hành không?” La Duy trừng mắt với cô ấy, “Anh ta vốn chỉ nghĩ đến bản thân mình, chưa từng lo lắng cho cậu.”

“Không... Tại tớ chưa nói cho anh ấy biết...” Gia Hinh yếu ớt nói.

La Duy cắt lời, “Cần gì phải nói, có là người ngu mới không nhận ra.”

Rồi cậu ấy xuống giọng, “Gia Hinh, cậu thông minh như thế, rốt cuộc là cậu không hiểu, hay không dám thừa nhận? Thực lòng thích một người, là mong cho người đó mọi điều đều tốt đẹp, chứ không phải chỉ biết đến bản thân, để người kia phải lo ỉn.”

Tôi chưa từng thấy La Duy như thế. Một người bình thường luôn vô tư vui vẻ như cậu ấy trong thoáng chốc bỗng trở nên sâu sắc hơn nhiều.

Gia Hinh yên lặng, không nói nữa.

Giờ hoạt động tự do trong tiết Thể dục, tôi và Gia Hinh cùng nhau đi đến một chỗ không người. Tới lúc này, cô ấy mới khóc.

“Tớ biết thế là không tốt, cũng biết không nên tiếp tục như vậy. Mỗi ngày trước khi tan học tớ đều dặn lòng không được đi tìm anh ấy, thế nhưng chỉ cần ra khỏi phòng học, tớ đã không thể khống chế mình.”

Tôi nhẹ vỗ lưng cô ấy, “Chúng ta về cùng nhau như trước được không? Tớ sẽ giữ cậu, nhất định không cho cậu đi tìm anh ấy.”

Cô ấy khóc, lắc đầu, “Không được. Mãn Nguyệt cậu biết không, giờ tớ rất sợ. Dạo này Tô Liệt ít khi đến đón tớ, lần nào cũng là tớ đi tìm anh ấy. Anh ấy cũng không đối tốt với tớ như trước kia nữa. Nếu tớ không đi tìm anh ấy, chúng tớ thực sự sẽ hết rồi.”

Tôi không nói nên lời. Lẽ nào khoảng thời gian ban đầu chúng tôi nhìn thấy đó đều là giả? Họ biến thành như thế từ khi nào?

Gia Hinh kéo tay tôi, “Mãn Nguyệt, liệu có phải anh ấy không thích tớ nữa không? Tớ thực sự rất sợ, tớ không bỏ được anh ấy. Giờ tớ đáng ghét như vậy, mất chí khí như vậy, suy tính hẹp hòi như vậy...”

Tôi vội an ủi cô ấy, “Không đâu, không đâu. Có khi nào là tại cậu suy nghĩ quá nhiều không? Ngày nào hai người cũng ở bên nhau, mãi cũng thành chán. Cậu lại tốt với anh ấy như thế, lâu dần anh ấy quen đi. Hay là cậu thử tạm xa lánh anh ấy xem sao?”

Gia Hình nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ hoe: “Thật vậy à?”

“Cậu cứ thử xem thế nào.”

Tôi chưa từng yêu, chỉ nói ra theo phán đoán của mình. Thực ra bản thân tôi cũng không biết làm vậy có đúng không. Tôi thừa nhận, tôi nói lời này là có toan tính riêng. Trong lòng tôi hy vọng trong quãng thời gian họ xa lánh nhau, tình cảm có thể nhạt nhòa dần.

Khi đó tôi không hiểu, tại sao Gia Hình lại trở nên như thế? Một Gia Hình trước kia luôn cứng cỏi, hoạt bát vui tươi, dường như chớp mắt đã trở nên mất hồn. Cô ấy vẫn thông minh, vẫn có chính kiến, nhưng gặp tình yêu lại trở nên mềm yếu đến vậy. Tôi nghĩ, tôi nhất định không thể để cô ấy như thế, nhất định phải khiến cô ấy trở lại là Gia Hình đáng yêu trước kia.

Đáng tiếc, khi đó tôi không hiểu, nếu một cô gái đã thực lòng thích một chàng trai, không phải cứ nói không gặp là không gặp, bảo không cần là không cần được. Chỉ là khi đó tôi vẫn chưa trải qua, nên mới có thể nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy.

Sau ba ngày, Gia Hình không chịu nổi nữa. Tô Liệt không quay lại tìm cô ấy, cũng không gọi điện thoại, dường như đã biến mất tăm. Gia Hình trong thoáng chốc trở nên mất hồn mất vía.

Tôi cũng thật không ngờ, chàng trai khi cười lên có má lúm đồng tiền, có đôi mắt đọng đầy yêu thương và dịu dàng đó lại có thể dứt khoát như vậy. Lẽ nào những ngọt ngào thân thiết khi xưa đều là giả dối? Tuy rằng đây là điều mà tôi mong muốn, nhưng trong lòng vẫn thất vọng.

Nhìn dáng vẻ của Gia Hình, tôi càng thương xót. Tôi nhận ra dường như bản thân mình đã đưa ra một ý kiến tồi. Mặc dù Gia Hình không trách tôi, nhưng tôi cảm thấy, ánh mắt cô ấy nhìn tôi phảng phất có điều oán trách.

Đến ngày thứ tư, Gia Hình không đợi tôi mà về trước.

Tôi nhìn chỗ ngồi trống không ấy mà ngẩn cả người.

La Duy vỗ vỗ vai tôi, “Cậu đừng lo nhiều thế làm gì, vô ích thôi.”

Tối hôm ấy khi anh gọi điện về, tôi không nhận được mà kể chuyện này cho anh.

Anh ở đầu dây bên kia mắng tôi, “Em là cái đồ heo ngốc. Đầu óc đã không có còn đi bày kế vớ vẩn cho người ta.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái đầu em ấy. Còn lo chuyện người khác nữa. Em không tập trung học hành, khi không dính vào những chuyện này làm gì.” Ít khi anh nói nhiều như vậy, “Em cứ để mà xem. Nếu bọn họ tốt đẹp thì thôi đi. Còn nếu như không được, người đầu tiên mà cô ấy trách, không phải là thằng kia mà chính là em đấy.”

“Gia Hình sẽ không thế đâu.”

Anh cười nhạt. Tôi bỗng cảm thấy tiếng cười này thật đáng ghét, tức giận mà cúp điện thoại.

Cúp máy xong tôi lại hơi lo. Trước nay toàn là anh ngắt điện thoại của tôi. Giờ tôi làm thế này, xét tính hung hăng của anh, không biết sẽ giận đến mức nào. Nhưng anh ấy cũng không gọi lại. Tôi an ủi mình, anh ở xa như vậy kia mà*1, sẽ không sao đâu, không sợ bị trả đũa.

Tôi vẫn hoàn toàn tin tưởng Gia Hình. Tôi tin, cô gái nhỏ mỉm cười với tôi dưới ánh mặt trời năm ấy, sẽ không vì một người con trai mà trách cứ tôi.

Tôi lo cho Gia Hình nên gọi điện. Người nhận điện thoại là mẹ cô ấy.

“Viên Viên phải không? Các cháu có giờ tự học buổi tối cơ mà? Ồ, sao Gia Hình vẫn chưa về nhỉ?”

Tôi sững sốt. Trừ học sinh nội trú ra, học sinh ngoại trú chúng tôi vẫn chưa đến lúc có giờ tự học. Nhưng sợ mẹ Ngô nghi ngờ, tôi lập tức nói, “À, hôm nay chúng cháu không về cùng nhau. Gia Hình có mấy vấn đề muốn hỏi thầy nên cháu về trước. Cháu tưởng cô ấy đã về, định hỏi chút bài tập thôi ạ.”

“À, Gia Hình chưa về đâu. Đợi con bé về cô bảo nó gọi điện cho cháu nhé.”

“Không cần, không cần đâu ạ. Mai đến trường cháu hỏi cũng được. Cảm ơn cô. Cháu chào cô ạ.”

“Chào cháu.”

Tôi đặt điện thoại xuống mà lòng bất an. Không biết Gia Hình nói chúng tôi có giờ tự học buổi tối từ khi nào?

Tôi mặc thêm quần áo, nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới. Chú thím đều đã về phòng, chắc sắp đi ngủ. Tôi hơi căng thẳng, nhưng vẫn cố môi, yên lặng ra khỏi nhà. Nhà rộng lại có chỗ hay, có lên ra ngoài cũng khó bị phát hiện.

Nhà Gia Hình cách nhà chú không xa, tôi chạy chậm, chưa đến mười phút đã tới.

Xung quanh vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu.

Từ xa, tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Gia Hình dưới ánh đèn đường.

Tô Liệt đứng đối diện cô ấy. Tôi không dám bước lên, chỉ đứng từ xa nhìn. Tuy tôi không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng nhìn ra được bầu không khí xung quanh cũng không phải ngọt ngào. Giữa hai người, chủ yếu là Gia Hình nói chuyện, Tô Liệt rất ít khi đáp lại, dường như có chút thờ ơ. Thái độ lạnh nhạt này thực sự khác hẳn ngày trước.

Nhìn Tô Liệt như vậy, tôi bỗng thấy đau lòng thay cho Gia Hình.

Gia Hình bỗng lớn tiếng hơn, “Sao anh lại trở nên như thế?”

Tô Liệt bình thản nói một câu gì đó. Tôi không nghe được, nhưng thấy thân mình của Gia Hình run lên. Mặc dù cách xa, tôi cũng có thể cảm nhận được nỗi xót xa nơi Gia Hình. Cô ấy vẫn đang đứng mà cũng dường như đã sụp đổ.

Dưới ánh đèn đường, tôi nhìn thấy cô gái nhỏ ngẩng đầu, kiễng chân lên, cố gắng hôn lên môi người thiếu niên đối diện.

Thế nhưng Tô Liệt nghiêng đầu, lui về sau, tránh khỏi cô ấy.

Có thể trong thời gian yêu, họ đã có vô số những nụ hôn ngọt ngào. Nhưng đến một ngày không còn yêu nữa, thì cho dù là hơi thở của đối phương cũng khiến người còn lại cảm thấy chán ghét.

Khi yêu, sự dịu dàng của cô gái chính là cốt cách thực nữ, sự hoạt bát của cô ấy sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái đáng yêu. Nhưng khi hết yêu, thì dịu dàng trở thành dằn vặt, hoạt bát sẽ hóa điên cuồng. Đương nhiên cô ấy không hề không thay đổi, mà thứ thay đổi, chính là trái tim người kia.

Tôi chợt hiểu vì sau bố mẹ tôi từng hạnh phúc ngọt ngào, mà khi tranh cãi muốn ly hôn lại giống như mắc bệnh tâm thần, cứ nhìn nhau là cảm thấy đáng ghét. Khi ấy tôi không hiểu, còn đơn thuần cho rằng chỉ cần tôi nghe lời, chỉ cần tôi cố gắng làm vui lòng bọn họ, nỗ lực cầm tay họ đặt vào nhau thì bọn họ có thể hòa hợp lại.

Thì ra, khi người ta yêu bạn, trái tim họ sẽ mềm mại êm ái như nước mùa xuân. Khi hết yêu, trái tim ấy sẽ trở nên cứng rắn lạnh lẽo như đá vậy.

Tô Liệt đi rồi, một mình Gia Hình ngồi sụp xuống khóc lớn. Tôi muốn bước đến an ủi cô ấy mà lại không động dậy được. Tôi không nghĩ ra lời an ủi nào, hướng hồ cho dù là bạn tốt, thì với tính cách của Gia Hình, cô ấy cũng sẽ không muốn tôi xuất hiện, nhìn thấy sự yếu đuối, sự khó xử của cô ấy.

Tôi đứng nơi xa rất lâu, nhìn Gia Hình khóc đến xé lòng, nhìn cô ấy lau nước mắt, nhìn cô ấy yên lặng đứng lên, chậm chậm đi về nhà. Mãi cho đến khi xung quanh hoàn toàn yên lặng, tôi mới giật mình nhận ra, chẳng biết từ bao giờ trên mặt tôi cũng đầm đìa nước mắt.

-

*Chú thích:

*1. Nguyên văn là “Trời cao hoàng đế ở xa”, ý chỉ làm việc (thường là việc xấu) ở khoảng cách xa thì không sợ người có thẩm quyền biết. Mình để là “anh ở xa như vậy kia mà” để ai đọc cũng hiểu được, khỏi phải suy nghĩ gì.

Gia Hình không từ bỏ. Hôm sau, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô ấy đường hoàng xuất hiện trong lớp học, tan học xong lại chẳng thấy bóng dáng nữa. Nhất định là cô ấy đi gặp Tô Liệt.

La Duy nói, cậu ấy gặp Gia Hình ở quán bida, khi đó cô ấy đứng một bên, gương mặt tái nhợt. Tô Liệt vẫn nói cười như trước, còn rất tự nhiên bảo cô ấy cầm áo, đưa nước cho anh ta. La Duy rất tức giận, xông tới muốn kéo Gia Hình đi, cô ấy lại không chịu, cứ cố chấp nhìn Tô Liệt, cho đến khi anh ta bảo La Duy buông tay mới thôi.

Tôi gián tiếp hỏi thăm tin tức của Tô Liệt. Một buổi trưa khi gần hết giờ, tôi mượn cớ muốn đi nhà vệ sinh, xin phép thầy rồi nhanh chóng chạy ra khỏi cổng trường, đi đến nơi mà bạn học đã nói.

Tôi đến trường Trung học số Bốn đúng lúc họ hết giờ, đã có người ra khỏi cổng trường. Tôi đứng ở một quán cơm gần đó, chỉ lát sau đã nhìn thấy Tô Liệt cùng một nhóm nam sinh đi đến. Trong số họ có một người tôi cũng quen. Đó là Ôn Thần.

Tôi bỗng cảm thấy hơi lúng túng. Nhiều nam sinh như thế khiến tôi hơi do dự, không dám bước ra.

Vẫn là Ôn Thần trông thấy tôi trước. Đầu tiên anh rất vui, nhưng nhìn sắc mặt của tôi xong lại trở nên buồn bã. Anh vỗ vai Tô Liệt, sau đó chỉ vào tôi.

Tô Liệt thấy tôi, nhú mày, bảo những người khác đi trước rồi cùng Ôn Thần đi tới.

“Người đẹp, tìm anh có việc à?” Anh ta thoải mái chào hỏi.

Tôi cau mày, nhưng vẫn gật đầu nói, “Tôi vì Gia Hình nên đến tìm anh.”

“Cô ấy làm sao?” Anh ta thờ ơ hỏi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, nghiêm túc nói: “Tôi hy vọng anh có thể nói rõ với cô ấy, đừng để cô ấy hy vọng thêm nữa.”

Anh cười nói: “Em phải biết là cô ấy ngày nào cũng đi theo anh, anh có cách nào đâu?”

“Anh nhất định có cách. Xin anh hãy nghĩ đến quãng thời gian anh từng thích Gia Hình mà buông tha cô ấy đi.”

“Ai nói anh từng thích cô ấy?” Anh cười khê, “Là cô ấy thích anh trước mà. Anh thấy mới mẻ, chơi đùa với cô ấy chút thôi.”

Khuôn mặt xanh xao của Gia Hình hiện lên trong đầu tôi. Tôi bỗng nổi giận, hung hăng nhìn chằm chằm anh ta.

“Sao, muốn đánh anh? À, đúng rồi, chẳng phải em luôn muốn bảo vệ bạn bè đấy sao? Anh lại muốn xem xem liệu em có thể vì Ngô Gia Hình mà đánh anh không.”

“Liệt!” Ôn Thần ở bên cạnh không chịu nổi, huých anh ta.

Tôi nắm tay, cắn chặt răng. Nếu Gia Hình biết được Tô Liệt mà cô ấy thật lòng thật dạ yêu thương là người như vậy, không biết cô ấy sẽ đau lòng đến mức nào.

Tôi đứng đối diện Tô Liệt, chậm chậm khom người, nói: “Xin lỗi. Nếu anh vì chuyện của tôi mà đối với Gia Hình như vậy, thì tôi xin lỗi anh, cũng xin lỗi Ôn Thần.”

“Em làm gì thế?” Ôn Thần lập tức đưa tay muốn đỡ tôi.

Tôi lùi về sau hai bước, tránh khỏi tay anh, cúi người thật sâu lần nữa: “Xin lỗi. Xin anh hãy buông tha Gia Hình đi. Cô ấy với anh không phải người cùng một thể giới, không chơi nổi với anh.”

“Tô Liệt!” Trong giọng nói của Ôn Thần có chút tức giận.

Tô Liệt cũng không cười nữa: “Em xem nhiều phim quá rồi đấy. Em nghĩ anh vì chuyện của em mới hẹn hò với Gia Hinh? Đừng tự tin thái quá như thế!”

Ôn Thần cũng mở miệng: “Em đừng hiểu lầm, Tô Liệt không phải người như thế đâu. Anh sẽ nói cậu ấy. Trước hết để anh đưa em về đã.”

Tôi không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Tô Liệt. Anh bị tôi nhìn đến mức mắt tự nhiên, nói: “Được rồi được rồi, nữ sinh như các em thật sự không đùa được mà. Thật chẳng biết Ôn Thần thích cái gì ở em. Anh nói rõ với cô ấy là được chứ gì? Em mau đi đi!”

“Cảm ơn.” Tôi thở dài một tiếng, xoay người định rời đi.

“Này, Lương Mãn Nguyệt” Ôn Thần gọi tôi từ phía sau, “Để anh đưa em về.”

Tôi quay đầu. Ánh nắng mặt trời lấp loáng rọi xuống, khiến tôi nhìn không rõ vẻ mặt anh.

Tôi khẽ lắc đầu, “Không cần.”

“Nếu em không để Ôn Thần đưa về, anh vẫn sẽ tiếp tục ở bên Gia Hinh.” Tô Liệt bỗng hung hăng nói.

“Đồ vô lại!” Trong lòng tôi thầm mắng anh ta, rồi cuộc vẫn gặt đầu.

Suốt quãng đường đi cùng Ôn Thần đều im lặng. Tôi cứ cắm cúi đi trước, anh chỉ lặng lẽ đi bên cạnh tôi.

Trường Trung học số Bốn cách trường tôi cũng không xa, rất nhanh đã đến rồi.

“Tôi đến nơi rồi.” Cách cổng trường một đoạn, tôi dừng lại nhìn anh: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

“Em đợi chút.” Anh bỗng nhiên gọi tôi lại.

Tôi nhìn anh. Anh dường như hơi căng thẳng, không biết là muốn nói gì.

“Anh phải đi Canada.”

“À, chúc mừng anh.”

“Anh sẽ còn trở lại.” Anh chăm chú nhìn tôi.

“Vâng.” Tôi thấy chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình hết.

“Sau chuyện của Ngô Gia Hinh, em nhất định không có cảm tình gì với anh và Tô Liệt, đúng không?”

Trong lòng tôi thầm nói, đúng, mấy người các anh đều chẳng tốt đẹp gì. Tuy nhiên ngoài miệng vẫn khách khí: “Không đâu.”

Anh bỗng đưa tay ra, dường như muốn chạm vào tóc tôi. Tôi tránh khỏi rồi nhìn anh đầy cảnh giác.

Anh nhìn bàn tay mình trống không, cười khổ.

“Xin lỗi, tôi phải quay lại rồi. Xin anh nhắn với Tô Liệt đừng nuốt lời.” Tôi gặt đầu với anh, nhanh chóng quay người rời đi.

“Lương Mãn Nguyệt,” anh gọi, “Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay đâu.”

Tôi dừng một chút, không quay đầu, rồi lại nhanh chóng đi tiếp.

Mặc dù tôi không quay lại, nhưng tôi cảm giác được, ánh mắt anh vẫn luôn nhìn theo tôi. Mãi cho đến khi tôi vào cổng trường, cảm giác đó mới biến mất.

Không buông tay? Thôi đi! Tình yêu vô duyên vô cớ như thế, lúc đến rất nhanh thì khi đi cũng sẽ nhanh không kém. Một người như tôi, chỉ một thời gian sau là anh quên sạch thôi. Tôi thực sự mong anh ở nước ngoài có thể nhanh chóng tìm được một người đẹp, tốt nhất là sống vui vẻ bên nhau ở đó, đừng có trở về.

Hết chương 07

8. Chương 8: Chị Ấy Bối Anh Mà Khóc, Anh Lại Vì Em Mà Cười

Sau một đêm, Gia Hình thay đổi rất nhiều.

Tôi không biết Tô Liệt đã nói gì với cô ấy, là thắng thần khuyên bảo hay nói lời đả kích. Nhưng cũng không quan trọng nữa, quan trọng là... cuối cùng Gia Hình cũng từ bỏ anh ta rồi.

Mọi người đều đoán được một chút, cũng rất phối hợp mà không hỏi điều gì, đối xử bình thường với cô ấy. Nhìn khuôn mặt trầm lặng đến khác thường của Gia Hình, tôi cũng không thấy lo lắng. Thời gian vĩnh viễn là liều thuốc tốt nhất. Vết thương của chúng ta, nước mắt của chúng ta, đều sẽ theo dòng chảy của thời gian mà tan biến cả.

Mỗi khi nhớ lại bữa cơm năm lớp Tám mà La Duy mời chúng tôi kia, tôi đều vô cùng hối hận, nhưng cũng không thể không cảm thán về sự thần kỳ của vận mệnh. Nếu lần đó họ không vô tình gặp gỡ, nếu Tô Liệt chưa từng ghi lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Gia Hình, hai người sẽ có thể gặp nhau thoáng qua như những người xa lạ, Gia Hình cũng sẽ không tổn thương đến thế. Tôi từng chân thành cầu mong thời gian quay ngược, để tôi có thể ngăn mọi chuyện xảy ra. Đáng tiếc chuyện cũ cũng như nước sông, một đi không trở lại.

Từ lần tôi cúp máy trước đó, tôi và anh dường như bước vào giai đoạn chiến tranh lạnh. Anh không gọi về nữa, tôi đương nhiên cũng chẳng gọi đi. Đôi lúc anh gọi về điện thoại bàn ở nhà, thím sẽ bảo tôi đến nói với anh đôi câu, nhưng đến lúc tôi đi qua, bên kia đã gác máy rồi. Anh trai tôi đôi khi hay chấp vật như vậy đấy.

Mặc dù có chút không quen, nhưng nghĩ lại, quan hệ chúng tôi vốn không tốt, như vậy cũng chỉ là quay lại như trước kia mà thôi, chẳng có gì lạ.

Một tháng sau đó anh nghỉ hè. Nhưng anh không về nhà, nói là muốn nhận một dự án với bạn học nên phải ở lại Bắc Kinh. Tôi tự an ủi, chắc không phải tại tôi đâu. Anh luôn không xem trọng tôi, ảnh hưởng của tôi với anh cũng không lớn như vậy. Lần này anh không về, chắc là có chuyện thật.

Bà ngoại vừa trách anh không hiếu thuận, vừa cảm thán với thím, “Thành Hề giờ trưởng thành rồi, đứa trẻ trước kia chỉ biết tiêu tiền, giờ đã có thể kiếm tiền cơ đấy.”

Ông ngoại hừ lạnh một tiếng. Ông vẫn đang bất mãn vì chuyện anh không nghe lời ông học trường quân đội, lại đi học ngành máy tính mà ông không hề hiểu biết. Tuy nhiên anh cũng chỉ còn một năm là tốt nghiệp, ván đã đóng thuyền, ông không vừa lòng cũng chẳng làm gì được. Nhưng kinh khủng nhất là ông ngoại lại chuyển mục tiêu sang tôi. Chỉ cần tôi đến nhà, ông nhất định sẽ tìm cơ hội để khuyến khích.

Ông ngoại có nhiều mối quan hệ, nếu muốn vào trường quân đội, về mặt điểm số chắc yêu cầu cũng không cao. Thế nhưng tôi chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ làm nữ quân nhân. Tôi vốn không có chí lớn, so với việc làm nữ quân nhân, thà tôi học một đại học hạng hai, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc bình thường, có thể nuôi sống bản thân là được. Nhưng tôi lại không dám phản bác ông ra mặt, chẳng thể làm gì hơn ngoài việc ậm ờ qua loa để kéo dài thời gian.

Năm đó, khi kỳ nghỉ hè vừa mới bắt đầu, tôi nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ.

Lưu Manh Manh muốn tới tìm tôi.

Chúng tôi vẫn thỉnh thoảng liên hệ với nhau, ban đầu là viết thư, về sau là gọi điện thoại. Thế nhưng mọi người đều dần trưởng thành, mỗi người đều có bạn bè của riêng mình, cũng ít chủ đề để nói chuyện chung với nhau, dần dần càng ít liên lạc. Nhưng dù thế, chúng ta vẫn nên trân trọng những người bạn xưa.

Tôi cẩn thận đi hỏi ý chú thím xem Lưu Manh Manh có thể tới nhà ở mấy hôm được không, đương nhiên là được đồng ý. Chú còn sợ tôi thiếu tiền, làm thẻ phụ cho tôi, để tôi hào phóng một chút.

Vì phải tiết kiệm tiền nên Lưu Manh Manh ngồi xe lửa tới. Tôi gọi Gia Hình đi cùng tôi đến trạm xe lửa đón cô ấy.

Bao nhiêu năm không gặp, tôi rất mong được nhìn xem, cô bé Lưu Manh Manh xinh xắn mặc váy hoa nhí trong ký ức của tôi lớn lên trông thế nào. Giữa dòng người lớn nhỏ đi ra ngoài, tôi cố gắng kiếm tìm bóng

dáng cô ấy.

Tiếc là mắt tôi luôn không tốt. Vẫn là cô ấy nhìn thấy tôi trước, “Cậu... là Lương Mãn Nguyệt phải không?”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy. Người con gái trước mắt tôi rất đẹp, mi dày mắt to, ăn mặc chín chắn, khác xa so với Lưu Manh Manh trong trí nhớ, khiến tôi suýt nữa không nhận ra, “Là tớ đây. Cậu là Lưu Manh Manh?”

Cô ấy cười, “Ừ, là tớ.”

Nụ cười đó rất giống cô gái nhỏ trong ký ức của tôi. Tôi xúc động nắm lấy tay cô ấy, “Đúng là cậu rồi! Cậu thay đổi nhiều quá, suýt nữa tớ không nhận ra!”

“Cậu chẳng thay đổi là bao, chỉ là đẹp hơn hồi bé nhiều.”

“Đâu có, cậu mới là người đẹp hơn đây.” Tôi hơi ngượng, được mỹ nữ khen đẹp thật đúng là có chút thẹn thùng.

Tôi giới thiệu Gia Hình với Lưu Manh Manh. Mọi người đều là con gái bằng tuổi nhau, chỉ trong chốc lát là thân quen rồi. Lưu Manh Manh thực sự thay đổi rất nhiều, cô ấy già dặn hơn hẳn so với tôi và Gia Hình. Có lẽ là vì mệt nên mặt cô ấy hơi nhợt nhạt, mày hơi nhăn, nhưng vẫn lấy tinh thần để nói chuyện với tôi về cuộc sống trong mấy năm gần đây.

Nhìn cô ấy như thế, tôi cố gắng nén sự kích động của mình xuống, “Khoan hãy nói đã, để cậu nghỉ ngơi chút. Về sau có thời gian thì nói. Tớ đã bảo với chú thím rồi, khai giảng cậu hãy về cũng được.”

Cô ấy cười, không đồng tình cũng không phản đối. Cô ấy muốn nói gì đó, nhưng chắc lo tôi kích động nên lại thôi.

Tôi và Gia Hình đã lên rất nhiều kế hoạch cho Lưu Manh Manh. Thực ra lần này tôi không chỉ muốn đưa Lưu Manh Manh đi chơi, mà còn muốn giúp Gia Hình giải sầu một chút. Từ sau chuyện của Tô Liệt, tuy thoát nhìn cô ấy có vẻ không sao, nhưng vẫn luôn khiến tôi cảm thấy có gì đó u buồn.

Chúng tôi ra khỏi nhà từ sáng sớm. Trong một ngày, ba người đã đi đủ mọi nơi, từ khu vui chơi, đi dạo phố đến đi ăn vặt. Đã lâu rồi mới thấy nụ cười thực lòng của Gia Hình, tôi còn vui vẻ hơn việc đi dạo phố.

Lưu Manh Manh thoát nhìn cũng rất vui, chỉ là tôi luôn cảm thấy cô ấy dường như có chút bất an, chỉ vừa không chú ý đến là cô ấy đã ngăn người rồi. Cuối cùng, người chơi vui nhất lại không phải là khách, mà là tôi và Gia Hình.

Những người bạn lúc nhỏ khác của tôi, nay cả tên tôi còn không nhớ rõ, chỉ còn mỗi người bạn này. Dù mỗi người đều đã có bạn bè mới, cũng không còn liên lạc nhiều như trước kia, nhưng tôi vẫn rất quý trọng cô ấy, mong cô ấy có thể chơi thật vui ở đây.

Tối hôm đó, tôi cẩn thận mời Gia Hình và Lưu Manh Manh đi nhà hàng Ý dùng cơm. Đó là nhà hàng mà trước đây thím từng đưa tôi đi. Thường thường thím rảnh rỗi vẫn ăn cùng bạn bè ở đây, đôi lúc sẽ đưa tôi theo cùng.

Xung quanh đều là người lớn quần áo chỉnh tề, ba nữ sinh như chúng tôi có vẻ không thích hợp. Gia Hình và Lưu Manh Manh đều là lần đầu tiên tới nơi như thế này, dường như hơi căng thẳng, nhưng cũng rất tò mò. Tôi nghĩ, tôi không thể bình tĩnh tao nhã như thím được. Rõ ràng là mình tiêu tiền đằng hoàng, nhưng lúc chọn món ăn vẫn có chút mất tự nhiên.

Tôi cố gắng giới thiệu món ăn cho Lưu Manh Manh, chú ý phản ứng của cô ấy, muốn làm cô ấy vui. Nhưng khi món ăn được đưa lên, cô ấy tuy cố gắng bộc lộ vẻ hứng thú, mà dường như vẫn lộ vẻ miễn cưỡng.

Tôi và Gia Hình liếc mắt với nhau. Gia Hình vừa định nói gì đó, Lưu Manh Manh đã đứng lên, vội vã hỏi phục vụ nhà vệ sinh ở đâu rồi che miệng bước vội đi.

Tôi và Gia Hình nghi hoặc, lấy bát canh cá pecca*1 trước mặt cô ấy gửi thử, “Đâu có tanh!”

Gia Hình nhún vai, “Chắc là cô ấy không quen. Sao tớ lại có cảm giác cậu đang nhiệt tình mà cô ấy chẳng thèm quan tâm nhỉ?”

“Không phải đâu, có lẽ tính cách cô ấy vốn đã như vậy.” Tôi giải thích thay Lưu Manh Manh.

Nhưng nói thực ra, trong lòng tôi cũng hơi mất vui, cũng có chút bất mãn với Lưu Manh Manh. Tôi nghĩ mình đã đủ nhiệt tình, nhưng cái cảm giác lòng nhiệt tình của mình không được đáp trả thực sự không tốt chút nào.

Tối đến, Lưu Manh Manh ngủ cùng với tôi. Hai người tắm xong đều leo lên giường tán gẫu. Bây giờ tôi lại thấy thoải mái, cảm giác thân thuộc này cuối cùng cũng trở về.

“Mãn Nguyệt, thực ra lần này tớ tới đây là có chuyện muốn nhờ cậu giúp.” Lưu Manh Manh bỗng mở miệng, nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?”

Trong bóng tối, cô ấy hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nắm lấy tay tôi đặt lên trên bụng mình, chậm rãi nói, “Mãn Nguyệt, tớ có thai rồi.”

“Cái gì?” Tôi nghẹn giọng, vội rút tay về, nhìn cô ấy một cách khó tin.

Cô ấy vẫn bình tĩnh nói tiếp, “Tớ không lừa cậu. Tớ thực sự mang thai. Ở bên ngoài quê mình tớ chỉ quen mỗi cậu, thế nên chỉ có thể đến tìm cậu.”

Tôi kinh hoảng, “Bố của đứa bé là ai? Anh ta đâu rồi?”

Cô ấy trầm xuống, “Chúng tớ đã không còn quan hệ rồi, anh ấy sẽ không thừa nhận đâu.”

Tôi ngồi xuống, đầu óc hỗn loạn, không biết nên nói gì. Trách cô ấy, chỉ trách cô ấy sao? Người khó chịu nhất hẳn phải là Lưu Manh Manh, tôi sao có thể cứ thêm vào vết thương của cô ấy.

Nghĩ đến buổi sáng cô ấy còn đi khu vui chơi với chúng tôi, tôi hít vào một hơi, “VẬY TẠI SAO SÁNG NAY CẬU CÒN CHƠI TRÒ THUYỀN HẢI TẶC*2 VỚI CHÚNG TÔI?”

Cô ấy không nói gì. Tôi bỗng hiểu, cô ấy muốn nhân cơ hội bỏ đứa bé. Tôi toát cả mồ hôi lạnh, nghĩ mà thấy sợ, “Như vậy nguy hiểm biết bao, sao cậu có thể làm thế?”

“Tớ hết cách rồi. Mãn Nguyệt, tớ xin lỗi. Nhưng tớ thực sự không thể giữ đứa bé này, cũng không dám để bố mẹ biết. Giờ chỉ có cậu giúp được tớ thôi.” Cô ấy nhẹ giọng cầu xin tôi.

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, “Cậu muốn tớ giúp cậu thế nào?”

“Cho tớ mượn ít tiền, để tớ đi bỏ đứa bé này.” Trong bóng tối, đôi mắt cô ấy nhìn tôi dường như lấp lánh nước mắt.

Đúng vậy, còn có thể làm gì được? Chúng tôi vẫn là trẻ con, sao có thể gánh vác một đứa bé?

Tôi lại đặt tay lên bụng Lưu Manh Manh. Nơi đó vô cùng bằng phẳng, nhưng tôi biết, ở trong này có một đứa trẻ đang lặng lẽ thành hình. Bé có thể là con trai, cũng có thể là con gái. Nếu bé lớn lên, có lẽ cũng sẽ giống mẹ, mi dày mắt to, xinh xắn đẹp đẽ. Thế nhưng dù có là bé trai hay bé gái, thì cũng đã định trước không thể đến với thế giới này.

Tôi không biết quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng vẫn thờ dãi, nhẹ nhàng nói: “Tớ đồng ý. Giờ ngủ đi đã.”

Tôi lại nằm xuống, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm trần nhà, tâm tư hỗn loạn. Tôi đã học lớp Mười một, thực ra cũng không phải còn nhỏ, những chuyện phức tạp trong trường học lan truyền còn nhanh hơn trong xã hội. Tôi từng nghe nói chuyện nữ sinh mang thai, cũng từng bàn luận với Gia Hình và Tiết Doanh, nói những nữ sinh kia bừa bãi, không biết tự trọng. Nhưng tôi vẫn cho rằng loại chuyện này cách tôi rất xa. Bây giờ người bạn tốt bỗng nhiên đến tìm tôi, bảo với tôi cô ấy mang thai, cần tôi giúp đỡ. Cho dù khó tiếp nhận thì tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy Lưu Manh Manh nói tùy tiện tìm một phòng khám là được, nhưng tôi sợ xảy ra chuyện gì, vẫn đưa cô ấy đến một bệnh viện chính quy cỡ vừa.

Hai chúng tôi đều rất căng thẳng. Tay Lưu Manh Manh không ngừng run rẩy, mồ hôi đầm đìa. Tôi nắm chặt tay cô ấy, không dám ngẩng đầu. Nếu gặp phải người quen của chú thím ở đây, tôi thực sự không muốn sống nữa.

Bác sĩ có chút trầm mặc, nhìn xuống số tuổi của Lưu Manh Manh, lắc đầu không nói. Cô ấy mang thai đã hơn hai tháng, không thể dùng thuốc, chỉ có thể nạo thai. Chúng tôi không hiểu gì cả, chỉ có thể nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, đóng tiền, kiểm tra, ký tên rồi giải phẫu.

Trong lúc Lưu Manh Manh làm phẫu thuật, tôi ở ngoài cửa đứng ngồi không yên, trong đầu không ngừng nghĩ đến những chuyện ngoài ý muốn như giải phẫu thất bại, chảy máu nhiều... Vừa sợ lại vừa hối hận. Lỡ như cô ấy thực sự có chuyện gì, tôi đúng là không gánh nổi.

Rất may, khoảng nửa tiếng sau thì làm xong giải phẫu. Lưu Manh Manh được đỡ ra với khuôn mặt tái nhợt, nước mắt đầm đìa. Tôi nghe y tá nhỏ giọng nói một câu, “Lúc trước làm thì vui, giờ đã biết đau rồi đấy.”

Lưu Manh Manh nghiêng đầu, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Tôi biết, dù trách cứ thế nào cũng không có tác dụng. Thời khắc này, trong lòng cô ấy nhất định đau đớn hơn bất cứ ai. Tôi thở dài một hơi, nhẹ giọng an ủi cô ấy.

Chúng tôi ngồi trong bệnh viện rất lâu. Lưu Manh Manh vẫn dựa vào tôi, nước mắt của cô ấy thấm xuyên qua áo tôi. Mãi về sau tôi vẫn nhớ được sự ấm nóng của nước mắt ngày hôm đó.

Tôi không biết bố đứa bé kia rốt cuộc là ai, nhưng giờ phút này, tôi cực kỳ ghét anh ta. Đương nhiên là Lưu Manh Manh có lỗi, nhưng cô ấy đã phải trả giá đắt cho sai lầm của mình, ít nhất còn có dũng khí để giải quyết chuyện này. Mà người con trai kia, anh ta thậm chí còn không dám đối diện, không dám chịu trách nhiệm.

Lưu Manh Manh ở thêm một tuần mới về. Tôi muốn giữ cô ấy lại để cô ấy nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, cô ấy lại từ chối, “Nếu còn không về, bố mẹ tớ nhất định sẽ lo.”

“Tớ có thể giúp cậu gọi điện thoại nói với họ một tiếng. Cậu bây giờ vẫn còn yếu, nếu về sẽ bị họ nhìn ra mất.”

Cô ấy lắc đầu, “Tớ không thể gây thêm phiền phức cho cậu. Không sao, tớ sẽ không để họ phát hiện. Còn nữa, tớ sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho cậu.”

Tôi vội xua tay, “Cậu không phải vội, dù sao tớ cũng không cần gấp.”

Cô ấy chăm chú nhìn tôi, thành khẩn nói, “Mãn Nguyệt, thực sự rất cảm ơn cậu.”

Tôi gượng cười, tôi cảm thấy mình cũng không làm chuyện gì đáng để được cảm ơn.

Lúc tiễn Lưu Manh Manh về, cô ấy lại cảm ơn tôi lần nữa.

Tôi nhìn khuôn mặt vẫn còn yếu ớt và đôi mắt xinh đẹp đó, kéo tay cô ấy, “Đừng nói nữa. Chúng ta là bạn tốt mà.”

Mắt cô ấy chợt đỏ lên, không nói gì thêm, cầm lấy hành lý xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng đó rời đi, trong đầu tôi đột nhiên hình ảnh năm xưa tôi gục vào lòng cô ấy khóc. Khi đó, cô ấy đã nói với tôi, chúng ta mãi mãi là bạn tốt.

“Lưu Manh Manh!” Tôi lớn tiếng gọi cô ấy, “Chúng ta mãi mãi là bạn tốt!”

Cô ấy dừng lại, nghiêng người qua, rơi nước mắt gật mạnh đầu.

-

*Chú thích:

*1. Cá pecca: một loại cá thuộc bộ cá vược, rất thơm ngon và nhiều dinh dưỡng, giá thành khá đắt.

*2. Trò thuyền hải tặc: một trò chơi mà tất cả người chơi ngồi trên một chiếc thuyền lớn được treo cao giữa không trung, sau đó khởi động thì chiếc thuyền sẽ nhào rất mạnh từ bên trái sang bên phải rồi ngược lại.

Đây là một trò chơi cảm giác mạnh, không thua gì trò tàu lượn siêu tốc (nhận xét của bản thân, đã từng chơi trò này một lần xong xuống đầu văng vất như đang lơ lửng giữa vũ trụ đầy sao T_____T)

Hết một nửa kỳ nghỉ hè anh vẫn không về nhà. Thím và bà ngoại không yên tâm, nhất là bà ngoại cứ luôn nhắc anh, cuối cùng quyết định đi Bắc Kinh thăm anh ấy. Là một thành viên nữ trong nhà, tôi cũng bị hai người kéo đi cùng.

Tuy tôi không chắc chắn anh có muốn gặp tôi không, nhưng thím và bà ngoại đều đã nói, tôi ở nhà cũng không có việc gì, cứ nghĩ đơn giản là đi Bắc Kinh du lịch một chuyến đi.

Thím và bà ngoại rất quen thuộc Bắc Kinh. Trước kia thím đi Bắc Kinh công tác cũng từng ghé qua nhà trọ của anh. Lần này sợ dĩ không thông báo trước là vì muốn cho anh một ngạc nhiên thú vị.

Nhà trọ của anh ở ngay bên cạnh trường đại học. Chúng tôi về khách sạn cất xong đồ rồi đi thẳng sang đó. Nhấn chuông cả ngày, thím gần như sắp phải gọi điện thoại thì cánh cửa mới mở.

Người trước mắt tôi trông rất tuềnh toàng, có vẻ ngái ngủ, tóc rối như tổ chim, râu cũng không cạo, nhìn qua vừa lười thôi vừa chán đời. Anh ngáp một cái, trông thấy chúng tôi thì ngậy ngẩn. Không chỉ có anh ngơ ngác, mà bà ngoại, thím và tôi, tất cả đều sững sờ. Người trước mắt tôi rõ ràng là anh, mà lại nhếch nhác chẳng giống anh chút nào.

“Bà ngoại, mẹ, sao mọi người đến đây?” Anh lại nhìn sang tôi, “Còn cả em nữa?”

Thím và bà ngoại lập tức khí thế như đi đánh trận, lôi anh vào trong nhà dọn dẹp. Trong nhà trọ phải nói là rất bừa bộn, khắp nơi toàn vỏ hộp thức ăn đã hết, trên bàn dưới đất là tạp chí vứt lung tung, đồng quần áo vứt trên sofa cũng không biết là đã giặt chưa. Bà ngoại vừa thở dài vừa bắt đầu thu dọn, tôi theo ở phía sau giúp xếp quần áo.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng kêu của anh, “Mẹ, nhẹ thôi, nhẹ thôi! Xà phòng vào mắt rồi!”

“Nói ít thôi. Đừng động đây!”

Một tiếng sau, chúng tôi mới dọn dẹp xong. Anh đã tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo chỉnh tề đứng ở một bên. Anh không tham gia dọn dẹp được, chỉ có thể đứng cần nhân, “Mọi người dọn cái gì chứ, lát nữa người quét dọn theo giờ đến sẽ làm mà.”

“Lại còn người quét dọn theo giờ. Bừa bộn ra như thế, thật không chịu nổi mà.” Bà ngoại hừ lạnh, “Sớm biết như vậy, ban đầu nên cho ông ngoại cháu tổng cháu vào trường quân đội mới đúng.”

Anh cười, ngồi xuống dỗ bà, “Bà ngoại tốt của cháu ơi, cháu biết bà thương cháu nhất mà, sao có thể nhẫn tâm đưa cháu vào trường quân đội. Do gần đây cháu bận quá nên chưa kịp dọn dẹp đấy thôi, chứ bình thường cháu đều sạch đến mức không dính hạt bụi nào mà.”

“Cháu đó! Lại còn không dính hạt bụi!” Bà ngoại không tin, “Cháu thế nào bà còn không biết sao.”

“Đó, đúng là cháu không lừa được bà mà. Trên đời này người hiểu cháu nhất chỉ có bà ngoại thôi.” Anh vẫn không biết xấu hổ mà làm nũng với bà ngoại. Anh đã hơn hai mươi tuổi, gặp bà vẫn chẳng khác gì đứa trẻ con.

Bà ngoại không nhịn được cười, “Cháu chỉ biết nói suông thôi.”

“Đâu phải chỉ biết nói suông. Gần đây cháu kinh doanh lãi được ít tiền. Ngày mai cháu đưa mọi người đi dạo phố, muốn mua gì cháu sẽ thanh toán.”

“Buôn bán lãi được ít tiền, chưa đáng để đắc ý thế đâu.” Thím nói, “ Chút tiền này con cứ giữ đi.”

“Sao mẹ biết là ít?” Mặt anh trông rất ngạo nghễ, nhưng không nói ra là bao nhiêu, “Dù sao cũng đủ để mọi người tiêu. Món tiền đầu tiên mà con kiếm được, đương nhiên sẽ dùng để trả hiếu mẹ và bà.”

“Con đừng quên em gái con. Viên Viên ở nhà rất hay nhắc đến con, con lại chẳng có chút đáng đáp anh trai gì cả, còn để em gái đến dọn nhà giúp.”

Anh nhìn tôi, rõ ràng là không tin, nhưng cũng không nói gì. Tôi ngượng ngùng. Thím đúng là đã nói tốt cho tôi. Tôi là vì muốn thím và bà vui lòng mới thỉnh thoảng nhắc đến anh thôi.

Bà ngoại và thím đang nói chuyện vui vẻ với anh thì chuông cửa vang lên. Anh làm như vô tình liếc tới một cái. Tôi thở dài, tự giác đứng lên đi mở cửa.

Một mỹ nữ thon thả tóc dài đứng ngoài cửa, thấy người mở cửa là tôi thì rất ngạc nhiên, “Em là ai?”

“Em... Em là em gái của anh Lưu Thành Hề. Chị là...?”

Chị ấy lập tức nở nụ cười xinh đẹp, đưa tay ra với tôi, “Chị là Lộ Văn Kỳ, là bạn gái của anh trai em.”

Bạn gái! Giờ tới phiên tôi kinh ngạc. Trước đây trong điện thoại anh cũng kể một chút chuyện của mình, nhưng không hề nói tới người bạn gái này. Chẳng lẽ là gần đây mới hẹn hò?

Mặc dù kinh ngạc, tôi vẫn bắt tay, mời chị ấy vào trong.

Anh vừa nhìn thấy chị thì cau mày, “Em đến làm gì?”

“Đến gọi anh đi ăn.” Chị ấy cười nhẹ nói, thấy bà ngoại và thím ngồi bên cạnh thì hỏi, “Đây là...?”

“Mẹ và bà ngoại anh.” Anh giới thiệu ngắn gọn.

Chị ấy cười thật tươi, lập tức tự giới thiệu với thím và bà ngoại: “Chào bà ngoại, chào cô. Cháu là Lộ Văn Kỳ bạn học của Thành Hề, cũng là bạn gái anh ấy.”

Bà ngoại và thím nhìn nhau. Thím khách sáo cười, quan sát chị ấy một chút, “Bạn gái Thành Hề? Chưa nghe nó nói bao giờ. Cháu ngồi đi.”

Chị không hề căng thẳng, mọi cử động đều rất tự nhiên, có vẻ tự tin vô cùng. Tôi trộm nhìn anh, thấy trong mắt anh có vẻ không vui, hẳn là cũng không hoan nghênh Lộ Văn Kỳ đến, nhưng cũng không phủ nhận quan hệ của bọn họ.

“Thành Hề còn đứng ngây ra đó làm gì? Rót nước cho bạn cháu đi.” Bà ngoại nói với anh.

Lộ Văn Kỳ liền cười nói: “Không cần đâu ạ. Thành Hề luôn không xem cháu là khách, những chuyện thế này toàn là cháu tự làm. Với lại cháu cũng không khát.”

“Ừ, vậy bà cũng không khách sáo với cháu nữa. Cháu tìm Thành Hề có việc à?” Bà ngoại hỏi.

Chị ấy liếc anh, “Cũng không có việc gì ạ. Cháu đến gọi Thành Hề đi ăn. Anh ấy chẳng chịu ăn đúng bữa, có ăn cũng toàn ăn đồ hộp, rất không tốt cho cơ thể. Thế nên mỗi ngày đến giờ cơm cháu đều đến đây gọi anh ấy đi ăn.”

“Cô phải cảm ơn cháu rồi. Chúng ta không ở cạnh Thành Hề, không có ai lo cho nó. Thằng bé này từ nhỏ cũng không biết tự chăm sóc bản thân.” Thím tiếp lời.

“Có gì đâu, cô đừng khách khí với cháu. Được rồi, chắc mọi người vẫn chưa ăn cơm? Để cháu mời mọi người nhé.”

“Sao để cháu mời được? Mọi người cũng đang định ra ngoài ăn, cháu đi cùng đi. Viên Viên chắc cũng đói rồi? Đi nào, chúng ta cùng đi ăn.”

Tôi gật đầu đứng lên. Lộ Văn Kỳ nhiệt tình nắm tay tôi, “Em là em gái Thành Hề, vậy chị cũng là chị của em rồi. Em gái nhỏ, em tên gì?”

Tôi tuy không quen với việc quá thân thiết với người lạ, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Em là Lương Mãn Nguyệt, chào chị ạ.”

“Ồ, sao anh em hai người lại không cùng họ?” Chị ấy thấy lạ.

Tôi đang định giải thích thì anh đã nói, “Em hỏi nhiều vậy làm gì? Anh theo họ mẹ.”

Lộ Văn Kỳ cười cười, không hỏi tiếp nữa.

Chị Lộ Văn Kỳ này thực sự rất biết cư xử, người như vậy làm việc gì trong cuộc sống cũng dễ dàng hơn. Chị ấy bảo tôi ngồi cùng xe, dọc đường đi luôn nắm tay tôi, đôi đôi cực kỳ thân thiết, liên tục giới thiệu những nơi mà chúng tôi đi qua. Tôi mặc dù hơi không tự nhiên, nhưng vẫn cười, ra vẻ vô cùng hứng thú.

Tôi biết, chị ấy thân thiết với tôi như vậy, hẳn không phải vì tôi đáng yêu khiến chị vừa gặp đã thích. Tuy chị ấy không nói, nhưng điều đó tự tôi cũng hiểu được. Chắc chắn là chị thích anh lắm nên mới đối với tôi như vậy. Bà ngoại và thím đều không quá nhiệt tình với chị ấy, cũng không tỏ vẻ quá thích thú gì, chị ấy đương nhiên phải lôi kéo tôi.

Nếu có thể, tôi rất muốn cho chị ấy biết, tôi đối với anh không quan trọng đến vậy. Trên thực tế, buổi sáng anh muốn ăn sủi cảo hay bánh bao tôi còn không rõ.

Trên bàn cơm, thím luôn mỉm cười, khách khí hỏi han về gia đình của chị Lộ. Chị ấy trả lời rất khéo, thỉnh thoảng lại cười ngọt ngào với anh. Anh lại không đáp lại, nét mặt bình thường. Bà ngoại chỉ lo hỏi han và gấp thức ăn cho anh. Không ai để ý tôi, tôi thấy rất thoải mái, vừa ăn vừa nghe thím và chị Lộ nói chuyện.

Thì ra chị ấy là con gái của thầy giáo anh, học cùng trường với anh nhưng không cùng khoa. Bố chị ấy không chỉ là thầy của anh mà còn là thầy hướng dẫn thạc sĩ tiến sĩ của trường, mẹ lại là phó giáo sư của một trường đại học khác. Thực sự là một gia đình trí thức danh giá.

Tôi liếc nhìn anh. Thì ra là con gái của thầy.

Lúc đó phim Tiểu Ngạo Giang Hồ đang hot, tôi cũng đi thư viện mượn tiểu thuyết nguyên tác của Kim Dung về xem. Chỉ tiết tôi để ý đầu tiên là chuyện giữa đại sư huynh và tiểu sư muội. Chỉ là giữa hai người, tiểu sư muội rõ ràng nhiệt tình chủ động hơn một chút. Tôi thầm thở dài. Xin lỗi anh chứ, anh không làm Lệnh Hồ Xung được đâu. Anh chỉ có thể là Lâm Bình Chi thôi.

Nghe nói chị hẹn hò với anh đã gần một năm rồi, thím liền không vui nhìn anh, “Đây là do con không đúng nhé. Thời gian lâu như vậy cũng không nói với mẹ, hại mẹ và bà chẳng chuẩn bị gì cả.”

Anh nhún vai, “Mẹ có hỏi đâu.”

Chị Lộ vội nói sang chuyện khác, liên tục khen anh tài giỏi, ở trường có biết bao giảng viên yêu mến. Dù vậy thím cũng không nghe, tiếp tục trách cứ anh.

“Bố cháu rất quý Thành Hề. Lúc ở nhà thường khen anh ấy là một trong những sinh viên thông minh nhất mà bố từng dạy, nhanh nhẹn nhạy bén, rất có tương lai.”

“Bố cháu quá khen rồi.” Thím mỉm cười, “Ông ấy đã dạy bao nhiêu là học sinh, chút thông minh nhỏ của Thành Hề có gì đáng nói.”

“Không phải đâu, bố cháu thực sự rất xem trọng Thành Hề. Bố có rất nhiều người quen và học sinh cũ làm việc trong ngành IT. Chưa tới một năm nữa là Thành Hề tốt nghiệp rồi, bố cháu có nói, tới khi đó nếu anh ấy lập công ty ở Bắc Kinh, bố nhất định sẽ giúp một tay.”

“Vậy cháu thay cô cảm ơn ý tốt của bố cháu nhé.” Thím thần nhiên nói, “Nhưng cô và bố Thành Hề đã quyết rồi, tương lai nó tốt nghiệp, nếu không đi du học để nghiên cứu chuyên sâu thì phải về quê. Khi đó muốn thừa kế sự nghiệp của bố hay tự thành lập công ty đều được.”

Sắc mặt chị Lộ thoáng chốc thay đổi, sững sờ nhìn anh. Nhưng chị khôi phục vẻ mặt rất nhanh, cười vài tiếng rồi không nói đến chủ đề này nữa. Chỉ là từ lúc đó chị ấy ít nói hơn hẳn, dường như còn mất tập trung, rõ ràng là ăn không vào.

Ăn xong cơm, thím bảo anh đưa chị Lộ về nhà, “Nhân tiện dẫn theo Viên Viên đi dạo phố một vòng. Con bé là lần đầu tiên đến đây. Mẹ với bà về khách sạn trước, con nhớ đừng đưa con bé về muộn quá.”

Tôi gượng cười. Thím ơi, thím không thích người ta thì thôi, lại còn khiến cháu trở thành kỳ đà cản mũi nữa.

Sau khi thím và bà ngoại đi, chị Lộ trầm mặc hẳn. Chị ấy vẫn nắm tay tôi, trò chuyện vài câu vụn vặt. Nhưng tôi cảm giác rất rõ sự thấp thỏm của chị. Chị luôn nhìn anh, dường như đang đợi anh nói điều gì đó với chị. Thế nhưng anh vẫn yên lặng đi bên cạnh, mãi vẫn không nói gì.

Khi đi qua một quán nước giải khát, chị ấy bỗng nói, “Mãn Nguyệt, em có khát không? Chị mời em ăn kem nhé.”

Tôi đang định bảo thôi, nhưng nhìn vẻ mặt chị ấy xong vẫn gạt đầu, “Vâng, cảm ơn chị.”

Chị ấy dẫn tôi vào trong, mua kem cho tôi, “Em ngồi đây từ từ ăn. Chị ra ngoài nói chuyện với anh trai em một lát.”

Hai người không đi đâu xa mà đứng ngay ở cửa. Tôi có thể nhìn thấy họ xuyên qua lớp kính trong suốt.

Chị Lộ rõ ràng hơi kích động, anh lại vẫn thản nhiên như không, mặc kệ cho chị ấy nói. Dáng vẻ này, trước kia tôi đã từng thấy ở Tô Liệt.

Tôi thoáng hiểu ra chút gì, không nhìn hai người nữa, cầm củi ăn kem.

Thực ra tôi khá thích chị Lộ. Tính cách tôi bẩm sinh đã vậy, chỉ cần có người đối tốt với tôi, bất kể họ có mục đích gì, tôi đều sẽ thấy vô cùng vui vẻ. Cô gái như chị ấy, thông minh, xinh đẹp, tự tin, tự biết mình muốn gì mà cố gắng giành lấy, trong cuộc sống hẳn có rất có nhiều người thương yêu, nâng niu chị ấy trong lòng bàn tay. Vậy mà khi đứng trước mặt anh, chị ấy lại luôn hạ mình, từ đó có thể thấy chị ấy thích anh biết bao. Nhưng có lẽ anh lại không thích sự chủ động quá mức của chị ấy.

Lúc sắp ăn xong kem thì anh đi vào. Về mặt anh không nhìn rõ là vui hay giận, gọi tôi, “Đi.”

Tôi ngoan ngoãn đứng lên đi theo anh.

Lúc ra khỏi cửa, tôi bỗng thấy chị Lộ đang ngồi khóc ở bên đường.

Người xung quanh đều nhìn chị ấy, nhưng chị ấy dường như không biết, vẫn vùi mặt vào đầu gối, lưng không ngừng run rẩy.

Tôi không đành lòng kéo vạt áo anh, chỉ vào chị, “Anh ơi...”

Vậy mà anh lại cười lạnh, “Kệ cô ấy, đi thôi.”

Tôi lưỡng lự một chút, cuối cùng không đi theo anh mà chạy đến chỗ chị Lộ, nhẹ giọng an ủi chị ấy, khuyên chị đứng lên, đừng khóc nữa.

Chị ấy không thèm ngẩng đầu, mặc kệ tôi, tiếp tục khóc.

Ánh mắt của người xung quanh khiến tôi hơi xấu hổ. Thật chẳng ngờ chị ấy lại khóc đến mức không màng tất cả thế này.

“Gọi em thì em đi đi,” anh kéo tay tôi, rồi nói với chị Lộ, “Lộ Văn Kỳ, lần nào cũng chỉ có một chiêu này, cô không chán thì tôi cũng phát ngấy rồi.”

Thân mình chị ấy sững lại, ngẩng đầu lên, yếu điệu yếu đuối nhìn anh, đôi mắt hơi đỏ, tôi nhìn cũng thấy xót thương.

Nhưng anh vẫn không mềm lòng, kéo tay tôi đi mà không quay đầu lại.

Đã kiêu căng lại còn xấu tính, đã xấu tính lại còn nham hiểm, đã nham hiểm lại còn nhẫn tâm. Tôi bị anh lôi đi, không làm gì được, chỉ có thể mắng thầm trong lòng, nhưng không dám thể hiện ra ngoài mặt. Tôi không quen đường xá ở đây. Lỡ như anh tức lên mà bỏ mặc tôi, thế chẳng phải tôi sẽ được diễn vai thiếu nữ vượt ngàn dặm tìm người thân sao?

Anh không đưa tôi đi bắt xe mà tiếp tục yên lặng thả bộ. Chân tay anh dài, tốc độ bước đi cũng nhanh, tôi ở phía sau suýt nữa còn phải chạy mới đuổi kịp.

Đây là ý gì chứ? Chẳng lẽ là hình phạt mới?

Anh bỗng dừng lại. Tôi không kịp đề phòng, đâm sầm vào sau lưng anh.

“A, đau quá!” Tôi vuốt mũi, đau khổ kêu nhỏ.

Anh cười, “Ngốc.”

Tuy tôi rất muốn quát vào mặt anh, rằng cười trên nỗi đau của người khác là điều vô cùng sai trái, nhưng nghĩ đến địa vị không ngang hàng của chúng tôi, tôi quyết định tự nhận mình xui xẻo, để mặc cho anh cười nhạo.

Thấy tâm trạng của anh có vẻ đã tốt hơn, tôi nhân cơ hội nói, “Anh, em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

“Lần trước em không nên cúp điện thoại của anh. Em biết anh là muốn tốt cho em. Em sai rồi.” Tôi cố gắng tỏ vẻ thành khẩn.

“Anh trách em khi nào?”

“Anh... Sau đó anh không gọi điện cho em nữa.”

Anh nhìn tôi một lượt, “Vây em cũng không gọi cho anh?”

Tôi cười, “Em sợ chọc giận anh mà.”

Anh hừ một tiếng, hỏi, “Người bạn kia của em ra sao rồi?”

“Chia tay ạ.”

“Không trách em?”

Tôi nhất thời có chút đắc ý, “Không hề, chúng em vẫn là bạn tốt.”

Anh nhìn tôi một lúc, rồi bỗng đưa tay vò rối mái tóc tôi, “Em ngốc như vậy, sau này phải làm sao đây?”

“Gia Hình và em là bạn tốt nhiều năm như vậy rồi, em không nhìn lầm người đâu.”

“Anh không nói chuyện đó. Thôi được rồi, đi thôi.”

Anh nói xong tiếp tục đi về phía trước, nhưng đã đi chậm hơn một chút.

“Anh, chị Lộ hình như rất thích anh.” Tôi đi theo phía sau, thận trọng nói.

“Em thì biết cái gì.”

“Em không thông minh nhưng cũng không quá ngốc mà.” Tôi cãi.

Anh bật cười, “Em là giả ngốc. Mà cũng chẳng khác kẻ ngốc thật là bao. Người khác cho em chút lợi lộc, em liền muốn bán mạng cho người ta rồi.”

Tôi nhìn nụ cười đẹp đẽ của anh, cuối cùng không nói tiếp nữa. Thực ra tôi định nói với anh, dù sự nhiệt tình của chị ấy đối với em là chân thành hay ý tứ, dù nước mắt của chị ấy là thật tình hay giả tạo, thì tấm lòng của chị đối với anh, nhất định không phải là giả. Nếu chị ấy không thích anh, sao có thể làm nhiều chuyện vì anh như thế.

Tuy nhiên với sự thông minh của anh, tôi nghĩ, anh hẳn là có hiểu. Anh ấy muốn thế nào, tôi làm sao mà lo được.

Hôm sau, anh đến khách sạn đón chúng tôi.

“Sao không thấy bạn gái cháu đâu? Cháu không đưa con bé đi mua sắm với nhà ta à?” Bà ngoại hỏi.

“Đưa cô ấy theo làm gì, cô ấy có quen với mọi người đâu.” Anh ôm lấy bà ngoại, “Hôm nay gia đình chúng ta đi dạo phố, bà muốn gì cứ nói một tiếng, cháu sẽ theo hầu bà.”

Bà ngoại cười, đánh yêu anh, “Thằng nhóc thối này, hầu cái gì mà hầu.”

Anh dẫn chúng tôi đi khắp nơi. Thím rất quen thuộc với nơi này, vô cùng hứng khởi, vốn không cần anh chỉ đường, rất thành thạo mà đi mọi chốn tiêu tiền. Anh làm thay nhiệm vụ của chú. Dù thím nói không cần, anh vẫn tích cực chủ động đi thanh toán.

Có thể thấy, thím ngoài miệng cự tuyệt, nhưng trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, nụ cười trên mặt đầy tự hào.

Anh cũng không bỏ mặc tôi, không chỉ trả tiền quần áo của tôi, còn mua cho tôi một chiếc điện thoại mới.

Chúng tôi ở Bắc Kinh ba ngày, sau đó anh cũng về cùng. Chỉ là mãi cho đến khi chúng tôi đi, chị Lộ kia không xuất hiện nữa. Bà ngoại và thím có lẽ đã biết một chút, hai người không hỏi, tôi đương nhiên cũng sẽ không hỏi.

Ngồi trên máy bay, tôi mừng thầm trong lòng. Thật may là tôi và anh đã làm hòa, nếu không dù anh không xử lý tôi ở Bắc Kinh, thì về đến nhà tôi cũng sẽ gặp xui xẻo.

“Lương Mãn Nguyệt, mày thật thông minh.” Tôi tự nói với bản thân mình.

“Em bảo gì?” Anh quay đầu nhìn tôi.

Tôi lập tức mỉm cười, “Không có gì, không có gì. Em nói, anh về nhà rồi, thật vui quá.”

“Đồ nịnh bợ.” Anh nhún mày khinh thường, nhưng khóe miệng lại hơi cong lên.

-

Năm lớp Mười hai này, thực ra không quá căng thẳng.

Từ lớp Mười một, lớp chúng tôi đã được đổi thành ban khoa học xã hội. Trừ Vương Khải chuyển sang ban khoa học tự nhiên, thì những người bạn chơi cùng chúng tôi đều ở lại.

Trải qua sự huấn luyện trước kia của anh, tôi đã khá quen thuộc với đề thi lớp Mười hai, nhất là đề Ngữ văn. Xem ra việc tra tự điển điển cuồng khi xưa cũng có tác dụng tốt.

Ban khoa học xã hội thoải mái hơn ban khoa học tự nhiên một chút. Mỗi buổi trưa khi mọi người cùng ăn cơm, Vương Khải đều oán hận mà kể chuyện đề Vật lý khó đến sứt đầu mẻ trán, lại còn sự dăm của giáo viên chủ nhiệm. Thế nhưng Tống Kỳ Phong cũng ở ban khoa học tự nhiên còn bận ngọt ngào với Tiết Doanh, không thêm phụ họa với cậu ấy, những người khác cũng chẳng thương xót, chỉ an ủi mấy câu cho qua chuyện. La Duy còn tỏ vẻ hả hê. Vương Khải nổi điên lên, lại không thể ra tay với đám con gái chúng tôi, chỉ có thể gây sự với La Duy. Mọi người trông thấy thế đều bật cười.

Khi đó tôi rất lười biếng. Chỗ tôi ngồi ngay cạnh cửa sổ, vào những ngày đẹp trời, ánh nắng sẽ xuyên qua cửa chiếu vào, vô cùng ấm áp. Thế nên tôi thường nằm bò ra bàn, cầm sách lịch sử hoặc sách chính trị trong tay, nhưng chẳng qua là để yên tâm chứ chưa chắc đã đọc. Đôi khi đọc một lát đã ngơ ngẩn, hoặc ngây người, hoặc yên lặng nhìn những hạt bụi li ti lơ lửng trong không khí, cứ nhìn như vậy một lúc là mơ hồ cảm thấy buồn ngủ. Ngồi cạnh tôi là một bạn nữ trầm tĩnh. Chúng tôi dù không nói chuyện nhiều, nhưng cô ấy cũng rất tốt với tôi. Mỗi khi thầy đi xuống, cô ấy sẽ đánh thức tôi mà trên mặt vẫn cực kỳ bình thản.

Nếu có thể, tôi chỉ muốn cả ngày được nằm bò ra bàn, hưởng thụ ánh nắng ấm áp. La Duy nói tôi cứ thế sẽ bị thoái hóa xương, nhất định không để yên, chỉ cần rảnh ra là sẽ lôi tôi ra ngoài vận động. Khi đó đã có giờ tự học buổi tối. Buổi chiều tan học, khi mọi người đi ăn cơm với nhau, cậu ấy sẽ dẫn tôi đến sân tập thể thao xem cậu ấy đá cầu. Tôi xem thực sự chẳng hiểu gì cả, không thể làm gì hơn ngoài việc kéo Gia Hinh theo cùng, ngồi nói chuyện ở cạnh sân.

Cuộc sống khi ấy thật bình yên phẳng lặng, mọi người đều ước ao về tương lai, mơ mộng đến cuộc sống sinh viên sắp tới, nhưng lại không phát hiện, những ngày tươi đẹp nhất chính là những ngày đang trôi qua.

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn còn nhớ bầu trời xanh, mùi tươi mới của cỏ non, ánh nắng chiều vàng óng êm dịu chiếu sáng sân tập thể thao khi ấy. Ở đó có người con trai tập đến đổ mồ hôi, và một thiếu nữ ngồi bên sân mỉm cười...

Hết chương 08

9. Chương 9: Tổ Thích Cậu, Thế Nhưng Tổ Không Dám

Bùi Lương Vũ chuyển đến lớp chúng tôi vào một buổi sáng, lúc hết tiết thứ hai. Khi đó tôi đang gục trên bàn học ngủ, mơ màng nghe thấy phía sau có tiếng kéo bàn, nhưng vẫn mặc kệ mà ngủ tiếp.

Tôi tỉnh dậy khi vào học. Cô bạn cùng bàn trông có vẻ rất hưng phấn, “Lương Mãn Nguyệt, cậu quay lại nhìn đi. Có học sinh mới chuyển đến, nghe nói là học sinh học lại.”

Tôi dụi mắt, nghe lời cô ấy quay lại. Nhìn thấy Bùi Lương Vũ, tôi liền hiểu vì sao cô ấy lại hưng phấn đến thế.

Tôi đã từng thấy rất nhiều người đẹp trai. Bùi Lương Vũ chắc chắn không phải người đẹp nhất, nhưng chính là loại người dễ khiến con gái nảy sinh lòng thương yêu. Trên bàn anh không có sách vở, chỉ có một cây bút, tầm mắt buông xuống, cứ ngồi yên ở đó thôi cũng tỏa ra vẻ bi thương. Anh ấy tựa như một loài cây sinh trưởng trong bóng tối, cô đơn lẻ loi, nhưng vẫn rất thu hút.

Tôi phải thừa nhận, một khắc đó, trong lòng tôi gợn sóng.

Hồi mới chuyển đến, anh ấy không nói chuyện với bạn học, đi về một mình, dường như không quan tâm tới xung quanh, có vẻ xa lánh người khác.

Tôi bảo La Duy đi bắt chuyện với anh ấy.

La Duy mặc kệ, “Tại sao cậu không tự đi?”

“Tớ ngại mà. Hai người đều là con trai, dễ nói chuyện hơn.”

La Duy quay đầu nhìn, “Còn u ám hơn cả tên cù lần nữa, sao lại bắt tớ đi!”

“Cậu mặt dày, lại to gan, không sợ bị đả kích, đương nhiên là cậu phải đi rồi.”

“Này, không phải là cậu có ý với hắn chứ?” Cậu ấy nghi ngờ.

“Sao có thể.” Tôi trợn mắt trừng cậu ấy, “Đừng nói nhảm nữa, có đi hay không?”

Cuối cùng cậu ấy cũng thỏa hiệp, “Đi thì đi.”

Tôi không biết mình bị làm sao mà cứ muốn làm quen, muốn tìm hiểu anh ấy như vậy. Gia Hình trêu ghẹo nói: “Cậu thế này là động lòng rồi.”

Tôi nghe cô ấy nói xong mà nổi cả da gà. Cũng không phải trên phim, đâu đến mức vừa gặp đã yêu thế chứ. Thế nhưng tôi thừa nhận, tôi rất có cảm tình với anh ấy.

Tình bạn của con trai thực sự rất dễ tạo dựng, Bùi Lương Vũ vậy mà dễ dàng bị La Duy thu phục, tối đến liền cùng nhau đi đá bóng.

Tôi ngồi ở sân thể thao cảm thán, “Tại sao hoàng tử u sầu lại biến thành cậu bé bóng đá nhanh thế?”

Gia Hình vỗ vai tôi, “Nén bi thương đi. Con trai vẫn đơn giản như thế mà.”

“Tớ cứ nghĩ là anh ấy đặc biệt, dù sao cũng nên thần bí u sầu thêm mấy hôm nữa chứ.”

“Ôi, cứ ở đấy mà nghĩ. Đúng là cách nghĩ của động vật đơn bào, không hiểu nổi.”

Ban đầu tôi không nhận ra Gia Hình trêu mình. Đến lúc phát hiện thì cô ấy đã đi từ lâu rồi. Thật đáng giận!

Bùi Lương Vũ bắt đầu thân thiết với La Duy, thậm chí cùng nhau đi học, trong giờ còn lén lút chơi bài ở cuối lớp. Tôi bỗng thấy gợn sóng nhỏ trong lòng tôi thoáng cái thành vũng nước tầm thường. Tuy tôi vẫn thấy anh ấy đẹp, khi anh yên lặng vẫn phảng phất vẻ u buồn, thế nhưng tôi biết, cảm giác kia đã biến mất rồi.

Tôi lặng lẽ thở dài. Đây có tính là mối tình đầu chết từ trong trứng nước không?

Tôi hỏi Bùi Lương Vũ, “Lúc mới chuyển đến sao anh cứ như núi băng vậy?”

“Anh thi trượt tốt nghiệp phải học lại, làm sao mà vui được?”

“Vậy tại sao anh không nói chuyện với người khác?”

Anh nhìn tôi, lắc đầu, “Là vì không có ai nói chuyện với anh...”

La Duy vòng tay sang khoác vai anh, “Vậy em là người đầu tiên giải cứu anh ra khỏi vùng đất cô đơn rồi. Em chính là ân nhân của anh! Anh mời em đi ăn đi!”

“Ăn sáng nhé.”

“Không được! Nhất định phải là tiệc lớn.”

“VẬY ĂN Ở CĂNG-TIN.”

“Anh muốn ăn đòn đúng không?”

“Đánh thì đánh, xem ai sợ ai!”

-

Sau khi biết Bùi Lương Vũ, tôi đã tin cái gọi là khí chất, không phải cứ nhìn bên ngoài mà đoán ra được. Cứ đoán tới đoán lui rồi lại thành mơ mộng.

Tuy mối tình đầu của tôi chết non, nhưng cũng đã có thêm một người bạn. Có thất vọng thì cũng đành tiếp nhận thôi. Lương Mãn Nguyệt, ai bảo mày thích đoán mò.

Được một thời gian chúng tôi mới biết, nhà Bùi Lương Vũ kinh doanh xe hơi. Khi anh tốt nghiệp đã lấy được bằng lái, bố anh ấy tặng ột chiếc xe, thế nên đôi lúc cũng tự lái xe đến trường học.

La Duy đã muốn có xe từ lâu. Từ hồi cấp Hai cậu ấy đi tập với bố, không dám thì đừng, cuối cùng tập đến tan tành cả chiếc Audi của bố cậu ấy. Ông bố không xót xe, chỉ thương con, sợ với cách lái xe kinh khủng đó sẽ gây ra chuyện. Thế nên dù La Duy đòi thế nào ông ấy cũng nhất định không mua xe, muốn chờ cậu ấy tốt nghiệp xong thì được bằng lái rồi tính.

La Duy rất thích mang tạp chí xe hơi đến lớp xem. Cậu ấy vẽ khá đẹp, thường vẽ xe hơi vào vở của tôi, nhưng lại không biết vẽ người, vẽ ra toàn những khuôn mặt giống nhau. Có lần đi học cậu ấy đưa vở cho tôi, tôi mở ra xem thì thấy một bức hình vẽ hai người ngồi trong chiếc xe thể thao. Cậu ấy còn dùng bút đánh dấu hai người hai bên trái phải thành “Tớ” và “Cậu”.

Lúc hết giờ tôi hỏi cậu ấy, “La Duy, cậu vẽ cái quỷ gì vậy?”

Cậu ấy nhìn tôi như nhìn kẻ ngốc, “Xe chứ gì?”

“Người ngồi trên xe kia mà?”

“Tớ và cậu.” Cậu ấy nói rất tự nhiên.

Tôi ném vở sang, “Cậu nhìn lại đi, mặt tớ mà xấu thế à, tớ mà cao bằng cậu à?”

Cậu ấy bắt lấy vở, chỉ vào người bên phải, “Cậu nhìn cho rõ một chút, thứ trên đầu này là gì hả? Tớ đã tỉ mỉ bao nhiêu, vẽ còn phân biệt nam nữ cơ mà.”

“Nói mà không biết ngược. Buồn nôn nhất là trên đầu tớ lại cái cái nơ con bướm siêu ngu ngốc kia. Cậu xem tớ thành đồ dở hơi này từ khi nào thế hả?”

Cậu ấy gãi đầu, lại chỉ vào chỗ mũi xe, “VẬY CẬU THẤY KHÔNG, ĐÂY LÀ LAMBORGHINI ĐÓ! TỚ CÓ LAMBORGHINI CŨNG MUỐN CHIA SẺ CÙNG CẬU, THẾ MÀ CẬU CŨNG KHÔNG CẢM ĐỘNG? LẠI CÒN SO ĐO CHUYỆN CÁI NƠ VỚI TỚ.”

“Cậu có dở hơi không thế? Vẽ được con bò điên mà dám bảo là Lamborghini, vậy cậu vẽ con chim ngu thì chắc thành xe Phantom*1 đấy nhỉ?”

Cậu ấy tức, cầm quyển vở bỏ đi.

“Này, trả vở cho tớ!”

“Không trả. Người không biết thưởng thức như thế không xứng giữ quyển vở có tranh tớ vẽ.”

“Thế thì tớ lấy đâu ra vở viết bây giờ?”

Cậu ấy tiện tay vớ lấy vở ở chỗ Bùi Lương Vũ ném sang, “Cho cậu đấy.”

Bùi Lương Vũ đập cậu ấy một cái, “Thằng nhãi mặt dày này, dám lấy đồ của anh mày cho người khác.”

La Duy ôm hông kêu, “Anh có còn là đàn ông không? Sao cũng tính toán như Lương Mãn Nguyệt thế hả?”

Tôi dở khóc dở cười cầm lấy vở của Bùi Lương Vũ.

Từ khi biết Bùi Lương Vũ hay lái xe đến trường, La Duy càng thân thiết với anh ấy hơn, ngày nào cũng ôm vai bá cổ người ta gọi đại ca, khiến người ngoài chúng tôi nhìn vào mà nổi da gà.

Bùi Lương Vũ cũng thấy ghê, “Có chuyện gì thì nói. Đừng bảo là cậu thích tôi đấy nhé.”

La Duy mặt không biến sắc, nói ra lời khiến người khác nghe xong là buồn nôn, “Đương nhiên là em yêu anh rồi, tình cảm anh em ta thủy chung son sắt.”

Gia Hinh che miệng, “Mãn Nguyệt mau cứu tớ. Cho tớ một cái túi nilon, tớ không chịu nổi nữa!”

“Không được đâu, cậu tự đi kiếm đi. Tớ nôn dữ quá mất hết sức rồi.”

“Đẹp hai kẻ vô dụng các cậu đi.” La Duy lườm chúng tôi, lập tức quay sang cười nịnh nọt với Bùi Lương Vũ, “Anh, tối nay em đưa anh về nhé.”

“Cậu không thấy buồn nôn à? Ai cần cậu đưa về hả?”

“Khó có cơ hội mà! Anh ngày đêm vất vả học hành, làm gì còn sức mà tự lái xe về nhà. Cứ giao hết cho thằng em này. Anh không cần cảm ơn, đây là việc anh em nên làm mà.”

“Oe...” Tôi và Gia Hinh không chịu nổi.

Bùi Lương Vũ lúc này chợt hiểu ra, “Thì ra là muốn xe của tôi.” Anh ném chìa khóa sang, “Cứ lái đi, đừng làm tôi thấy ghê nữa là được.”

Trước kia người giúp việc nhà La Duy vẫn đưa đón cậu ấy đi học. Từ khi Bùi Lương Vũ đồng ý cho cậu ấy lái xe của mình, sáng nào cậu ấy cũng bảo người giúp việc đưa đến thẳng nhà Bùi Lương Vũ, sau đó sẽ lái xe đưa anh đến trường, tối đến cũng vậy. Nếu để bố cậu ấy biết con trai bảo bối của mình ngày ngày làm tài xế cho người khác, không biết ông ấy sẽ có cảm giác gì.

Sau này chúng tôi trưởng thành, La Duy cũng có xe riêng, mà không chỉ có một chiếc. Khi đó mọi người toàn đem chuyện cũ này ra trêu cậu ấy, thế nhưng anh La không biết nhục, còn tự cho là vẻ vang, “Mấy người thì biết cái gì? Đây là tớ biết tranh thủ. Nếu không làm sao luyện được tài lái xe tốt như bây giờ?”

Năng lực đồn thổi của học sinh thực sự không kém gì người lớn. Hai người họ ngày nào cũng đá cầu với nhau, đi học tan học cũng về cùng nhau. Chúng tôi là bạn tốt của họ, đương nhiên chẳng thấy có vấn đề gì. Thế nhưng trong mắt những người không biết chuyện thì lại không phải vậy.

Lúc đó truyện tranh Nhật Bản rất phổ biến, truyện tranh đam mỹ*2 cũng không hiếm. Bùi Lương Vũ trông nho nhã, ấn tượng trong mắt mọi người là trầm lắng và ưu thương. Mà La Duy lại đẹp trai rực rỡ, cũng tính là một thiếu niên trẻ mạnh mẽ đầy nhiệt huyết. Hai người họ ở cạnh nhau vừa hay là một bên mềm mại một bên cứng cỏi, khiến lời đồn được dịp lan truyền.

Tôi không biết lời đồn có được bao lâu, đã đồn thành bao nhiêu phiên bản, dù sao khi truyền đến chỗ chúng tôi, thì là hai người đã thề non hẹn biển không bao giờ chia cách, đồng thời phải đấu tranh rất nhiều, phụ huynh hai bên đều đã ngầm đồng ý cho hai người hẹn hò, thế nên La Duy mới có thể ngày ngày công khai đưa đón Bùi Lương Vũ như vậy.

Lúc Bùi Lương Vũ nghe thấy tin đồn, đầu tiên là sắc mặt chuyển từ bình thường sang trắng bệch, rồi chuyển từ trắng bệch sang đỏ, cuối cùng biến thành màu tái xanh. Anh tức giận trừng mắt nhìn La Duy.

La Duy ngẩn người, đến lúc Bùi Lương Vũ tung nắm đấm đến cậu ấy mới kêu lên: “Oan uổng quá! Oan uổng quá! Đại ca ơi anh đừng động thủ mà, em không biết việc này! Em cũng là người bị hại mà! Cứu với!”

Bùi Lương Vũ tức giận gào lên: “Oan uổng cái đầu cậu, danh tiếng của tôi đã bị cậu hủy hoại hết rồi.”

La Duy cầu cứu tôi, “Lương Mãn Nguyệt, mau nói giúp tớ với.”

Tôi nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

Tuy chúng tôi có an ủi Bùi Lương Vũ rằng lời đồn nhảm thì sẽ sớm tan đi thôi, nhưng anh ấy vẫn không chịu đi ăn cùng La Duy nữa. Đến cả Vương Khải cũng nói là muốn giữ khoảng cách với La Duy, tránh bị đồn đại lung tung.

Tổng Kỳ Phong cũng kéo Tiết Doanh, “Đi thôi cưng, chúng ta qua bên kia ăn.”

Tiết Doanh không hiểu, “Sao thế?”

Tổng Kỳ Phong liếc nhìn La Duy, “Chồng em đây đẹp trai phong độ, anh chỉ sợ có người ngày nào cũng ăn cơm cùng anh sẽ không kiềm chế được mình.”

Tiết Doanh chợt hiểu, lập tức phối hợp, “Đúng thế, đúng thế. Em cũng rất lo. Chúng ta phải cách xa người đó trước đã.”

Nhìn hai người đang nép vào cạnh tôi, La Duy giận giữ, “Hai kẻ tiểu nhân các cậu, giậu đổ bìm leo.”

Nói xong lại nhìn tôi và Gia Hinh, “Tớ biết, chỉ có hai cậu là tốt nhất...”

Còn chưa nói xong, Gia Hinh đã bưng khay thức ăn lên, “Mãn Nguyệt, chúng ta sang bàn của nhóm nữ kia ngồi đi. Ngồi ăn cơm với cậu ấy thôi cũng gặp phải ánh mắt soi mói của bao nhiêu người.”

Tôi nhìn xung quanh thì liền tán thành. Đang muốn đi cùng cô ấy, La Duy lại kéo áo tôi, “Lương Mãn Nguyệt, ngay cả cậu mà cũng bỏ rơi tớ... Đừng mà!”

Tôi hơi lưỡng lự. Gia Hinh bèn đi luôn, “Không đợi cậu nữa. Cậu thích thì cứ ngồi cùng cậu ấy đi. Dù sao cũng đáng thương.”

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của La Duy, tôi thở dài, ngồi xuống.

“Tớ biết cậu tốt nhất mà. Họ đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì, mới có tí thử thách thế mà đã không chịu nổi.” La Duy khen tôi, lại mở bình giữ nhiệt của mình, lấy ra cơm canh, “Nào, ăn cơm canh của tớ đây này. Cho cậu hết đói. Đây là gà hầm bong bóng cá bào ngư, bổ lắm.”

“Vậy cậu để cho Bùi Lương Vũ đi. Dù sao người ta cũng là bạn trai tin đồn của cậu mà.” Tôi đùa.

La Duy bỗng xì mặt, “Lương Mãn Nguyệt, người khác không biết thì thôi, nhưng chẳng lẽ cậu cũng không biết trong lòng tớ nghĩ gì?”

Tôi suýt nữa bị sặc, “Cái gì?”

Cậu ấy đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Lương Mãn Nguyệt, cậu đừng nói với tớ cậu thực sự không biết người tớ thích là ai.”

-

*Chú thích:

*Mình để Bùi Lương Vũ xưng anh vì anh hơn tuổi các bạn kia nhé (vào lớp các bạn ý học lại cùng vì trượt tốt nghiệp, nói trắng ra là đúp đó)

*2. Truyện tranh đam mỹ, chắc ai cũng biết rồi, nhưng thôi cứ giải thích, đam mỹ là truyện có nội dung nói về tình yêu đồng tính nam.

Cậu ấy đã nói trắng ra như vậy, dù tôi là kẻ ngốc thì cũng phải hiểu.

Tôi thoáng chốc không nói nên lời, cúi đầu yên lặng uống canh. Thấy tôi trầm mặc, cậu ấy cũng không nói gì thêm. Hai người cứ yên lặng ăn, rồi yên lặng trở về phòng học.

“Quái nhỉ, ban nãy các cậu còn rất vui vẻ mà. Cãi nhau à?” Gia Hinh thấy lạ.

Tôi lắc đầu, không nói gì, ngồi xuống ghế thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi thừa nhận mình là một cô gái ngốc. Thế nhưng La Duy đã nói rõ ràng ra như vậy, tôi làm sao có thể cố ý không tin, làm sao có thể trốn tránh nữa.

Cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tôi. Chúng tôi đã học cùng từ hồi lớp Bảy, vui vẻ đến tận ngày hôm nay, nói không có tình cảm là giả. Hồi lớp Bảy tôi vừa nhát gan lại tự ti, chỉ toàn trốn trong một góc vắng lặng như người vô hình. Là La Duy luôn bắt chuyện với tôi, không để những người xung quanh xem nhẹ tôi, khiến tôi dần dần hòa nhập.

Hồi đó, trừ Gia Hình ra tôi chẳng có lấy một người bạn nào, là La Duy dẫn tôi vào nhóm bạn của cậu ấy, để tôi chơi cùng bọn họ. Bọn Tổng Kỳ Phong luôn đối với tôi rất tốt, chơi chung lâu ngày đương nhiên phải có cảm tình. Nhưng tôi biết tôi không phải loại con gái khiến người ta vừa gặp đã thích. Họ tiếp nhận tôi, đương nhiên là vì La Duy.

Khi tôi bị Ôn Thần theo đuổi, là La Duy đã một mình đi tìm anh ta, cuối cùng bị đánh đến mức thương tích đầy mình, nhìn thấy tôi còn cố gượng cười. Mỗi khi tôi nghĩ đến khuôn mặt của cậu ấy lúc đó, đều có cảm giác muốn trào nước mắt.

La Duy đối tốt với tôi, không phải tôi không biết.

Tôi cũng biết cậu ấy là một người vô cùng tốt.

Thế nhưng tôi không dám.

Nếu chỉ là bạn, tôi tin chúng tôi có thể làm bạn cả đời. Nhưng nếu là người yêu, tôi không biết có thể bên nhau được bao lâu nữa. Chúng tôi đều còn trẻ, lời hẹn ước lúc còn trẻ luôn tha thiết chân thành, nhưng cũng luôn dễ dàng tan vỡ. Hơi một chút là thề sắt son vĩnh cửu, nhưng có mấy người kiên trì tới tận sau cùng?

Từ hôn nhân tan vỡ của bố mẹ, tôi lúc trẻ thực sự không dám tin vào tình yêu. Nếu có một ngày chúng tôi chia tay, liệu còn có thể làm bạn được nữa không? Hay từ nay về sau trở thành người lạ, không nhìn mặt nhau nữa? Hoặc thậm chí trở nên thù hận nhau như bố mẹ tôi vậy?

Tôi vốn định cứ giả vờ không biết, luôn xem cậu ấy là bạn tốt, dần dần sẽ khiến tình cảm của cậu ấy mờ nhạt đi. Sau này cậu ấy sẽ gặp một người con gái khiến cậu ấy yêu nhiều hơn thế, khi đó nhất định sẽ không nhớ đến chút cảm mến mơ hồ từng có với tôi. Thế nhưng cậu ấy lại bộc lộ rõ như vậy, sau này tôi phải làm sao đây?

Tôi thực sự rất đau đầu.

Dù tôi không muốn, thì việc tôi phải đối mặt vẫn tới.

Lúc tan học La Duy gọi tôi lại. Cậu ấy bảo Gia Hình đi trước, nói có chuyện cần nói với tôi. Mặt Gia Hình lộ vẻ biết tuốt, nhìn tôi cười bí hiểm, cứ thế bỏ mặc tôi mà đi trước.

Lần đầu tiên tôi đứng trước mặt La Duy mà lúng túng đến vậy.

Cậu ấy cũng rất khấn trương, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp cũng dồn dập.

Cuối cùng vẫn là cậu ấy mở miệng trước, “Mãn Nguyệt, tớ thích cậu.”

Dù đã biết trước, nhưng khi nghe cậu ấy chính miệng nói ra, mặt tôi vẫn đỏ lựng lên.

Cậu ấy nói tiếp: “Tớ không phải vì nhất thời xúc động mà bày tỏ với cậu, tớ cũng không tin tớ thích cậu nhiều năm vậy rồi mà cậu còn không biết. Tớ biết có thể là cậu không thích tớ, nhưng tớ cũng biết hiện nay cậu vẫn chưa thích ai. Tuy tính tình tớ hơi ồn ào, lại còn nói nhiều, nhưng điều này không có nghĩa là tớ không phải người con trai tốt. Tớ sẽ bảo vệ cậu, yêu thương cậu, không bắt nạt cũng không lừa gạt cậu, tớ cũng đảm bảo chuyện chúng ta hẹn hò sẽ không ảnh hưởng đến việc học của cậu. Thế nên...”

Đôi mắt cậu ấy nhìn tôi sáng lấp lánh, “Cậu cho tớ một cơ hội được không?”

“Ai nói tớ không thích cậu?” Tôi bỗng hỏi lại.

“Hả?”

“Tớ nói, tớ không phải là không thích cậu.”

Cậu ấy mừng rỡ, “Vậy là có thích rồi?”

“Cậu là một trong những người bạn tốt nhất của tớ. Nếu tớ không thích cậu, sao chúng ta có thể làm bạn lâu như vậy?”

Sự vui mừng của cậu ấy trong chớp mắt biến thành thất vọng, “Cậu biết là ý tớ không phải thế. Không phải thích như bạn bè thích nhau.”

Tôi nghĩ một chút, hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói, “Tuy là giờ tớ chưa thích cậu, sau này có lẽ cũng không thể thích cậu nhiều như bây giờ cậu đang thích tớ, thế nhưng, tớ bằng lòng thử.”

La Dục ngẩn ra một lúc mới có phản ứng, “Cậu nói thật sao?”

Tôi gật đầu.

Cậu ấy vô cùng mừng rỡ, lập tức nắm lấy tay tôi, “Tớ đảm bảo, nhất định sẽ không để cậu phải hối hận.”

“Ừ. Nhưng tớ có một yêu cầu.”

“Cậu nói đi.”

“Chúng ta lại nói chuyện với nhau bình thường như trước được không? Tớ khó chịu muốn chết rồi.”

Cậu ấy cười, “Tớ cũng khó chịu muốn chết. Nếu như sau này chúng ta cứ gượng gạo như vừa nãy, thà tớ không nói còn hơn.”

Tôi cầu mạnh cậu ấy, “La Dục cậu được lắm, vừa mới quyết định quen nhau cậu đã không cần tớ nữa rồi.”

Cậu ấy bị tôi cầu cũng không tránh, cười xin tha, “Không dám không dám. Tớ nói đùa thôi. Mau bỏ ra. Sáng nay tớ đã bị Bùi Lương Vũ đánh ột trận rồi.”

“Là cậu tự mình chuốc lấy chứ. Ồi, liệu có phải cậu thực sự thích Bùi Lương Vũ, muốn lấy tớ ra làm bình phong không đấy?”

“Lương Mãn Nguyệt, cậu nói thêm một câu nữa xem?”

“Được rồi được rồi. Tớ không nói nữa. Đùa một chút mà cũng không được.”

“Đừng đùa kiểu buồn nôn thế được không hả?”

La Dục đưa tôi về. Cậu ấy không ngồi xe của nhà, lại đi xe bus cùng tôi. Cả quãng đường cậu ấy luôn ôm tôi vào trong ngực.

“Lương Mãn Nguyệt, chú của cậu rất giàu cơ mà, sao lại không điều một chiếc xe đến đón cậu?”

“Tự tớ không cần đấy. Trước đây lúc anh tớ học cấp Ba cũng không có xe đưa đón, đã quen rồi. Nếu cậu không muốn đi xe bus thì cũng đừng miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng. Sau này ngày nào tớ cũng đi xe bus với cậu. Mừng còn chẳng kịp nữa là.”

“Đoạn tỏ tình cậu nói hôm nay chắc phải luyện tập trước rồi đấy nhỉ? Nói lưu loát đến vậy?”

“Tớ là ai chứ? Một người thông minh như tớ mà phải chuẩn bị trước những lời đó sao?”

“Cậu thôi đi. Vừa nãy còn nói sẽ không lừa tớ. Nói thật mau!”

“À, thì tất nhiên cũng phải chuẩn bị một chút xíu, nếu không thì quá thiếu tôn trọng cậu rồi.”

Thực lòng tôi rất vui, cười đến mức không hạ khóa miệng xuống được. Lúc về nhà thím trông thấy liền hỏi, “Hôm nay có chuyện gì mà cháu vui thế?”

Tôi chột dạ, vội ngừng cười, sợ bị thím nhìn ra điều gì, “Không có chuyện gì lớn cả, chỉ là hôm nay thầy không cho bài tập thôi ạ. Hiếm hoi lắm mới có ngày được nghỉ ngơi.”

Thím cười, “Đúng là trẻ con, có chuyện bé tí đó thôi mà đã vui đến thế rồi. Trong bếp có canh gà đấy, cháu tự vào uống nhé.”

Tôi đặt cặp sách xuống, vào bếp uống canh gà hầm nhân sâm. Từ khi lên lớp Mười hai, thím lúc nào cũng để ý đến chuyện bồi bổ dinh dưỡng cho tôi, bảo dì Trần mỗi ngày đều nấu canh, tôi đi học về là có sẵn để uống. Thực ra thì tôi cảm thấy, uống canh này không giúp tôi bổ não, mà là có tác dụng thêm thịt.

Uống xong canh, tôi tên lều về phòng.

Cứ nghĩ đến là lại muốn cười.

Tôi cầm điện thoại, bấm số của anh trai. Hiếm hoi lắm mới có lúc tôi chủ động gọi cho anh thế này.

“Alô, có chuyện gì?” Anh hỏi không khách khí. Chỗ anh hơi ồn ào, chắc là đang chơi bên ngoài.

“Không có gì. Chỉ là gọi điện hỏi thăm anh thôi ạ.”

“Sao tự nhiên lại quan tâm anh thế?”

“Lúc nào em cũng rất quan tâm đến anh mà. Đúng rồi, anh với chị Lộ thế nào rồi?”

“Thì vẫn thế.”

“À, vậy anh cứ chơi vui vẻ nhé. Em không làm phiền nữa.”

“Đợi đã... Hôm nay tâm trạng em có vẻ rất hưng phấn?”

“Vâng, đúng thế ạ.”

“Trúng số xổ hay bị rút gân thế?”

“Trước nay em chưa từng mua xổ số, trúng sao được chứ.”

“À, thế thì là bị rút gân rồi. Cúp đây.”

Không đợi tôi nói gì thêm, đầu dây bên kia đã gác máy.

Nói tôi bị rút gân? Không sao, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, tôi sẽ không tức giận.

Hết chương 09

Tên ten, vậy là biết mối tình đầu của bạn Mãn Nguyệt là ai rồi, biết là vệ tinh nào đáp xuống đầu tiên rồi nhé

10. Chương 10: Thì Ra Tên Của Hạnh Phúc, Còn Gọi Là An Tâm

Hôm sau đến lớp, La Duy không chạy loăng quăng như thường, mà ngồi yên tại chỗ cười tủm tỉm, khiến mọi người không thể không chú ý. Hối có chuyện gì cậu ấy cũng không nói, chỉ cười títt mắt.

“Thôi rồi, tên này bị đần rồi. Tổ phải đi nói với Tống Kỳ Phong mới được.” Tiết Doanh than thở.

“Hôm qua trời đâu có mưa, sao lại giống như bị sét đánh thế?” Gia Hình cũng thấy lạ, “Lương Mãn Nguyệt, không liên quan gì đến cậu đấy chứ?”

Mặt tôi lập tức đỏ lên, vội nhìn đi chỗ khác, “Liên quan gì đến tớ. Bệnh thần kinh của cậu ấy có phải mới ngày một ngày hai đâu.”

“Không thể nào, sao tớ lại thấy cứ có gì không đúng?” Gia Hình xoay mặt tôi lại, để tôi đối diện với cậu ấy, “Lương Mãn Nguyệt, cậu có quyền im lặng, nhưng mỗi lời cậu nói sẽ là bằng chứng chống lại cậu trước tòa.”

Tôi không tránh được, chỉ còn cách gọi La Duy, “La Duy, cậu mau qua đây. Có người bắt nạt tớ!”

La Duy đang cười ngốc nghếch lập tức chạy qua kéo tôi lại, “Có chuyện gì thì từ từ nói. Ngô Gia Hình, không phải tớ nói cậu, nhưng cậu cao to hơn, sao lại có thể bắt nạt trẻ con chứ?”

Gia Hình tự chỉ vào mình, “Tớ cao to? Tớ chỉ cao hơn cậu ấy một tí thôi mà. Mà trẻ con cái gì? Cậu ấy chỉ nhỏ hơn tớ một tuổi thôi.”

La Duyệt xoa đầu tôi, “Nhỏ hơn một tuổi cũng là trẻ con.”

Tôi che đầu mình, “Không biết nói chuyện thì lượn đi. Biết thế không thêm gọi.”

“Á!” Gia Hinh trợn mắt chỉ chúng tôi, “Các người...”

“Đúng thế, đúng thế.” Người khác chưa nói gì, La Duyệt đã vội gật đầu.

“Người ta còn chưa nói mà cậu đúng rồi cái gì hả? Ngốc.” Tôi lườm cậu ấy.

“Được lắm, hai người hẹn hò rồi mà không nói với tớ. Lương Mãn Nguyệt cậu to gan quá rồi đấy!” Gia Hinh suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Tớ to gan chỗ nào? Tớ cũng không lừa cậu, cậu là người đầu tiên biết còn gì.”

“Đúng rồi, Mãn Nguyệt nói cần phải khiêm tốn, thế nên chúng tớ mới kín đáo một chút.” La Duyệt đỡ lời cho tôi.

“Tớ đã sớm biết cậu có ý với Mãn Nguyệt mà,” Gia Hinh trông còn vui hơn cả người trong cuộc như hai chúng tôi, vỗ mạnh La Duyệt một cái, “Chúc mừng nhé, cuối cùng cũng được thỏa nguyện rồi.”

“Cảm ơn đã chia vui.” La Duyệt cười, đôi mắt cũng cong lên.

“Ừ, hẳn là nên chia vui,” Gia Hinh cười tươi hơn, “Tiết Doanh, mau đi nói cho Tống Kỳ Phong nhà cậu biết, tiện thể báo ấy đồng chí kia, La Duyệt muốn mời chúng ta đi ăn.”

“Tuân lệnh!” Tiết Doanh gật đầu cười, chạy ra ngoài đi tìm Tống Kỳ Phong.

Chuyện chúng tôi thế là bắt đầu.

Giữa chúng tôi không có chuyển biến gì quá lớn, vẫn dẫu khẩu ồn ào như trước đây, chỉ là sau cùng La Duyệt luôn nhường tôi. Tôi bảo, “Anh nói tiếp đi. Sao không nói nữa?” Cậu ấy chỉ mỉm cười nhìn tôi, không nói thêm gì. Tôi biết cậu ấy không thêm chấp, chỉ có thể làm bộ tức giận quay đầu, không thêm để ý nữa.

Cậu ấy vẽ vào vở của tôi rất nhiều xe, rất nhiều nhà. Trong mỗi chiếc xe, mỗi ngôi nhà đều có hai người với khuôn mặt giống nhau, trong đó có một người cài trên đầu chiếc nơ con bướm ngốc nghếch. Cậu ấy vẽ nhà vẽ xe đều rất đẹp, trông cứ y như thật, nhưng vẽ người chẳng tiến bộ chút nào. Ban đầu tôi còn trách móc, nhưng nhìn lâu lại thấy hai người đó cũng dễ thương.

Mỗi sáng cậu ấy sẽ đến đón tôi đi học. Tuy tôi nói không cần, nhưng mỗi lần vừa ra khỏi cửa, lập tức có thể thấy bóng dáng cậu ấy, lâu dần cũng thành quen. Về sau có ngày cậu ấy đến muộn một chút, tôi lại thấy không quen, cứ luôn đứng đợi cho đến khi nhìn thấy bóng cậu ấy mới yên tâm được.

Buổi tối khi hết giờ tự học, chúng tôi sẽ đi dạo phố một vòng rồi mới về nhà. Đường nhiên vẫn là cậu ấy đưa tôi về. Lần đầu tiên La Duyệt nắm tay tôi, tôi bị giật mình, suýt nữa thì hất cậu ấy ra. Biểu hiện bên ngoài của cậu ấy có vẻ như không sao cả, nhưng năm phút sau, tay cả hai đã ướt đầm.

Cuối cùng tôi không chịu được mà phải rút tay về, “Này, anh căng thẳng cái gì chứ!”

“Em thì không căng thẳng đấy chắc? Tay cũng ướt đầm.” Cậu ấy oán giận.

Hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng phá lên cười.

Thế nhưng cười xong vẫn thấy hơi lúng túng. Cậu ấy không nắm tay tôi nữa mà tiếp tục đi về phía trước. Tôi bước nhanh đến bên cạnh, nghĩ một chút rồi chủ động cầm tay cậu ấy.

Cậu ấy dừng lại, nắm tay tôi thật chặt. Hai người nhìn nhau cười, tuy không nói gì, nhưng tự đáy lòng vẫn cảm thấy có niềm vui trào lên, chậm chậm nở bung như đóa hoa rực rỡ.

Chúng tôi cũng có lúc cãi nhau. Không biết vì sao, ở trước mặt người khác tôi đều rất lịch sự, ở nhà lại càng ngoan ngoãn nghe lời, ở trước mặt anh trai còn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng khi ở cùng La Duyệt thì không khách khí gì hết, thậm chí có khi còn tùy tiện vô lý. Thường thì cậu ấy sẽ chiều theo ý tôi, một lát sau là đã chủ động tươi cười mà nhích lại gần, liên tục nói những câu dỗ dành ngọt ngào, khiến tôi muốn tiếp tục giận dỗi cũng không được.

Đương nhiên, cậu ấy cũng có lúc vì giận mà mắc kẹ tôi. Tôi không học được kiêu cưỡi đùa vui vẻ của cậu ấy, chỉ còn cách hết giờ chạy đến chỗ cậu ấy, nói chuyện với Bùi Lương Vũ mấy câu. Bùi Lương Vũ luôn rất nhiệt tình phối hợp với tôi. Cuối cùng La Duy không nhận được, “Bùi Lương Vũ, sao anh lại xấu xa thế chứ? Lương Mãn Nguyệt, em qua đây cho anh.”

Gia Hình nói, La Duy quá chiều chuộng tôi rồi, “Cứ tiếp tục thế này, thỏ trắng nhỏ sẽ bị cậu chiều thành hồ ly bé mắt.”

“Không cần cậu lo. Tớ thích thế đấy,” Cậu ấy vuốt tóc tôi, “Trẻ con là phải được nuông chiều.”

Tôi tỏ vẻ đồng ý, “Đúng thế, đúng thế. Mắc kẹ Gia Hình đi, cậu ấy đang ghen tị đấy mà.”

“Lương Mãn Nguyệt!”

Gia Hình đưa tay ra muốn cầu tôi nhưng bị La Duy chặn lại, “Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Ngô Gia Hình cậu là thực nữ cơ mà.”

Tôi ở bên cạnh cười đắc ý vô cùng.

Về sau khi nghĩ lại, tôi hiểu, sở dĩ khi đó tôi tùy hứng vô lý với La Duy như vậy, tôi không sợ cãi nhau, tôi xem chuyện được cậu ấy chiều chuộng là đương nhiên, đều là bởi vì tôi tin chắc rằng, cậu ấy rất thích tôi.

Cậu ấy cho tôi một mối tình đầu đẹp như thế, đủ để tôi của mấy chục năm sau khi tóc đã bạc đầu, nhớ lại những ký ức xưa, vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Hồi đó chúng tôi cũng hiểu ý nhau, không hề nói gì đến chuyện chia lìa trong tương lai, chỉ hết sức tận hưởng hiện tại tốt đẹp. Có lẽ chúng tôi đều hiểu, vấn đề này quá nghiêm trọng, cũng quá khó khăn. Tương lai luôn có những chuyện ta không cách nào kháng cự, chỉ có thể vào lúc còn ở bên nhau, toàn tâm toàn ý yêu thương người ấy.

Trong ký ức của rất nhiều người, lớp Mười hai là một năm học rất nặng nề, rất mệt mỏi. Thế nhưng, nếu như cho tôi lựa chọn, tôi chỉ mong sao thời gian vĩnh viễn ngừng lại vào năm ấy. Có thể khi đó vận mệnh của tôi không tốt đẹp, bố mẹ đều lựa chọn cuộc sống mới mà từ bỏ tôi. Thế nhưng, chú thím yêu thương tôi, cho tôi cuộc sống tốt nhất. Anh cũng tiếp nhận tôi, đối xử với tôi không tệ. Bạn bè bên cạnh luôn bảo vệ tôi. Và La Duy, cậu ấy vô cùng nâng niu tôi, thương yêu tôi, che chở cho tôi. Tôi thực sự rất hạnh phúc.

-

Năm ấy anh tốt nghiệp đại học trở về nhà. Anh không đi du học, cũng không đến làm việc ở công ty của chú.

Thời gian đó, việc kinh doanh của chú càng ngày càng phát triển, cũng bắt đầu khôi phục lại mảng vận tải hậu cần*1, ở tỉnh cũng coi như là người có máu mặt. Thường có người ở quê tìm đến nhà, muốn chú có thể sắp xếp cho họ một công việc tốt ở tỉnh. Chú cũng ít khi từ chối, đối với mọi người đều nhiệt tình, hết lòng đối đãi với họ. Lúc ở nhà chú thường xuyên cảm thán, khi còn trẻ chỉ muốn liều mạng kiếm tiền, giờ già rồi thì lại để ý đến cách người khác nghĩ về mình, cũng muốn làm chuyện gì đó cho quê hương.

Thế nhưng những người từ quê lên đó, dường như không chịu nỗ lực, ý mình là họ hàng, là đồng hương của chú, không làm được nhiều việc lại chỉ thích sai khiến người khác, khiến nhân viên không thoải mái. Chú không tiện ra mặt, chỉ hy vọng anh có thể đến giúp, vì có những chuyện để anh giải quyết thì sẽ tốt hơn.

Tuy nhiên anh lại quyết định tự thành lập công ty mạng máy tính. Anh từ chối nguồn vốn mà chú tài trợ, nhưng vẫn cần dựa vào một vài mối quan hệ của chú. Mặc dù chú không tình nguyện lắm, nhưng là con nhà mình, chú vẫn phải giúp. Tuy nhiên anh đã hứa với chú, chỉ cần công ty đi vào quỹ đạo và phát triển tốt, anh sẽ tới công ty chú, giúp chú quản lý.

Chú than với thím, “Xem ra em phải đợi thêm mấy năm nữa. Kế hoạch đi du lịch của chúng ta phải lùi lại thôi.”

Thím nói, “Đã nhiều năm như thế cũng quen rồi, có vài năm nữa thì đáng gì?”

“Chú Lương, chú còn khỏe mạnh lắm, còn có thể làm thêm hai mươi năm nữa ấy chứ. Tính vội chuyện về hưu làm gì ạ.” Anh khen chú.

Chú trờng mắt nhìn anh, “Con xem chú là trâu bò đấy à? Sắp bảy mươi tuổi rồi còn không cho chú nghỉ ngơi.”

-

Tháng sáu năm đó, tôi thi tốt nghiệp.

Đúng là mỗi người mỗi khác. Lúc thi tốt nghiệp anh vô cùng nhớn nhợ, chẳng có gì khác so với ngày thường, chú thím cũng không quá lo lắng. Đến lượt tôi, tuy rằng chú thím vẫn động viên tôi không cần căng thẳng, chú thậm chí còn bảo tôi có thi không tốt cũng không sao, nhất định vẫn có cách cho tôi học lên. Tôi tuy rằng gật đầu đồng ý, nhưng lúc về phòng vẫn cảm thấy hơi lo.

Đến bố mẹ cũng thường xuyên gọi điện hơn. Dường như đến lúc này họ mới nhớ ra họ còn có một đứa con gái. Nội dung cuộc điện thoại thường là những lời cổ vũ tôi. Mẹ kể cho tôi rất nhiều chuyện, nói rằng mẹ sống không tốt lắm, mẹ giờ chẳng mong gì hơn, chỉ hy vọng sau này tôi có thể giúp em gái. Bố dặn tôi đừng phụ kỳ vọng của bố, đừng phụ sự chăm sóc của chú bao năm nay. Tôi thực sự rất muốn hỏi, những năm gần đây rốt cuộc bố đã cho tôi được cái gì, có kỳ vọng gì với tôi mà nói đến chuyện phụ hay không phụ. Thế nhưng lời đã ra đến miệng, tôi lại nuốt vào, chỉ nhỏ giọng nói “Vâng”.

Tôi thấy tôi đúng thực là vô dụng, vừa gặp chuyện là đã nản chí rồi.

La Duy nhìn ra sự căng thẳng của tôi. Tuy cậu ấy không trực tiếp động viên, nhưng mỗi tối sẽ gọi điện thoại cho tôi kể chuyện cười. Tuy chuyện cười của cậu ấy thực sự chẳng buồn cười chút nào, ví dụ như cậu ấy kể, bạn học của Tiểu Minh đều chế giễu tóc cậu ấy tua rua như đuôi con diều, Tiểu Minh rất đau lòng, khóc một mình trong sân tập thể thao, cứ khóc mãi khóc mãi rồi tự nhiên bay lên trời. Sau đó cậu ấy ở đầu dây bên kia tự cười phá lên, “Haha, buồn cười quá nhỉ!”

Tôi đáp cho có lệ, “Ừ, buồn cười thật.”

“Truyện hay như thế mà em cũng không thấy buồn cười hả? Đời này của anh phải dựa vào chuyện cười mà sống đấy...”

Tôi lớn tiếng cười, “Haha. Ai bảo em không buồn cười chứ?”

“Để anh kể tiếp. Khi còn nhỏ, đám bạn luôn nói Tổng Kỳ Phong là một thằng ngốc. Cậu ta đau lòng muốn chết, chạy về nhà hỏi mẹ, mẹ, con có phải thằng ngốc không? Mẹ cậu ta an ủi, ngốc ạ, sao con lại là thằng ngốc được chứ... Haha...”

Rốt cuộc tôi không nhịn nổi mà bật cười. Không phải vì câu chuyện cậu ấy kể, đây rõ ràng là chuyện cười nhạt nhẽo trong báo. Tôi buồn cười là vì người kể chuyện, “Sao anh lại ngốc như thế chứ? Tự mình kể rồi tự mình cười.”

“Em vui là được, anh đây chẳng nề hà gì mấy chuyện vặt vãnh. Vợ ơi, em đừng suy nghĩ quá nhiều, ngủ sớm chút đi!”

“Biến đi. Ai là vợ anh chứ?” Tôi mắng anh.

“Ai đang nói chuyện với anh thì người đó là vợ anh. Nếu em không thích, anh gọi bà xã, phu nhân, hay nương tử, được không?” Cậu ấy trêu, “Thực ra anh thấy mấy từ đó đều quá tầm thường. Tổng Kỳ Phong cũng gọi Tiết Doanh như vậy.”

“Thôi được rồi, anh đi ngủ đi. Ngủ ngon.”

Giọng cậu ấy chợt trở nên vô cùng dịu dàng, “Ừ, em ngủ ngon.”

Tôi vừa cúp máy thì có người gõ cửa. Tôi liền ra mở cửa.

Là anh.

Nhìn dáng vẻ anh, chắc chắn là mới về. Quần áo còn chưa thay, thoạt nhìn có chút mệt mỏi. Công ty vừa thành lập, chuyện gì cũng cần đến anh, quả thực rất vất vả.

Anh vào phòng, nhìn một lượt rồi đi đến bàn học của tôi, tùy tiện lật vở bài tập.

Tôi không hiểu anh qua đây làm gì, “Anh ơi, anh có việc gì ạ?”

Anh lườm tôi, “Không có việc thì không thể tới thăm em à?”

Người đã đẹp thì có lườm người khác vẫn cứ đẹp. Tuy anh đen hơn trước rất nhiều, nhưng lại tuấn tú phong độ hơn, đôi mày kiếm cao cao trông đầy hiên ngang khí phách.

Tôi im lặng, chỉ có thể để mặc anh ngồi đó.

Bỗng nhiên anh nhăn mặt, “Em viết cái gì thế này? Sai rồi.”

Tôi nhìn qua, thấy anh đang chỉ vào vở bài tập Toán thì đỏ mặt, “Em vừa làm xong, còn chưa kịp so đáp án.”

“Em vừa mới nói chuyện điện thoại phải không?” Anh chợt hỏi.

“À... Vâng.”

“Là ai thế?” Anh lơ đãng hỏi.

“Bạn học ạ.”

Mặt anh lộ rõ vẻ không tin, nhìn tôi cười cười, “Lương Mãn Nguyệt, em tự thấy mình trưởng thành rồi phải không?”

“Sao? Đâu có ạ.”

“Em đừng giả ngốc với anh. Đưa điện thoại đây, anh tịch thu.”

-

*Chú thích:

*1. Vận tải hậu cần: Hoạt động chuyên chở, lưu giữ và cung cấp hàng hóa trong giao thông vận tải. Thuật ngữ “hậu cần” (logistics) còn xuất hiện ở các ngành khác như kinh doanh và sản xuất, được giải thích rất phức tạp, ở đây mình không nói hết được, ai muốn tìm hiểu thêm có thể google là ra nhé ^^

* Xưng hô giữa La Duy và Mãn Nguyệt chuyển thành anh - em vì họ hẹn hò rồi, hai nữa là nếu mọi người còn nhớ thì Mãn Nguyệt đi học sớm một năm, thực sự nhỏ hơn La Duy một tuổi, anh - em cũng hợp lẽ

“Em đừng giả ngốc với anh. Đưa điện thoại đây, anh tịch thu.”

Tôi phản kháng, “Sao lại tịch thu chứ?”

“Hai ngày nữa là thi rồi, anh sợ ảnh hưởng đến việc học của em.” Anh nghiêm túc nói, “Thi xong anh sẽ trả lại em.”

“Anh...” Tôi không biết làm sao để phản đối. Dù sao điện thoại cũng là đồ anh cho.

Anh cau mày, “Đừng có làm nũng với anh. Có phải anh không trả em đâu.”

“Cái này không ảnh hưởng gì tới em được đâu. Hơn nữa đã sắp thi rồi, có muốn ảnh hưởng cũng chẳng kịp nữa.”

Anh không nói gì thêm, chỉ lạnh lùng nhìn tôi. Hai người đấu mắt một hồi, cuối cùng tôi vẫn ngoan ngoãn giao điện thoại ra.

Anh không kiểm tra nội dung bên trong, lấy được điện thoại là tắt máy, đứng lên xoa đầu tôi, “Ngủ đi, anh về phòng.” Giọng nói dịu đi không ít.

Nhìn đi, anh tôi không chỉ thích xen vào chuyện người khác, lại còn vui giận thất thường.

Anh đi rồi tôi mới hối hận. Đáng lẽ phải rút SIM ra mới đúng, tôi còn có một cái điện thoại cũ cơ mà. Xem ra không còn cách nào khác, đành bảo La Duy mấy ngày tới đừng gọi điện cho tôi nữa vậy.

-

Trước khi thi tốt nghiệp rất căng thẳng, nhưng tới hôm thi tôi lại chẳng có cảm giác lo lắng gì. Thành tích của tôi luôn khá ổn định, thi thử vài lần điểm không chênh lệch là mấy. Có căng thẳng cũng vô dụng, cứ như vậy đi.

Hiếm khi anh có lòng tốt lái xe đưa tôi đến trường. Tôi đang chuẩn bị xuống xe thì anh gọi giật lại, đưa ô tô cái hộp. Tôi mở ra xem, bên trong là một chuỗi thạch anh tím nằm ngay ngắn, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

“Cho em đây. Đeo đi.”

Thỉnh thoảng anh lại cho tôi quà, tôi cũng quen rồi. Tôi biết anh mà đã muốn cho cái gì thì không thể từ chối được, nên vui vẻ đeo lên, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì. Đi đi.”

Tôi xuống xe. Bầu trời trong xanh, thời tiết rất đẹp. Từ xa tôi đã thấy La Duy đứng trước cửa phòng thi, Tống Kỳ Phong cũng ở bên cạnh, nói cười gì đó. Nụ cười của La Duy sáng bừng dưới ánh mặt trời, rực rỡ lạ thường. Tôi thở nhẹ ra một hơi, tươi cười bước đến.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy thoải mái như lúc thi xong môn cuối cùng. Không phải tiếp tục lo lắng bài làm tốt hay không, có thể không cần bận tâm đến những thứ liên quan đến kỳ thi, để đầu óc nghỉ ngơi một chút.

Sân trường rất huyền ảo ồn ào. Có người reo hò, có người ném sách. Có rất nhiều người đi qua tôi mà toàn là người lạ. Tôi cố gắng tìm kiếm trong đám người thì bỗng nhìn thấy Dương Văn Khai.

Từ sau khi chia lớp, tôi rất ít khi gặp cậu ấy, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nghe tên. Kỳ thi Toán học, thi Vật lý cậu ấy đều đứng nhất khối. Người con trai trầm mặc từng ngồi cạnh tôi khi ấy giờ thực sự có rất nhiều vinh quang.

Thoạt nhìn cậu ấy có vẻ tách biệt với thế giới xung quanh. Trên khuôn mặt vẫn là vẻ bình tĩnh, bước đi một mình.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại gọi cậu ấy.

Cậu ấy nhìn thấy tôi. Có lẽ vẫn nhớ tôi là người bạn ngồi cùng bàn khi trước nên dừng bước.

Thực ra hồi cấp Hai mặc dù chúng tôi ngồi cùng nhau một thời gian dài, nhưng rất ít khi nói chuyện. Tôi gọi cậu ấy xong lại không biết nên nói gì, chỉ có thể hỏi một câu vô cùng tầm thường, “Cậu thi thế nào?”

“Cũng tạm được.” Cậu ấy trả lời.

“Chắc cũng thừa sức vào đại học lớn nhỉ?”

“Ừ.” Cậu ấy suy nghĩ một chút rồi đáp rất tự tin.

Có lẽ là do thi tốt nên cậu ấy gần gũi hơn ngày thường rất nhiều. Tôi còn tưởng cậu ấy sẽ chỉ nói hai ba câu lạnh nhạt rồi đi ngay.

“Cậu... thi thế nào?” Cậu ấy hỏi.

“Vẫn thế thôi. Lực học của tớ vẫn luôn tầm tầm, thi đỗ là tốt rồi.”

Sau mấy câu đối thoại đơn giản, cả hai đều trở nên trầm mặc. Chúng tôi vốn không phải người nói nhiều, nhất là cậu ấy, quả thực vô cùng kiệm lời. Hôm nay nói được nhiều câu như thế đã là hiếm thấy lắm rồi.

Tôi đang bối rối thì La Duy chạy tới, nhân tiện cầm lấy túi xách trong tay tôi, “Ồ đây à? Anh tìm em mãi. Mau đi thôi, mọi người đang chờ.”

Cậu ấy không hề nhìn đến Dương Văn Khai, kéo tôi đi.

Tôi dừng lại, mỉm cười với Dương Văn Khai, “Ngại quá, tớ phải đi rồi. Chúc mừng cậu trước nhé. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cậu ấy gật nhẹ đầu, xoay người nhanh chóng bước đi. Bóng lưng của cậu ấy thẳng tắp và vững chãi, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy có vẻ cô đơn.

La Duy cầu nhàu, “Sao em lại đứng đây nói chuyện với kẻ cù lần đó chứ?”

“Dù sao cũng là bạn học, anh tôn trọng người khác chút được không hả?”

“Được rồi được rồi. Không phải kẻ cù lần mà là bạn học Dương. Còn nhìn cái gì? Mau đi thôi. Bên cạnh em có người đẹp trai mê hồn thể này mà em còn nhìn người khác.”

Tôi cúi nhẹ cậu ấy, “Da mặt dày quá nhỉ? Anh vứt Bùi Lương Vũ đi đâu rồi?”

La Duyệt nắm tay tôi bước đi, “Còn vứt ở đâu được? Vứt ở bồn cầu nhà anh chứ đâu. Biết ngay là em vẫn còn tơ tưởng đến Bùi Lương Vũ mà. Ngay từ đầu anh đã biết anh ấy nguy hiểm rồi.”

Bùi Lương Vũ đang nói gì đó với Vương Khải ở phía trước. Tôi liền hô, “Bùi Lương Vũ, có người nói xấu anh này...”

La Duyệt vội bịt miệng tôi, “Người nhà em không thương lại còn tiếp tay cho người ngoài, định mưu sát chồng phải không?”

Nhưng không kịp, Bùi Lương Vũ đã lao đến, “Tôi biết thừa, cậu không chiếm được tôi nên muốn hủy diệt chứ gì?”

La Duyệt ghét nhất là bị người khác nhắc đến chuyện này, nhảy dựng lên vứt túi sang cho tôi, “Vợ, em cầm tạm đã. Anh phải giết tên này trước!”

Hai người náo loạn cả một góc. Tôi cười trốn sang một bên, khoác tay Gia Hinh.

Chẳng biết họ đã đùa nhau như vậy bao nhiêu lần rồi. Tương lai nếu không có gì bất ngờ, chắc sẽ vẫn còn tiếp tục. Chỉ là tôi nghĩ, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng ở sân trường.

Tôi nhìn xung quanh. Cây cỏ, những tòa nhà, sân thể thao, hòn non bộ, hồ nước đều vô cùng thân thuộc. Ngày thường nhìn chẳng thấy có gì đặc biệt, vậy mà giờ đây lại khiến tôi cảm thấy khó rời xa đến thế.

Tôi đã đi qua mọi góc ngách ở nơi này. Con đường này tôi cũng đã đi vô số lần. Cũng ở nơi đây, thầy cô đã truyền đạt cho tôi bao nhiêu kiến thức. Tôi quen thật nhiều người bạn, có được niềm vui, cũng trải qua những nỗi buồn. Đây là nơi tôi đã học tập và gắn bó suốt sáu năm trời. Cảnh vật và thầy cô ở đây có lẽ rất lâu sau cũng không thay đổi, thế nhưng những đứa trẻ từng trưởng thành ở nơi này như chúng tôi, cuối cùng cũng phải chia tay. Tuy rằng hơn mười ngày sau chúng tôi còn phải trở về trường làm nguyện vọng đại học, nhưng tôi biết, ngày hôm nay khi chúng tôi bước ra khỏi cổng trường, là thực sự đã rời xa mất rồi.

Có lẽ mọi người đều có cảm giác giống tôi, thế nên cho dù đang cười đùa, trong đôi mắt vẫn ẩn hiện nhiều điều phức tạp.

Về sau tôi đi ngang qua đây rất nhiều lần, cũng có những khi muốn quay về chốn cũ, nhưng cuối cùng vẫn không trở lại. Tôi không có can đảm bước vào để cảm nhận cảnh vật còn người mất, cảnh hoa đào vẫn cười với gió xuân, mà người xưa không biết đã nơi nào. Thế nên, chỉ có thể để những năm trung học và những ngày tháng thanh xuân đẹp đẽ này của tôi vĩnh viễn ngủ yên trong ký ức.

Hết chương 10

11. Chương 11: Anh Tốt Với Em Đến Thế, Nhưng Em Vẫn Khuyên Anh Rời Đi

Mọi người đang bàn xem tiếp theo nên đi đâu thì Bùi Lương Vũ đã đi lấy xe trước. Vừa đi đến cổng, chiếc xe đỗ trước trường học khiến tôi giật mình.

Đó là xe của anh.

Điều đầu tiên khiến tôi cảm thấy mình may mắn, đó là tôi đang nắm tay Gia Hinh chứ không phải La Duyệt.

Anh phát hiện ra tôi rất nhanh. Tuy không bước đến cũng không làm động tác gì, nhưng tôi biết, anh đang dùng ánh mắt ra lệnh cho tôi đi qua đó.

Tôi nói với mọi người một câu rồi vội vã bước tới.

Anh nhíu mày nhìn tôi, “Đi thôi.”

“Anh ơi... Em muốn đi chơi với bạn học trước rồi mới về nhà...”

“Những người đó?” Anh nhìn sang bên, ánh mắt lộ vẻ không thích, “Không được.”

“Đều là bạn học của em, chúng em đi ăn mừng thôi mà.” Tôi vẫn kiên trì thuyết phục anh. Nhớ năm ấy, anh thi tốt nghiệp xong, còn đi uống hết hai buổi sáng mới về nhà đấy.

Anh cau mày, “Bảo không được là không được. Mẹ anh và chú Lương đều đang đợi ở nhà ông ngoại rồi.”

Anh đã lấy ông ngoại ra để nói, cho dù tôi không muốn thì cũng phải khuất phục. Hết cách rồi, tôi nhìn về bên các bạn, nhún nhún vai, ra dấu bất đắc dĩ.

Phía bên kia trở nên ồn ào, trong đó giọng La Duy lớn nhất, “Mất hứng quá.”

Tôi âm thầm thở dài, tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi phát tay với bọn họ, ra hiệu chúc bọn họ chơi vui, rồi không cam lòng mà lên xe anh.

Suốt cả chặng đường tôi bày ra vẻ mặt đau khổ, muốn dùng nó để lạng lẽ kháng nghị.

“Môi em bĩu lên đến trời rồi đấy,” Anh lườm tôi, “Phí công bà ngoại bận rộn cả buổi chiều để chúc mừng em.”

Tôi không nói gì, mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Anh cũng không nói thêm nữa, đột nhiên lái xe nhanh hơn. Tôi kinh hãi trong lòng. Tôi bày bộ mặt này ra với anh, anh sẽ không cho tôi bị tai nạn xe chứ?

Vừa nghĩ vậy, tôi liền thắt chặt dây an toàn, mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Anh bỗng cười khê một tiếng. Mặt tôi đỏ lên, nhưng vẫn bày ra bộ dạng nghiêm túc, giả vờ không nghe thấy gì.

Hết cách rồi, tôi chính là một con bé nhát gan như vậy. Tôi sợ chết lắm.

Tuy nhiên không khí vui vẻ ở nhà ông ngoại khiến tôi lập tức dẹp nỗi tiếc nuối lúc trước sang một bên.

Chú thím đều ở đó, dì Trần cũng sang giúp thím làm một bàn đầy thức ăn. Ông ngoại luôn nghiêm nghị cũng dịu dàng hơn bình thường nhiều, nhìn thấy tôi liền gọi tôi đến ngồi cạnh. Có lẽ thím đã nói trước nên ông không nhắc gì đến chuyện thi cử nữa. Tôi ngồi nói chuyện với ông một lúc thì vào bếp tìm thím. Thím đang bận rộn, thấy tôi đi vào thì vội đuổi ra, “Đang rán thịt viên, cháu mau đi ra, cẩn thận bị bỏng. Đi rửa tay trước đi rồi chúng ta ăn cơm.”

Tôi lè lưỡi, nghe lời đi ra ngoài.

Lúc tôi đi rửa tay thì anh cũng ở đó. Tôi đang chuẩn bị quay người đi lên phòng rửa tay ở trên tầng thì anh gọi lại.

“Anh rửa xong rồi, em rửa đi.” Anh lấy khăn lau tay.

Tôi rửa tay xong rồi, anh vẫn đứng ở cửa chưa đi, mắt nhìn thẳng vào tôi.

Tôi thẳng lưng nhìn lại anh. Sao hả? Ở nhà ông ngoại em không sợ anh nhé.

“Thằng nhóc to mồm ban nãy là bạn trai của em đấy à?” Anh đột nhiên hỏi.

Tôi nghệt mặt. Đến lúc hiểu anh đang nói đến ai thì mặt đỏ đến tận mang tai, nhưng vẫn giả ngốc, “Ai cơ? Bạn trai nào cơ?”

“Đừng có giả bộ với anh. Với đầu óc của em mà cũng định lừa anh à? Em bao nhiêu tuổi rồi mà bắt chước người ta yêu đương hả? Anh nói cho em biết, sớm chia tay với cậu ta đi.”

“Em không còn bé nữa. Lúc anh bằng tuổi em, bạn gái anh còn đến đánh em gái anh đấy.” Tôi nhỏ giọng phản kháng.

Anh cứng người, “Anh với em không giống nhau.”

“Có gì không giống chứ?”

“Anh là con trai, em là con gái. Anh không sợ bị lừa.” Anh tùy tiện kiểm có.

“Em cũng có gì hay để người ta lừa đâu.”

Anh trừng tôi, “Dù sao anh cũng đã nhắc em rồi. Em mà còn liên hệ với cậu ta nữa, anh sẽ nói với mẹ anh và chú em đấy.”

Tôi hết lời. Anh không để ý đến tôi nữa, quay người rời đi. Tôi cảm hận nhìn theo bóng lưng anh, chửi thầm. Đồ vô sỉ, đồ tiểu nhân. Còn nói mình là con trai. Càng ngày càng thích xen vào chuyện của người khác.

Lúc ăn cơm bầu không khí rất vui vẻ. Tôi cố tình bỏ qua sự tồn tại của anh, chỉ chuyên tâm lấy lòng ông bà ngoại. Thực ra tôi cảm thấy, vốn dĩ không cần làm cơm chúc mừng thế này. Chỉ là thi xong tốt nghiệp thôi, đâu có phải là thi đỗ đại học. Nhưng nhìn bà ngoại cười vui vẻ, tôi chỉ có thể hết sức tán thưởng tay nghề của bà, “Bà ngoại giỏi quá. Cháu chưa từng được ăn món thịt kho trứng nào ngon thế này.”

Bà ngoại còn chưa nói gì, ông ngoại đã hừ một tiếng, “Đương nhiên rồi. Đồ bên ngoài làm sao bằng đồ bà ngoại cháu làm được? Sau này nhớ thường xuyên về đây ăn.”

Tôi gật đầu lia lịa. Ông ngoại luôn tin vào tay nghề của bà ngoại, đối với ông, không gì có thể sánh được thức ăn bà làm.

Thực ra kể từ khi ông ngoại nghỉ hưu, trong nhà rất ít khi náo nhiệt như vậy. Bà ngoại không chịu thuê người giúp việc, chuyện gì cũng tự mình làm. Chú thím bận việc, anh đi Bắc Kinh học, phần lớn thời gian chỉ có hai ông bà ở nhà. Tôi là người hay về nhất, cứ mỗi cuối tuần lại về ăn cơm đôi lần. Ông bà ngoại là người miền Bắc, rất thân thiết và nhiệt tình. Tôi biết, ông bà đã thực sự xem tôi như cháu ngoại.

Tôi cũng yêu ông bà ngoại và chú thím. Chỉ trừ ông anh trai ra.

Cơm nước xong, tôi phụ thím và dì Trần dọn dẹp. Xong xuôi thì thím gọt hoa quả, rồi đưa tôi mang ra phòng khách. Bà ngoại đang nói chuyện với anh ở đó.

“Hai ngày trước khi bà và ông cháu đi dạo đã gặp bà Lý. Cháu gái bà ấy năm nay cũng tốt nghiệp, làm việc ở công ty quảng cáo gì đó. Cô bé ấy lớn lên rất xinh đẹp. Lúc cháu còn nhỏ, hai đứa đã từng chơi cùng nhau, cháu còn nhớ không?”

“Cháu không nhớ”. Anh trả lời không khách khí.

Tôi đặt đĩa hoa quả lên bàn, ngồi sang một bên. Nếu tôi đoán không lầm thì bà ngoại đang muốn giới thiệu bạn gái cho anh.

“Không nhớ cũng không sao. Thanh niên các cháu nói chuyện với nhau một lúc là sẽ thân thôi.”

“Nhưng cháu không thích.”

“Sao lại không thích? Cháu chia tay với cô bé họ Lộ kia rồi cơ mà?”

“Bà ơi, cháu của bà cũng không phải kẻ háo sắc đến mức không có phụ nữ thì không sống được. Chẳng lẽ cứ chia tay rồi thì phải lập tức tìm người khác? Giờ cháu bận lắm, không có thời gian lo chuyện ấy đâu ạ.”

“Cũng có bảo cháu yêu con bé ngay đâu, cứ làm quen đi đã.” Bà ngoại không từ bỏ ý định.

“Bà đừng nói nữa,” Ông ngoại lên tiếng, “Tuổi của nó cũng chưa phải lớn, giờ là lúc cần lo cho sự nghiệp, mấy chuyện không đúng đắn đó nói ít thôi.”

Anh vội phụ họa, “Đúng thế ạ.”

Tôi khẽ bĩu môi. Là ai ngày nào cũng uống rượu ở quán bar đến khuya mới về nhà? Không đúng đắn nhất chính là anh đó!

Bà ngoại mắt húng, “Yêu đương thì có gì mà không đứng đắn? Lúc ông lấy tôi cũng chỉ bằng tuổi Thành Hề, vậy nghĩa là ông không đứng đắn hả?”

Ông ngoại rõ ràng có chút ngượng ngùng, nhưng lập tức làm mặt nghiêm để che giấu, “Đâu có giống nhau.”

“Mẹ, Thành Hề giỏi như vậy, mẹ còn sợ không có ai thích nó?” Chú tiếp lời, “Thằng bé mới thành lập công ty, rất bận. Để qua một thời gian nữa rồi hãy nói ạ.”

“Đúng vậy.” Anh nói. “Cháu thì vội gì. Trước tiên lo chuyện của Viên Viên đi đã.”

Tôi hốt hoảng, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Tuy mắt vẫn nhìn chăm chăm vào TV, làm bộ bình tĩnh, nhưng lòng tơ đã dựng lên hết cả. Anh ơi, anh không ác đến mức đó chứ? Anh định cấu kết với cả nhà xử hội đồng em đây à?

Tôi căng thẳng nhìn anh. Anh không nhìn lại, tiếp tục nói, “Em ấy sắp chọn nguyện vọng đại học, đây là chuyện lớn trong đời.”

Trong lòng tôi lập tức thở hắt ra. Đồ xấu xa, dọa người ta sợ như vậy.

“Chuyện này bà không xen vào được. Cháu là anh con bé, hãy cho nó lời khuyên tốt.” Bà ngoại nói.

“Theo ý ông thì vào trường quân đội đi.” Ông ngoại lên tiếng, “Viên Viên, nếu cháu muốn học trường quân đội, ông sẽ đi gọi điện cho chiến hữu cũ ngay.”

Tôi run cả người. Đừng ông ơi. Đừng mà. Một con tép riu vô dụng hết ăn lại nằm như cháu đây, bảo cháu vào trường quân đội thì khác nào lấy mạng cháu.

Thế nhưng tôi không dám từ chối trực tiếp, nhất thời chỉ có thể há hốc miệng, nói không nên lời.

Vẫn là chú tốt, giải vây giúp tôi, “Bố, bố định để Viên Viên đi học trường quân đội thật đấy ạ? Con bé chân yếu tay mềm thế này, bố không thương nhưng con với mẹ thì xót lắm.”

“Đúng thế”. Bà ngoại chen vào, “Trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện nhập ngũ, muốn thì tự ông đi mà nhập. Theo tôi thì Viên Viên chỉ cần đi học ở trường trong tỉnh là được, còn có thể về nhà thường xuyên.”

Tôi cảm kích đến nỗi suýt rơi nước mắt. Thím ơi, bà ngoại ơi, cháu yêu hai người chết đi được!

“Đúng là lòng dạ đàn bà.” Ông ngoại nhăn mặt, “Thanh niên khỏe mạnh, có gì mà không rèn luyện được.”

“Mọi người đừng cãi nhau nữa” Anh im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, “Với thành tích của con bé, chuyện đủ điểm hay không vẫn còn là vấn đề.”

“Cái đó ông có thể thu xếp...” Ông ngoại vẫn không từ bỏ.

“Bố, chuyện này vẫn phải hỏi ý của Viên Viên đã ạ,” Chú mở miệng, “Viên Viên, cháu có muốn đi học trường quân đội không?”

Trong thoáng chốc, trừ anh ra, ánh mắt của mọi người dồn hết lên người tôi. Ông ngoại càng có vẻ mong chờ.

Tôi hơi bất an, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm lắc đầu.

Nhìn thái độ của tôi, ông ngoại thở dài, không nói thêm gì nữa.

Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của ông ngoại. Ông xuất thân là quân nhân, mặc dù về sau chuyển sang làm chính trị, nhưng trong thâm tâm vẫn coi mình như một người lính. Cả đời ông đều cho rằng làm quân nhân là rất cao quý, thế nên càng mong con cháu nhà mình có thể kế thừa ông. Anh không nghe lời, mọi hy vọng của ông đều trông vào tôi, một đứa thực chất không phải cháu ruột của ông. Nhưng tôi thực sự không muốn vào quân đội. Tôi tôn kính các quân nhân, nhưng họ với tôi cách biệt xa quá. Tôi không thể vì sự kỳ vọng của ông mà đáp ứng bừa được.

Hiếm khi tôi dừng cảm như vậy, về đến nhà vẫn thấy tự phục mình.

Nguyện vọng một của tôi, cuối cùng là đại học của tỉnh.

Gia Hình khuyên tôi tự tin vào bản thân, chọn một trường tốt hơn thế. Chú cũng cổ vũ tôi cứ mạnh dạn mà chọn, dù thiếu ít điểm chú cũng sẽ có cách. Nhưng tôi vẫn muốn an toàn một chút, chỉ cần làm phiền đến chú là tôi sẽ không yên lòng. Sống ở nhà chú mấy năm nay, tôi hiểu, quyền lợi đối với người trưởng thành là một thứ xa xỉ. Chúng ta muốn có được thứ này thì cần phải hy sinh một thứ khác.

Đại học của tỉnh là sự lựa chọn tốt nhất của tôi. Tuy tôi cũng muốn học ở một trường tốt hơn, để bố mẹ ở quê có thể tự hào một chút, tuy tôi cũng muốn giống Gia Hình chọn một trường ở nơi xa, sống một cuộc sống tự lập, nhưng đáng tiếc, tôi không đủ dũng khí.

Tôi gọi điện báo cho bố mẹ. Mặc dù bố không hài lòng lắm, tuy nhiên khi biết chú thím đã đồng ý thì cũng không nói thêm gì, chỉ bảo tôi nghỉ hè về nhà chơi mấy hôm. Nhưng tôi hiểu, có những câu bố nói, tôi chỉ nghe chứ sẽ không làm. Mẹ thì vô cùng vui mừng, dặn tôi cố gắng nghe lời chú thím hơn nữa, như vậy sẽ tốt cho tương lai sau này.

Tôi gác máy, thở nhẹ một hơi. Tôi nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ, thấy lòng mình vô cùng bình lặng. Có lẽ là vì tôi quá mãn nguyện với cuộc sống hiện tại, cho nên oán trách với bố mẹ cũng tan thành mây khói. Thậm chí xét về mặt tình cảm, tôi thấy chú thím mới giống bố mẹ tôi, quan tâm, bảo vệ tôi, cho tôi một hoàn cảnh tốt nhất để trưởng thành.

La Duy đương nhiên cũng điền nguyện vọng là đại học của tỉnh. Thế này là ý bên ngoài mà tình bên trong. Cậu ấy vốn bốc đồng, một khi đã chọn là nhất quyết sẽ không buông tay.

Thực ra cả hai chúng tôi đều cố gắng phớt lờ một chuyện. Tôi biết, chúng tôi đã định trước là phải xa nhau. Kế hoạch để cậu ấy đi Australia học đã sắp xếp từ lâu, lúc tốt nghiệp cấp Hai nếu không phải cậu ấy hết sức phản kháng, nói không chừng đã đi sớm rồi.

Nói thật thì, tôi không sợ chia lìa, cũng không cảm thấy xa nhau là chia tay.

Nếu như có thể, tôi mong chúng tôi cứ tiếp tục như thế này. Tôi từng nghĩ, nếu tương lai chúng tôi không thể gặp được người khiến bản thân mình yêu nhiều hơn nữa, vậy thì cứ như vậy bên nhau đến tận sau cùng, tôi cũng vui lòng.

Tôi khuyên cậu ấy không nên như thế. Dù cậu ấy đi Australia thì vẫn còn có điện thoại, có internet, đến kỳ nghỉ vẫn có thể trở lại. Đây là việc lớn liên quan đến tương lai, tôi không muốn cậu ấy bỏ qua để rồi sau này phải hối hận.

Cậu ấy cười, “Cũng có phải anh ở lại vì em đâu. Tự anh không muốn đi, được chưa?”

“Vậy tại sao anh điền nguyện vọng giống em? La Duy, anh không nên đùa với tương lai của mình.” Tôi nghiêm túc nói.

“Em cũng biết thành tích của anh rồi đấy, chọn đại học của tỉnh anh còn sợ không đỗ được. Mà ai bảo cứ ra nước ngoài là có tương lai tươi sáng? Đã có thực lực thì ở đâu cũng phát huy được hết. Bạn nhỏ Lương Mãn Nguyệt à, em đừng xem thường bạn trai em thế được không?” Cậu ấy nhẹ xoa mặt tôi, tràn đầy vẻ cưng chiều.

Tôi vuốt tay cậu ấy, “La Duy, anh có tin em không?”

Cậu ấy không nghĩ ngợi gì, “Anh tin.”

“Em đảm bảo với anh.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, “Trừ phi anh không cần em nữa, nếu không, em tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh trước. Hai người yêu nhau thực ra không nhất thiết là phải luôn ở cạnh nhau.”

Cậu ấy cười rạng rỡ, ôm tôi thật chặt, “Mãn Nguyệt, em nói thế khiến anh rất vui.”

Lòng ngực cậu ấy ấm áp mà vững chãi, có mùi sữa tắm dịu êm thoang thoảng. Tôi ngẩn ngơ, cuối cùng vẫn vòng tay ôm cậu ấy.

Một lúc sau, cậu ấy nói nhỏ vào tai tôi, “Mãn Nguyệt ơi, em bảo anh làm gì anh cũng làm. Chuyện gì anh cũng có thể nghe theo em, chỉ trừ chuyện này thôi, được không em?”

Giọng của cậu ấy rất êm, rất nhẹ, mặc dù hỏi nhưng cũng đầy kiên quyết.

Sau đó cậu ấy buông tay, nét cười lấp lánh trên gương mặt, “Được rồi, chuyện này cứ quyết định như thế. Có thể học cùng trường với trai đẹp siêu cấp như anh đây, em phải vui mới đúng.”

Nụ cười của cậu ấy lan sang tôi, cuối cùng, tôi cũng cười theo, “Anh chảnh quá rồi đấy.”

Khi đó chúng tôi không biết, có những bậc cha mẹ, họ rất yêu thương chiều chuộng con cái mình. Vì một nụ cười, một vẻ mặt xấu, một tiếng khóc của con, họ có thể ngay lập tức đem đến cho con những gì tốt nhất. Thế nên những đứa con thường cho rằng bố mẹ sẽ luôn theo ý mình. Nhưng bố mẹ cuối cùng vẫn là bố mẹ. Họ sống trên đời này nhiều năm hơn chúng ta, với những chuyện quan trọng, sao họ có thể chiều theo ý chúng ta được.

La Duy tranh cãi kịch liệt với người nhà, cả hai bên đều vô cùng kiên quyết. Cuối cùng, bố mẹ tịch thu điện thoại của cậu ấy, nhốt cậu ấy trong nhà, nhanh chóng mua vé máy bay, muốn đưa cậu ấy sang Australia trước. Kết quả La Duy lợi dụng lúc người nhà không để ý, leo từ tầng hai xuống, rời nhà trốn đi, ba ngày không biết tung tích.

Lúc Tống Kỳ Phong nói chuyện này với tôi, tôi đã sợ phát khiếp. Tối hôm trước La Duy gọi điện thoại cho tôi không có gì khác thường, còn thoải mái đùa với tôi. Tôi thực sự hối hận vô cùng, hối hận khi đó sao lại không kiên quyết khuyên La Duy xuất ngoại, khiến bây giờ cậu ấy mất tích.

“Vậy giờ anh ấy ở đâu? Chúng ta mau đi tìm thôi!” Tôi kéo Tống Kỳ Phong, muốn đi ngay lập tức.

Tống Kỳ Phong giữ tôi lại, “Đừng vội. Cậu muốn đi đâu tìm?”

Tôi nhìn nụ cười thoải mái của cậu ấy, chợt hiểu ra, “Cậu biết anh ấy ở đâu đúng không?”

Cậu ấy cười, “Vẫn chưa gốc lắm. Đi, tớ đưa cậu đi tìm cậu ấy.”

Thì ra La Duy biết bố mẹ sẽ đến nhà Tống Kỳ Phong nên đã tìm đến người mà bố mẹ cậu ấy không biết là Bùi Lương Vũ. Gia đình Bùi Lương Vũ có một căn nhà không ai ở tại phía Bắc, vì vậy mấy ngày này La Duy sẽ ở đó.

Khi chúng tôi vào, trên bàn còn pizza ăn từ buổi trưa chưa hết. La Duy và Bùi Lương Vũ đang chăm chú chơi game, biết có người vào cũng không quay lại, “Tống Kỳ Phong rốt cuộc cậu cũng về. Mau tới đây chơi thay tớ một lúc, tớ mệt quá.”

Tôi nổi điên lên, vớ lấy gối trên sofa ném qua, “Cái tên gốc La Duy này, anh còn chơi nữa!”

Cậu ấy kinh ngạc quay lại, “Sao em lại đến đây? Tống Kỳ Phong kia, tớ đã bảo cậu không được nói cho cô ấy mà. Cậu làm phản đấy à?”

Tôi tiếp tục ném gối sang, “Anh còn trách người khác! Anh điên à, sao lại bỏ nhà đi?”

Tôi ở bên này ném, La Duy ở bên kia đỡ. Ném một lúc hết bốn cái gối, tôi nhìn khắp nơi tìm đồ, cuối cùng cầm pizza trên bàn ném tiếp.

La Duy hốt hoảng, vừa kêu một tiếng thì pizza đã bay đến. Cậu ấy vội tránh, kết quả...

Pizza đập vào đầu Bùi Lương Vũ đang đứng lên...

Trai đẹp lúc bị ném pizza vào đầu thực sự không đẹp chút nào, ngược lại còn vô cùng buồn cười.

Ba người chúng tôi sững sốt một chút rồi đồng loạt cười lớn. La Duy cười to nhất. Bùi Lương Vũ tức giận nhìn chúng tôi, mặt méo xệch, từ từ lấy miếng pizza trên đầu xuống.

Tôi và Tống Kỳ Phong biết sai, không cười nữa. Chỉ có La Duy không biết gì, vẫn đang cười thì bị Bùi Lương Vũ ném pizza vào mặt.

Tiếng cười thoáng chốc biến thành tiếng kêu, “Bùi Lương Vũ, anh ác quá!”

Bùi Lương Vũ còn chưa hết tức, xông lên định đánh một trận. La Duy đương nhiên không muốn nghênh chiến, chạy trốn khắp phòng, “Bùi Lương Vũ, anh đã ném lại rồi còn muốn gì nữa?”

“Muốn bắt cậu ra làm thịt!”

“Quân tử dùng miệng không động tay... Á... Anh buông ra! Tha mạng tha mạng! Em muốn đi vệ sinh...”

Náo động như vậy khiến cơn giận của tôi tiêu tan. Thực ra tôi không chỉ giận La Duy, mà còn giận bản thân mình, giận mình lúc đó sao không khuyên cậu ấy, khiến cậu ấy đối nghịch với người nhà như bây giờ.

La Duy ngồi ở sofa, nhìn tôi với vẻ đáng thương, dường như tủi thân lắm.

Tôi thở dài, “Anh về nhà đi.”

“Anh không về.”

Tôi quay đầu nhìn hai người còn lại.

Bùi Lương Vũ lập tức đứng lên, “Trên đầu toàn dầu mỡ, anh phải đi tắm. La Duy cậu không được nhìn lên đầu đấy.”

Tống Kỳ Phong cầm lấy chìa khóa xe của Bùi Lương Vũ ở trên bàn, “Tớ còn chưa ăn, giờ đói quá. Tớ đi ăn cơm với vợ đây.”

Vậy là ý gì? Không thêm để ý tôi?

Trong thoáng chốc, phòng khách chỉ còn hai người.

“Anh lên lút bỏ đi như vậy, bố mẹ sẽ lo đấy.”

“Anh cũng không thể để mặc cho họ giam lỏng được. Không sao đâu.”

“La Duy!”

Cậu ấy liền bày ra vẻ ngây thơ, “Vợ ơi, em đừng lo. Anh chỉ dọa họ thôi mà, em cứ làm như anh đi luôn vậy. Chỉ mấy ngày thôi...”

Tôi im lặng một lúc rồi ngồi xuống cạnh cậu ấy, “La Duy, anh đừng kích động, đừng bốc đồng thế được không?”

Cậu ấy mỉm cười cầm tay tôi, “Thực sự không sao mà.”

Sống mũi tôi cay cay, chẳng biết vì sao lại khóc, nước mắt từ từ lăn xuống. Ban đầu cậu ấy không phát hiện, đến lúc không thấy tôi lên tiếng mới quay đầu nhìn, rồi cuống cuồng lấy khăn giấy trên bàn lau nước mắt cho tôi.

“Em sao vậy? Em đừng khóc, đừng khóc. Anh sai rồi, anh sai rồi.”

Tôi揩 nước mắt, “La Duy, bố mẹ anh thương anh như vậy, anh đừng làm họ đau lòng, được không?”

“Được được, anh hiếu thuận với họ còn không kịp nữa là. Anh chỉ giận dỗi chút thôi, tối nay anh sẽ về.”

“Anh nghe lời họ, ra nước ngoài học đi.”

Cậu ấy vẫn lau nước mắt cho tôi, nhưng không nói gì nữa.

Tôi nắm tay cậu ấy, “Em không muốn sau này anh phải trách em, cũng không muốn bố mẹ anh hận em.”

Cậu ấy nhìn vào mắt tôi, nhìn thật lâu, cuối cùng thở dài, “Mãn Nguyệt, anh thực sự không rời xa em được.”

Nước mắt tôi vẫn rơi. Tôi biết, tôi thực sự biết. Tuy trước đây cậu ấy không thừa nhận, nhưng tôi biết từ lâu rồi. Nếu không vì tôi, sao cậu ấy có thể quyết định như vậy. Sao tôi có thể không nhận ra cậu ấy tốt với tôi đến mức nào. Tôi vẫn luôn ước ao được người khác che chở, được người khác yêu thương, mong người ta không rời xa tôi, đừng vứt bỏ tôi, nắm chặt tay tôi cùng đi về phía trước. Tôi biết La Duy chính là người như vậy, thế nhưng, tôi vẫn khuyên cậu ấy rời đi.

Tôi hít một hơi, nhìn cậu ấy, chậm rãi nói, “Anh biết không La Duy, cho dù chúng ta luôn ở cạnh nhau, cũng không có nghĩa là sẽ vĩnh viễn không rời xa. Ngược lại, cho dù không ở bên nhau, cũng không có nghĩa hai ta sẽ chia lìa.”

“Không phải anh sợ chia lìa, mà anh thực sự không muốn đi, không muốn lâm vào cảnh nhớ em mà chẳng được gặp em.” Cậu ấy lắc đầu, rồi bỗng nhiên mắt sáng lên, “Mãn Nguyệt, hay là em đi cùng anh? Anh sẽ nói với bố mẹ.”

Tôi lập tức cự tuyệt, “Không được.”

Sẽ không có ai đồng ý. Bố mẹ cậu ấy không đồng ý, người nhà tôi cũng vậy. Huống hồ tôi không muốn để chú thím biết chuyện của tôi và La Duy. Tôi sợ họ biết rồi sẽ tức giận, thậm chí thất vọng.

Cậu ấy tựa đầu vào sofa, ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm trần nhà, rồi đột nhiên gác tay lên che mắt, “Được rồi, em đừng lo nữa. Anh đi.”

Giọng cậu ấy trầm đầy mắt mịt mịt và chán nản, khiến tôi bỗng cảm thấy mình thật xấu xa.

Phải chăng tôi chưa thích cậu ấy đủ nhiều, thế nên mới có thể dứt khoát khuyên cậu ấy rời đi, mới không thể luyến tiếc cậu ấy như cậu ấy luyến tiếc tôi? Nghĩ đến đây, tôi thực sự thấy có lỗi với cậu ấy.

Cuối cùng La Duy cũng tự về nhà. Cậu ấy đồng ý ra nước ngoài học, nhưng không chịu đi ngay, nhất định đợi đến khai giảng tháng Mười mới chịu đi, còn yêu cầu bố mẹ chấp nhận để cậu ấy một học kỳ trở về hai lần. Cậu ấy đồng ý đi là bố mẹ đã vui lắm rồi, đương nhiên bằng lòng với mọi điều kiện. Huống hồ, tôi nghĩ, họ cũng luyến tiếc cậu ấy.

Nhiều khi tôi thực sự ngưỡng mộ La Duy. Cậu ấy có thể to gan như vậy, thực ra là bởi vì bố mẹ thật sự thương yêu cậu ấy. Có những lúc, tình yêu thương của người khác thực sự là vũ khí chiến thắng của chúng ta.

Kết quả thi đại học của tôi quả nhiên chỉ cao hơn điểm chuẩn của trường một chút, nhưng tôi rất hài lòng. Gia Hinh rất giỏi, cô ấy thi đỗ đại học Thiên Tân*1, tháng Chín là phải rời xa cái tỉnh mà cô ấy đã lớn lên từ nhỏ này. Mọi người đều trách cô ấy quá tuyệt tình, không tìm không phối, bởi những người khác đều thi vào các trường trong hoặc gần tỉnh. Gia Hinh chỉ đứng một bên cười cầu hòa.

Đêm ấy, tôi và Gia Hinh cùng nằm trên giường của tôi. Tôi hỏi cô ấy vì sao muốn đi Thiên Tân học, cô ấy trầm mặc một lúc, rồi thấp giọng nói, “Chỉ là vì tớ thích thôi.”

Tôi quay đầu. Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cô ấy, nhưng có thể cảm thấy cô ấy đang nhìn thẳng vào tôi, trong đôi mắt là sự kiên định quen thuộc.

Mỗi lần Gia Hinh đưa ra một quyết định, đều có biểu cảm này.

Tôi định nói thêm, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách im lặng, chỉ lặng lẽ cầm tay cô ấy thật chặt.

Đáng nhắc tới nhất chính là, điểm thi của Dương Văn Khai không chỉ cao nhất trường, mà còn xếp thứ nhì toàn thành phố. Tuy chúng tôi không thân nhau, nhưng tôi đã từng ngồi cùng bàn với cậu ấy, tự nhiên cũng thấy vinh dự lấy.

La Duy vì sắp phải đi nên ngày nào cũng đưa tôi đi chơi, cứ mấy ngày lại rủ mọi người ăn một bữa. Thế nên cho dù đang nghỉ nhưng chúng tôi cũng không gặp nhau ít hơn bình thường. May là anh trai bạn chuyện công ty, tôi lại ngày nào cũng về sớm, lúc anh về tôi luôn ở nhà, khi thì xem TV với thím, khi thì đã đi ngủ, thế nên anh cũng không nói chuyện với tôi.

Người ta yêu đương phải đề phòng bố mẹ, tôi đây lại đề phòng anh trai.

Công ty của anh ở khu công nghiệp Lâm Hồ*2, cách nhà khá xa. Có những lúc anh bận đến đêm nên ngủ luôn ở công ty. Thím thương anh, bàn với chú chuyện mua một căn nhà ở gần công ty anh, khi anh mệt có thể về ngủ.

Nhà mới đã sửa xong, nội thất đều có sẵn, tuy không bằng nhà đang ở nhưng cũng rất đẹp. Thế nhưng thím không hài lòng, nhất định phải sửa lần nữa, cũng phải mua lại tất cả nội thất theo ý thím. Chú và anh đều không có thời gian, vì vậy việc mua nội thất là do tôi và lái xe của chú phụ trách đi cùng thím.

Thực ra việc chọn mua và lắp đặt nội thất rất thú vị. Theo ý của thím, tốt nhất là tạo cho căn nhà một phong cách gần gũi với thiên nhiên. Nhưng với tính cách của anh, khi mở cửa ra mà trông thấy một ngôi

nhà toàn màu xanh lá, vàng nhạt và những bông hoa nhỏ xinh, vậy chắc chắn anh sẽ đi ngay không thèm ngoảnh lại.

Thế nhưng, bẩm sinh phái nữ đều sẽ bị hấp dẫn bởi những gì đáng yêu và lãng mạn. Sofa vải hoa xinh xắn với những chiếc gối bông dễ thương, đèn thủy tinh lộng lẫy, lại còn chiếc giường công chúa to lớn mềm mại, tất cả đều thu hút tôi và thím.

Thím suy nghĩ một chút rồi nói, “Viên Viên, dù sao nhà vẫn còn một phòng trống, thím sẽ mua nội thất vào đó làm phòng cho cháu nhé.”

Tôi ngạc nhiên, “Cho cháu ạ?”

“Đúng vậy. Chỗ này cũng gần trường cháu, về sau lỡ cháu không muốn phải sáng đi tối về mỗi ngày, vậy biết ngủ ở đâu? Chúng ta mà bài trí nhà theo phong cách lãng mạn mộng mơ, anh cháu nhất định sẽ không thèm nhìn đến. Nhưng nếu chỉ trang trí một phòng theo sở thích thì nó có thể nói gì chứ?”

Tôi nhìn chiếc giường công chúa xinh đẹp, bàn trang điểm đáng yêu, rốt cuộc không nhịn nổi mà gật đầu đồng ý.

Cuối cùng nhà được bài trí theo hai màu chủ đạo là đen và đỏ, không màu mè mà lại lộng lẫy, gọn gàng mà không đơn điệu. Thím còn treo tranh vẽ mọi người trong nhà lên tường, có bức là tranh đơn, có bức là cả gia đình. Tuy đường nét trừu tượng nhưng lại rất giống thật, khiến tôi thích vô cùng.

Anh thấy thành quả sửa nhà cũng không hề bất ngờ, đáng vẽ bình thường, tuy nhiên vẫn gật đầu với thím, “Cảm ơn mẹ.”

Nhưng khi anh mở cửa phòng tôi, biểu tình trên mặt thoáng chốc trở nên chán ghét, “Căn phòng này là cái gì đây?”

Trong ngôi nhà với phong cách sang trọng tinh tế lại có một căn phòng lấy màu sáng và hoa làm tông chủ đạo thế này, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi.

“Đây là phòng mẹ sắp xếp cho Viên Viên.” Thím đắc ý, “Thế nào? Đẹp chứ?”

“Kinh chết đi được.” Anh chê thẳng thừng, đóng cửa phòng rồi nhìn tôi khinh bỉ.

“Con chẳng hiểu gì cả.” Thím cười tươi nói, “Mẹ với Viên Viên đều rất thích. Về sau con bé học đại học, nếu ở trong trường không quen, lại không có thời gian về nhà thì sẽ ở đây.”

Anh nhìn tôi, không nói thêm gì. Tuy nhiên tôi biết, chỉ cần anh không phản đối, vậy có nghĩa là đồng ý rồi.

Tôi chỉ hận không thể nhảy cẫng lên mà lộn vài vòng trong phòng. Phòng thực sự quá đẹp, quá đáng yêu. Tuy có vẻ phàm tục, nhưng nó đã thỏa mãn tưởng tượng của một cô gái về những gì được nhắc đến trong cổ tích. Nghĩ đến việc về sau phòng này chính là của mình, tôi lại không nhịn được mà cười sung sướng.

Hết chương 11

*Chú thích:

*1. Thiên Tân là thành thị trung tâm quốc gia và thành thị mở cửa ven biển lớn nhất phía bắc của Trung Quốc.

*2. Khu công nghiệp Lâm Hồ là một khu công nghiệp lớn và rất phát triển, thuộc thị trấn Lâm Hồ ở phía Nam thị xã Tô Châu, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

12. Chương 12: Em Còn Nhớ Pháo Hoa Năm Ấy, Và Lời Anh Đã Nói Với Em Không?

Một hôm trước ngày khai giảng, bố tôi đến. Tuy chú thím nói không cần nhưng bố vẫn kiên quyết muốn trả học phí cho tôi, đồng thời cũng bàn với tôi về tiền sinh hoạt mỗi tháng. Người lớn chính là như vậy, rõ ràng đã lợi dụng người khác, nhưng đến lúc quan trọng lại nhất định phải tỏ vẻ thanh cao. Bố làm thế, thực ra tôi cũng chẳng lấy làm vui vẻ gì, ngược lại còn hơi xấu hổ.

Hôm đó khai giảng, thím và bố cùng đưa tôi đi nhập học. Bùi Lương Vũ thi vào cùng trường với tôi, La Duy lấy danh nghĩa đưa anh ấy đến trường mà đi theo. Trường của cậu ấy bên Australia tháng Mười mới khai giảng, thế nên khi tất cả chúng tôi đều đi học, chỉ có cậu ấy là vô công rồi nghề.

Họ làm thủ tục nhập học và nộp học phí xong thì đi tìm tôi. Thím còn đang giúp tôi sửa sang giường chiếu, bố thì nói chuyện với phụ huynh của các bạn cùng phòng khác. Trừ tôi ra, còn có hai bạn nữ khác đến từ sớm. Phòng kí túc của chúng tôi là phòng sáu người, giường là giường tầng. Thím rất không hài lòng với hoàn cảnh ở đây, vừa giúp tôi thu xếp vừa dặn dò tôi nếu rảnh rỗi thì hãy thường xuyên về nhà, hoặc đến chỗ anh. Thực ra thím không phải tuýp phụ huynh nuông chiều con cái, nhưng đối với tôi vẫn luôn có chút thương xót như vậy.

Lúc La Duy và Bùi Lương Vũ đến, hoàn toàn không để ý đến vẻ kinh ngạc của tôi, quay sang dùng giọng vô cùng thân thiết nói với thím, “Chào cô ạ”. Thím cười nói, “Các cháu đều là bạn học của Viên Viên à? Cùng trường hết sao?”

“Cháu là bạn học từ hồi cấp Hai đến cấp Ba của cô ấy. Nhưng giờ cháu không học trường này, hôm nay đi làm thủ tục nhập học cùng Bùi Lương Vũ thôi ạ.” La Duy cười tươi trả lời.

“Chỉ có hai đứa đi thôi? Ôi, con trai luôn thế đấy, lúc anh của Viên Viên lên đại học cũng không cần cô chú đưa đi.” Thím vỗ vào ga trải giường, đứng thẳng lên, “Được rồi, xong cả rồi đấy.”

Sau đó thím nhìn Bùi Lương Vũ nói, “Cháu với Viên Viên là bạn tốt, vậy sau này ở trường nhờ cháu giúp đỡ con bé nhé.”

“Vâng, nhất định rồi ạ”. Bùi Lương Vũ gật đầu.

Nhân lúc người lớn không để ý, La Duy nhẹ nhàng bước đến chỗ tôi, nói, “Thì ra tên thân mật của em là Viên Viên, vậy mà không nói cho anh biết.”

Tôi trừng mắt với cậu ấy, “Anh đừng đến gây phiền phức cho em nữa, mau đi đi.”

“Anh chỉ đến xem em có cần giúp gì không thôi mà. Ôi, em đừng lườm nữa, anh đi là được chứ gì?”

La Duy và Bùi Lương Vũ lễ phép chào thím và bố tôi. Thím mời họ đi ăn trưa cùng. Tôi nhìn thấy La Duy có vẻ muốn đồng ý, lập tức dùng mắt ra hiệu, cậu ấy mới từ chối: “Cảm ơn cô, nhưng chúng cháu chỉ đến hỏi thăm chút thôi, còn phải sang bên phòng của Bùi Lương Vũ nữa ạ.”

Thím cũng không miễn cưỡng, “Vậy được, các cháu cứ đi đi. Lúc nào có thời gian đến nhà cô chơi một chuyến.”

Hai người đi rồi tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Thím còn khen bọn họ, nói hai người đều tuần tú lịch sự, nói tôi có bạn như họ thật tốt. Trong lòng tôi thầm nghĩ, tuần tú lịch sự cái nổi gì hả thím, họ chính là hai con sói đuôi to bự đấy ạ.

Đến trưa, anh lái xe tới đón chúng tôi đi ăn. Lúc ở trên xe, thím đột nhiên lại nhắc đến La Duy và Bùi Lương Vũ.

“Hai cậu trai ban sáng qua chào hỏi đó, một người học cùng trường cháu, thế còn người kia?”

Tôi rõ ràng cảm thấy ánh mắt sắc bén của anh qua kính chiếu hậu bắn tới chỗ tôi. Không biết vì sao tôi bỗng thấy căng thẳng.

Tôi ho nhẹ một tiếng, nói, “Cậu ấy không học ở trong nước, tháng sau đi Australia du học rồi ạ.”

“Ồ, cả hai đứa đều rất được đấy chứ, vừa hiểu chuyện lại vừa lễ phép.”

“Cũng tạm tạm ạ.” Tôi cười, nụ cười rất thiếu tự nhiên.

Bố từ nãy vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng, “Viên Viên, con còn nhỏ, phải biết giữ khoảng cách với bạn nam, đừng quá thân mật.”

Mặt tôi đỏ lựng lên, nhỏ giọng đáp, “Con biết rồi.”

Thím cười nói, “Nghe anh nói kìa. Giờ đã là thời đại nào rồi chứ, bọn trẻ càng kết giao được nhiều bạn bè thì sau này càng dễ nhờ vả hơn.”

Bố không tiện phản bác lại thím, nhưng từ ánh mắt vẫn thấy được sự không đồng tình. Bố nhìn tôi, không nói gì nữa. Tôi vô tình nhìn vào mắt anh qua kính chiếu hậu, trong lòng bỗng hoảng hốt, vội vã cúi đầu.

Lúc ăn cơm tôi luôn tránh ánh mắt của anh. Tôi nghĩ, tôi đúng thực là ngốc, thế này rõ ràng là có tật giật mình. Thà cứ tự nhiên một chút, hùng hồn một chút, dù anh có nghi ngờ mà hỏi tới thì cứ liều chết không thừa nhận là được.

Ăn cơm xong, chúng tôi đưa bố ra trạm xe trước. Thím đã hẹn bạn đi spa. Tối thăm mỹ viện, tôi đang chuẩn bị xuống xe với thím thì bỗng nhiên anh nói, “Mẹ tự vào đi, con đưa Mãn Nguyệt về.”

“Vậy được. Dù sao Viên Viên cũng không có chuyện gì để nói với mấy người lớn bọn mẹ. Đi đường cẩn thận đấy.” Không đợi tôi lên tiếng, thím đã đồng ý rồi.

Tôi xót xa nhìn theo thím, than thầm trong lòng, thím ơi cứu cháu với, làm gì có chuyện anh ấy có lòng tốt đưa cháu về chứ? Nhưng thím đã xuống xe rồi, hoàn toàn không nghe được lời cầu cứu của tôi.

Xe đi tiếp, tôi ngồi mà nhấp nhòm không yên.

“Là đứa nào?” Anh bỗng lên tiếng.

“Dạ?”

“Đừng có giả ngốc với anh. Thằng học cùng trường với em hay là đứa đi du học?” Anh lặp lại.

“Là người đi du học ạ.” Tôi xấu hổ trả lời.

Anh nhìn tôi qua gương chiếu hậu, “Đã bảo em chia tay rồi cơ mà? Giờ thì sao, còn đưa về ra mắt phụ huynh cơ đấy?”

“Không phải,” Tôi lập tức giải thích, “Họ chỉ qua hỏi thăm em một chút rồi đi luôn.”

Anh chột phanh xe lại. Tôi không kịp đề phòng, suýt nữa thì va vào ghế phía trước.

“A!”

Anh quay lại nhìn tôi, “Lương Mãn Nguyệt, em chẳng qua chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, em ăn cơm nhà anh, sống trong nhà anh, em cho rằng em có tư cách gì mà ở đây chơi trò tình ái?”

Khuôn miệng của anh rất đẹp, nhưng một khi mở miệng, lời nói ra đều vô cùng cay độc.

Chẳng biết vì sao mà tôi lại không khóc, có lẽ do đã quá quen với việc bị anh mỉa mai rồi. Tôi chỉ sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Tốc độ của anh cũng rất nhanh, tôi vừa chạy được hai bước đã bị anh đuổi kịp. Anh kéo tôi vào trong ngực, tôi cũng không kêu lên, chỉ im lặng giãy dụa. Nhưng anh vẫn giữ chặt lấy tôi, biểu cảm lạnh lùng, bước nhanh đến mở cửa xe, sau đó đẩy tôi vào bên trong. Anh cúi xuống thắt dây an toàn cho tôi rồi nhanh chóng quay lại ghế lái.

Tôi tháo dây an toàn ra, muốn chạy. Anh giữ chặt lấy cổ tay tôi, nghiêm mặt nhưng không nói lời nào.

Tôi giận dữ hét lên: “Buông tay, em không ngồi xe của anh!”

Tôi vùng vẫy kịch liệt, nhưng không hất được tay anh ra. Chúng tôi cứ giằng co như thế một lúc. Anh nhìn chằm chằm tôi, đôi mắt trở nên u ám, sâu thẳm thẳm.

“Anh để em xuống xe đi.” Tôi cố gắng khiến mình bình tĩnh hơn một chút.

Cuối cùng anh cũng mở miệng, “Lương Mãn Nguyệt, em làm loạn đủ chưa?”

Tôi vẫn muốn giãy ra thì anh bỗng nhoài người sang, hôn lên môi tôi.

Đó là nụ hôn đầu của tôi.

Lúc tôi và La Duy thân mật nhất, cậu ấy cũng chỉ thơm lên má tôi mà thôi.

Não tôi dường như nổ tung, trong đầu trống rỗng, tim đập dồn dập như đánh trống.

Cảm giác duy nhất chính là, môi của anh rất mềm. Ban đầu thì lạnh lẽo, về sau dần dần nóng rực, không ngừng thâm nhập, dường như muốn cắn nuốt tôi.

Mắt tôi mở lớn, nhất thời quên cả hô hấp.

Đợi đến khi đầu óc tôi tỉnh táo lại, tôi vội đẩy mạnh. Lần này anh không phòng bị nên đã bị tôi đẩy ra.

Tôi thở hổn hển, kinh ngạc nhìn anh. Khuôn mặt anh sao bỗng nhiên lại xa lạ đến thế?

Cuối cùng, tôi mở cửa, lao xuống xe.

Thế giới bên ngoài xe rất náo nhiệt. Bầu trời xanh thăm thẳm, gió nhẹ thổi qua. Tôi thất thần bước đi. Bên cạnh là dòng người tấp nập, đôi lúc còn có người liếc nhìn tôi.

Tôi không biết mình đã đi bao lâu, chỉ là cứ đi theo con đường mà mình quen thuộc. Đi đến lúc hai chân mỏi nhừ, không thể đi nổi nữa, tôi mới dừng lại.

Tôi ngồi ở bồn hoa giữa quảng trường trung tâm, vùi mặt vào cánh tay, bắt đầu yên lặng khóc.

Đây là chuyện gì? Tôi phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ tôi lại đi nói với chú thím, người anh trai luôn xem tôi không vừa mắt bỗng nhiên hôn tôi? Họ vẫn luôn cho rằng chúng tôi là một cặp anh em hết sức bình thường, tuy không phải cực kỳ thân thiết, tuy anh hơi khó chịu một chút, thế nhưng thím vẫn thường nói với tôi, càng trưởng thành thì tình cảm anh em sẽ càng sâu đậm.

Tôi khóc đến mức quên cả đất trời.

Đến lúc ngẩng đầu lên thì trời đã tối. Hoàng hôn nhuộm đỏ một nửa quảng trường, thế rồi, giữa ánh hoàng hôn ấy, tôi nhìn thấy một bóng người cao cao cách đó không xa. Không biết anh đã đứng đó bao lâu rồi. Ánh nắng chiều còn sót lại phủ lên thân anh, khiến cả người anh tỏa ra thứ ánh sáng êm dịu.

Anh bước đến gần. Tôi mờ mịt nhìn anh, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Tôi nói, “Anh ơi, em biết sai rồi. Từ sau em sẽ nghe lời anh.”

Tôi không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu, nhưng theo bản năng, tôi cảm thấy, nếu như tôi nhận sai, chúng tôi mới có thể có lối thoát. Tôi không muốn quan hệ giữa hai người trở nên bế tắc.

“Lương Mãn Nguyệt, em còn nhớ giao thừa năm ấy lúc hai ta đốt pháo hoa, anh đã nói gì bên tai em không?”

Anh bỗng lên tiếng.

Ánh nắng chiều sau lưng và trên vai anh rải ra thành những ráng đỏ. Đó vốn là màu đỏ rất dịu dàng, nhưng không biết tại sao, khi tôi nghe thấy câu nói của anh, tim đột nhiên đau nhói. Nụ cười đẹp rực rỡ của anh giữa ánh pháo hoa năm ấy từ từ hiện lên trong tôi. Tôi ngơ ngác nhìn, trong đầu trống rỗng.

Năm xưa anh đã nói gì?

Anh nhìn về ngày ngắn của tôi, không hỏi thêm nữa, chỉ đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi, chậm chậm nói, “Anh sai rồi, từ sau sẽ không thế nữa.”

Nếu như tất cả những chuyện không vui có thể đông cứng lại, tôi mong sẽ lấy được nó ra khỏi đầu, đặt vào một chiếc hộp thật to rồi chôn xuống đất, mãi mãi không động đến nữa.

Đáng tiếc là không thể.

Tôi luôn trốn tránh những chuyện không vui, không nhớ đến, cũng không nghĩ ngợi. Thế nhưng tôi phát hiện, dù tôi cố gắng muốn quên chuyện này, giả vờ như không có gì xảy ra, thì đến hôm sau lúc nhìn thấy anh tôi vẫn không thể tự nhiên được, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Anh vẫn là người anh trai nóng nảy, tôi vẫn là đứa em gái nhát gan, nhưng có một số chuyện giờ đã không còn như xưa nữa.

Thật may, nửa tháng tiếp theo là khóa học quân sự của tân sinh viên, trong thời gian học quân sự không được về nhà. Tôi thu dọn xong đồ đạc liền bỏ chạy đến trường.

Các bạn nữ cùng phòng đến từ khắp các vùng miền. Mặc dù chưa đến mức vừa gặp đã thân, nhưng con gái luôn làm quen với nhau rất nhanh. Tôi chưa từng trải nghiệm cuộc sống như vậy, mọi người cùng nhau ăn, cùng đi lấy nước, thay phiên giặt quần áo, cũng thay phiên đi vệ sinh. Chỉ cần trong phòng ngủ có người thì nhất định không thể yên tĩnh. Mọi người vừa mới biết nhau, lúc rảnh rỗi luôn có vô số chuyện để nói, từ gia đình, bạn bè đến chuyện yêu đương. Tôi không kể nhiều về gia đình mình, chỉ nói mình đến từ huyện nhỏ, chú làm việc ở tỉnh, khi nghỉ thì sẽ về nhà chứ.

Trong phòng, tính cả tôi là có tổng cộng ba người có bạn trai. Những người khác đều rất tò mò, trước khi đi ngủ luôn hỏi chúng tôi về chuyện tình cảm. Nghe hai bạn nữ kia kể chuyện yêu thương ngọt ngào với bạn trai, tôi có chút ghen, vì quá trình tôi và La Duy yêu nhau thực sự không lãng mạn là mấy, tôi cũng không thể hình dung cậu ấy bằng những từ ngữ tốt đẹp. Khi mọi người hỏi cậu ấy là người thế nào, tôi chỉ nói, “Thô thiển.”

“Vậy các cậu biết nhau từ khi nào, mà quen nhau ra sao?”

“Hồi cấp Hai. Chúng tớ là bạn học.”

“Vậy chính là thanh mai trúc mã rồi, thật lãng mạn.” Các bạn nữ đều cảm thán.

Tôi chẳng biết nói sao. Nói vậy có hơi gượng ép. Tôi vẫn nghĩ thanh mai trúc mã là phải quen nhau từ thời mẫu giáo mới đúng.

“Vậy giờ cậu ấy học ở đâu?”

Tôi nghĩ một chút rồi nói, “Ở nước ngoài, nhưng vẫn chưa khai giảng.”

“Tên trường là gì?”

“Cái này... Tớ không biết.” Tôi thực sự không biết, tôi không nhớ nổi cái tên trường dài ngoằng bằng tiếng nước ngoài đó.

Trường học của chúng tôi không lớn cũng không nhỏ. Mấy ngày học quân sự tôi chưa từng gặp Bùi Lương Vũ. Nhưng tôi nghĩ, cho dù có gặp thì tôi cũng không nhận ra anh ấy, mà anh ấy có lẽ cũng không nhận ra tôi. Mọi người đều mặc quần áo bộ đội như nhau, vành mũ che đầu. Nói thực lòng, tính cách tôi có chút hư vinh, thậm chí còn muốn mấy chị em thích buôn chuyện ở phòng tôi gặp Bùi Lương Vũ một lần. Tôi luôn lấy làm kiêu ngạo vì vẻ ngoài của anh ấy. Tuy rằng rất nhiều người nói La Duy cũng rất được, nhưng tôi vẫn thấy Bùi Lương Vũ đẹp vô cùng. Anh ấy mặt mày thanh thoát, thoát nhìn phẳng phất u sầu. Gia Hinh còn trêu tôi đứng núi này trông núi nọ.

Hôm đó tôi đang giặt quần áo, đột nhiên nghe có chuông điện thoại, bèn vội vàng lau tay. Cầm điện thoại lên mới biết là La Duy.

“Viên Viên, đang làm gì thế?” Từ sau lần nghe thím gọi Viên Viên, cậu ấy đều gọi tôi như vậy.

“Giặt quần áo.”

“Sao lại tự giặt? Bùi Lương Vũ nói trường em có phòng giặt mà.”

“Có mấy bộ quần áo thôi, mang đi làm gì cho phiền phức. Anh có chuyện gì vậy?”

Cậu ấy cười nói, “Em đoán xem, giờ anh đang ở đâu?”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi, “Chẳng lẽ là ở trường?”

“Ôi, vợ anh thông minh quá. Em xuống đây mau lên, anh đang ở dưới tầng rồi.”

“Anh đến làm gì hả? Buổi tối em còn phải tập huấn mà.” Tôi vừa nói vừa chạy ra ngoài.

“Anh nhớ em, muốn gặp em một chút thôi.”

Vừa ra ngoài ký túc xá, tôi đã nhìn thấy một chiếc Audi trắng đỗ ven đường. Tôi biết chiếc xe này, vì trước đây cậu ấy thường nói các kiến thức về xe hơi cho tôi. La Duy đứng cạnh xe, nhìn thấy tôi liền mỉm cười.

Tôi nhìn nụ cười đơn thuần của cậu ấy, không biết tại sao trong đầu lại nghĩ đến chuyện xảy ra với anh hôm đó, bước chân cũng chậm lại. Đối diện với cậu ấy, tôi thực sự cảm thấy hơi đau lòng.

Cậu ấy đi đến chỗ tôi. Tôi cố gắng nở một nụ cười.

“Mới có vài ngày không gặp, sao em lại thành ra vừa đen vừa gầy thế này?” Cậu ấy vuốt tóc tôi, “Trông như dân tị nạn Châu Phi vậy.”

Tôi xoa tay cậu ấy, nói, “Đại thiếu gia, sao ngài không về đi, tìm dân tị nạn Châu Phi làm gì?”

Cậu ấy cợt nhả nói, “Hết cách rồi, khẩu vị của bản thiếu gia như thế đấy.”

Tôi lườm cậu ấy, cuối cùng không nhịn được cười, “Nói đi, tới làm gì? Còn lái siêu xe như thế, người khác nhìn thấy sẽ nói em được người giàu bao nuôi đấy.”

Cậu ấy chỉnh lại áo quần sự rộng thùng thình của tôi, “Người giàu toàn thích mỹ nữ có thân hình chữ S. Em vừa gầy vừa nhỏ bé thế này, ai chịu bao nuôi chứ?”

“Vậy anh đi tìm mỹ nữ có thân hình chữ S đi, em đi đây.”

Cậu ấy lập tức ngăn lại, “Đừng mà, đừng mà. Anh đùa thôi. Lên xe anh đưa em đi ăn.”

“Sao anh biết em chưa ăn?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

“Nhìn em gầy thế là biết em ăn không ngon rồi. Nhất định phải đi ăn một bữa với anh.”

Tôi xắn áo lên, nhìn tay mình, lẩm bẩm, “Đâu có, vẫn rất to mà.”

-

La Duy đưa tôi đến nhà ăn lớn bên ngoài trường học. Nói là đưa tôi đi ăn cùng, nhưng cậu ấy lại ăn rất ít, chủ yếu là nhìn tôi ăn.

Tôi hơi ngượng, “Anh đừng chỉ ngồi xem em ăn như thế. Anh cũng ăn đi.”

“Ai nói anh không ăn? Đang ăn đấy thôi.” Cậu ấy cầm đĩa lên, gấp cho tôi một ít thức ăn.

Tôi bị cậu ấy nhìn đến mức mất tự nhiên, liền buông đĩa xuống, “Khó chịu muốn chết. Em không ăn nữa.”

“Thế sao được. Ăn tiếp đi nào.” Cậu ấy vội cầm đĩa lên đưa cho tôi, “Chỉ là anh nghĩ sau này sẽ ít có cơ hội được nhìn, nên giờ tranh thủ ngắm chút thôi.”

Mặt tôi bỗng dưng nóng lên, trong lòng ầm ập. Tôi cầm đĩa, gấp cho cậu ấy một ít thức ăn, sau đó làm bộ lơ đãng nói, “Ai nói không có cơ hội? Sau này còn nhiều thời gian. Chỉ sợ đến lúc đó anh đã nhìn em đến phát ngáy rồi.”

Cậu ấy cười vô cùng vui vẻ, “Em yên tâm, anh ngắm em mãi mãi cũng không biết chán.”

Nhìn nụ cười của cậu ấy, tôi thầm nhủ, hãy quên những chuyện rối ren kia đi, cứ ở bên La Duy như vậy, mãi không chia lìa.

Những ngày tiếp theo, La Duy vẫn tới ăn cùng tôi. Có lúc là buổi trưa, đôi khi là buổi tối. Đến cả bạn phòng bên cũng biết người mỗi ngày lái xe thể thao đến đợi dưới tầng là bạn trai tôi. Tôi không thích phô trương như vậy, thế nhưng La Duy sắp phải đi, tôi cũng muốn chiều theo cậu ấy.

Có đôi khi Bùi Lương Vũ cũng đi ăn cùng chúng tôi. Đến lúc đó La Duy sẽ không chịu trả tiền, bắt Bùi Lương Vũ phải mời. Bùi Lương Vũ mắng cậu ấy không có tình nghĩa, cậu ấy liền giải thích rất hùng hồn, “Anh phá chuyện tình cảm của vợ chồng chúng em, phận kỳ đà cản mũi thì có tư cách gì bắt em trả tiền? Hơn nữa anh lớn tuổi hơn, phải che chở cho các em nhỏ chứ?”

Bùi Lương Vũ tức giận, “Tôi phải ăn hết sức mới được, ăn cả đồ vô tình vô nghĩa nhà cậu luôn.”

Tôi cười nói, “Ăn đi, ăn đi, không cần khách khí. Dù sao cũng là ăn đồ của chính anh.”

Bùi Lương Vũ trừng mắt với tôi, “Bây giờ em với thằng này hợp lực chèn ép anh, cẩn thận La Duy đi rồi anh không quan tâm em nữa.”

“Quan tâm thì quan tâm, nhưng anh không được nhân cơ hội cướp bạn gái của người ta đâu đấy.” La Duy chen vào.

Bùi Lương Vũ nhìn tôi khinh bỉ, “Dựa vào em ấy sao? Có muốn cướp thì cũng phải xem đối tượng chứ.”

Tôi và La Duy nổi điên lên, quyết định xử lý bằng vũ lực.

Học quân sự xong, trừ việc bị rám nắng nên da đen hơn một chút ra, tôi không những không ốm mà còn khỏe hơn nhiều. Đây chính là nhờ công lao của La Duy, chỉ là tôi chẳng biết nên vui mừng hay tiếc nuối. Tôi rất nghi ngờ, liệu có phải cậu ấy muốn vỗ béo tôi để yên tâm ra nước ngoài hay không. Thế nhưng La Duy kiên quyết phủ nhận, còn nói rất hùng hồn rằng, tôi có béo đến mức tròn như quả bóng, thì cũng là quả bóng đẹp nhất thế gian. Tôi vui vẻ tiếp nhận lời khen đó.

-

Tôi nghĩ, có lẽ mỗi người đều có khả năng diễn trò thiên phú, có thể giả bộ khổ sở, làm bộ cảm động, giả vờ hài lòng.

Tôi không thích ăn cá. Lúc nhỏ, có một lần cả nhà đi vắng, tôi mở tủ lấy bát cá nguội, đến lúc ăn bị hóc xương. Không ai để ý, tôi còn tưởng là mình sắp chết thì mẹ về, giúp tôi lấy xương cá ra. Về sau thím thường xuyên bảo dì Trần làm món cá cho chúng tôi ăn, tôi lại không dám nói không ưa, chẳng thể làm gì hơn là giả bộ mình rất thích ăn.

Tôi không quá tin tưởng vào loại tài năng thiên phú này. Dù là La Duy hay Gia Hình giả vờ trước mặt tôi, tôi đều có thể dễ dàng nhận ra. Hành động của họ trong mắt tôi vụng về vô cùng. Cho nên tôi càng tin khả năng diễn trò là do quá trình trưởng thành vun đắp. Cuộc sống khiến chúng ta không thể không cúi đầu, che giấu đi cảm xúc chân thực của bản thân.

Thế nên dù tôi vẫn sợ anh, vẫn không muốn gặp lại anh, nhưng khi anh bước vào cửa nhà, tôi vẫn nở nụ cười vui vẻ nhất, ngọt ngào gọi một tiếng, “Anh.”

Anh hơi bất ngờ, nhưng khôi phục vẻ lạnh lùng rất nhanh, nhìn thoáng qua tôi rồi đi lên tầng.

Lúc ăn cơm, thím liên tục chê tôi gầy, bảo tôi phải ăn nhiều một chút. Thím nhìn tôi rồi lại nhìn anh, cười nói: “Hai đứa càng nhìn càng giống anh em rồi, anh trai đen, em gái cũng đen.”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt thường ngày vẫn dùng, tỏ ý không xứng.

Tôi cười nói, “Cháu chỉ có làn da đen là giống anh chứ không được đẹp như anh, cũng không giỏi bằng anh.”

“Giỏi với đẹp thì có ích gì, đến giờ vẫn chẳng có bóng bạn gái nào.” Thím bỗng chuyển hướng sang anh, “Thành Hề, hai ngày nay có người nói với mẹ, lúc trước con đi chơi ở bên ngoài có đưa theo một cô gái, hình như là một người mẫu.”

“Chỉ là bạn thôi.” Anh hờ hững.

Thím mất hứng nói, “Con như thế là đùa bốn tình cảm của người ta. Mẹ nói cho con biết, mẹ không cho phép!”

Anh gấp cho thím chút thức ăn, “Mẹ yên tâm, cô ấy hiểu mà.”

Thím hừ một tiếng, sau đó nhìn sang tôi, “Như anh cháu thì hay ho gì. Thà là nó được như cháu, nghe lời một chút, kết giao với một cô bạn gái đứng đắn thì cũng bớt cho thím được tí việc.”

Tôi nhẹ giọng khuyên thím, “Công ty anh bận rộn như vậy, lấy đâu ra thời gian quen bạn gái ạ? Về sau có thời gian thím lại giới thiệu cho anh là được rồi mà.”

Vừa dứt lời, tôi bỗng cảm thấy từ phía đối diện có một ánh mắt sắc nhọn phóng tới. Tôi lập tức cúi đầu, dùng đũa cẩn thận nhặt xương cá trong bát.

Tôi nghĩ, tôi với anh dường như đã khôi phục lại quan hệ như trước kia rồi. Còn chuyện sau này thì cứ đến đâu hay đến đó.

-

Hôm La Duy đi, tôi không đến tiễn. Cậu ấy phải bay đến Thượng Hải, sau đó chuyển chuyến bay đến Melbourne*1.

Một ngày trước khi đi, cậu ấy tới tìm tôi, rồi hai người đi rất lâu quanh trường. Chúng tôi cũng không nói gì nhiều, chỉ nắm tay nhau chậm chậm bước đi, đôi lúc lại nhìn nhau cười. Tôi thấy rất lạ, tại sao tôi không có cảm giác đau lòng như người ta vẫn nói. Văn Văn ở giường trên bảo, bạn trai cô ấy phải học lại, lúc chia tay cô ấy khóc đến mức gần như nghẹn thở. Tôi vẫn có thể thoải mái đùa với La Duy, bảo cậu ấy nghĩ cách mang một con chuột túi nhỏ về. Tôi chỉ cảm thấy quyến luyến, quyến luyến vô cùng. Còn cảm giác đau lòng, có lẽ mỗi người mỗi khác.

Trước khi đi, cậu ấy còn tặng cho tôi một bức tranh tự tay vẽ. Vẫn là phong cách vẽ quen thuộc của cậu ấy. Một phòng khách lớn trông rất sống động được vẽ bởi những đường nét bao quanh gọn ghẽ, ở giữa phòng là hai hình người ngốc nghếch nho nhỏ, trong đó có một người cài chiếc nơ bướm, lần này còn được tô màu hồng. Bức vẽ ấy chẳng khác gì poster phim điện ảnh, mặt sau còn viết một câu:

“Vợ ơi, chờ anh trở lại cưới em.”

Tôi vừa cười, vừa cảm động.

Tôi tìm vị trí của Melbourne trên bản đồ, dùng kiến thức địa lý đã học biết được múi giờ chỗ cậu ấy là GMT+10, ở chỗ tôi là GMT+8, chênh nhau hai tiếng đồng hồ. Sau đó, tôi nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, nghĩ thầm: Tốt quá, cũng không quá xa, không đến mức ngày đêm đảo lộn.

Hết chương 12

*Chú thích:

*1. Melbourne: thủ phủ và thành phố lớn nhất bang Victoria, và là thành phố lớn thứ hai ở Australia.

13. Chương 13: Em Muốn Một Ngôi Nhà Thế Nào, Anh Đều Có Thể Cho Em

Trước khi La Duy đi vẫn căn dặn Bùi Lương Vũ phải chăm sóc tốt cho tôi. Bùi Lương Vũ lúc đồng ý có vẻ hồ hởi, sau đó lại tuân thủ lời hứa rất nghiêm chỉnh. Dù chúng tôi không cùng khoa nhưng ngày nào anh cũng gọi tôi đi ăn cùng. Có thể đi ăn uống với anh, đương nhiên tôi rất vui vẻ.

Ở trường có vài người là bạn học trước kia của anh ấy, tôi gọi họ là “đàn anh”. Họ biết tôi là bạn gái anh em tốt của Bùi Lương Vũ, đối với tôi thân thiết vô cùng. Bởi vì phần lớn thời gian tôi đều xuất hiện bên cạnh Bùi Lương Vũ, thế nên họ gọi tôi là “cái đuôi nhỏ của Bùi Lương Vũ”, về sau gọi tắt là “cái đuôi”. Tôi có kháng nghị vài lần cũng không có hiệu quả, đành phải tiếp nhận.

Lúc La Duy gọi điện về, Bùi Lương Vũ thường cướp điện thoại kể công.

“Cậu mau trở lại mà xem tôi chăm sóc vợ cậu tốt thế nào! Béo trắng ra rồi đấy.”

Tôi nghe thấy La Duy vừa cười vừa trả lời trong điện thoại, “Được lắm, khi nào về em sẽ làm thịt ăn luôn.”

“Thế thì tôi cũng phải có phần, một nửa công là của tôi đấy nhé.”

Tôi không nhin nữa, đoạt lại điện thoại, “La Duy, anh có giỏi thì về đây, để xem người bị làm thịt là anh hay là em.”

La Duy lập tức đổi giọng, “Là anh, là anh. Đương nhiên là anh rồi.”

Lúc mới khai giảng, bạn cùng phòng làm gì cũng làm tập thể, quan hệ rất hòa hợp, còn có chút khách khí. Tuy nhiên ở cùng nhau lâu, tình cảm sâu đậm hơn thì cũng xảy ra bất hòa.

Các bạn nữ trong phòng đến từ nhiều nơi khác nhau, thói quen sinh hoạt đương nhiên không giống nhau, tính cách cũng bất đồng, chạm mặt nhiều cũng không thể tránh khỏi mâu thuẫn.

Tuy không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau. Đây chủ yếu là do tính cách khá trái ngược của Phùng Thái và Đàm Yến Thu. Dần dần, trong phòng chia thành hai phe: Phùng Thái, Dương Văn Văn, Hạ Mẫn Chi và tôi một phe, Đàm Yến Thu và Trần Tĩnh ở một phe.

Thực ra tôi chưa quá thân thiết với ai, cũng không xích mích với ai. Phần lớn thời gian tôi sống theo kiểu việc mình mình lo. Nhưng vì Phùng Thái ngủ gần giường tôi, thế nên chúng tôi nói chuyện khá nhiều, tôi dĩ nhiên được xếp vào nhóm của cô ấy. Nếu tôi không về nhà hay đi ăn cùng Bùi Lương Vũ thì chủ yếu là ở cùng với Phùng Thái, Dương Văn Văn và Hạ Mẫn Chi.

Bùi Lương Vũ nghe tôi kể chuyện học hặc nho nhỏ giữa con gái với nhau thì cho là chuyện vớ vẩn. Anh còn ra vẻ người lớn mà bảo tôi đừng tham gia vào mấy chuyện này. Tôi mặc kệ anh, cúi đầu ăn tiếp. Cũng chỉ lớn hơn có hai tuổi mà cứ thuyết giáo hết lần này đến lần khác, thật chẳng hợp với hình tượng trai đẹp của anh gì cả.

Mùa đông tới, Phùng Thái bắt đầu oán giận tại sao miền Nam mà cũng lạnh như vậy.

Vì trường tôi ở gần hồ, mỗi ngày đều có gió Bắc thổi, phòng ngủ và phòng học đều không ấm. Hôm nào tôi cũng bọc mình thành một cục, khi ra ngoài thì chỉ lộ ra đôi mắt, vừa về tới phòng phủ là lập tức chui vào trong chăn, Bùi Lương Vũ gọi đi ăn cũng rất ít khi đi.

Vị giáo sư già dạy tôi môn Hán Ngữ nói, thanh niên phải rèn luyện, đi học mà bọc kín người như tôi thì còn ra gì nữa. Thầy ấy tuy lớn tuổi nhưng chưa từng đội mũ len, quàng khăn quàng cổ, càng không mặc áo khoác, chỉ cần một cái áo len hoặc áo lông dê là có thể qua mùa đông được rồi.

Tôi không ngừng gật gù, người ta già rồi mà thân thể cường tráng, xương cốt chắc chắn, thật đáng mừng. Nhưng tán thưởng là một chuyện, bảo tôi học tập thầy ấy thì tôi không làm được.

Nhà tôi cách trường khá xa, nếu về sẽ không kịp giờ lên lớp sáng ngày hôm sau. Thím biết tôi chịu lạnh kém, có ý muốn để tài xế đến đón tôi. Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cự tuyệt. Tôi không muốn khiến mình trở nên khác thường so với các bạn học.

Thím nói, “Nếu không cháu đến chỗ anh cháu ở đi. Chỗ đó cũng gần trường, để thím nói với giáo viên của cháu.”

Tôi vội lắc đầu nói không cần. Thím vẫn không yên lòng, tôi chỉ còn cách đồng ý với thím sẽ thường xuyên về.

Thực ra tôi chưa từng về đó.

Mặc dù bây giờ tôi không còn sợ phải đối mặt với anh, nhưng nếu có thể thì tôi vẫn muốn tránh. Không cần biết bình thường anh ở đâu, chỉ cần là nơi anh có thể xuất hiện, tôi chắc chắn sẽ không tới gần. Chúng tôi nhất định phải làm một cặp anh em bình thường, cho dù anh em ở chung với nhau cũng không phải chuyện lạ.

Tôi không biết thím có hỏi anh không, nhưng thím không gọi điện bảo tôi về nhà nữa, tôi cũng thả lỏng hơn.

-

Tôi chú trọng việc giữ ấm như thế, vậy mà vẫn bị cảm.

Ban đầu tôi nghĩ chỉ là chuyện nhỏ, uống thuốc xong ngủ một giấc là không sao nữa, vì cơ thể tôi luôn khỏe, rất ít khi ốm.

Thật không ngờ, đến ngày thứ hai bệnh càng nặng thêm, nước mắt nước mũi rùng rùng, trong tay lúc nào cũng phải có khăn. Cả lớp học đều nghe được tiếng xì mũi của tôi, đến tôi cũng tự cảm thấy xấu hổ.

Mọi người khuyên tôi đi tiêm. Nghĩ đến bệnh viện vắng ngắt, thiếu hơi người của trường và mũi tiêm lóe sáng, tôi lập tức lắc đầu, chỉ mặc thêm áo khoác, liên tục tu nước trong bình giữ ấm.

Đến chiều, tôi nhờ Phùng Thái xin nghỉ phép một buổi.

Người đang ôm thực sự rất yếu. Tôi nhớ hồi còn ở nhà chú, chỉ cần hơi ho nhẹ, thím và dì Trần đều sẽ nấu canh gừng cho tôi giải cảm. Còn bây giờ tôi chỉ có thể nằm một mình trên giường.

Tôi không dám về nhà. Thứ nhất là vì không có sức, thứ hai là sợ thím biết sẽ không vui. Tôi cũng không muốn nói cho La Duy, sợ anh lo lắng. Với tính cách bốc đồng của anh, chưa biết chừng lại bay luôn từ Australia về.

Tôi cố gắng móc điện thoại dưới gối ra, gọi cho Gia Hinh.

Đúng lúc cô ấy đang học tiết Thể dục. Ở Thiên Tân vừa có tuyết rơi, chẳng ai muốn tập theo sự chỉ huy của thầy, bắt đầu chơi trò ném tuyết. Tôi nghe giọng hào hứng của cô ấy ở đầu dây bên kia mà cũng muốn cười theo.

“Mới có chút tuyết cậu đã vui đến thế rồi? Phùng Thái cùng phòng tớ còn gắp tuyết dày đến tận đầu gối rồi cơ. Cẩn thận bị bạn học người miền Bắc coi thường đấy nhé.”

“Ôi, hết cách rồi, tớ thực sự ít hiểu biết mà, cứ để họ coi thường đi.” Cô ấy cười trong điện thoại, sau đó lại hỏi, “Giọng cậu hình như hơi khác, bị ốm à?”

Tôi cảm thấy ấm áp trong lòng, tuy nhiên vẫn nói, “Đâu có, tớ đang làm tổ trên giường.”

“Bạn học Lương Mãn Nguyệt ơi, còn đang là ban ngày, cậu phải vận động đi chứ! Nhưng mà trước giờ cậu vẫn sợ lạnh, tổ chức ra lệnh phải chú ý thân thể đấy nhé.”

“Cảm ơn tổ chức đã quan tâm, mong tổ chức cũng giữ gìn sức khỏe cho tốt, sự khỏe mạnh của tổ chức là tài sản quý giá nhất, xin đừng để các đồng chí lo lắng.”

Cô ấy cười nói, “Nể mặt các đồng chí ở quê hương, tổ chức nhất định sẽ giữ gìn sức khỏe.”

Cúp điện thoại xong, tôi quyết định để não nghỉ ngơi, thân thể thư giãn. Quả nhiên chưa bao lâu, tôi đã mơ màng ngủ.

Tôi ngủ không yên, được một lúc cảm thấy thân thể mình nóng như lửa đốt, một lát nữa lại thấy lạnh như bị đóng băng. Tôi lại mặc nhiều áo, cử động rất khó khăn, thế nên càng khó chịu.

Mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhắm mắt, sờ soạn mãi mới mò được điện thoại, nghĩ là Bùi Lương Vũ gọi đi ăn cơm. Tôi ấn nút nghe, nặng nhọc nói, “Bùi Lương Vũ, em không đi ăn đâu. Em khó chịu quá.”

Bên kia im lặng, sau đó có giọng nam hỏi, “Em làm sao vậy?”

Tôi chẳng có sức mà trả lời, không nói nữa rồi cúp điện thoại, lại mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Mơ hồ tôi cảm thấy có người đi đến, có tiếng nói chuyện, sau đó một người đưa tay áp lên trán tôi. Bàn tay lạnh lạnh khiến tôi rùng mình, ngay sau đó tôi được người ấy bế lên.

Lòng ngực của người ấy khiến tôi thoải mái vô cùng, vừa an tâm lại cực kỳ thân thuộc. Thế nên tôi không tự chủ được mà nhích vào trong, mơ màng nghĩ, “Bùi Lương Vũ anh thật tốt, em khỏi ốm rồi nhất định sẽ mời anh ăn cơm.”

Sau đó có người lay tôi dậy. Tôi cố sức mở mắt, nhìn thấy một bóng trắng nhấp nhem trước mặt. Tôi biết trước mặt mình là một y tá của bệnh viện. Di y tá vừa cầm tay tôi vừa nói, “Cô bé đáng thương quá, sao ốm đến mức này mới được đưa đến đây?”

“Không phải tại anh ấy, anh ấy không biết gì đâu ạ.” Tôi muốn giải thích giúp Bùi Lương Vũ. Anh ấy đã có lòng tốt đưa tôi đến bệnh viện, không thể để anh bị hiểu lầm.

“Đừng nói nữa, ngủ một chút đi, lát nữa là truyền xong nước rồi.” Dì y tá nhẹ nhàng xoa đầu, còn gỡ tóc rối cho tôi. Tay dì ấy hơi lạnh, tôi mỉm cười, dường như thấy dì ấy cũng cười với tôi.

Tôi lại ngủ thiếp đi.

Tôi mơ suốt cả đêm. Trong mơ hình như có người đuổi theo tôi. Tôi không nhìn rõ mặt người đó, thế nên không ngừng chạy về phía trước, nhưng lại không chạy nổi, cứ như là cảnh quay chậm trong phim. Bóng người phía sau cứ đuổi theo. Cuối cùng tôi không chạy được nữa, chỉ có thể dừng lại thở dốc. Vừa quay đầu lại, người kia đã đuổi tới nơi. Tôi hoảng hốt, mồ hôi đầm đìa, lập tức mở mắt ra.

Tôi nằm ngửa, trước mặt cũng không phải trần nhà màu trắng của phòng bệnh, mà là màn màu tím nhạt, còn có viên hoa. Giường rất mềm. Tôi nhìn hai bên trái phải, thấy một bàn trang điểm đan xen hai màu trắng hồng đặt cạnh tường.

Bàn trang điểm! Tôi bật dậy.

Nơi này là nhà của anh.

Bùi Lương Vũ đâu? Bùi Lương Vũ đâu rồi?

Áo khoác bị ném trên sofa, trên người tôi vẫn mặc áo len từ hôm qua. Bên trong có đầy đủ hệ thống sưởi hơi, tôi cảm thấy nóng đến khó chịu. Tôi cởi một chiếc áo len, đứng dậy mặc áo khoác, chân trần đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách không có người. Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Em tỉnh rồi?” Đằng sau bỗng nhiên có tiếng nói.

Tôi phát hoảng, quay đầu lại sợ hãi kêu lên: “Anh!”

Anh mặc quần áo ở nhà đi tới, thấy phản ứng của tôi thì cau mày, “Ngạc nhiên cái gì?”

Tôi lắp bắp hỏi: “Em... Sao em lại ở chỗ này?”

Bùi Lương Vũ có quen anh đâu?

Anh dời mắt nhìn xuống chân tôi, lông mày càng nhăn lại.

“Đi dép vào rồi nói tiếp.”

“Vâng.” Tôi nghe lời đi dép vào.

“Đến đây ăn cơm.”

Trên bàn đã bày sẵn hai đĩa thức ăn và một đĩa quẩy, còn có một ly cà phê và một bát cháo hoa. Tôi tự giác đi tới chỗ bát cháo, ngồi xuống, sau đó dùng đũa gấp quẩy.

Anh bỗng đưa đũa cướp lấy quẩy của tôi rồi chỉ vào bát cháo nói, “Em ăn cái này thôi.”

Tôi đỏ mặt, cúi đầu lặng lẽ ăn cháo.

Cháo còn đang nóng, mặc dù chẳng có vị gì nhưng thơm vô cùng, ăn xong cảm thấy bụng rất ấm, hết sức thoải mái.

Chúng tôi không nói chuyện. Tôi nhanh chóng ăn xong bát cháo, ngẩng đầu nhìn anh.

“Nhìn cái gì? Trong bếp vẫn còn, tự đi lấy đi.”

Tôi bưng bát đi vào phòng bếp. Quả nhiên có một nồi cháo nhỏ đặt trên lò vi sóng. Tôi vừa múc vừa nghĩ, chẳng lẽ là anh nấu?

Tôi bưng cháo trở lại, tò mò nhìn anh, nhìn đến mức khiến anh khó chịu, “Nhìn cái gì? Ăn cháo của em đi.”

Ồ, quả nhiên là cháo anh nấu.

Lúc tôi cầm mặt ăn cháo, anh đột nhiên đưa tay sờ lên trán tôi. Tôi hoảng hồn, suýt nữa thì bị sặc cháo, trợn mắt nhìn anh.

Anh mặc kệ, sờ trán tôi rồi lại sờ trán mình, nói, “Tốt rồi, không nóng nữa.”

Bỗng nhiên anh nhìn tóc tôi một cách chán ghét, “Lương Mãn Nguyệt, em có còn là con gái không thế? Để tóc bết như vậy.”

Bị xem thường rồi.

Tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống, nhưng vẫn nhỏ giọng biện minh ỉn, “Bình thường em không thế đâu, do em ốm thôi...”

“Giờ hết ốm rồi đấy.” Anh đứng lên ra lệnh. “Dọn bàn ăn đi rồi rửa bát, sau đó đi tắm.”

Em vẫn chưa khỏe hẳn mà – tôi kháng nghị bằng ánh mắt.

Anh làm như không thấy, cầm chìa khóa xe trên bàn nói, “Đợi trưa anh về sẽ đưa em đến trường.”

Tôi khẽ thở dài nhìn anh rời đi, bắt tay vào dọn dẹp bát đĩa.

May mà bát đĩa cũng không nhiều lắm, còn có nước nóng, rửa cũng không khó khăn gì. Tôi vừa rửa vừa cảm thán, còn có thể dùng nước nóng rửa bát, thật là xa xỉ. Chỉ có người sống ở trong trường mới cảm nhận được sự quý giá của nước nóng.

Cũng may thím cẩn thận, trong tủ có quần áo cho tôi, còn có cả nội y, nên tôi không phải lâm vào cảnh tắm xong mà không có đồ mặc. Tôi vừa khỏi ốm, cơ thể vẫn chưa bình phục hoàn toàn, tắm vẫn hơi khó khăn, nhưng tôi cũng không vội gì nên còn có thời gian để từ từ kỳ cọ.

Tắm rửa xong tôi vốn định nhân tiện giặt luôn quần áo đã mặc, nhưng suy nghĩ một lúc lại bỏ vào một cái túi. Không thể giặt xong phơi ở đây rồi nhờ anh lấy giúp được.

Sấy khô tóc xong tôi nằm cuộn tròn ở sofa, vừa xem TV vừa tự hỏi, rốt cuộc là làm thế nào mà anh biết tôi ốm? Người đưa tôi đi bệnh viện chẳng lẽ không phải Bùi Lương Vũ?

Cũng may, mặc dù đêm trước tôi sốt cao nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Tôi lấy điện thoại ra xem, quả nhiên người gọi cho tôi ngày hôm qua là anh chứ không phải Bùi Lương Vũ. Chỉ là không biết anh bỗng dưng gọi điện cho tôi làm gì? Từ sau chuyện kia anh chưa từng gọi điện cho tôi.

Nghĩ đến chuyện lần trước, tôi không khỏi thở dài. Tại sao người gọi điện hôm qua không phải Bùi Lương Vũ cơ chứ?

Vì sao? Vì sao? Vì sao? Đầu tôi sắp biến thành quyển “Mười vạn câu hỏi vì sao” mất rồi.

Lúc anh trở lại đón tôi, nhìn thấy túi trên tay tôi liền hỏi, “Đây là gì?”

Tôi cứng người, khô khốc mở miệng, “Quần... Quần áo ạ.”

Anh hiểu ra ngay, ho nhẹ một tiếng, nhìn đi nơi khác, “Đi thôi”.

Trên đường về trường, tôi hỏi anh, “Ành ơi, hôm qua anh gọi cho em à?”

Anh “Ừ” một tiếng.

Tôi hỏi tiếp, “Có chuyện gì ạ?”

Anh nói mà mắt vẫn nhìn chăm chú vào đường phía trước, “Anh vốn muốn gọi hỏi xem rốt cuộc em có đến ở không. Mẹ anh gọi hỏi nhiều quá.”

Không đợi tôi trả lời, anh nói tiếp, “Lương Mãn Nguyệt, em không cần tránh anh. Anh đã nói không như thế nữa thì nhất định sẽ không. Nếu em thấy không tiện, anh chuyển đi nơi khác cũng được.”

Anh đã nói thế, nếu tôi còn cự tuyệt thì đúng là lòng dạ hẹp hòi.

“Không phải, tại em có nhiều tiết học quá, ra ngoài cũng phiền phức.”

Anh đột nhiên lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra đưa cho tôi, “Sau này em tự gọi xe qua, nếu không đủ tiền thì rút ở đây.”

Thực ra thím đã cho tôi thẻ rồi, đến giờ tôi cũng chưa dùng đến. Nhưng theo kinh nghiệm, anh đã cho cái gì thì tốt nhất đừng từ chối, vậy nên tôi vẫn nhận.

Trở lại ký túc xá, Phùng Thái lập tức bỏ nhào đến, kêu lên, “Lương Mãn Nguyệt, cậu khỏe rồi hả?”

Tôi suýt nữa thì không chống đỡ kịp, liên tục gật đầu, “Khỏe rồi khỏe rồi”.

Hai mắt cô ấy lập tức sáng như sao, “Anh chàng siêu đẹp trai đến đón cậu hôm qua là ai thế? Chúng tớ còn đang ở tầng dưới đã nhìn thấy anh ấy bế cậu lên xe rồi. Quá đẹp trai! Quá phong độ!”

Bảo sao cô ấy bỗng dưng nhiệt tình với tôi như vậy, quả nhiên không phải vì sức quyến rũ của tôi.

Tôi chỉ có thể nói, “Đó là anh của tớ.”

“Anh trai!” Phùng Thái kích động kêu lên, “Anh của cậu cũng là anh tớ, hôm nào có thời gian cậu bảo anh ấy mời chúng ta ăn cơm đi... Nếu không thì để tớ mời anh ấy cũng được!”

Tôi nói qua loa, “Để khi nào anh ấy có thời gian đã...”

Phùng Thái nhìn thấy Bùi Lương Vũ không có phản ứng đặc biệt gì, vậy mà trông thấy anh lại kích động như vậy. Đúng là thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác.

Cuộc sống đại học của tôi ban đầu có chút bận rộn, về sau mới dần dần dễ dàng hơn.

Hôm nào có ít tiết tôi đều ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, sau đó chậm chạp đi rửa mặt, đến giờ thì đi ăn cùng Bùi Lương Vũ.

May mà thỉnh thoảng còn có thể đi chơi cùng Bùi Lương Vũ và bạn của anh, nếu không cuộc sống đại học của tôi thực sự nhạt như nước lã. Lên đại học rồi tôi mới hiểu, đối với tôi, quãng thời gian có thể kết giao bạn bè đơn thuần nhất trong đời người đã qua rồi. Bạn bè ở đại học mặc dù ăn cùng nhau, sống cùng nhau, đùa giỡn rồi kết bạn với nhau, nhưng cũng chỉ là một nhóm người ở cạnh nhau mà thôi.

Cũng có thể do tôi ít khi giao thiệp với người khác nên mới có cảm giác này. Không có La Duy bên cạnh, tôi nói chuyện cũng không lớn tiếng như trước kia. Nói chuyện với người khác được dăm ba câu, tôi đã không biết phải nói gì nữa.

Bùi Lương Vũ thấy tôi như vậy không ổn, thế nên nghĩ cách đưa tôi vào hội học sinh, còn là ở bộ phận ngoại giao. Tuy bình thường anh ấy vẫn nói anh nhờ vào năng lực mới có quyền lớn ở hội học sinh, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy cái này có liên quan đến ngoại hình của anh nhiều hơn. Tôi nói với La Duy điều này, anh ấy cũng thấy đúng.

Bùi Lương Vũ dẫn tôi đi giới thiệu với người khác, cười nói, “Đây là khuê nữ nhà tớ, tính cách rất hướng nội, nhờ mọi người quan tâm nhiều hơn, rèn luyện cô ấy cho tốt.”

Mỹ nữ trưởng bộ phận ngoại giao lúc đó cười gật đầu rất nhiệt tình, thế nhưng lúc Bùi Lương Vũ đi rồi tôi mới phát hiện, cô ấy cũng không thích tôi. Có lẽ nghĩ tôi là loại tầm thường, không có năng lực, ngoại hình cũng không đẹp, làm lãng phí tài nguyên của bộ phận.

Tuy nhiên cô ấy cũng không làm khó tôi, khi có cuộc họp vẫn nhớ gọi tôi đi.

Bộ phận ngoại giao thường đi tìm nhà tài trợ cho trường, thành viên nếu không phải ngoại hình đẹp hơn người thì cũng rất có tài ăn nói. Nữ chiếm đa số trong bộ phận.

Tôi chẳng biết gì, thời gian đầu đi theo bọn họ xin tài trợ đều đứng góc ghe ở một bên. Có hai đàn chị khá quan tâm đến tôi, lúc vắng người họ bảo, “Em cười rất đẹp, nếu không muốn nói, em cứ đứng một bên cười là được.”

Cười là sở trường của tôi. Thế nên về sau lúc ra ngoài, người đi đầu để giao tiếp lịch sự mà khéo léo với đối phương là trưởng bộ phận hoặc một đàn chị có kinh nghiệm, những người khác ở bên cạnh phụ họa và làm ầm bầy không khí, người cười góc ghe đứng làm nền phía sau là tôi.

Là tôi. Chính là tôi đây.

Tuy rằng tôi chỉ đứng phía sau cười ngốc nghếch, thế nhưng tự nhiên cũng to gan hơn một chút. Lúc nói chuyện với người không quen còn có thể nói nhiều thêm mấy câu. Đương nhiên chỉ có chính tôi nhận thấy sự chuyển biến này, chứ Bùi Lương Vũ vẫn luôn cảm thán, nói tôi sao vẫn giữ bộ dạng ngơ ngác ngốc nghếch như vậy.

Tôi bỏ ngoài tai lời của anh, dù sao giờ tôi ở bộ phận ngoại giao cũng không tệ.

Ngoài điểm này ra còn có những lợi ích khác. Bộ phận ngoại giao có phòng làm việc riêng, bên trong có sofa, có điều hòa, có máy vi tính. Tuy không tới phiên tôi dùng vi tính, nhưng phần lớn thời gian sofa là của tôi. Trong trường học hiếm có chỗ mùa đông ấm, mùa hè mát như nơi này, đương nhiên là tôi rất chăm đến. Tôi ôm theo laptop của mình, thường ngồi hết cả buổi chiều.

Laptop là do anh mua cho tôi, có tiếng là hàng cao cấp, nhiều tính năng, linh kiện đều là của công ty anh, còn có mấy phần mềm được họ phát triển và trò chơi do công ty đại diện. Thực ra tôi cũng lười chỉ dùng nó để đọc tiểu thuyết, xem phim mà thôi. Nếu laptop mà là vật sống, chắc nó sẽ phải tự than mình rơi vào tay người như tôi thật là uổng phí.

Nửa năm sau khi La Duy đi Australia, anh tự chuyển khoa mà không cần sự cho phép của bố. Vốn là anh qua đó học quản trị kinh doanh, cuối cùng tự mình chuyển sang khoa kiến trúc.

Tôi vẫn nhớ lúc trước khi anh trở lại còn hỏi tôi, nếu như anh không học quản lý lại đi học xây nhà thì sao?

Tôi nghĩ, anh vẽ tốt như thế, có lẽ thực sự có tố chất làm kiến trúc sư, vậy nên cười nói, “So với việc làm thương nhân xấu xa, em nghĩ anh làm kiến trúc sư hợp hơn một chút.”

“Sao em biết anh làm kiến trúc sư thì được, làm thương nhân thì sẽ xấu xa?”

Tôi nhìn anh một lượt, “Anh chẳng có khí chất gì cả. Nếu làm thương nhân, nhất định sẽ bị tiền tài mê hoặc mà trở thành nhà tư bản hút máu người. Nhưng nếu anh học kiến trúc, biết đâu sẽ gia tăng được chút khí chất. Mà có nghĩ nhiều cũng vô ích, chắc chắn là anh muốn làm thương nhân xấu xa.”

Anh chỉ cười mà không nói.

Tôi không ngờ anh thực sự tự mình chuyển khoa. Dù sau đó bố anh nổi trận lôi đình, dù mẹ anh còn đích thân sang Australia khuyên anh hồi tâm chuyển ý, nhưng anh nhất định không chịu, không ai khuyên nổi.

La Duy bắt chước giọng của mẹ anh nói với tôi, “Ban đầu vì thấy khoa quản trị kinh doanh của trường này tốt mới cho con sang đây. Bây giờ con chuyển sang học kiến trúc, chẳng phải là phí công bố mẹ rồi à?”

Sau đó anh lại cợt nhả nói, “Vậy con về với mẹ nhé?”

Chuyện đó đương nhiên không được, thế nên mẹ La Duy rốt cuộc phải trắng tay trở về.

Tôi khuyên La Duy, “Bố mẹ làm vậy cũng là muốn tốt cho anh, sao anh cứ đối đầu với họ thế?”

“Anh không phải con rồi, có muốn tốt cho anh cũng phải hỏi ý kiến của anh chứ?” La Duy hơi mất hứng, nhưng sau đó lại vui vẻ, “Đừng nói những chuyện này nữa. Vợ ơi, sau này anh sẽ về xây nhà cho em. Em muốn một ngôi nhà thế nào, anh đều có thể cho em.”

“Em muốn một ngôi nhà gỗ nhỏ trong rừng, nhưng gió không được lọt, nước không được vào, càng không thể có sâu.”

“Em lớn thế rồi còn muốn làm công chúa ngủ trong rừng à? Sao giống bé gái thế?”

“La Duy kia, sao anh không hiểu biết gì thế hả? Người ở trong ngôi nhà gỗ là công chúa Bạch Tuyết. Công chúa ngủ trong rừng ở trong lâu đài, anh có xây nổi không? Với lại, em chính là một bé gái, cái gì mà giống với không giống chứ?”

“Được rồi được rồi, em là bé gái, em mãi mãi là bé Viên Viên.”

“Buồn nôn quá.”

“Đấy em xem, đã nói lời em thích nghe mà em còn bảo anh buồn nôn.”

14. Chương 14: Tôi Có Thể Giả Vờ Cười, Có Thể Nói Dối, Đây Có Tính Là Sở Trường Không?

Tôi thường quan sát mình trong gương. Mắt tôi dù to, nhưng không quyến rũ, khuôn mặt trẻ con, mũi hơi tẹt, đường nét cũng không đặc biệt. Dù xem xét từ phía nào cũng chỉ tính là tạm nhìn được mà thôi.

Ưu điểm duy nhất của tôi là làn da trắng. Tục ngữ có câu “Nhất dáng nhì da”^{*1}. Tôi tuy không nổi nà như mô tả trong tiểu thuyết, nhưng cũng trắng trẻo mềm mại. Đây đều là công của thím. Thím luôn nhắc tôi phải chống nắng và uống nhiều nước, dặn tôi chỉ cần mặt trời hơi gắt một chút, đi ra ngoài nhất định phải che ô. Tôi vẫn thường ăn bo bo và nấm tuyết^{*2}, dì Trần còn luôn nấu những loại canh tốt cho da để tôi uống, vừa ngon lại vừa bổ.

Có người nói, mình ở trong mắt bản thân đẹp hơn trong mắt người khác tới bốn mươi phần trăm, thế nên cuối cùng tôi vẫn phải tự nhắc mình, phải nghĩ khuôn mặt mình chỉ đẹp được sáu mươi phần trăm so với trong gương thôi. Đã không thông minh thì phải tự biết thân mình.

Nghĩ vậy tôi lại thấy chán.

Thế nên tôi thật không hiểu, vì sao cô gái không có gì nổi bật như tôi mà cũng có người theo đuổi. Sau đó tôi lại tự giễu, đây là do vấn đề mất cân bằng giới càng ngày càng nghiêm trọng, các đồng bào nam chỉ còn cách hạ tiêu chuẩn thẩm mỹ của mình, khuất phục trước hiện thực nghiệt ngã.

Lúc vừa vào đại học cũng có nam sinh tỏ ý với tôi. Thế nhưng tôi chưa kịp đáp lại, Bùi Lương Vũ đã xuất hiện đuổi cậu ấy đi rồi.

Lý do của anh ấy là, người anh em, cậu hãy tìm người khác đi. Người ta đã có chồng chưa cưới rồi, tốt nghiệp xong là kết hôn luôn. Cậu đừng lãng phí thời gian nữa.

Ban đầu mọi người còn cho rằng Bùi Lương Vũ là bạn trai tôi. Đến khi anh ấy hẹn hò với người bạn gái thứ hai trong trường đại học, người ta mới hiểu, thì ra giữa chúng tôi là quan hệ “bạn cùng ăn cơm” trong truyền thuyết.

Tôi không rõ tại sao tôi luôn gặp vận đào hoa theo những cách khác người. Chẳng lẽ đời tôi đã định sẽ là vai nữ chính trong phim truyền hình?

Trước kia làm Ôn Thần chú ý là vì nhường chỗ cho người cao tuổi trên xe bus. Từ đây có thể thấy, ẩn sau bề ngoài ngang ngược của bạn học Ôn Thần là một trái tim thanh niên nhiệt huyết luôn tôn thờ những giá trị truyền thống tốt đẹp của dân tộc.

Tôi trâu đến Đường Minh Trạch là vì một quả bóng rổ. Thực ra chuyện này là lỗi của tôi. Trước nay tôi đi đường đều không tập trung, thế nên lúc đi qua sân bóng rổ không chú ý tới quả bóng đang bay đến, xui xẻo bị nó đập trúng.

Thực ra, trừ phi người ném trúng bạn là Diêu Minh^{*3}, chứ không thì lực sát thương của việc bị bóng rổ đập trúng cũng không lớn như người ta vẫn nói. Huống chi ở thời điểm mấu chốt tôi còn nghiêng đầu né một chút. Ngoại trừ cảm giác đau lúc bị đập trúng ra, những triệu chứng được mô tả trong phim truyền như ngất xỉu, nôn mửa, choáng váng mặt mày... tôi chẳng cảm thấy gì hết.

Nhưng Đường Minh Trạch không cho là thế. Có lẽ là chiều cao khiêm tốn của tôi làm mờ mắt cậu ấy, khiến cậu ấy cho rằng tôi là một đứa con gái vô cùng ảo lả yếu đuối, dù không biểu hiện gì bên ngoài thì chắc chắn cũng bị nội thương. Thế nên cậu ấy kiên quyết đòi đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra, đồng thời khẳng định, “Cậu đừng lo, tớ sẽ chịu trách nhiệm.”

Khi cậu ấy nói lời này, trong chớp mắt tôi nghĩ đến bộ phim truyền hình xem cùng thím lúc còn ở nhà. Nội dung bộ phim bay biến hết, trong đầu tôi chỉ còn cảnh một người đàn ông ngồi bên giường hút thuốc, nói với cô gái đang nằm trên giường, “Em đừng lo, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Sau cùng tôi không chịu nổi sự dai dẳng của cậu ấy, phải đi theo cậu ấy đến bệnh viện trường.

Có lẽ bác sĩ cũng thấy tôi vốn không sao cả, kiểm tra qua loa một chút, đến đơn cũng không viết đã nói, “Cô bé này không sao cả, quay về nghỉ ngơi chút là được rồi.”

Đường Minh Trạch không tin lời bác sĩ, ra khỏi bệnh viện trường rồi cậu ấy vẫn tỏ vẻ không yên lòng, bảo tôi, “Bạn học à, hay chúng ta trao đổi cách thức liên lạc với nhau đi, về sau có chuyện gì cậu tìm tớ cũng dễ.”

Trời ạ, cậu ấy tưởng mình là nam chính trong tiểu thuyết đấy à? Chơi bóng rổ không cẩn thận ném trúng một cô gái, cũng ném ra luôn một câu chuyện tình yêu lãng mạn?

Tôi không còn gì để nói.

Tôi không còn là đứa bé không hiểu chuyện, gặp con trai theo đuổi là sợ, sau đó không nể mặt mà lập tức từ chối nữa. Ngay cả thím còn có lúc ngậm nhắc tôi, tôi đã đến tuổi yêu rồi, gặp được chàng trai tốt cũng nên thử qua lại xem sao.

Đôi lúc nghĩ lại thái độ mình đối với Ôn Thần, tôi cũng hơi hối hận. Khi đó có lẽ tôi đã làm tổn thương anh ấy. Dù việc tôi từ chối là không sai, nhưng thái độ của tôi thực sự làm người khác đau lòng.

Chỉ là tôi không hiểu, vì sao một chàng trai ngoại hình đẹp, gia cảnh tốt, tương lai tươi sáng như thế lại cứ khẳng khái thích tôi.

Tôi hỏi Đường Minh Trạch, cậu ấy nhìn tôi nói, “Bởi vì tớ thấy cậu tốt tính, nhất định sẽ là một người mẹ tốt.”

Tôi bật cười. Mẹ?

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

“Chẳng lẽ cậu không thích trẻ con?” Cậu ấy căng thẳng nhìn tôi.

“Thích chứ.” Tôi gật đầu, “Nhưng tớ còn cách thân phận người mẹ đó xa lắm.”

Cậu ấy lập tức vui vẻ vô cùng, “Thích là tốt rồi, tớ đang tìm người như cậu.”

“Nhưng tớ có bạn trai rồi.”

Cậu ấy lắc đầu, “Tớ không quan tâm”.

Nhưng tớ quan tâm. Tôi nghĩ thầm trong lòng, nhưng vẫn mỉm cười nói, “Tình cảm của tớ và bạn trai rất tốt.”

“Tớ nghe nói cậu ấy đi du học. Thời gian hai người ở bên nhau ít, hướng hồ ở nước ngoài có nhiều cám dỗ như vậy, biết đâu cậu ấy...”

“Anh ấy sẽ không thế.” Tôi cắt lời. Cậu ta nói La Duyệt như vậy khiến tôi rất giận.

Cậu ấy nhìn chăm chú vào mắt tôi, “Lương Mãn Nguyệt, nếu cậu bằng lòng, chúng ta có thể kết hôn ngay.”

“Hả?”

“Nhà sẽ đứng tên cậu, tớ cũng sẽ mua xe cho cậu. New Beetle hay Cooper*4 tùy cậu chọn.”

Cuối cùng tôi cũng ngộ ra, bạn học Đường này không phải cố chấp, mà là đầu óc có vấn đề. Tôi không muốn nói nhiều nữa, quay người định rời đi.

Cậu ấy ngăn tôi lại, “Sao thế? Kết hôn với tớ không tốt sao? Cậu thích trẻ con cơ mà?”

“Bạn học này, tớ thấy cậu nghĩ nhiều quá rồi đó. Chúng ta chưa phải bạn bè, thậm chí cũng chưa tính là quen biết. Cậu đột nhiên nói đến chuyện kết hôn sinh con là có ý gì?”

“Chúng ta kết hôn không được à? Có bao nhiêu cuộc tình thời sinh viên mà có kết quả tốt chứ? Cho dù cuối cùng có thể ở bên nhau, cũng phải phấn đấu bao nhiêu năm mới mua nhà mua xe, sống cho tử tế được? Cậu lấy tớ, tớ có thể cho cậu cuộc sống tốt nhất. Tớ tuy không lãng mạn nhưng rất thực tế! Về chuyện sinh con, cậu không cần lo lắng,” Cậu ấy ngừng lại một chút, nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy hy vọng, “Tớ đã có một đứa con trai rồi, cậu có thể làm mẹ của nó.”

Ồi mẹ ơi! Tôi kinh hoàng, bỏ chạy trốn chết.

Không biết là bạn học Đường này đánh giá cao bản thân hay là đánh giá cao tôi nữa. Làm mẹ của con cậu ấy? Chính tôi vẫn còn là một bé gái đấy.

Cậu ấy vẫn kiên trì, mấy tuần sau không nói gì mà cứ nhằng nhẵng theo tôi.

Cuối cùng tôi chỉ có thể làm phiền Bùi Lương Vũ.

Bùi Lương Vũ rất tuyệt tình, báo cáo thẳng với trưởng khoa của Đường Minh Trạch, nói cậu ấy quấy rầy bạn học nữ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống cá nhân của người khác, yêu cầu phải xử lý nghiêm khắc. Phụ huynh của Đường Minh Trạch bị mời đến trường, cậu ấy cũng bị phạt. Tất nhiên là từ đó cậu ấy không quấy rầy tôi nữa.

Về sau Phùng Thái nghe ngóng được, Đường Minh Trạch thực sự có một đứa con trai, là do hồi học cấp Ba cậu ấy sinh với một người phụ nữ có chồng. Lúc đứa trẻ ra đời, người chồng kia thấy con không giống mình chút nào, ép hỏi vợ mãi mới biết sự thật. Hai người đó ly hôn, người phụ nữ đưa con đến nhà họ Đường xong cũng cao chạy xa bay luôn.

Tình tiết éo le, thần kỳ như vậy, tôi thừa nhận chỉ có thể thấy trên phim.

Sau này chúng tôi còn nghe nói bạn học Đường này vẫn không từ bỏ, tìm kiếm trong những nữ sinh bên cạnh một người thích hợp để làm mẹ của con cậu ấy. Chỉ là chúng tôi không biết cuối cùng cậu ấy có tìm được cô gái vĩ đại đó không.

Một thời gian sau, cậu nói “New Beetle hay Cooper tùy cậu chọn” vẫn bị Bùi Lương Vũ lôi ra để trêu tôi. Mỗi khi anh ấy nhờ tôi làm việc gì đều có thể nói kèm theo câu “New Beetle hay Cooper tùy em chọn.”

Anh ấy dùng câu này rất nhiều lần, khiến sau đó những bạn học và đàn anh chơi cùng anh ấy cũng bắt chước.

“Cái đuôi nhỏ ơi, giặt quần áo giúp anh nhé, New Beetle hay Cooper tùy em chọn.”

“Cái đuôi, em hát xong bài này, New Beetle hay Cooper tùy em chọn.”

“Cái đuôi, viết luận văn giúp anh được không? Muốn New Beetle hay Cooper em cứ nói một tiếng.”

...

Tôi hồi hận vô cùng, tại sao lúc đó còn kể cho Bùi Lương Vũ chứ? Đúng là gây ông đập lưng ông mà.

-

Người mờ nhạt nhất trong hội học sinh là ai?

Là tôi, không cần bàn cãi.

Mỗi lần nhận hội viên mới tôi mới nhận được chút tôn trọng từ các đàn em đang sục sôi nhiệt huyết phấn đấu, nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn. Chỉ một hai tuần sau là những người mới đến sẽ biết, người có địa vị thấp nhất trong bộ phận là cái kẻ ngày ngày vô công rồi nghề tôi đây.

Các đàn em đều gọi những người trên khóa hoặc cùng khóa tôi là anh hoặc chị, nhưng đến phiên tôi mọi người đều gọi thẳng tên – Lương Mãn Nguyệt, Mãn Nguyệt, Nguyệt...

Hết cách rồi, ai bảo tôi quá hiền, không nóng tính, lại còn vô dụng. Họ không gọi tôi là Tiểu Lương đã là tốt lắm rồi.

Có một lần đang ăn cơm cùng Bùi Lương Vũ, đột nhiên có người hào hứng bắt chuyện với tôi, “Mãn Nguyệt, trùng hợp quá, cậu cũng ăn ở đây à?”. Sau đó không đợi tôi đáp lại, em gái đó lập tức thay đổi thái độ, tỏ vẻ kính cẩn mà gật đầu chào Bùi Lương Vũ bên cạnh, “Chào anh Bùi.”

Bùi Lương Vũ cũng lịch sự gật đầu trả lời, “Chào em.”

Trước mặt người ngoài, Bùi Lương Vũ luôn giữ hình tượng hào hoa nho nhã tốt đẹp. Đến lúc cô gái kia đi rồi mới hỏi tôi, “Đó là ai thế? Gọi em là Mãn Nguyệt, gọi anh là anh. Chẳng lẽ không biết chúng ta cùng khóa?”

Tôi thản nhiên gắp một miếng cà rốt trong bát, “Đương nhiên cô ấy biết chúng ta cùng khóa. Nhưng cô ấy không cùng khóa với chúng ta, là người mới của hội học sinh.”

Bùi Lương Vũ bắt lực nhìn tôi, nói, “Lương Mãn Nguyệt, sao em không có phản ứng gì?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, “Sao lại không phản ứng? Em có chào người ta đấy thôi.”

“Người ta gọi thẳng tên em rồi lại gọi anh là anh, em không thấy mất mặt à?”

Tôi nhún vai, “Em quen rồi.”

Bùi Lương Vũ hết nói nổi.

Hôm sau lúc tôi đang ngồi trong phòng làm việc cắm mặt vào màn hình vi tính cười khúc khích thì Bùi Lương Vũ đến.

Bầu không khí thoáng chốc thay đổi. Nhất là hai em gái mới vào, mặt đều dần dần đỏ lên. Trưởng bộ phận trước kia của chúng tôi đã từ chức rồi, người đương nhiệm là một trong hai đàn chị vẫn luôn đối xử tốt với tôi. Tuy nhiên đôi lúc tôi cũng có suy nghĩ đen tối, chị ấy đối tốt với tôi như vậy, liệu có phải cũng vì Bùi Lương Vũ không?

Bùi Lương Vũ lịch sự chào hỏi mọi người mấy câu, bỗng đi đến chỗ tôi, mỉm cười nhìn tôi nói, “May mà có em làm giúp anh bản kế hoạch của lễ hội văn hóa lần này. Em làm tốt lắm, được thông qua rồi.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn, dùng ánh mắt hỏi anh, cái gì mà bản kế hoạch? Anh uống lộn thuốc à?

Dường như anh không để ý đến cái nhìn của tôi, xoa đầu tôi nói, “Được rồi, anh biết em khiêm tốn. Lát nữa rảnh thì tới tìm anh.”

Không đợi tôi kịp nói gì, anh lại quay đầu về phía chị trưởng bộ phận, nói, “Đàn chị, đã làm xong bản kế hoạch cho lễ hội văn hóa lần này rồi. Lát nữa em sẽ gửi cho chị, đến lúc đó nhờ bên chị phối hợp nhé.”

Đàn chị đứng lên, mỉm cười nói, “Chắc chắn rồi. Hay là để bây giờ chị qua lấy luôn.”

“Vây cũng được.”

Sau đó hai người đi cùng nhau ra ngoài.

Bùi Lương Vũ đang diễn trò khỉ gì thế này?

Ánh mắt của em gái bên cạnh nhìn tôi thoáng chốc thay đổi, “Lương... Chị Lương, chị còn có thể lập kế hoạch, thật giỏi quá.”

“Các em đừng nghe anh ấy nói bừa. Anh ấy đùa đấy.” Tôi giải thích với họ.

Nhưng họ vẫn lộ rõ cái vẻ “Thôi, em biết mà”, cúi đầu xì xầm với nhau.

Lát sau đàn chị trở lại. Chị ấy cũng nhìn tôi bằng cặp mắt khác xưa, cười vỗ vai tôi nói, “Mãn Nguyệt em giỏi thật đấy. Nghe nói vì Bùi Lương Vũ bận quá nên em lập kế hoạch giúp cậu ấy? Làm tốt lắm!”

Tôi không biết làm sao, nói, “Chị, chị quen em lâu như thế, em là người thế nào chị còn không biết sao?”

“Chị biết chị biết. Nhưng không ngờ thoát nhìn em ngây ngô như thế mà lại có rất nhiều ý tưởng. Vây chuyện tìm nhà tài trợ cho lễ hội văn hóa lần này cũng do em đảm nhiệm nhé. Dù sao bản kế hoạch cũng là em làm, em giới thiệu cũng dễ hơn.”

“Không thể nào! Em á?” Tôi trợn mắt nhìn chị ấy, “Em không được đâu...”

“Sao lại không được? Em cũng đã là thành viên hai năm rồi, đáng ra nên một mình phụ trách công việc từ lâu rồi mới phải.”

Tôi đau xót kêu lên, “Chị! Thực sự bản kế hoạch không phải do em làm...”

“Được rồi được rồi, chị biết em khiêm tốn mà.”

Nhìn nụ cười gian xảo của chị ấy, tôi bỗng hiểu ra. Chị ấy biết không phải tôi lập kế hoạch, nhưng vẫn cứ đổ cho tôi... Khó khăn lắm mới tìm được người làm việc thay, chị ấy nhất định sẽ không để tôi thoát.

Trong máy vi tính, Tiểu S*5 đang hát “Nghe Biển” rất tình cảm. Tôi ngơ ngác ngồi trên sofa. Nếu như có thể, xin hãy cho tôi thêm một chút lá vàng rơi làm hiệu ứng cho sinh động.

Bùi Lương Vũ còn phần khởi nói, “Sao? Thấy anh giỏi không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh, “Có phải anh thấy em nhàn rồi nên khó chịu không? Giờ hay rồi, đàn chị bảo em phụ trách việc tìm nhà tài trợ cho lễ hội văn hóa lần này đây.”

“Thì em tìm đi. Anh cho em số điện thoại của bố anh, nếu không em hỏi La Duy số điện thoại của bố nó, đảm bảo trăm phần trăm em sẽ lôi kéo được nhà tài trợ.”

“Em không thèm”. Tôi lườm anh, quay người bỏ đi.

“Ê, em không ăn cơm à?” Anh gọi với theo từ phía sau.

“Không ăn. Đi về gọi điện thoại đây.”

-

*Chú thích:

*1. Nhất dáng nhìn da: Nguyên văn là “Một trắng che ba xấu”. Cả hai câu này đều dùng để chỉ tầm quan trọng của làn da nên tớ dùng câu “Nhất dáng nhì da” cho quen thuộc với người Việt hơn.

*2. Cây bo bo và nắm tuyết: Hai loại thực vật giúp làm đẹp da.

*3. Diêu Minh: một ngôi sao bóng rổ người Trung Quốc ở giải NBA – giải bóng rổ chuyên nghiệp nổi tiếng nhất thế giới.

*4. New Beetle và Cooper: Hai loại xe mini sành điệu và khá đắt tiền, thường được nữ giới tiêu thụ nhiều hơn vì kiểu dáng nhỏ bé và cá tính.

*5. Tiểu S: Tên thật là Từ Hy Đề, một ca sĩ, diễn viên người Trung Quốc, em gái ruột của Từ Hy Viên (Đại S). Bạn có thể nghe ca khúc Nghe Biển nếu có hứng thú, nhưng đây không phải là Tiểu S hát

Tôi một mình chen lên xe bus đến nhà anh, chưa được hai mươi phút đã tới nơi.

Từ lần ốm trước, cứ một tuần là tôi đến đây một lần. Thứ nhất là vì không muốn để anh nghĩ nhiều, thứ hai là vì tôi đến rồi mới biết, thực ra anh cũng hiếm khi về đây. Cho dù tôi có đến anh cũng không ở nhà. Một chỗ trú ngụ tốt như vậy, lại có chiếc giường công chúa vừa to vừa êm ái của tôi, nếu không tới thì thật lãng phí.

Quả nhiên anh không ở nhà. Tôi vui vẻ thay dép, đặt đĩa nhạc cổ điển trên bàn sang một bên, lấy ra quyển sổ danh bạ mà đàn chị đưa cho.

Trong danh bạ có rất nhiều số điện thoại, tôi còn nhìn thấy cả số của công ty chú. Tôi chọn bừa một số điện thoại gọi đi, nhưng mãi mà không có ai nghe máy. Lúc này tôi mới nhớ ra là bây giờ đã tan làm rồi.

Xem ra chỉ có thể đợi ngày mai gọi lại. Tôi đặt điện thoại xuống, chuyển sang xem TV.

Không ngờ anh đột nhiên quay về, còn đi cùng một cô gái rất xinh đẹp.

Lúc hai người nhìn thấy tôi, anh không có phản ứng gì, vẻ mặt như thường, nhưng cô gái kia có vẻ lúng túng. Thực ra tôi càng xấu hổ hơn cô ấy, không biết làm sao, chỉ có thể chào, “Anh.”

Cô gái kia nghe tôi gọi anh là anh trai, thoáng chốc đã mỉm cười.

Tôi đứng lên nói, “Hai người cứ tự nhiên đi. Ở trường có việc, em đi trước đây.”

“Xem TV của em đi.” Anh nhìn tôi với vẻ không vui, rồi quay người nói với cô gái bên cạnh, “Cô Trần, chúng ta đến phòng đọc sách nói chuyện nhé.”

“Không cần đâu, thực ra cũng không gấp. Chúng ta hẹn ngày mai đi.”

Anh cũng không giữ lại, “Vậy được, ngày mai gặp.”

Cô Trần đáng thương, đến một tách trà còn chưa được uống đã bị đuổi khéo rồi.

Thế này có tính là tôi phá hoại việc tốt của người ta không?

Tôi làm như không có chuyện gì, tiếp tục xem TV. Anh ngồi xuống sofa bên cạnh.

Xem được một lúc thì anh bỗng mở miệng, “Đó là phó giám đốc công ty đối tác của bọn anh, đến đây chỉ là để bàn chuyện công việc thôi.”

“À.” Tôi nghĩ một lát rồi nói, “Được rồi, anh yên tâm đi. Em sẽ không mách với thím đâu.”

Về mặt vốn đang rất bình thường của anh đột nhiên trở nên kỳ quái, không hiểu sao lại trừng mắt với tôi.

“Em... Em đi ngủ đây.” Tôi đứng lên định về phòng.

“Đây là cái gì?” Anh cầm quyển sổ danh bạ lên hỏi tôi.

“À, là danh bạ điện thoại của hội học sinh chúng em.”

Anh tùy tiện lật mấy trang, “Em ở bộ phận nào?”

Tôi nhất thời cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giọng cũng nhỏ đi, trả lời, “Bộ phận ngoại giao ạ...”

Anh nhìn tôi rồi lại tiếp tục lật quyển danh bạ, bỗng nhiên hỏi, “Em muốn tìm nhà tài trợ sao không bảo anh?”

“Được ạ?” Mắt tôi sáng lên nhìn anh.

Thực ra tôi cũng nghĩ đến việc tìm chú hoặc anh xin tài trợ, như thế vừa đơn giản lại không cần phải vất vả gọi điện thoại. Nhưng tôi thực sự không muốn làm phiền chú, lại ngại không dám nói mở miệng với anh.

Cứ tưởng anh sẽ làm khó tôi một phen, thậm chí giễu cợt tôi. Không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý, “Không cần tìm người khác, ngày mai anh sẽ cho người liên lạc với em.”

Tôi lập tức ngồi về chỗ cũ, bày ra bộ dạng nghiêm túc, “Có cần em giới thiệu qua cho anh về hoạt động lần này...”

“Ngày mai nói với thư ký của anh”. Anh ngắt lời, “Em đi nấu cơm đi.”

“Nấu cơm?” Tôi mở to mắt nhìn anh, “Anh ăn rồi cơ mà?”

“Thì bây giờ anh đói không được à?” Anh trừng mắt nhìn tôi.

“Được, được.” Tôi vội gật đầu.

Bây giờ anh đang là mỏ vàng của tôi đấy!

Tôi thực sự vô cùng cảm kích sự tín nhiệm tuyệt đối của anh đối với tôi. Nhưng tài nghệ nấu nướng của tôi rốt cuộc ra làm sao, tự tôi cũng không chắc chắn.

Một tiếng đồng hồ trôi qua tôi mới làm xong một bát cơm chiên trứng.

Không đợi anh kịp nói gì tôi đã giải thích, “Không thể trách em được, tại tủ lạnh của anh có ít đồ quá...”

Anh không nói gì, ăn thử một miếng.

Sau đó anh ngẩng đầu lên hỏi tôi, “Em học nấu ăn với dì Trần rồi cơ mà?”

Tôi cười gượng trả lời, “À vâng, có học một ít...”

Thực ra dì Trần chỉ dạy tôi chút lý thuyết, làm gì có chuyện dì ấy để tôi xuống bếp làm cơm thật.

Anh không nói thêm gì nữa, cúi đầu yên lặng ăn tiếp.

Tôi ở bên cạnh xum xoe, “Hay là em rót cho anh cốc nước nhé? Anh ăn cơm như thế khô lắm đúng không ạ?”

Anh gật đầu. Tôi lập tức rót nước vào cốc thủy tinh, sau đó đặt bên cạnh anh.

Anh là người đầu tiên thưởng thức tay nghề nấu nướng của tôi. Cuối cùng tôi vẫn không nhin được mà hỏi, “Thế nào? Ăn được không ạ?”

Anh do dự một chút, uống ngụm nước rồi nói, “Cũng được, sau này tiếp tục cố gắng.”

“Thế là tốt rồi. Anh cứ ăn từ từ, em đi tắm cái đã.” Tôi cười, vui vẻ quay đi.

Một lát sau tôi trở lại dọn dẹp bát đĩa thì thấy bát trống không, cốc nước cũng cạn. Tôi lại càng đắc chí. Thật không ngờ tôi lại có năng khiếu nấu ăn thiên bẩm như thế.

Anh rất giữ lời, chuyện tài trợ tiến hành khá thuận lờ. Thư ký của anh cực kỳ lịch sự, dễ nói chuyện, cũng không đòi hỏi bất cứ yêu cầu gì. Chúng tôi làm xong các thủ tục tài trợ rất nhanh.

Lần đầu tiên đi xin tài trợ, tuy rằng đều là nhờ anh giúp nhưng tôi vẫn cảm thấy rất thành tựu.

“Mãn Nguyệt à, thật là không ngờ đấy. Đến công ty IT danh tiếng như LM mà em cũng xin được tài trợ, quả thực là nhân tài.”

Tôi chột dạ cười gượng.

Tôi đã nghe nhiều lời khen từ miệng đàn chị lắm rồi, nhưng từ ngày đầu tiên đi theo chị ấy phụ việc đã biết những lời đó hoàn toàn không đáng tin.

Chị ấy cười tươi hơn “Trước kia chị cứ nghĩ Bùi Lương Vũ đùa, không ngờ em thực sự có năng lực. Vậy được, chị giao cho em thêm một nhiệm vụ nữa.”

“Nhiệm... Nhiệm vụ gì?” Tôi lập tức đề cao cảnh giác, “Chị à, lần này em chỉ là may mắn thôi...”

“Không phải chuyện lớn gì, thực ra cũng xem như thưởng cho em ấy mà. Lễ hội văn hóa lần này hội học sinh có tham gia vài tiết mục, em làm đại diện cho bộ phận ngoại giao chúng ta đi.”

“Chị... Chị không đùa với em đấy chứ?” Tôi dè dặt hỏi.

“Chuyện này có gì hay mà đùa? Em chuẩn bị đi, đến lúc đó đừng làm mất mặt nhóm chúng ta đấy. Nhưng chị tin nhất định em sẽ khiến mọi người sững sốt.” Lòng tin của chị ấy đối với tôi chưa bao giờ cao như thế.

Tôi đau lòng nói, “Chị ơi, cái này em thực sự không làm được. Em chẳng biết gì hết. Bộ phận của chúng ta có nhiều nhân tài như vậy, chị cử ai chứ đừng cử em.”

“Họ đều tham gia rồi còn gì? Đây cũng là cho em cơ hội. Chị biết em khiêm tốn nhưng em đừng từ chối nữa. Quyết định vậy nhé.” Chị ấy cầm tay tôi, “Chị đi ăn cơm trước đây.”

“Chị...” Tôi kêu lên bằng giọng vừa tuyệt vọng vừa tha thiết, muốn làm chị ấy rủ lòng thương. Thế nhưng dù có kêu thảm thương thế nào đi chăng nữa cũng không cản được bước chân của đàn chị.

Tôi thì có tài nghệ gì?

Chơi đàn? Múa? Diễn kịch?

Tôi chẳng biết cái nào hết.

Trừ lần nghỉ hè năm lớp Mười, vì tò mò nên đi học hai khóa đàn guitar cùng Gia Hinh, ngoài ra tôi không tiếp xúc với nhạc cụ nào nữa.

Một kẻ bị giáo viên huấn luyện quân sự chê là chân tay không cân đối như tôi thì không có tư cách gì mà múa.

Diễn kịch? Tôi có thể giả vờ cười, còn có thể nói dối, đây có được tính là năng khiếu không? Nhưng ai thèm xem tôi giả vờ cười hay nói dối chứ?

Về loại hình nghệ thuật mà đa số quần chúng đều biết như hát... Tôi có cả một kỷ niệm đáng nhớ vô cùng.

Trước kia mỗi lần mọi người đi hát karaoke, tôi luôn ngồi trong góc chơi một mình. Bởi vì tôi biết rõ khả năng của bản thân đến đâu.

Sau đó có một lần bị ép đến không còn đường lui, cuối cùng tôi cũng phải thỏa hiệp “Vây tớ hát bữa một bài, nếu khó nghe thì đừng có trách.”

Mọi người đều gật đầu lia lịa. La Duy còn nói, “Em cứ hát đi. Dù em hát không hay thì vào tai anh cũng thành tiếng vọng của thiên đường.”

Tôi được khích lệ, liền mình chọn một bài hát cảm thấy quen thuộc nhất. Đó là bài Dũng Khí của Lương Tịnh Như.

Nhạc dạo nổi lên, mọi người đều trật tự. Tiêu Thục Thận*1 trẻ trung xinh đẹp xuất hiện trên màn hình, đó là một cô gái tự tin và dũng cảm.

Chữ xuất hiện, tôi bắt đầu hát.

“Cuối cùng em cũng đã quyết định

Mặc kệ lời người ta nói

Chỉ cần anh cũng kiên quyết mà thôi...”

Ừm, nhạc hơi nhanh. Tôi hát không kịp, nhưng cố gắng thì vẫn đuổi được. Tôi nhìn phản ứng của mọi người. Vẫn tốt, đều rất bình thường, xem ra cũng không khó nghe như tôi tưởng. Tự tin của tôi tăng vọt, liền tiếp tục hát:

“Em nguyện theo anh đến chân trời góc bể.

Em biết tất cả đều không dễ dàng

Nhưng trái tim vẫn tự thuyết phục bản thân

Chỉ sợ anh bất chợt nói từ bỏ...”

Tôi hát chữ “bỏ” không ra hơi. Quay đầu lại thì thấy mỗi người một vẻ mặt, nhưng vẫn dùng tay ra dấu khích lệ tôi hát tiếp.

Tôi lại quay lên, tập trung vào bài hát:

“Tình yêu thực sự cần dũng khí

để đối diện với miệng lưỡi thế gian

Chỉ cần một ánh mắt khẳng định của anh

Tình yêu của em đã trở nên ý nghĩa...”

...

Hát xong bài, tôi thở phào ra. Ôi, tôi thực sự không đủ hơi, thỉnh thoảng vẫn không bắt kịp nhạc. Nhưng xét tổng thể thì vẫn tốt hơn trong tưởng tượng của tôi.

Tôi quay đầu lại, chuẩn bị tiếp nhận những lời tán dương như trong tưởng tượng thì thấy đám người phía sau đã cười lăn lộn trên sofa.

Thấy tôi quay lại, bọn họ cuối cùng cũng không nhin được nữa. Không biết là ai mở đầu, sau đó tất cả đều cười ầm lên.

“Ôi trời ơi, ban đầu tớ còn tưởng cậu ấy không phải đang hát mà là đang đọc ca từ...”

“Chết cười mất thôi. Chẳng có câu nào đúng nhạc cả...”

“Cha mẹ ơi, thử hỏi nếu Lương Tịnh Như mà ở đây liệu có khóc thét lên không? Quá sỉ nhục mà.”

Tống Kỳ Phong còn cười điên cuồng tiếp lời, “Cô ấy sẽ nói, đều là họ Lương với nhau cả, sao giọng hát lại chênh lệch như thế?”

Chỉ có La Duy vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng mặt cũng đã đỏ gay vì nhin cười.

Tôi ai oán nhìn anh, “Anh muốn cười thì cứ cười đi.”

Anh lắc đầu nguầy nguậy, “Có gì đáng cười chứ? Anh thấy rất hay mà. Về sau em đừng hát cho những kẻ phàm tục này nghe nữa.”

Tôi nhìn những người bên cạnh vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường, nở một nụ cười, nói, “La Duy...”

Anh vội đáp lại, “Đây. Anh đây.”

Tôi vẫn tiếp tục cười, “Em phát hiện ra, trên thế gian này, anh là người...”

“Là người tốt với em nhất phải không? Em nói thế làm anh ngại quá.” Anh chủ động tiếp lời.

Tôi mặc kệ anh, nói tiếp, “Trên thế gian này, anh là người dối trá nhất.”

Vậy mới nói, để tôi hát thì khác nào tạo nên một tấn bi kịch, một cơn ác mộng kinh hoàng.

Hết chương 14

*Chú thích:

*1. Tiêu Thực Thận: Nữ diễn viên minh họa trong MV Dũng Khí của Lương Tịnh Như. Bạn có thể nghe và xem MV gốc với minh họa của Tiêu Thực Thận và giọng hát của Lương Tịnh Như tại đây.

15. Chương 15: Không Hát Có Được Không?

Tôi gọi điện kêu khổ với La Duy. Anh ở đầu dây bên kia thoải mái nói, “Không sao đâu, không sao. Chẳng qua chỉ là một bài hát thôi mà, em cho bọn họ mở mang kiến thức đi.”

“La Duy kia, anh đang mỉa em đấy à?”

Anh vội cười cầu hòa, “Sao thế được? Bùi Lương Vũ là chủ tịch hội học sinh kia mà? Lúc tuyển chọn bảo anh ấy loại em ra là được.”

Tôi nghĩ một chút rồi nói, “Vậy cũng đúng. Em chỉ sợ anh ấy chẳng thèm quan tâm.”

“Không sao, em phải tự tin vào bản thân mình chứ. Chỉ cần nghe giọng hát của em xong, cho dù anh ấy mặc kệ thì người khác cũng sẽ không để yên.”

“Thế chẳng phải em sẽ bị xấu mặt trước đám đông à?”

“Khoan khoan, em bình tĩnh đã. Dù sao cũng không phải lần một lần hai...”

“Cũng đúng”. Tôi gật gù, nhưng lập tức phản ứng lại, “La Duy, anh nói gì hả?”

Tôi và La Duy bàn bạc mãi, cuối cùng cũng chọn được bài “Đu Quay Ngựa Gỗ” của Vương Phi*1. La Duy nói bài này rất dễ hát, cũng không quá cao. Tuy tôi vẫn nghi ngờ, nhạc của Vương Phi làm gì có chuyện dễ hát, nhưng cũng không nghĩ nhiều mà đồng ý.

Tôi tin, dựa vào tai nghe nhạc của số đông, tôi chắc chắn sẽ không được chọn. Nhưng dù phải tự đi bêu rếu mình, tôi cũng sẽ không để bị mất mặt quá. Mấy hôm sau đó tôi tải bài “Đu Quay Ngựa Gỗ” về iPod nghe nhiều lần.

Cuộc tuyển chọn tiến hành ở hội trường của trường, đồng chí Bùi Lương Vũ làm giám khảo chính, nghiêm trang ngồi ở giữa. Tôi thấp thỏm ngồi một bên đợi. Trên sân khấu, cứ chốc lát lại có một khúc độc tấu

nhạc cụ, một dàn hợp tấu giao hưởng, một bài đơn ca, một điệu múa cổ truyền, khiêu vũ hiện đại, múa ba-lê, còn có một màn tiểu phẩm hát nói, thậm chí còn có diễn tuồng...

Khi nữ sinh đại diện tổ thư ký hát xong bài Hero, tiếng vỗ tay dưới khán đài suýt nữa làm nổ cả hội trường. Tôi càng xem càng thấy xấu hổ, chỉ hận không thể đi sửa tên tiết mục ngay. Tôi không phải tới hát, tôi tới đây để làm trò hề.

Ý đồ muốn lén trốn đi vừa nảy ra trong đầu thì chị tổ trưởng ngồi cạnh Bùi Lương Vũ dường như cảm thấy gì, lập tức quay đầu nhìn tôi. Ánh mắt ấy vừa có động viên, vừa tràn đầy uy hiếp.

Tôi càng ngượng. Đàn chị thực sự không hiểu, tôi mà lên sân thì mới là làm chị ấy mất mặt.

“Tiết mục tiếp theo, mời bạn Lương Mãn Nguyệt của tổ ngoại giao lên sân khấu.”

Tôi ngập ngừng đứng lên, chậm chạp đi về phía trước, mỗi bước đi đều vô cùng nặng nề, đúng là đang cố vùng vẫy trước khi chết.

Nhưng đàn chị và Bùi Lương Vũ đều không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của tôi, cả hai đều cười tươi tắn. Chắc họ đang đợi xem tôi làm trò hề đấy mà.

Được rồi, tôi thua, tôi từ bỏ.

Tôi hít sâu một hơi. Chết thì chết, sợ gì chứ.

Tôi cầm micro lên, “Mình... Mình có thể chỉ biểu diễn cho ban giám khảo xem thôi có được không?”

Yêu cầu này mặc dù có hơi quá đáng, nhưng tôi thực sự không muốn mất mặt trước nhiều như vậy. Càng ít người càng tốt. Mọi người ở dưới nhìn nhau, vài người ở hàng ghế đầu tiên bắt đầu xì xào.

Tôi nhìn chằm chằm Bùi Lương Vũ. Bùi Lương Vũ, anh nhất định phải giúp em.

Sau một cuộc trao đổi ngắn, Bùi Lương Vũ cầm micro nói, “Nếu bạn học này đã yêu cầu, vậy mời những người không phận sự đang có mặt trong hội trường tạm thời tránh mặt một chút. Chúng tôi sẽ công bố sau khi có kết quả tuyển chọn.”

Tôi đứng trên khán đài, liên tục cúi đầu. Tự tôi cũng biết mình quá quái dị. Nhưng các bạn học ơi, xin hãy tin tưởng tôi, không nghe tôi hát mới là có lợi cho các bạn.

Thật may trước khi tiết mục của tôi bắt đầu, người trong hội trường không còn nhiều nữa. Mặc dù có một vài người cần nhàn nhưng sau đó vẫn rời khỏi. Cuối cùng hội trường chỉ còn vài nhân viên sân khấu ở lại. Tôi gật đầu đầu với người phụ trách âm nhạc, ý nói đã chuẩn bị xong. Cậu ấy liền bắt đầu.

“Dưới vẻ ngoài lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ, em tựa như ngựa gỗ nơi thiên đường này...”

Hát xong một bài, những người ở dưới đã hóa đá toàn bộ. Mặt tôi đỏ đến tận mang tai. Sao có thể chứ? Tôi cũng đã luyện mấy ngày nay rồi mà. Tuy tôi biết chắc chắn sẽ không hay, nhưng cũng làm gì đến nỗi không nghe nổi...

Về sau đàn chị nói cho tôi biết, đó là lần đầu tiên trong đời chị ấy nghe thấy có người hát “Đu Quay Ngựa Gỗ” chỉ với đúng một nốt như vậy. Chị ấy nói, “Thực sự là không có nhạc điệu gì hết.”

Đúng là không có nhạc điệu. Quả nhiên là vẫn không có tiến bộ gì.

Được một lúc, Bùi Lương Vũ đưa hai tay lên, bắt đầu vỗ tay. Đàn chị lúc này mới hoàn hồn, liền hoan hô theo. Những người khác thấy thế cũng vỗ tay âm ỉm.

Tôi chết lặng. Bùi Lương Vũ cầm micro nói, “Giọng hát của bạn này thực sự quá đặc biệt. Lát nữa chúng tôi sẽ báo kết quả cho bạn.”

Đây là ý gì chứ? Sao không nói thẳng với tôi là game over đi? Nhưng Bùi Lương Vũ cũng không hiểu ý tôi, tôi chỉ có thể tức giận mà đi xuống sân khấu, đưa micro cho nhân viên hậu trường.

Hai ngày sau đó Bùi Lương Vũ vẫn trốn tôi. Không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, cũng không đi ăn cơm cùng tôi nữa.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ anh ấy có bạn gái mới?

Lúc đàn chị đưa cho tôi bằng danh sách tiết mục, tôi mới biết tại sao mấy ngày nay Bùi Lương Vũ khác thường. Đó là do anh ấy đã trở mặt với tôi. Trước kia đã nói rõ là sẽ không chọn tôi, vậy mà bây giờ thì sao?

Trên tờ giấy có tên “Danh sách các tiết mục biểu diễn trong đêm khai mạc lễ hội văn hóa lần thứ XX của Đại học X”, ở phần cuối cùng ghi rõ: “Số 10. Đu Quay Ngựa Gỗ - Lương Mãn Nguyệt.”

Đàn chị không những mặc kệ tôi, còn vui vẻ nói, “Đây là chị và Bùi Lương Vũ phải vất vả lắm mới giành được cho em đây. Tuy giọng hát của em còn có chút khuyết điểm, nhưng còn một thời gian nữa mới đến đêm khai mạc, em có thể luyện tập thêm.”

Về mặt của chị ấy rõ ràng là đang muốn nói, em xem chị đối với em có tốt không? Cảm ơn đi, mau cảm ơn chị đi.

Tôi nắm chặt tờ danh sách tiết mục trong tay, cố gắng kiềm chế khao khát muốn xé tan nó.

Bùi Lương Vũ bị tôi chặn đường khi tan học. Bạn học bên cạnh anh còn cười tươi bắt chuyện với tôi, “Cái đuôi, mấy ngày không gặp em rồi nhỉ?”

Tôi không đếm xỉa đến bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm Bùi Lương Vũ. Những người khác thấy tình hình căng thẳng liền vội vã chào tạm biệt rồi chuồn đi mất.

Bùi Lương Vũ bày ra vẻ mặt ngây thơ, mỉm cười nhìn tôi nói, “Đi ăn cơm thôi. Anh không gọi em, nhất định là em lại không ăn uống đàng hoàng rồi.”

“Bùi Lương Vũ, anh sẽ bị quả báo!” Tôi nhìn anh, gần từng tiếng một.

“Anh làm sao?” Anh vẫn trưng ra vẻ vô tội.

Tôi liền ngồi thụp xuống, che mặt nhe răng, “Em sẽ mách với La Duy là anh bắt nạt em!”

Chắc chắn là Bùi Lương Vũ không sợ La Duy, nhưng anh ấy nhất định sẽ sợ nước mắt con gái. Quả nhiên anh cuống lên, muốn đỡ tôi dậy, “Sao thế? Em đừng khóc.”

“Anh muốn em làm trò cười cho người ta đúng không?” Tôi vừa giả vờ khóc lóc vừa lên án anh.

“Sao anh lại muốn em làm trò cười cho người khác được? Đây là do tổ trưởng của em khẳng khái yêu cầu...”

“Nhất định cũng có phần của anh! Anh chỉ toàn trêu chọc em!”

“Em đừng khóc, chiều nay anh sẽ báo với bọn họ hủy bỏ tiết mục này là được chứ gì?”

“Thật không?”

“Thật.” Anh đảm bảo.

“Vậy được rồi.” Tôi thoải mái đứng lên như chưa có chuyện gì xảy ra, “Đi, mời em ăn một bữa thật ngon.”

“Lương Mãn Nguyệt, em lừa anh!”

“Em lừa anh cái gì? Em đứng lâu mỗi quá, muốn ngồi nghỉ một lúc thì làm sao?”

“Lương Mãn Nguyệt, sao con lại học người ta xấu xa như thế chứ! Khuê nữ của bố ơi, con học đứa nào thế? Để bố đi dạy cho nó một trận.”

“Ai là khuê nữ nhà anh? Đừng có làm người ta buồn nôn nữa!”

Giải quyết xong chuyện này, tôi như thể bỏ được tảng đá trong lòng xuống, đến bước chân cũng nhẹ tênh.

Buổi chiều khi tôi đang giặt quần áo thì Bùi Lương Vũ gọi điện đến.

“Mãn Nguyệt ơi, anh xin lỗi em.”

Trong lòng tôi chợt lạnh buốt, “Sao thế?”

“Bản danh sách tiết mục đã được gửi cho bên công ty tài trợ rồi. Lúc chiều khi bọn anh bàn chuyện đổi tiết mục, họ không đồng ý. Họ nói nhất định phải là em.”

Công ty tài trợ! Tôi như bị sét đánh ngang tai.

Cúp điện thoại của Bùi Lương Vũ xong tôi lập tức gọi điện cho anh. Chuông đổ nửa ngày anh mới nhận.

“Anh ơi rốt cuộc em đã làm gì sai, anh hãy nói cho em biết đi...” Điện thoại vừa kết nối được tôi liền cầu xin.

“Em làm gì sai nào?” Anh hứng thú hỏi.

“Em không biết...”

“Em không biết thì làm sao anh biết được.”

“Thế sao anh còn chỉ đích danh em lên hát?”

“À. Vậy thì sao? Không được à? Anh còn tưởng họ cố ý loại em ra nên mới giúp em mà.”

“Anh! Em bị hãm hại đấy! Em không biết hát đâu! Em mà lên sân khấu, tự làm mất mặt mình thì thôi đi, nhưng không thể làm anh mất mặt được. Chuyện này sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của anh anh biết không?”

“Vô tư đi, anh sẽ giả vờ không quen em.” Anh ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói.

Tôi cảm thấy mặt mình đen lại, không thể làm gì hơn là tiếp tục cầu khẩn, “Anh, anh hãy bảo họ loại em ra đi!”

“Em nói gì thế, không nghe rõ... Anh còn có việc, về nhà nói sau nhé.”

Trước khi cúp điện thoại anh còn nói một câu, “Anh sẽ đến dự đêm khai mạc.”

Tôi chỉ có thể ngẩng mặt lên trời ai oán, nước mắt đầm đìa.

Anh bảo về nhà nói tiếp, nhưng mấy ngày sau đó, dù tôi về nhà hay đến nhà anh đều không gặp được. Gọi điện thoại cho anh, nếu không phải không nhận thì là tắt máy. Không biết là bận thật hay là cố ý tránh tôi nữa.

Tôi vô cùng đau khổ, hết năn nỉ đàn chị thì thuyết phục Bùi Lương Vũ. Nhưng không biết hai người đã thông đồng trước với nhau hay thế nào mà đều nói một câu, “Đây là bên công ty tài trợ yêu cầu, thực sự không còn cách nào khác.”

Tôi tiếp tục cầu xin, “Người tài trợ là anh trai em, có chuyện gì em sẽ chịu trách nhiệm, không liên lụy đến mọi người đâu.”

Đàn chị sờ trán tôi, xem tôi có sốt hay không rồi nói, “Mãn Nguyệt bé bỏng của chị, em họ Lương, người đó họ Lưu. Rất khác nhau đấy. Em không thể vì chuyện cá nhân mà lừa dối tổ chức. Không sao đâu, tập luyện cho tốt đi, vẫn còn có thời gian mà.”

Bùi Lương Vũ xoa đầu tôi thở dài, “Anh cũng có nghe nói qua về tính tình của anh trai em. Anh đây lực bất tòng tâm rồi.”

Trước giờ thím vẫn cảm thấy tôi quá hướng nội, luôn động viên tôi tham gia hoạt động tập thể. Thím mà biết, không khéo sẽ xảy ra chuyện mẹ và ông bà ngoại của nhà tài trợ kéo cả đoàn đến tham dự đêm khai mạc mất. Cách này không được.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, chuyện này coi như đã định sẵn kết cục rồi.

Thế nên tôi chỉ còn cách lao vào điên cuồng tập hát. Vào thời điểm tôi luyện đến mức chỉ cần vừa nghe thấy nhạc dạo đầu của bài hát là muốn nôn, lễ khai mạc rốt cuộc cũng được cử hành. Mấy lần diễn tập tôi đều không dám đi, chỉ nhờ Bùi Lương Vũ nói giúp. Mất mặt một lần là quá đủ rồi.

Tất cả những bộ trang phục tôi tự chọn đều bị đàn chị gạt bỏ. Cuối cùng chị ấy mượn cho tôi một bộ váy dạ hội màu trắng, đơn giản mà đẹp, chỉ có điều đó là váy cúp ngực, lưng và vai đều lộ ra ngoài. Lần đầu

tiên tôi mặc trang phục hở hang như vậy, không khỏi có chút thiếu tự nhiên. Đàn chị không thèm để ý, nhất định bắt tôi mặc vào. Lúc chị ấy trang điểm cho tôi, tôi nằng nặc yêu cầu, “Nhất định phải trang điểm thật đậm cho em. Phải thật đậm vào!”.

“Trang điểm đậm không thích hợp với trang phục của em hôm nay.” Đàn chị không đồng ý. Tuy nhiên cuối cùng chị ấy vẫn phải chiều theo ý tôi. Đương nhiên tôi cũng không trang điểm dày đến mức không nhìn ra hình thù gì, chỉ là vẽ mắt thật đậm.

Tôi soi mình trong gương, hết sức hài lòng. Tốt lắm, chỉ cần khiến người khác không nhận ra tôi là được. Tôi cũng không muốn sau này đi trên sân trường cũng bị người ta chỉ trỏ. Nhưng trên thực tế, hôm đó chẳng ai chú ý đến khuôn mặt được trang điểm đậm hay quần áo của tôi cả.

Tôi cũng đã đoán trước được là anh sẽ đến. Với tính cách của anh, không đến xem tôi bị xấu mặt mới là chuyện lạ. Anh và các lãnh đạo của trường ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Đèn rất tối, tôi lại ở phía sau sân khấu nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ loáng thoáng thấy đôi lúc anh có nói chuyện mấy câu với thầy Phó hiệu trưởng bên cạnh. Mấy năm nay anh ngày càng chín chắn, mỗi cử chỉ đều tỏa ra khí thế.

Trước kia anh thường im lặng hoặc không cười, luôn có vẻ khó gần. Giờ đây tính cách trẻ con thời niên thiếu ấy dường như đã bay biến hết thảy, thay vào đó là vẻ lịch sự và bình thản, có chút nghiêm trang, có chút... làm say lòng người. Có người nói sức hút và khí chất đều phải được tôi luyện theo năm tháng. Tôi thực sự không đồng ý với cách nói này. Anh tôi không cần trải qua quá nhiều thử thách, cũng đã có một loại khí chất khiến người ta không thể bỏ qua.

Riêng điểm này, cứ nhìn biểu tình nhộn nhạo của đồng bào nữ trong hậu trường và dưới khán đài là biết. Tôi không muốn thừa nhận, nhưng sự thực đúng là như vậy.

Có người đến vỗ vai tôi. Tôi quay đầu nhìn. Là đàn chị. Không biết có phải do ánh đèn rực rỡ không mà nụ cười của chị ấy vô cùng ấm áp.

“Sao rồi? Sắp tới phiên em, đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Vâng, cũng tạm tạm ạ.” Tôi cười thấp thỏm.

“Không sao đâu, cứ tự tin lên. Lần đầu tiên lên sân khấu có ai mà không căng thẳng. Em cứ hít thở sâu vài lần là được.” Vừa nói, chị ấy vừa hít thở sâu, ý bảo tôi làm theo.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra. Vài lần như vậy, đúng là cảm giác có khác hơn một chút, ít nhất cũng không run như trước nữa.

“Lương Mãn Nguyệt, tiếp theo là đến lượt em, chuẩn bị nhé.” Người phụ trách nhắc tôi.

Tôi gật đầu đi theo.

Đàn chị ở phía sau bỗng kêu lên, “Mãn Nguyệt!”

Nghe tiếng gọi, tôi quay đầu lại. Đàn chị mỉm cười với tôi.

“Cố lên em.”

“Vâng ạ.”

Tôi gật mạnh đầu, tự lấy thêm dũng khí. Lúc lên sân khấu tôi cảm thấy mình hơi run, chân dường như nhũn ra. Thế nhưng tôi lập tức đứng thẳng, uốn ngược đi tới khu vực trung tâm.

-

*Chú thích:

*1. Nghe ca khúc Đu Quay Ngựa Gỗ do Vương Phi thể hiện ở đây. Vương Phi là một ca sĩ Trung Quốc rất nổi tiếng trên toàn Châu Á. Cô còn được xưng tụng là diva của âm nhạc Trung Quốc.

Trên sân khấu có rất nhiều đèn, tôi có thể nhìn thấy khán giả phía dưới, thấy anh đang ngồi ở đó, nhìn tôi đầy hứng thú. Tôi lập tức chuyển ánh mắt, cười một nụ cười cứng đờ.

Nhạc dạo vang lên. Tôi tập trung lắng nghe, cố gắng ổn định tâm lý.

“Dưới vẻ ngoài lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ

Em tựa như ngựa gỗ nơi thiên đường này...”

Tôi biết giọng mình hơi run, nhưng vẫn may là còn hát kịp. Phản ứng của khán giả khá yên lặng, không kêu gào phản đối như trong tưởng tượng của tôi. Điều này làm tôi thoải mái hơn nhiều.

“Chỉ mong hoàn thành ước nguyện trẻ thơ

Để anh trên lưng và cùng anh bay lượn”

Tôi vừa hát vừa tự nhắc mình không được sai nhịp. Qua mấy ngày luyện tập, cá nhân tôi cảm thấy cũng không đến mức quá khó nghe. Đang chuẩn bị cứ thế mà hát tiếp, bỗng dưng loa phát ra một tràng âm thanh chói tai, sau đó tiếng nhạc dậm tắt hẳn.

Tôi đứng đờ ra tại chỗ.

Dưới khán đài lập tức loạn lên, ồn ào. Tôi không nghe rõ những người đó đang nói gì.

Bùi Lương Vũ ở cánh gà liên tục ra hiệu cho tôi hát tiếp. Tôi bối rối nhìn lại, gần như muốn chạy khỏi sân khấu.

Đúng lúc đó thì anh đứng lên.

Anh muốn đi ư?

Chẳng biết vì sao, tim tôi bỗng nhiên đau nhói, thất vọng vô cùng.

Thế nhưng anh không đi ra phía cửa mà bước lên sân khấu từ bậc thang bên trái. Phản ứng đầu tiên của tôi là, chẳng lẽ anh đang định mắng tôi? Vừa nghĩ thế, tôi lập tức chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng anh không đi về phía tôi, cũng không nhìn tôi mà đi thẳng tới cây đàn piano đặt trong góc phòng. Chiếc đàn ấy là do người biểu diễn song tấu piano giao hưởng của Mozart trước đó để lại. Ở dưới khán đài thoáng chốc trật tự, lặng ngắt như tờ.

Thế rồi anh nhìn tôi, nâng đôi tay lên. Giai điệu trôi chảy mà quen thuộc tuôn ra từ những ngón tay anh trên chiếc đàn. Đó là giai điệu của bài “Đu Quay Ngựa Gỗ”.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy mũi mình cay cay, có cảm giác muốn rơi nước mắt. Tôi thừa nhận, lần này anh đã cứu tôi trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Vậy là tôi một lần nữa cầm micro lên.

“Dưới vẻ ngoài lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ

Em tựa như ngựa gỗ nơi thiên đường này

Chỉ mong hoàn thành ước nguyện trẻ thơ

Để anh trên lưng và cùng anh bay lượn...”

Tôi biết anh có thể đàn piano, vì ở nhà có một cây piano kiểu cổ, vẫn luôn có người đến bảo dưỡng định kỳ. Thím nói với tôi, đó là cây đàn ông mua cho anh khi anh học piano lúc nhỏ. Nhưng từ hồi cấp Hai anh không đàn nữa, thế nên tôi cũng không có cơ hội nghe anh chơi đàn.

Người chỉ đạo ánh sáng rất thông minh, chiếu một ánh đèn sân khấu vào trong góc. Khắp người anh được bao trùm trong một vầng sáng dịu dàng, toàn thân lung linh rực rỡ, sự tao nhã phủ trên khuôn mặt tuần tú.

Tôi nghĩ, mình hát thực sự quá dở. Nếu không có nhạc đệm mà chỉ dùng tiếng đàn piano thì rất khó che giấu nhược điểm của tôi. Nhưng mỗi lần tôi không cẩn thận hát sai một nốt, anh sẽ rất khéo léo đàn theo, tựa như giai điệu của bài hát này vốn là như vậy.

Tôi chưa từng có cảm giác thế này, vô cùng biết ơn, vô cùng ngưỡng mộ anh trai mình.

Kết thúc phần trình diễn, anh đến bên cạnh tôi, nắm tay tôi cúi đầu chào khán giả. Tôi chợt tỉnh ra, vội vã cúi người thật sâu. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền làm tôi có chút hoảng hốt, dường như vừa tỉnh khỏi một giấc mơ vậy.

Anh kéo tôi đi vào hậu trường. Đèn mờ tối, cũng không còn nhìn thấy khán giả phía dưới nữa. Trong mắt tôi giờ chỉ còn gương mặt tuần tú và cái nhìn sâu thẳm của anh.

Anh nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng nói một câu.

“Công nhận em dần.”

Hình ảnh đẹp trong mơ thoáng chốc vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Tôi thở hồng hộc nhìn anh chằm chằm, “Ai dần hả?”

Anh khinh thường nhìn tôi, “Chẳng em thì ai?”

Sau đó anh quan sát tôi một lượt, cau mày, cởi áo vest nhét vào trong tay tôi, “Mặc vào rồi ra ngoài đợi anh.”

Tôi tròn mắt, “Giờ đang là mùa hè mà...”

Anh lập tức trừng mắt với tôi.

Tôi không dám nói thêm, cẩn thận mặc áo vào. Áo của anh rất lớn, tay áo vừa dài vừa rộng, khoác lên người tôi, thậm chí còn che hết cả bộ váy. Tôi cảm thấy mình giống như đang mặc trang phục diễn tuồng vậy.

“Ra ngoài đợi anh, anh sẽ trở lại ngay.” Anh ra lệnh, sau đó đi từ hậu trường ra sân khấu.

Lúc anh đi ra, ở dưới khán đài vang lên tiếng hò hét ầm ĩ. Tôi thở ra một hơi, chỉnh lại trang phục trên người rồi ra ngoài.

Ban này ai bảo anh đẹp trai? Ai thế? Đến mà xem cái bản mặt hung dữ của người này đi.

Quả nhiên anh mau chóng ra ngoài. Anh mặc áo sơ mi trắng, rất nổi bật trong đêm tối.

“Về nhà thôi.” Anh nói ngắn gọn.

Tôi nghe lời đi theo anh, thấy mình như nô tì thời cổ đại, nhẫn nhục chịu đựng. Rõ ràng là không làm gì sai mà lúc nào cũng cảm thấy chột dạ.

Cuối cùng tôi không nhịn được, mở miệng, “Em biết là em hát không hay. Nhưng cũng không phải em tự nguyện, là tại anh bắt em...”

“Lên xe.” Anh ngắt lời tôi, mở cửa xe.

Tôi im lặng, ngoan ngoãn lên xe.

Lên xe rồi tôi còn muốn nói thêm, nhưng anh nghiêm mặt, ánh nhìn dừng lại trên khuôn mặt tôi một lát. Rồi anh đột nhiên vươn tay, dùng sức lau mặt tôi, “Về cái quỷ gì thế này? Xấu chết đi được.”

“Đây là đàn chị trang điểm cho em...” Tôi ấp úng giải thích.

Động tác tay của anh không ngừng lại, vẫn lau cho đến khi hài lòng mới thôi.

“Về sau không được trang điểm nữa, biết chưa?”

Tôi tuy rằng không phục nhưng chỉ có thể thành khẩn gật đầu, “Vâng.”

“Thắt dây an toàn vào.”

“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn nghe theo.

Lúc này anh mới hài lòng, khởi động xe.

Sau khi về nhà, thím nhìn thấy tôi thì giật nảy lên, “Viên Viên cháu làm sao thế?”

“À... Ở trường có chương trình, cháu biểu diễn một tiết mục.” Tôi xấu hổ trả lời.

“Trời, vậy sao không gọi thím đến xem?” Thím oán giận trách móc, “Cháu mà nói sớm thì thím đã mời chuyên viên trang điểm giỏi tới giúp cháu rồi.”

Sau đó thím nhìn sang phía anh, “Sao con về cùng Viên Viên? Con đi xem à?”

“Là cháu gọi điện bảo anh đến đón ạ.” Tôi lập tức giải thích. Theo bản năng, tôi không muốn để thím biết anh là nhà tài trợ.

Anh nhìn lướt qua tôi, không nói gì mà gật đầu.

Thím cũng không hỏi thêm, lại chuyển mắt sang tôi bảo, “Lần sau có hoạt động gì cứ nói với thím, thím nhất định sẽ đi cổ vũ cho cháu.”

“Vâng, lần sau cháu sẽ gọi thím ạ.” Tôi gượng gạo gật đầu. Lần sau? Chắc phải một vạn năm nữa đấy ạ.

Lúc đi rửa mặt tôi mới biết tại sao thím bị giật mình khi nhìn thấy tôi, còn muốn thuê chuyên viên trang điểm giúp. Người trong gương này đâu phải là tôi, rõ ràng là con gấu trúc hai mắt thâm đen mà.

Tôi cân nhắc sức lực của mình, cuối cùng quyết định không đi tính sổ với anh, mà áp dụng hình thức biểu đạt phần nộ sở trường là oán trách trong câm lặng. Phải vậy mới an toàn.

Đồng chí Lưu Thành Hề trở nên nổi tiếng. Ít nhất là cũng nổi tiếng trong trường chúng tôi.

Qua một đêm, tất cả chủ đề trong diễn đàn của trường đều là bàn luận về anh. Cái gì mà con ông cháu cha, người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, tài giỏi... Tất cả những từ có thể sử dụng để khen ngợi đều được dùng đến. Bức ảnh anh ngồi đàn piano dưới ánh đèn trong đêm khai mạc được đính lên trang đầu. Đồng bào nữ bình luận phía dưới đều kích động, bất kể có phải người học ngành vi tính hay không đều khẳng định sau này nhất định phải vào công ty anh làm việc.

Tôi quan sát kỹ bức ảnh được đính lên. Ánh đèn này, sân khấu này, cây đàn piano, còn có người đàn ông đó... Đẹp thì đẹp, thế nhưng rõ ràng trên sân khấu có hai người, mà người hát chính là tôi kia mà? Người chụp ảnh hoàn toàn phớt lờ tôi. Dù sao tôi cũng đã luyện một thời gian dài, vậy mà không chụp cho tôi được một bức ảnh.

Tiếp tục xem những bài post phía dưới, rốt cuộc cũng nhìn thấy một bài có ảnh tôi. Trong lòng vừa mới vui mừng được một chút thì nhìn thấy dòng bình luận kèm theo:

“Cô gái này rất cuộc là ai? Bài hát của Vương Phi bị cô ấy hát thành ra như vậy, quả thực là sỉ nhục mà!!!”

“Hát nhạc của Vương Phi không nói làm gì, đảng này còn bắt mỹ nam phải hợp tấu với cô ấy. Chắc chắn là chiêu trò.”

“Đúng thế, đúng thế. Cố ý sắp xếp màn này diễn anh hùng cứu mỹ nhân. Rõ là chim trĩ bay lên cành cao làm phượng hoàng!”

...

Tay tôi run bần bật, không dám xem tiếp, im lặng kéo chuột bấm vào dấu x ở góc trên bên phải màn hình.

Các đồng chí, tôi sai rồi, tôi thực sự không có ý muốn sỉ nhục Vương Phi. Tôi yêu cô ấy còn không kịp nữa là... Nếu không tôi gọi điện cho La Duy đối chất với các bạn nhé, là anh ấy chọn bài cho tôi mà...

Nhưng sao tôi lại là con chim trĩ được chứ?

Thật là quá đáng!

Hết chương 15

16. Chương 16: Dù Trong Lòng Oán Hận, Ngoài Mặt Vẫn Mỉm Cười

Tôi yên lặng cúi đầu đi trong sân trường. May mắn sao lúc đó đàn chị đã trang điểm cho tôi thật đậm, về cơ bản thì không ai có thể nhận ra tôi. Nếu không, tôi tin chắc tôi sẽ bị người ta chỉ trích rất nhiều.

“Lương Mãn Nguyệt.” Đằng sau có người gọi tôi. Tôi vừa nghe đã biết là Bùi Lương Vũ.

“Suyt!” Tôi vội ra hiệu cho anh nhỏ giọng, “Làm gì mà tự nhiên gọi tên em lớn tiếng thế? Vì sự an toàn của bản thân em, mong anh bé mồm đi một chút.”

Anh cười cười nhìn tôi, “Cũng phải. Em và anh trai em nổi tiếng chỉ sau một đêm kia mà.”

Tôi khoát tay, “Đừng nhắc đến nữa. Người khác không biết anh ấy là anh trai em, chỉ biết em là con chim trĩ muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng thôi.”

Ánh mắt Bùi Lương Vũ nhìn tôi bỗng dưng trở nên phức tạp, “Quan hệ giữa em và anh trai rất tốt nhỉ?”

Tôi hơi chột dạ, nhưng lập tức thẳng người lên, “Đâu có, chẳng qua là người thân, anh ấy thấy em gặp khó thì ra tay giúp đỡ thôi.”

“Anh ấy thực sự rất nhanh tay. Bọn anh chưa kịp ứng phó anh ấy đã đi lên rồi.”

Không đợi tôi nói thêm, anh mỉm cười, rồi nhìn tôi nghiêm túc, “Sau này em tránh xa Hạ Tinh Tinh một chút. Tốt nhất là rút khỏi tổ ngoại giao đi.”

Tôi sững sốt, “Sao thế? Chẳng lẽ do em hát dở quá nên bị tổ chức đào thải?”

“Không phải.” Anh hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn nói, “Hôm qua người phụ trách âm thanh nói cho anh biết, lúc gần đến lượt em, Hạ Tinh Tinh cầm USB sang, nói tiết mục của em có chút thay đổi nên phải thay nhạc đệm.”

Tôi ngây người, cảm thấy không tin nổi.

Hạ Tinh Tinh là tên của đàn chị mà.

Một lúc sau, tôi lắp bắp hỏi Bùi Lương Vũ, “Anh... Anh không nhầm chứ?”

Anh nhìn tôi với vẻ thương hại, “Vì lúc đó sắp đến lượt em rồi, các em lại ở cùng một tổ nên cậu ấy cũng không kiểm tra, dùng luôn nhạc đệm trong USB mà cô ta mang sang đó.”

Chút hy vọng trong lòng tôi hoàn toàn bị dập tắt.

Bùi Lương Vũ không thể lừa tôi được. Nhưng tôi cũng không tin đàn chị lại hãm hại tôi.

Tôi không để ý đến Bùi Lương Vũ nữa, mờ mịt đi tiếp. Anh ấy đuổi theo đi bên cạnh tôi, “Em không sao chứ? Nghĩ thoáng một chút đi, chuyện lục đục nội bộ trong hội học sinh cũng không ít, em đừng quá bận lòng.”

Tôi cười yếu ớt, “Không sao. Anh có việc thì cứ đi trước đi, để em một mình.”

Anh không yên tâm, nhưng cũng không nói nữa, chỉ tiếp tục đi theo tôi.

Tôi dừng bước, van nài, “Anh để em yên tĩnh một mình đi.”

Cuối cùng anh cũng không đi theo tôi nữa. Tôi cố gắng trấn tĩnh, không nhìn Bùi Lương Vũ, tự mình đi về phía trước.

Phải rồi, tôi vẫn luôn biết trường đại học thực ra là một xã hội thu nhỏ. Nhất là ở hội học sinh, nếu không khôn ngoan một chút thì rất khó có được chỗ đứng. Tôi không biết mưu tính, cũng chẳng có năng lực, vì được Bùi Lương Vũ che chở mới có thể yên ổn được mấy năm.

Tôi cứ cho rằng, đàn chị cũng sẽ che chở cho tôi.

Lúc tôi mới vào tổ ngoại giao, mọi người đều xem tôi là kẻ vô hình, chỉ có chị Hạ và một đàn chị nữa chịu cười với tôi, lúc ra ngoài sẽ quan tâm đến tôi. Mỗi khi tổ trưởng trước kia bảo tôi làm việc gì, cũng là nhờ chị Hạ giúp tôi mới không làm hỏng chuyện. Sau đó tổ trưởng ấy từ chức, chị Hạ làm tổ trưởng, vẫn đối xử với tôi tốt như trước, chưa từng làm khó tôi. Chúng tôi làm việc cùng nhau, đôi lúc còn có thể ăn cơm chung, thậm chí còn cùng đi dạo phố.

Tôi vẫn luôn cho rằng, trong ngôi trường này, trừ bọn Phùng Thái cùng phòng ra thì bạn nữ thân thiết với mình nhất chính là đàn chị.

Thì ra chỉ là tôi tưởng bỏ. Thì ra chỉ là tôi quá ngây thơ.

Thế nhưng, tại sao chị ấy phải làm vậy?

Tôi không dám đi tìm chị ấy đối chất, mà cũng không muốn gặp chị ấy.

Mấy ngày trôi qua, trong lòng tôi như có một tảng đá đè nặng. Đến Phùng Thái luôn vô tư cũng nhìn ra tôi có tâm sự, ngập ngừng hỏi tôi làm sao thế.

Tôi cười, “Không sao.”

La Duy chắc là đã nghe Bùi Lương Vũ kể chuyện này, rất tức giận, nhưng trong điện thoại vẫn nhẹ nhàng an ủi tôi, bảo tôi đừng bận tâm nữa, đừng đau lòng vì một người không thân thiết.

Nghe giọng vỗ về dịu dàng của anh trong điện thoại, tôi thực sự rất cảm động. Nhưng anh luôn ở nước ngoài, anh không biết, đàn chị đối với tôi không phải là người không thân.

Anh còn nói sẽ về thăm tôi. Tôi lập tức can ngăn. Bây giờ anh đã bắt đầu thực tập vài công trình kiến trúc, có rất nhiều việc phải làm. Nếu giờ bảo anh trở về thì thực sự là quá phiền cho anh.

Tôi không ôm laptop đến phòng làm việc giải trí nữa, cũng không tham gia cuộc họp của hội. Những người khác nhắc tin tôi cũng không trả lời, thậm chí tôi còn lập danh sách chặn thuê bao trong danh bạ, nếu không đi học thì sẽ trốn ở trong phòng ký túc, không thì sẽ về nhà.

Thì ra dù tôi cho rằng mình đã trưởng thành thì trong lòng vẫn cứ là một kẻ nhát gan, không dám đối mặt, chỉ biết chạy trốn.

Nhưng mặc dù trường học lớn như thế, tôi vẫn không trốn thoát.

Là đàn chị chủ động đến tìm tôi.

Chị ấy đứng dưới ký túc nhìn tôi chăm chăm, khiến tôi muốn giả vờ không thấy cũng không được, chỉ còn cách đi theo chị ấy đến vườn trường.

Đang là giữa trưa, vườn trường gần như không có người. Đến một chỗ có bóng mát, đàn chị dừng lại, nhìn tôi chăm chú.

“Biết rồi phải không?” Chị ấy lên tiếng trước.

Tôi dời mắt đi chỗ khác, không nhìn chị ấy, “Em chẳng biết gì cả.”

“Chuyện nhạc đệm là do tôi hại cô.”

Dù tôi đã biết từ trước, nhưng khi nghe chính miệng chị ấy nói ra như vậy, tim vẫn run lên, chỉ muốn bỏ chạy.

Tôi cắn cắn môi, cuối cùng quay đầu nhìn chị ấy, “Tại sao?”

“Vì tôi ghét cô.” Chị ấy không nể nang gì mà nói, trong đáy mắt thấp thoáng sự cay độc khiến tôi cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Chị biết bản kế hoạch không phải do em làm?”

“Phải.”

“Chị bảo em đi tìm nhà tài trợ, thực ra là vì muốn làm khó em?”

“Đúng.”

“Chị để em hát, cũng là vì muốn em bị mất mặt?”

“Đúng vậy.”

Tôi cảm thấy một luồng khí lạnh từ tim tràn ra, rõ ràng là thời tiết nóng nực mà tay chân dường như lạnh toát. Tôi nhìn chăm chăm chị ấy, “Vay trước kia chị đối tốt với em đều là giả?”

Chị ấy cười khẩy, “Lương Mãn Nguyệt, cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi phải tốt với cô?”

Tôi cố gắng trấn tĩnh, nuốt nước mắt xuống, không muốn để ý chị ấy nữa, cũng không muốn hỏi thêm gì, chỉ muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh.

Chị ấy ngăn tôi lại, “Cô không muốn biết tại sao tôi ghét cô à?”

“Không muốn, chị để em đi đi.” Tôi vòng qua người chị ấy, bước nhanh về phía trước.

“Bởi vì tôi ghét nhất là những đứa con gái giả tạo như cô, lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ trong sáng.” Chị ấy hét lên sau lưng tôi, “Cô cho rằng tôi thực sự tốt với cô sao? Nếu không phải vì Bùi Lương Vũ, tôi làm sao phải tốt với cô chứ?”

Tôi dừng bước chân, quay đầu lại. Trong mắt đàn chị bỗng lấp lánh ánh lệ.

“Từ lúc học cấp Hai tôi đã thích cậu ấy rồi, còn thi vào cùng một trường cấp Ba với cậu ấy. Tôi biết mình không xứng với cậu ấy, thế nên cố gắng để mình trở nên giỏi giang hơn, cởi mở hơn một chút. Sau này cậu ấy học lại, tôi cứ cho rằng sẽ không thể gặp được cậu ấy nữa. Lúc tôi biết cậu ấy học cùng một trường đại học với mình, cô không biết tôi đã vui đến mức nào đâu, vui đến độ đi đường cũng muốn nhảy cẫng lên...”

Tôi nhìn chị ấy, nhẹ nhàng nói, “Chị đâu có không xứng với anh ấy.”

Chị ấy mặc kệ tôi, tiếp tục nói, “Nhưng cậu ấy đã hoàn toàn quên tôi mất rồi. Cũng đúng thôi, tôi tầm thường như thế, cậu ấy tất nhiên không thể nhớ tôi. Thế nhưng,” Chị ấy nhìn tôi đầy căm ghét, “các người chẳng qua mới quen biết được một năm, cậu ấy lại tốt với cô như thế, các người lại có thể thân mật đến vậy.”

Trước đây tôi không hề nghĩ, khuôn mặt dịu dàng ngày thường luôn thấp thoáng nét cười của đàn chị lại có thể trở nên dữ tợn như thế.

“Chị có thể nói chuyện trực tiếp với anh ấy, còn có thể làm bạn mà. Thực ra con người anh ấy rất hòa đồng.” Biểu cảm của chị ấy làm tôi sợ, không nhận được mà thử khuyên nhủ.

“Không cần cô giả vờ tốt bụng, khoe khoang ở đây! Buồn nôn!” Chị ấy giận dữ nói, “Dựa vào cái gì chứ? Là bởi vì cô ngu ngốc, cô dằn dặt, cô không có não nên người ta phải quan tâm cô sao? Nếu không phải vì cậu ấy thích cô, sao có thể tốt với cô, bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi như thế? Giờ lại còn vì cô mà trách tôi.”

“Anh ấy mắng chị?”

“Không.” Nụ cười của chị ấy rất thê lương, “Nhưng cũng chẳng khác gì mắng chứ.”

“Anh ấy không thích em, chỉ coi em như đứa trẻ mà thôi.” Tôi giải thích, “Chị cũng biết em có bạn trai rồi, bọn em chỉ là bạn bè.”

“Cô nghĩ tôi cũng ngốc như cô sao? Nếu chỉ là bạn, sao cậu ấy có thể đối tốt với cô hơn cả người yêu của mình? Lương Mãn Nguyệt, cô có biết cái bộ dạng này của cô là đáng ghét nhất không? Đừng có ở đó giả vờ vô tội nữa.”

Tôi không biết nói gì hơn, trầm mặc một lúc, cuối cùng mở miệng, “Xin lỗi.”

Trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến, mình ở trong mắt người khác lại là một kẻ khiến người ta chán ghét như vậy.

Nếu như ban đầu tôi tức giận khi nghe đàn chị nói những lời đó, thì đến lúc này, sự tức giận ấy đã biến thành căm thông. Tôi chẳng phải người khoan dung độ lượng gì, nhưng chúng tôi đã ở cạnh nhau lâu như vậy, tôi thực sự không ghét nổi chị ấy.

Chị ấy không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tôi.

“Em thực sự không biết chị thích Bùi Lương Vũ, cũng không biết quan hệ của em và Bùi Lương Vũ lại làm chị buồn lòng. Bây giờ nói gì cũng vô ích, em chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Cô đừng giả làm người tốt nữa, muốn đi kể tội với Bùi Lương Vũ thì cứ đi đi. Dù sao tôi cũng sắp tốt nghiệp rồi, đến lúc đó tôi sẽ rời khỏi chỗ này, không quay về nữa.”

Không biết từ lúc nào, đàn chị đã lau sạch nước mắt. Trên mặt chị ấy không còn sót lại chút đau khổ nào, chỉ còn lại sự lạnh lùng cứng rắn.

Tôi lại chẳng biết nói gì, xoay người bước đi nhanh, không quay đầu lại.

-

Tôi bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc mình là người thế nào?

Từ trước đến nay tôi vẫn biết, mình không phải loại người khiến người khác vừa gặp đã yêu. Tính cách hướng nội, nói thẳng ra là nhát gan, sống qua loa, không biết khao khát cũng chẳng có mưu đồ. Ngày thường tôi luôn hiền lành, lúc đông người thì sẽ yên lặng, xưa giờ không phàn nàn về người khác, cũng không để người khác phàn nàn về mình. Chỉ có khi ở nhà hoặc ở trước mặt bạn bè thân thiết mới hoạt bát hơn một chút. Ở nhà tôi ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng khiến người lớn vui lòng, trước mặt bạn thân thì thoải mái hơn, muốn cái gì là nói cái đó.

Trong con mắt của đa số người, tôi là một cô gái hay xấu hổ, lạnh tính, yếu đuối và vô hại.

Tôi không thích những người không thẳng thắn. Tôi không hiểu, tại sao đàn chị ghét tôi mà vẫn giả vờ tốt với tôi; tại sao rõ ràng chị ấy thích Bùi Lương Vũ mà không nói cho anh ấy biết, lại giận cá chém thớt với tôi.

Cảm giác bị lừa gạt thực sự không dễ chịu chút nào.

Tôi không tin Bùi Lương Vũ thích mình. Giữa chúng tôi luôn là bầu không khí giữa những người bạn tốt. Anh ấy luôn gọi tôi là khuê nữ, là con gái ngoan, kéo tôi đi ăn cơm, đưa tôi đi chơi cùng, dường như tôi thực sự là con gái anh vậy. Trong những ngày La Duy không ở đây, luôn là anh ấy chăm sóc tôi, tôi tin giữa chúng tôi có sự ăn ý của những người bạn tốt. Sự ăn ý này, tình cảm này, chắc chắn không thể là giả.

Đàn chị thông minh như thế, rốt cuộc là chị ấy thực sự không hiểu hay không muốn hiểu rằng chúng tôi chỉ là bạn tốt. Song tôi cảm thấy, chị ấy chỉ là cần một người để xả hết nỗi lòng. Chị ấy không dám nói cho Bùi Lương Vũ, lại sợ bị anh ấy từ chối, thế nên tôi tự nhiên trở thành tấm bia cho chị ấy nhắm vào.

Dù là người thông minh đến đâu, vướng vào chuyện tình cảm đều sẽ trở nên mù quáng.

Tôi nghĩ mình vẫn quan tâm đến đàn chị, dù sao trước giờ tôi vẫn dựa dẫm vào chị ấy, ngưỡng mộ chị ấy. Tôi hy vọng bản thân mình có thể nghĩ thoáng một chút, xem như chuyện này chưa từng xảy ra, tiếp tục sống cuộc sống bình thường của mình.

Nhưng tôi buồn, thực sự rất buồn.

Tôi bắt đầu về nhà thường xuyên hơn. Vừa đúng lúc sắp thi cuối kỳ, cách mấy ngày mới thi một môn, thế nên tôi càng có lý do để làm tổ ở nhà, chỉ đến ngày thi mới trở về trường.

Tôi cố gắng không để lộ tâm tình hỗn loạn của mình, nhưng vẫn bị thím nhìn ra.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, lúc tôi xem TV với thím, thím bỗng nhiên hỏi, “Viên Viên, gần đây cháu có tâm sự gì phải không?”

“Không có ạ.” Tôi phủ nhận.

“Gặp chuyện gì uất ức ở trường học phải không, hay là cãi nhau với bạn trai rồi?”

Tôi đỏ mặt, liên tục lắc đầu.

Thím cười, “Không phải xấu hổ. Cháu đã lớn thế này rồi, cũng đã đến lúc bắt đầu yêu đương. Thím sẽ không phản đối đâu,”

Tôi nghĩ một lát rồi hỏi thím, “Thím ơi, nếu như thím phát hiện, một người thím luôn tin tưởng, có quan hệ rất tốt với thím lại ngấm ngầm hãm hại thím sau lưng, còn nói với thím, trước đây người ta tốt với thím đều là giả thì thím sẽ làm thế nào?”

Thím lập tức hiểu ra, “Vậy thì trước tiên thím sẽ suy nghĩ xem liệu có phải mình đã làm sai chuyện gì không.”

Tôi hơi lưỡng lự, “Cứ cho là có đi ạ.”

“Là vì lợi ích cá nhân sao?”

Nhìn vẻ mặt dịu dàng mà thân thiết của thím, rốt cuộc tôi cũng nói thẳng ra, “Là bởi vì chị ấy nghĩ rằng người mà chị ấy thích thích cháu, nhưng cháu với người đó chỉ là bạn thôi.”

Thím vuốt tóc tôi, “Thế thì, một ngày nào đó cô bé ấy sẽ phát hiện, cô ấy mới là người đã sai.”

“Nhưng giờ cháu rất buồn. Cháu không muốn trở lại trường, cháu không biết những người đang đối tốt với cháu liệu có phải là giả vờ không nữa.”

“Đứa trẻ này, cháu đúng là quá trọng tình cảm rồi.” Thím thở dài, “Trong đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều người, cháu không thể yêu cầu tất cả bọn họ phải đối tốt với mình được. Sẽ luôn có những người không thích cháu, thậm chí làm những việc bất lợi đối với cháu. Nếu cháu cứ để tâm như vậy, cuộc sống sẽ rất mệt mỏi, biết không?”

Tôi mờ mịt nhìn thím.

Trong đôi mắt thím tản ra ánh sáng ấm áp và dịu dàng, “Có phải bây giờ cháu cảm thấy mọi thứ ngoài kia đều nguy hiểm, bởi không thể nhận biết được người ta có thật lòng với cháu không, thế nên không dám đối mặt với họ?”

Tôi gật đầu.

“Nếu cháu cứ mãi trốn tránh thế giới bên ngoài, có lẽ cháu sẽ không gặp phải những người lừa gạt hay làm tổn thương cháu nữa. Nhưng nếu như vậy, cháu cũng sẽ không gặp được những người tốt với cháu thật lòng. Chỉ có cách dũng cảm lên, tự học cách phân biệt thì mới có thể trưởng thành. Huống hồ,” Thím nhìn tôi, “Cháu lớn lên rồi sẽ biết, trong cuộc đời này chỉ có vài người bạn quan trọng, những người khác chẳng qua chỉ là mây bay mà thôi.”

Tôi trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng nói với thím, “Vâng, cháu biết rồi.”

“Đứa trẻ ngốc. Thực ra thím lại không mong cháu trưởng thành, cứ như thế này lại hay.”

Tôi cười, “Thế thì cả đời này cháu sẽ mãi là một cô ngốc mất.”

Thím cũng bật cười, “Cô ngốc cũng được chứ sao. Bây giờ là chú thím nuôi cháu, sau này cháu để anh trai nuôi. Chắc chắn không lo bị đói.”

“Để con nuôi ai thế?” Giọng anh bỗng vang lên từ đằng sau.

Thím và tôi cùng quay đầu. Rồi thím nói, “Viên Viên là em gái con, sau này đương nhiên là con phải nuôi con bé rồi.”

Ánh mắt anh quét qua tôi, cười cười mà không nói gì. Nhưng tôi cảm thấy, bộ dạng đó của anh rõ ràng là muốn nói, việc gì con phải nuôi một đứa ngớ ngẩn chứ?

Nhân lúc anh không để ý, tôi lén lườm anh một cái.

“Sao dạo này chăm về nhà thế? Trước kia mấy ngày liền chẳng thấy bóng dáng đâu.”

Anh vừa lên tầng vừa trả lời, “Suốt ngày bận việc công ty rồi, có lúc được nghỉ thì phải về nhà với mẹ chứ.”

Thím cười mà trách, “Còn về nhà với mẹ cái gì? Mẹ đây chỉ mong con có thể ở bên bạn gái nhiều hơn thôi.”

Vừa nói đến đây, anh lập tức giả bộ không nghe thấy, vội vã trốn vào phòng.

Một lúc sau, anh thay xong quần áo đi xuống. Thím vẫn chưa quên, lại tiếp tục nhắc, “Thành Hề này, dù sao công ty giờ cũng đã ổn định rồi, con cũng nên suy nghĩ nghiêm túc về chuyện bạn gái đi.”

“Thì con vẫn đang tìm mà.”

Thím lườm anh, “Con tưởng mẹ không biết đấy à? Cả ngày lẩn lộn với đám Lục Hoài Linh thì kiếm đâu ra bạn gái tử tế. Trước đây bà ngoại giới thiệu cháu gái của bà Lý cho con, con kêu bận, không cần, giờ

thì sao? Chú Lương của con có một người bạn, con gái nhà người ta vừa hay kém con một tuổi. Mẹ đã nói chuyện với mẹ con bé rồi, lúc nào rảnh hai đứa thử gặp nhau đi.”

Anh cau mày, “Mẹ, mẹ vẫn còn trẻ, sao lại học người ta bày trò mai mối thế? Con còn chưa vợ, mẹ vội cái gì?”

Thím đánh nhẹ anh một cái, “Con là con trai mẹ, mẹ đương nhiên là phải sốt ruột. Đã hai lần hai sáu tuổi rồi mà cũng không có lấy một bóng bạn gái, nói ra người ta cười cho đấy. Con đừng học người ta làm công tử đào hoa gì đó, cẩn thận ông ngoại con biết được là mẹ không đỡ được cho con đâu.”

“Muốn gặp thì mẹ tự đi mà gặp, con không đi làm chuyện mất mặt đó đâu.”

“Sao lại là chuyện mất mặt? Mẹ đã nghe ngóng rồi, con gái nhà người ta xinh xắn giỏi giang, dáng người thon thả, rất xứng đôi với con. Công việc lại tốt, đang làm biên tập viên cho tạp chí. Người ta nói đã biết con rồi, đồng ý đi xem mặt.”

Anh cầm điều khiển chuyển sang kênh bản tin tài chính, “Thế mẹ đi gặp trước đi, nếu mẹ thích thì tự cười về ẹ là được.”

Thím cao giọng, “Lưu Thành Hề, thế bây giờ con có đi hay không?”

Thấy thím sắp nổi giận, cuối cùng anh cũng đặt điều khiển xuống, “Con đi, con đi là được chứ gì.”

Thím vui mừng, lập tức đổi sắc mặt, nhìn anh cười lớn, “Con đồng ý đi là được rồi, đến lúc đó có khi còn cảm ơn mẹ ấy chứ.”

Anh không cho là đúng, đột nhiên chuyển mắt sang nhìn đứa đang ở một bên xem trò vui là tôi đây. Tôi giật mình, thậm chí cảm thấy không ổn. Đang định tìm một cái cớ để trốn về phòng thì anh nhẹ nhàng nói.

“Đi cũng được, nhưng mẹ phải đi cùng con.”

“Đi cái gì mà đi.” Thím xì một tiếng, “Làm gì có con trai nhà nào lớn bằng ngần này đi xem mặt còn đưa mẹ đi cùng.”

Anh nhìn thím rồi thông thả nói, “Mẹ không đi cũng được, nhưng phải bảo Viên Viên đi với con.”

Vừa nghe thấy thế, tôi liền vội vàng nói, “Em không đi được. Đạo này em bận lắm, còn phải thi mà.”

“Đúng, con mà đưa Viên Viên đi thì còn ra cái gì.” Thím cũng thêm vào.

“Thế thì con đợi em thi xong thì đi.” Anh liếc tôi, “Đều là con gái, em cũng có thể góp ý cho con.”

“Ừm...” Thím trầm ngâm một lúc, “Vậy cũng được.”

Tôi đang định phản đối thì bị anh quắc mắt nhìn, ép tôi nuốt những lời muốn nói vào trong.

Lúc thím đi lấy trái cây, anh ung dung mở miệng, “Sau này em còn phải nhờ anh nuôi cơ mà, chẳng lẽ không muốn đi xem mặt chị dâu tương lai? Không phát huy toàn bộ công lực nịnh bợ của em, cẩn thận sau này cô ta gây khó khăn cho em đấy.”

“Em không thèm anh nuôi.” Tôi đứng phắt dậy, trừng mắt với anh, rồi không dám đợi anh phản ứng, vội vã phi thẳng lên tầng.

Ông anh của tôi thật đúng là con sói xám vừa hung tợn vừa gian xảo vừa độc mồm. Vì sao lại bắt tôi đi làm kỳ đà cản mũi? Vì sao? Vì sao?? Vì sao???

Lời của thím khiến tôi thông suốt rất nhiều chuyện. Cho dù nhất thời không thể hoàn toàn cho qua, nhưng may sao, con người ta chỉ cần bận rộn một chút là có thể quên đi nhiều việc. Tựa như bận ôn tập, thi cử, còn có... bận đi xem mặt với anh trai.

Thím coi đây là chuyện quan trọng nhất nhà trong thời gian này. Anh đồng ý đi xem mặt người ta vào ngày thứ hai sau khi tôi thi xong. Mặc dù tôi vẫn luôn ngầm biểu thị việc này không cần tôi góp ý, tự anh đi quyết định là được, thế nhưng thím rõ ràng đã nghĩ xong; với tính cách của anh, lẽ như làm người ta khó chịu, tôi ở đó còn có thể hòa giải một chút.

Hôm đó thím giục tôi chuẩn bị từ trưa.

Tôi nghĩ, có lẽ mỗi người mẹ đối với chuyện hôn nhân của con mình đều sốt ruột. Thím cũng không ngoại lệ. Rõ ràng là thím rất vừa ý với cô gái sắp gặp mặt anh, thế nên mong anh cũng thích chị ấy.

Tôi nghe lời thím, vừa đến tối đã thay quần áo. Đó là bộ váy liền thân mà thím chuẩn bị trước, thiết kế rất khéo, nhất định sẽ không bị người khác xem nhẹ, cũng không đến mức áp đảo người ta. Thời gian hẹn trước là Bảy giờ tối, tại nhà hàng đồ ăn Tây ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại giữa thành phố. Đến Sáu rưỡi anh mới về đón tôi, tất nhiên là thím không vui, nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo chúng tôi mau chóng xuất phát.

Anh cũng không thay quần áo, vẫn mặc quần áo đi làm thường ngày, áo sơ mi Versace*1 kẻ sọc, không thắt cravat, nhưng vẫn đầy phong độ, cao lớn mạnh mẽ, khiến tôi bỗng cảm thấy, mình đi cạnh anh cứ như đầy tớ đi với chủ vậy.

Anh nhìn vẻ không cam tâm tình nguyện của tôi, cười mà không nói.

Xe đi được một quãng tôi mới phát hiện, đường anh đang đi không phải đường đến trung tâm thương mại.

“Ồ... Hình như chúng ta đi nhầm đường rồi.”

“Không nhầm. Hồi chiều anh đã bảo cô ấy đổi địa điểm.” Anh ung dung trả lời.

Nói xong thì anh dừng lại. Tôi xuống xe nhìn, trên tấm biển đề năm chữ, “Nhà hàng lẩu Tứ Quý.”

Đi xem mặt mà đến quán lẩu... Tôi thề là tôi không có ý vui trên nỗi đau của người khác, nhưng thực sự là buồn cười không chịu nổi.

Tôi nghĩ, có lẽ chị Tần Duyệt này thực sự có cảm tình với anh, nếu không nhất định sẽ không đồng ý đi gặp mặt ở một chỗ làm mất hình tượng thế này.

Chúng tôi đến sớm một chút. Anh không đặt phòng riêng, chỉ đặt trước một bàn gần cửa sổ. Nhìn mọi người đang hùng hục ăn lẩu bên cạnh, tôi không khỏi bị lây thêm, đột nhiên cảm thấy hơi đói bụng.

Chị Tần Duyệt rất đúng hẹn, vừa Bảy giờ là có mặt ở quán lẩu. Chị ấy có mái tóc xoăn dài đến thắt lưng, đi giày cao gót màu đen, xinh đẹp quyến rũ. Mặc dù trước đây chưa từng gặp chị ấy, nhưng linh cảm cho tôi biết, đúng là người này rồi.

Quả nhiên chị ấy có biết anh, nhìn một lượt xung quanh rồi đi đến, nụ cười tươi tắn mê người. Anh cũng đứng lên, lịch sự bắt tay chị ấy. Hai người không hỏi han gì nhiều, nhanh chóng ngồi xuống.

Tôi gọi một tiếng, “Chào chị ạ.”

“Chắc em là Viên Viên rồi.” Chị ấy mỉm cười đáp lại, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp được gói cẩn thận, “Cô Lưu đã nói trước với chị là có em đi cùng. Chị chuẩn bị cho em một món quà nhỏ, em nhận đi, xem có thích không.”

Tôi cảm ơn một tiếng rồi nhận lấy. Lúc này mà từ chối thì thật là không biết điều.

Dưới ánh nhìn tha thiết của chị ấy, tôi mở hộp ra. Đó là một chiếc đồng hồ nữ hiệu Swatch*2. Trong lòng tôi âm thầm le lưỡi, xem ra là vì muốn gây ấn tượng với anh nên mới làm thế. Nhưng tôi đã qua cái thời dễ bị quà cáp mua chuộc rồi, chỉ hơi mỉm cười nói, “Đẹp quá. Cảm ơn chị ạ.”

Lúc ăn cơm, chị Tần làm chủ mọi đề tài, hai người dường như nói chuyện rất vui vẻ. Tôi ở một bên im lặng ăn lẩu, vừa ăn vừa nghĩ đến chị Lộ Văn Kỳ từng gặp trước kia, không khỏi cảm thán. Tại sao những cô gái thích anh đều thông minh xinh đẹp như vậy chứ.

Đang mãi cảm thán thì trong bát xuất hiện vài miếng bò viên.

Trời ơi, đây là anh gấp cho tôi đấy. Tôi nhìn anh thu đũa về một cách không mấy tự nhiên, bỗng dưng lại cảm thấy có chút quái dị. Phải biết là bao nhiêu năm như thế rồi, đây là lần đầu tiên anh gấp thức ăn cho tôi.

Nhưng tôi không biểu hiện gì, chỉ vừa che giấu sự bất ngờ, vừa gấp bò viên đưa vào miệng.

Tiếp đó, cho dù anh luôn nói chuyện với chị Tần nhưng vẫn liên tục gấp thức ăn vào bát tôi. Tôi thực sự cảm thấy lo sợ vì được quan tâm, chỉ biết ngoan ngoãn ăn hết. Mặc dù chị Tần không nói gì, nhưng rõ ràng là có chú ý đến, nụ cười dành cho tôi càng trở nên nồng nhiệt.

“Nào Viên Viên, em ăn cái này đi.” Chị ấy thân thiết gấp một miếng cá tuyết vào bát của tôi.

Tôi hơi giật mình, nhưng vẫn lễ phép cười với chị, “Cảm ơn chị ạ.”

Từ bên cạnh bỗng nhiên vươn ra một đôi đũa, gấp miếng cá tuyết trong bát tôi sang bát của mình.

“Con bé không ăn cá.” Anh thản nhiên nói.

Chị Tần nhất thời có chút lúng túng, nhưng khôi phục rất nhanh, “Người anh trai như anh thực sự quá thương em gái, tình cảm anh em tốt như vậy. Em cũng muốn có một cô em gái để yêu thương, chiều chuộng.”

Anh bình thản nghe, tôi ở bên cạnh cười khan. Tình cảm tốt? Chị chưa biết tốt thế nào đấy thôi.

Ăn xong một bữa, môi tôi đã sưng lên vì cay. Nhưng tôi cảm thấy đây chỉ là một thay đổi nho nhỏ bên ngoài, biến hóa lớn hơn chính là khả năng chịu đựng của tôi đã thăng lên một cấp.

Chị Tần nhìn anh với vẻ mong đợi. Tôi cũng làm theo chỉ đạo của thím, lặng lẽ kéo ống tay áo của anh, tỏ ý muốn anh mở lời đề nghị đưa chị Tần về nhà. Anh lại dường như không cảm thấy, chẳng có biểu lộ gì hết.

Tôi sốt cả ruột, cuối cùng chủ động mở miệng, “Anh, em tự bắt xe về trước đây, anh đưa chị Tần về nhà đi.”

“Đợi đã.” Anh lập tức túm tôi lại, rồi quay sang chị Tần, “Ngại quá, cô Tần, để em gái về một mình tôi không yên tâm. Hay là để tôi gọi xe giúp cô trước nhé.”

Mặt chị Tần hơi biến sắc, nhưng vẫn cười, “Không sao, tự em về là được rồi. Viên Viên còn nhỏ, vẫn phải cẩn thận một chút.”

Nghe chị ấy nói vậy, anh cũng khách khí, nói tạm biệt rồi kéo tôi về chỗ để xe, dù tôi có ngẫm ra hiệu thế nào cũng không để ý.

Sau khi lên xe, tôi dè dặt hỏi anh, “Anh ơi, em không đưa chị Tần về thật à?”

“Lớn thế rồi thì phải tự biết đường về chứ.”

“Nhưng thím nói...”

“Em không mách lẻo là được.”

“Nhưng em không mách cũng không có nghĩa là chị sẽ không nói.”

“Chị chị chị... Cứ làm như em thân với người ta lắm ấy.”

Tôi bị anh nói vậy, liền thức thối mà không nhiều lời nữa, chỉ yên lặng ngịch ngịch chiếc hộp đựng đồng hồ đeo tay.

Nghĩ một lúc lại thấy không đúng. Tôi đã nhận đồ của người ta, hơn nữa tôi vốn dĩ là đi theo với tư cách một người góp ý. Lúc trước thím đã dặn đi dặn lại tôi, phải nói tốt cho chị Tần trước mặt anh nhiều một chút. Tôi bèn làm đúng trách nhiệm mà nói tiếp, “Thực ra chị Tần rất tốt..”

“Tốt chỗ nào?” Anh hỏi.

Tôi cân nhắc một chút, “Ngoại hình xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, tính cách cũng ổn, lại còn thông minh...”

Đang nói thì anh hạ cửa kính xe, giật lấy chiếc hộp trong tay tôi, ném mạnh ra ngoài.

Tôi bị dọa cho hú hồn, ngay người nhìn anh.

Sau đó anh phanh xe lại, châm thuốc, cũng không nói năng gì mà yên lặng nhả khói. Khuôn mặt anh trong làn khói mờ như ẩn như hiện, rất mơ hồ.

Tôi không dám nói nữa, đến hô hấp cũng hơi kìm lại.

Cuối cùng anh cũng hút xong điếu thuốc, tâm trạng có vẻ tốt lên, sau đó nheo mắt nhìn tôi.

“Lương Mãn Nguyệt, sao em không tiến bộ tí nào thế? Nếu như đang trong thời kỳ kháng chiến, chỉ cần quân địch cho em một củ cải là có thể thu phục em rồi phải không?”

Tôi há hốc miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng trả lời một câu, “Oan uổng quá.”

Rốt cuộc anh cũng không nhịn được mà bật cười, nhẹ nhàng vò tóc tôi, “Ngốc lắm.”

Nhìn nụ cười của anh, tôi bỗng cảm thấy trong tim dường như có một cảm giác lạ kỳ đang lan ra, không thể giải thích rõ ràng. Cuối cùng chỉ biết cười theo.

Cười xong anh nói, “Người ta bảo con gái phải được nuôi trong sung túc quả thực không sai. Nếu không, cứ tùy tiện cho em một thứ là có thể lừa em đi rồi.”

Tôi phản đối, “Em cũng không phải là không hiểu chuyện đời, sao có thể dễ dàng bị lừa chứ.”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

Anh cười, khởi động lại xe, “Sau này em thích gì cứ nói với anh, nếu không thì tự đi mua. Không được nhận đồ của người khác nữa.”

“Người ta tặng cũng không được sao? Thế thật không hay...” Tôi do dự.

“Không được.” Anh cao giọng.

Tôi chỉ còn cách nhỏ tiếng trả lời, “Em biết rồi.”

Nhìn thấy khóe miệng của anh kéo lên thành một nụ cười, không hiểu sao tâm tình tôi trở nên thật vui vẻ.

Về sau anh tặng tôi một chiếc đồng hồ khác. Nhìn chiếc đồng hồ sang trọng và đẹp đẽ hơn chiếc bị vứt đi đó, tôi đột nhiên cảm thấy, thực ra anh vẫn có chút trẻ con.

Tôi không rõ sau đó anh và chị Tần có qua lại gì không, nhưng dù sao chuyện của hai người cuối cùng cũng không có kết quả gì. Tất nhiên là thím rất tức giận, trách anh không biết nắm lấy cơ hội. Anh chẳng thêm bận tâm, mặc cho thím than vãn.

Nghỉ hè năm ấy Gia Hình ở lại Thiên Tân không về. Cô ấy đã tìm được một công việc thực tập ở công ty nào đó. Cơ hội hiếm có như vậy, nhất định phải giữ cho chặt.

Kỳ nghỉ không có Gia Hình, tôi thực sự cảm thấy mình vô công rồi nghề. Tôi đã quen với việc vừa được nghỉ một cái là sẽ ở cạnh Gia Hình mỗi ngày. Quan hệ giữa tôi và Tiết Doanh cũng tốt, nhưng vẫn luôn cảm thấy không thể thân thiết như Gia Hình. Hơn nữa, thông thường thì cô ấy ở đâu là Tống Kỳ Phong ở đó, mà thế thì nhất định sẽ có cả đám bạn chơi cùng Tống Kỳ Phong và La Duy từ nhỏ, còn có cả Bùi Lương Vũ. Không có Gia Hình và La Duy, tôi vẫn không quen lắm với việc có nhiều người như vậy bên cạnh.

Lần này Gia Hình không về, tôi cũng có ý định muốn tìm một công việc. Khai giảng tới đây là tôi thành sinh viên năm thứ Tư rồi. Tôi biết chú thím nhất định sẽ lo liệu cho tôi một công việc tốt, thu xếp ổn thỏa. Thậm chí thím còn nói tôi sau này muốn ở nhà thôi cũng được. Nhưng dù sao tôi cũng là người trưởng thành rồi. Nếu có thể, tôi hy vọng có thể tự lập một chút, tốt nhất là không gây phiền hà ọi người.

Huống hồ đôi khi tôi cũng suy nghĩ đến tương lai của tôi và La Duy. Tôi nghĩ, nếu không có biến cố gì, có lẽ chúng tôi sẽ tiếp tục như thế này mãi, bình thản mà hạnh phúc. Tôi không thể cứ dựa mãi vào chú thím, sau này lại dựa vào La Duy được. Như thế thì tôi thực sự quá vô dụng rồi.

Nhưng công việc duy nhất mà tôi từng làm chính là từ lúc khai giảng bắt đầu bán thẻ điện thoại với mấy bạn nữ cùng phòng, thế nên tôi không hề biết tìm việc phải bắt đầu từ đâu. Dương Văn Văn ở giường trên không về nhà, cô ấy tìm được việc bán hàng cho cửa hiệu đồ gia dụng. Bạn trai cô ấy vào đại học sau cô ấy một năm, cũng là một trường ở trong tỉnh. Tình cảm của hai người rất tốt, lần này cùng ở lại, cậu ấy làm nhân viên bán hàng ở một siêu thị điện máy. Tôi bảo họ để ý giúp xem xung quanh có công việc nào phù hợp cho tôi làm không.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi bèn gọi điện thoại cho Bùi Lương Vũ. Anh ấy biết tôi muốn tìm việc, không hề do dự cũng chẳng phản đối, lập tức đồng ý giúp tôi.

Không ngờ hiệu suất làm việc của anh cao như vậy, đến tối đã gọi điện thoại, “Cửa hiệu trang sức của chị họ anh vừa hay đang thiếu người. Một tháng ba nghìn tệ, cộng thêm tiền hoa hồng, em có làm không?”

“Làm chứ. Đương nhiên là làm.” Tôi mừng điên lên được.

“Em nghĩ kỹ đi, làm ở đó là phải đứng từ sáng tới tối, một đến oản người vẫn phải duy trì nụ cười.”

Tôi cảm thấy anh đang dọa mình, trả lời, “Em nghĩ kỹ rồi, em không sợ mệt.”

“Tối lúc đó em đừng có đến chỗ anh khóc kêu mệt đấy nhé.” Anh tiếp tục cảnh cáo.

“Không đâu, không đâu mà.”

Bùi Lương Vũ mặc dù còn nghi ngờ nhưng vẫn nói địa chỉ cho tôi, bảo tôi mười giờ sáng hôm sau đến đó tìm chị họ của anh ấy. Tôi vui vẻ ghi lại.

Hôm sau tôi dậy sớm, lôi hết tất cả quần áo trong tủ ra. Lần đầu tiên gấp nếp, tôi hy vọng có thể gây được ấn tượng tốt cho chị ấy. Nhưng quần áo của tôi trước giờ đều là do thím chọn, phần lớn là kiểu điệu đà đáng yêu. Muốn đi bán hàng thì quần áo tất nhiên phải chín chu một chút. Tôi chọn mãi, cuối cùng cũng tìm được một bộ trông khá nữ tính, miễn cưỡng cũng có thể coi như chín chắn.

Tôi soi gương, thấy vẫn hơi đơn điệu. Suy nghĩ một lát, tôi lấy ra thỏi son mà trước kia Tiết Doanh tặng nhân dịp sinh nhật. Tôi không biết trang điểm, vì vậy thỏi son này vẫn luôn được cất trong chỗ sâu nhất của ngăn tủ. Soi gương cẩn thận tô một chút, sau đó khẽ mỉm cười, trông cũng không đến nỗi.

Dì Trần tấm tắc, “Từ lúc nghỉ hè đến nay chưa thấy cháu dậy sớm thế bao giờ.”

Mặt tôi đỏ lên, “Sau này cháu sẽ dậy sớm thế này.”

“Mặc đẹp như vậy, Viên Viên muốn đi hẹn hò đấy à?”

Tôi vội giải thích, “Không phải, cháu đi phỏng vấn.”

“Phỏng vấn cái gì?” Sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Dì Trần nhìn thấy anh, vội vã vào nhà bếp bưng đồ ăn sáng ra. Mặt tôi vẫn đỏ bừng, nhỏ giọng trả lời, “Bạn em tìm hộ một công việc. Là làm nhân viên bán hàng ạ.”

Anh ngồi xuống quan sát tôi một chút, lúc ánh mắt chuyển đến khuôn mặt tôi thì hơi cau mày. Tôi chợt nhớ ra trước kia hình như anh đã dẫn tôi về sau không được trang điểm, nhất thời cảm thấy chột dạ. Nhưng rồi tôi lập tức tự an ủi mình, chỉ tô một ít son thôi mà, đâu tính là trang điểm chứ.

Rất may anh cũng không nói gì, chỉ vào chỗ ngồi đối diện, “Ăn sáng đã, lát nữa anh đưa em đi.”

“Dạ? Không cần đâu ạ, em tự đi là được rồi...” Tôi đáp ứng.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi. Lại là ánh mắt “không cho phép cự tuyệt” quen thuộc đó. Tôi vội ngậm miệng, không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng.

Không ngờ anh không lái xe đến địa chỉ tôi nói mà lại lái đến công ty anh.

“Anh ơi... Có phải anh đi nhầm đường không ạ?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Anh đi thẳng trước, cũng không ngoảnh đầu lại, “Không nhầm.”

Đến cửa công ty tôi không chịu vào, “Anh, hay là để em tự đi đi ạ.”

Anh quay đầu, “Em có vào không thì bảo?”

Trong lòng tôi thầm than vãn một lúc lâu, rốt cuộc không chống lại được khí thế của anh, ngoan ngoãn đi theo vào thang máy lên tầng Mười hai.

Công ty của anh thế nào? Thực ra trước giờ tôi chưa từng đến. Không chỉ có công ty anh mà ngay cả công ty của chú tôi cũng chỉ từng đi ngang qua mà thôi.

Công ty không nghiêm trang và trật tự như trong tưởng tượng của tôi. Trong phòng làm việc là một đám người trẻ tuổi đang bận rộn. Mọi người đều không mặc trang phục công sở chỉnh tề, phần lớn đều là áo phông quần bò. Tôi nhìn mấy chàng trai tóc tai bù xù đang điên cuồng gõ bàn phím, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là... quái nhân vi tính.

Thấy anh bước vào, mọi người cũng không để ý nhiều, chỉ chào hỏi qua loa rồi lại tiếp tục vui đùa vào công việc. Anh cũng chẳng bận tâm, đi thẳng vào phòng làm việc của mình.

Người duy nhất mặc trang phục công sở, cũng là người duy nhất trong công ty mà tôi quen biết trừ anh ra là cô thư ký. Trước kia chúng tôi đã gặp nhau vì việc tài trợ cho lễ hội văn hóa của trường. Cô ấy cười vô cùng thân thiết, “Chào cô Lương.”

“Chào chị.” Tôi mỉm cười đáp lại.

Cô thư ký rất chuyên nghiệp, cũng không hỏi tôi đến đây làm gì, chỉ hỏi, “Cô Lương muốn uống gì? Tôi đi chuẩn bị cho cô.”

Tôi xua tay, “Không cần, không cần đâu ạ. Em sẽ đi ngay ấy mà.”

Anh đi đằng trước, mở cửa phòng làm việc rồi quay đầu gọi tôi, “Vào đây.”

Tôi cười với cô thư ký rồi vội vã đi theo anh vào trong phòng.

Tôi cho rằng anh có chuyện gì muốn nói. Nào ngờ vào phòng rồi, anh liền cứ thế mà gạt tôi sang một bên, mở máy vi tính làm việc. Tôi nhìn xung quanh, thấy có ngăn nắp hơn bên ngoài một chút. Đơn giản mà ấn tượng chính là phong cách của anh.

Anh không để ý đến tôi, tôi chỉ còn cách tự tìm một chỗ mà ngồi xuống.

Một phút trôi qua...

Mười phút trôi qua...

Hai mươi phút...

Trong thời gian này, chỉ có cô thư ký bưng vào cho anh một tách cà phê, cho tôi một ly nước chanh.

Tôi xem đồng hồ, rốt cuộc không nhin nổi mà mở miệng, quyết tâm nhất định phải đi, mặc kệ anh có cho phép hay không, “Anh ơi, em sắp muộn rồi. Không có việc gì thì em đi trước nhé.”

Cuối cùng anh cũng chuyển tầm mắt từ màn hình máy vi tính sang người tôi. Mặc dù trong lòng tôi đang thầm oán anh, nhưng cũng không thể không thừa nhận, dáng vẻ đeo kính tập trung làm việc của anh thực sự có một loại sức hút khác hẳn với ngày thường, khiến tim tôi chột đập nhanh hơn...

Anh nhìn tôi, suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra, bấm số, “Trần Phóng, đồ mà lần trước cậu nhắc đến đó, bây giờ tôi cần rồi, lập tức gửi qua đây cho tôi.”

Vẫn không để ý đến tôi? Tôi đứng dậy định rời đi.

“Đợi đã.”

Tôi quay đầu nhìn anh, cực kỳ mất kiên nhẫn, “Em không biết em đã làm sai chuyện gì, nhưng hiện tại em thực sự phải đi. Có việc gì đợi về nhà rồi nói đi ạ.”

Nghe thấy tôi nói chuyện như vậy, anh lại không tức giận, thậm chí còn cười, “Em gọi điện thoại bảo với họ em không đi nữa. Anh tìm việc cho em.”

“Hả?” Tôi khó hiểu mở to hai mắt.

Anh thu lại nụ cười, “Bảo em gọi điện thì gọi đi, ngoan ngoan ngồi đấy.”

Thôi được, tôi thừa nhận trong lòng tôi anh có sức ảnh hưởng rất lớn, còn tôi thì chẳng có tí khí phách nào. Rõ ràng một phút trước còn quyết tâm phải rời đi, bây giờ lại vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, gọi điện thoại cho Bùi Lương Vũ, “A lô, Bùi Lương Vũ à? Xin lỗi, chắc là em không đi được rồi...”

Ba chữ Bùi Lương Vũ vừa được nói ra khỏi miệng, dường như tôi cảm thấy ánh mắt anh dừng lại nơi tôi một lát. Đó là một ánh mắt rất lạ. Tôi chột dạ, giọng cũng nhỏ đi. Nhưng nghĩ lại, quan hệ của chúng tôi là bạn bè trong sáng, việc gì mà phải sợ. Thế nên tôi liền lấy lại khí thế.

Bùi Lương Vũ không trách gì, chỉ cười, “Xem đi, anh đã nói là em không chịu nổi mà, chưa đi đã sợ rồi.”

“Không phải thế, lát nữa em sẽ giải thích với anh. Anh xin lỗi chị họ anh giúp em với.”

“Được rồi, không sao.”

Tôi ngắt máy, tiếp tục ngồi trên sofa một cách nhàm chán, thỉnh thoảng lại ngắm anh, không biết anh định làm gì. Vừa ngắm vừa nghĩ thầm, có phải tôi quá khúm núm với anh rồi không?

Hết chương 16

*Chú thích:

*1. Versace: Tên một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Ý.

*2. Swatch: Tên hãng đồng hồ cao cấp của Thụy Sĩ, chủ yếu nổi tiếng với các mẫu mã đồng hồ nữ.

17. Chương 17: Những Mối Tình Đầu Trên Thế Gian, Hầu Hết Đều Không Có Một Kết Cục Trọn Vẹn

Rất may, chuyện mà tôi giỏi nhất là ngủ người. Ngồi trong phòng làm việc của anh sắp được một tiếng đồng hồ, vì cứ ngẩn ngơ như thế nên cũng không cảm thấy thời gian trôi qua chậm.

Cửa đột nhiên bị mở ra. Một chàng trai trẻ tuổi xông vào mà không gõ cửa, nói lớn, “Cái thằng này, trước kia bảo không muốn rồi giờ hành hạ tôi thế này đây hả? Hại tôi phải chạy từ công ty về nhà để đem tới đây cho cậu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện trong tay người đó có một sợi dây, mà ở đầu dây kia, có một... con chó con. Người đó thấy tôi ngồi trong phòng anh thì rất kinh ngạc. Khuôn mặt anh ấy trông khá quen, dường như chính là một trong hai người đã đưa anh về nhà vào nhiều năm trước. Tôi đứng dậy, lễ phép gọi một tiếng, “Chào anh ạ.”

Anh ấy sờ vào túi áo như một phản xạ, thế rồi đột nhiên tỉnh ra, gãi đầu ngại ngùng nói, “Ngại quá, thói quen ấy mà. Thấy có người gọi mình bằng anh là lại muốn phát bao lì xì.”

Trông thấy một người đàn ông đã lớn thế rồi lại có nụ cười ngốc như vậy, tôi không nén được mà bật cười.

“À, anh nhớ ra rồi, em chính là cô em gái nhỏ của Lưu Thành Hề đúng không?” Anh cười vỗ vai tôi, “Lần này anh trai không chuẩn bị bao lì xì, để lần sau nhé.”

“Gọi cậu tới không phải để cậu nhận em gái bữa bãi đâu.” Anh từ bàn làm việc bước đến.

“À, đúng rồi!”. Anh ấy như chợt nhớ ra điều gì, đưa sợi dây xích chó cho anh, “Tôi phải về công ty rồi. Ông già ở nhà mà biết tôi trốn làm, chắc chắn sẽ không để yên. Cục cưng nhà tôi giao cho cậu đây. Em gái nhỏ, gặp sau nhé.”

Người này thật đúng là đến gấp gáp, đi cũng vội vàng. Lời còn chưa dứt, tôi cũng chưa kịp phản ứng đã chẳng thấy bóng anh ấy đâu nữa. Tôi ngẩn ngơ nhìn anh và con chó con mà anh dắt, chợt linh cảm có chuyện chẳng lành.

Anh bỗng mỉm cười, sau đó rất tự nhiên mà nhét sợi dây xích chó vào tay tôi, nói, “Giữ lấy, nuôi nó cho tử tế.”

“Em... Em nuôi nó?” Tôi gần như nghẹn lời, mặt đỏ bừng lên. Thế này là đang cố ý sỉ nhục tôi phải không?

Anh ung dung nhìn tôi, “Chẳng lẽ để nó nuôi em?”

Trời ơi, đó không phải điểm mấu chốt được chưa hả?

“Sao em phải nuôi nó?”

“Em muốn tìm việc còn gì? Đây là việc của em.” Anh vừa nói vừa thông thả đi về bàn. “Công việc mà em tìm được đó, lương là bao nhiêu?”

“Ba nghìn ạ*1.” Tôi trả lời theo bản năng.

Anh nhìn tôi với vẻ không thể tin nổi.

Tôi nuốt nước miếng... Được rồi, đó là do tôi dựa vào quan hệ đấy, thì sao nào?

“Một tháng bốn nghìn, bao gồm việc phụ trách ăn uống ba bữa và dẫn nó đi dạo. Mỗi ngày đều phải đến công ty anh báo cáo. Tiền lương thì cứ lấy ở thẻ ngân hàng mà anh đưa cho em.”

“Anh...” Tôi thấp giọng nói, “Em không làm được không?”

“Không được.” Anh trả lời như đinh đóng cột.

“Nhưng em không biết nuôi chó.”

“Thì tự đi học đi, nếu không anh trả lương cho em làm gì?”

Tôi cúi đầu, con chó Husky*2 nhỏ dưới chân đang nhìn mình với ánh mắt lấp lánh. Tôi bèn trừng mắt lại.

Cuối cùng tôi vẫn ngẩng đầu lên một cách bất đắc dĩ, nói, “Vậy bây giờ em đi được chưa?”

“Đi đi.” Anh đáp ứng, “Dẫn nó đi mua mấy thứ cần thiết cho sinh hoạt, nhưng đừng có đưa về nhà. Mẹ anh sợ chó, nuôi ở căn hộ của anh là được rồi.”

“Vâng.” Tôi yếu ớt trả lời, vâng lệnh dắt con chó ngốc ra ngoài.

“Nuôi cho cẩn thận biết chưa, đây là cục cưng nhà Trần Phóng đấy.” Anh ở phía sau căn dặn.

Tôi chẳng cần quay lại cũng biết anh đang cười rất hả hê.

Con chó ngốc hoàn toàn không cảm thấy sự thích chí của anh và nỗi ai oán của tôi, vừa thấy sắp được ra ngoài là hưng phấn như cắt tiết gà, xòe chân chạy về phía trước. May mà nó không to lắm, tôi còn có thể kéo lại được.

Tôi nghĩ, khi tôi và anh cùng tiến vào, người ta cũng không chú ý nhiều như lúc tôi dắt con chó ngốc này ra. Đúng là bi kịch... Ở cái thành phố này có biết bao người mong có được một công việc lương một nghìn đồng một tháng, có biết bao người hy vọng có thể gia nhập công ty LM, nhưng chắc hẳn sẽ không ai muốn làm công việc này của tôi – nhân viên chuyên trông chó cho sếp lớn của LM.

Nếu không phải tự mình nuôi, tôi thực sự không biết được nuôi chó cần phải chuẩn bị nhiều đồ đến vậy. Chuồng chó, khay uống nước, tô đựng cơm, thức ăn cho chó, bỏ đi vệ sinh, khúc xương đồ chơi... Tôi vẫn chưa dùng đến thẻ ngân hàng mà anh đưa. Lần này mua đồ cho chó của anh, tất cả tôi đều mua loại tốt nhất, điên cuồng quẹt thẻ một phen. Tôi thậm chí còn mua một quyển “Cẩm nang dạy nuôi chó” nhằm học cách chăm sóc tốt cho nó. May là con chó đã được tiêm phòng trước khi đưa tới, nếu không tôi còn phải đến một bệnh viện thú y.

Đây là một con chó vừa nghịch vừa khỏe. Cả ngày tôi đã mệt đến sống dở chết dở mà nó vẫn hăng hái như trước. Nó còn rất thích chạy, vừa không để ý là đã chạy lung tung rồi. Đúng là chó kéo xe trượt tuyết.

Tôi đặt cho nó một cái tên rất hùng hồn và đầy ý nghĩa là Tang Bưu*3. Sau khi anh nghe được tên này, hai hàng lông mày nhăn chặt lại.

“Sao em lại lấy cái tên đấy cho nó?”

“Rất uy phong mà, nếu không thì gọi là gì?”

Anh liếc tôi rồi lại nhìn sang con chó, nói, “Gọi là Nhị Ngốc đi. Em là Đại Ngốc, nó là Nhị Ngốc.”

Tôi cúi tiết, tức giận nói, “Không thì gọi là Quả Táo đi, rõ là đáng yêu, huống hồ em cũng thích ăn táo.”

Anh nhìn tôi với vẻ uly hiếp, rồi đột nhiên lại hỏi, “Em thích ăn táo hả?”

Tôi gật mạnh đầu. Ngạn ngữ Anh nói, mỗi ngày ăn một quả táo thì không cần phải đi bác sĩ*1 đấy.

Cuối cùng cái tên “Tang Bư” vẫn được giữ nguyên. Dù sao người nuôi nó là tôi, ngay từ đầu tôi đã muốn dùng tên này rồi.

Tang Bư có vẻ rất thích cái tên này. Chỉ cần tôi gọi một tiếng, không cần biết đang ở nhà hay ở xó xỉnh nào, nó nhất định sẽ chạy như bay tới. Tuy nó hơi ngốc nhưng cũng rất đáng yêu. Mặc dù thím sợ chó, tôi không thể đưa Tang Bư về nhà, nhưng vẫn xem nó như một thành viên của gia đình. Có nó thật tốt, địa vị của tôi ở nhà rốt cuộc cũng không phải thấp nhất rồi.

Thím biết được việc làm thêm vào kỳ nghỉ hè của tôi chính là nuôi chó cho anh, liền bảo anh lập tức gửi chó cho người khác, nói tôi đến công ty của chú tìm việc làm. Đương nhiên là anh không đồng ý. Dưới sự áp bức của anh, tôi cũng chỉ còn cách giả vờ rất vui vẻ, làm như mình rất yêu chó.

Thím trách tôi, “Cháu đấy, từ bé đến lớn cứ nghe lời anh cháu như vậy. Sau này nó bảo cháu nuôi hổ hoặc sư tử cháu cũng nuôi à?”

Tôi cười gượng lắc đầu.

“Hổ với sư tử là động vật được bảo tồn, con vẫn chưa kiếm được.” Anh đang ngồi trên sofa nói một câu. Ý là nếu như làm tốt, anh cũng có thể cho tôi nuôi thử.

Trong lòng tôi đột nhiên rét run.

La Duy biết chuyện cũng không vui, “Em quá vâng lời anh trai rồi. Liệu có phải anh ấy muốn bắt nạt em không?”

“Chắc không phải đâu, thực ra thì Tang Bư rất đáng yêu mà. Nếu nó không quá nghịch thì càng đáng yêu hơn.”

“Em thích chó thì sau này chúng ta cũng nuôi một con đi, anh thích loài chó chăn cừu Anh...” Anh ở đầu dãy bên kia bắt đầu tưởng tượng.

“Thôi đi, em còn chưa muốn tự đi rước phiền phức vào người đâu.”

Anh cười nói, “Không sao, khoản ăn uống và vệ sinh cứ để anh lo, em chỉ cần ăn diện rồi dắt nó ra ngoài đi dạo khoe với người ta thôi.”

Tôi cũng bật cười, “Vậy thì được.”

Thực ra nuôi chó lâu ngày cũng vui. Mỗi buổi sáng ngủ dậy đến nhà của anh, dọn chuồng chó, đổ chất thải rồi cho nó ăn là xong. Tang Bư nghịch ngợm nhưng cũng rất thông minh, dạy vài lần nó đã biết chỗ đi vệ sinh rồi. Sau đó tôi sẽ dắt nó đến công ty anh. Nó được hoan nghênh hơn tôi, người trong công ty nhìn thấy sẽ hỏi thăm một câu, có người còn chuẩn bị đồ ăn ngon chờ nó tới. Thời gian còn lại trong ngày thì do tôi chủ động sắp xếp.

Lúc thím không có ở nhà, tôi có thể dẫn nó về, đưa nó đi dạo phố, còn có thể dắt đến nhà ông ngoại. Ông ngoại thích Tang Bư vô cùng, có lúc còn đích thân tắm cho nó, nhưng mỗi lần tắm xong nó lại lăn lộn trong sân nhà ông, cuối cùng còn bẩn hơn cả lúc chưa tắm.

Tôi xem trên diễn đàn yêu thú cưng, thấy có một câu: Đối với chủ, chó chỉ là một phần nhỏ, nhưng đối với chó, chủ nhân là tất cả của nó. Tôi cảm động, quyết định đối tốt với Tang Bư hơn.

Nhưng chuyện làm tôi đau lòng nhất là, rõ ràng tôi với Tang Bư ở với nhau nhiều hơn, người cho nó ăn, chơi cùng nó cũng là tôi, thế mà mỗi lần anh về là con chó bội bạc này sẽ hoàn toàn quên tôi, “gâu” một tiếng vô cùng tình cảm rồi phi lên người anh, bắt đầu làm nũng, nịnh nọt vô bờ bến. Gặp tình huống này, tôi chỉ có thể tự nhủ thầm, bình tĩnh, phải bình tĩnh. Đây chẳng qua là do sự hấp dẫn giữa hai loài khác giới ấy mà.

Hết kỳ nghỉ hè, Tang Bư bị đưa đến nhà ông ngoại.

Tuy tôi liên tục đảm bảo mình có thể vừa đi học vừa chăm sóc tốt cho Tang Bưu, nhưng ông ngoại vẫn không đồng ý. Theo ông, sinh viên thì phải ngoan ngoãn học tập ở trường, không thể ngày ngày tập trung sự chú ý vào chó.

Tôi thực sự nhận được tám nghìn đồng tiền lương, đó là do thư ký của anh trực tiếp gửi cho. Tôi đã quên hẳn chuyện tiền nong, hưởng hồ tôi vẫn cầm thẻ ngân hàng mà anh đưa, số tiền này không lấy cũng không sao cả. Tuy nhiên nếu thư ký của anh đã đưa tiền mặt tới tận tay, tôi cũng chẳng có lý do gì mà không lấy.

Thực ra tôi thấy, thế này thì trọng hình thức quá. Chẳng cần nghĩ cũng biết là do anh chỉ đạo. Thật là ấu trĩ.

Tám nghìn đồng quả nhiên là số tiền rất lớn, cầm nó trong tay mà tôi vui cả nửa ngày. Dù thế nào thì đây cũng là số tiền đầu tiên tự mình kiếm được. Tôi suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho bố, bảo bố không cần gửi học phí năm nay nữa, tôi đã tự đi làm kiếm tiền được rồi.

Bố rất bất ngờ, hỏi tôi, “Sao không nghe con nhắc đến? Việc gì mà lương cao vậy?”

Đương nhiên là bố không biết rồi, cuộc gọi gần đây nhất giữa chúng tôi là trước kỳ nghỉ hè. Tôi trả lời qua loa, “Anh trai giới thiệu việc làm cho con.”

Bố không nghi ngờ gì, nói, “Vậy con nhớ phải cảm ơn anh đấy.”

“Vâng, con biết rồi.” Tôi đáp bừa.

“Đúng rồi, Viên Viên, năm nay con hai mươi tuổi rồi phải không nhỉ?”

“Vâng, qua sinh nhật con rồi ạ.” Tôi trả lời bằng giọng đều đều, trong lòng như thất lại. Con gái bao nhiêu tuổi mà bố cũng không biết sao?

Bên cạnh hình như có tiếng người. Giọng của bố bỗng trở nên ngập ngừng, “Con cũng lớn rồi, nếu muốn yêu đương gì thì cứ yêu đi, bố không phản đối. Anh con đối tốt với con như thế, dì Lưu nói hay là nhờ nó giới thiệu đối tượng giúp...”

Tôi cười nhạt, cắt đứt lời bố, “Vậy bố cảm ơn dì ấy giúp con.”

“Con đừng nghĩ nhiều, là dì Lưu lo cho con...”

“Không có chuyện gì thì con cúp máy đây. Phải rồi, bố cũng không cần gửi sinh hoạt phí cho con nữa. Dù sao đến giờ con cũng chưa dùng đến, chú thích cho là đủ rồi.” Lời nói của tôi bất giác sắc bén hơn.

“Vậy sao được...”

“Bố cứ giữ lại tiền mà lo cho dì Lưu và Bằng Bằng đi ạ.” Tôi cố gắng bình ổn tâm tình rồi nói, “Chào bố.”

Không đợi bên kia đáp lại, tôi đã cúp điện thoại.

Mấy năm nay tôi đã hiểu rõ rồi, nhưng nghe chính miệng bố nói những lời này, lòng vẫn âm ỉ đau.

Thật là lo cho tôi sao?

Tôi cười khẩy. Lo cũng hơi xa rồi.

-

Lần này anh trả lương nhiều như vậy, tôi vẫn nên tỏ lòng cảm ơn một chút. Tuy nhiên anh đã có mọi thứ rồi, lại toàn là đồ tốt nhất, tôi thật sự không biết nên tặng anh cái gì.

Nghĩ một chút, tôi quyết định không cảm ơn bằng vật chất nữa, lỡ tặng đồ không tốt lại bị anh chế giễu. Không tặng vật chất, vậy bày tỏ bằng hành động đi.

Lúc nghỉ hè, tôi thường chơi với Tang Bưu hoặc lên mạng đến quên cả thời gian, cuối cùng lười về nhà, liền ngủ luôn trên chiếc giường công chúa của mình ở căn hộ của anh.

Anh rất ít khi về nhà. Thỉnh thoảng về một lần, trông thấy tôi thì ngồi xuống sofa, lười biếng nói một câu, “Anh đói.”

Ban đầu tôi giả vờ không nghe thấy, định im im mà lờ đi. Anh liền đứng lên đẩy tôi vào bếp, ra lệnh, “Nấu cơm cho anh.”

Tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn vâng lời.

Đôi khi anh về muộn. Lúc đó dù tôi ngủ rồi anh cũng không tha, đập cửa ầm ầm, khiến tôi phải lờ đờ đứng dậy mở cửa, rồi lại mắt nhắm mắt mở đi rang cơm hoặc nấu mì cho anh.

Thực ra tay nghề của tôi rất kém, nhìn thái độ của Tang Bưư là biết. Mỗi lần tôi tốt bụng làm thêm đồ ăn đặt vào trong khay của nó, con chó ngốc này chỉ ngửi ngửi một chút rồi vẫy đuôi ngúng nguẩy bỏ đi. Thế mà anh vẫn có thể ăn hết thức ăn tôi nấu. Xem ra người cao to không chỉ cần lượng thức ăn lớn mà sức chịu đựng cũng lớn vô cùng.

Tuy nhiên, làm nhiều lần tôi cũng rèn luyện được tay nghề. Mặc dù vẫn chỉ hạn chế ở mức rang cơm và nấu mì, nhưng Tang Bưư cũng đã nể mặt mà dốp vài miếng, biểu cảm của anh lúc ăn cơm cũng dịu đi rất nhiều.

Lần này đã quyết phải cảm ơn anh, tôi cũng chuyên tâm hơn hẳn. Tôi lên mạng tra công thức nấu ăn, cuối cùng quyết định được ba món: thịt kho tàu, thịt hầm xào đậu hũ Tứ Xuyên và canh trứng cà chua.

Trong nhà đã có sẵn trứng gà và cà chua. Tôi đi siêu thị mua thêm thịt ba chỉ, đậu hũ và các loại gia vị cần thiết, còn tiện thể mua thêm một cái tạp dề có hình gấu Pooh rất đáng yêu. Đồng thời tôi cũng gọi điện cho anh, xác định được tối nay anh có về, liền cẩn thận dặn anh phải về sớm. Anh hỏi tôi có chuyện gì, tôi kiên quyết giữ bí mật không nói. Anh thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Tôi chuẩn bị rất lâu trong bếp. Thịt và đậu đều được thái ngay ngắn, cà chua cũng cắt mỏng hết cỡ. Công thức nấu ăn cũng đã được in ra, dán cẩn thận trên thành máy hút mùi. Tôi cẩn thận làm theo từng bước trên hướng dẫn, tay chân vẫn hơi luống cuống, nhưng vẫn may, cuối cùng vẫn làm được gần giống. Nếm thử thấy cũng tạm tạm, có thể chấp nhận được. Hai món mặn một món canh được mang lên bàn, tôi cảm thấy hài lòng vô cùng.

Trước đó còn tưởng sẽ phải đợi anh một lúc. Nhưng tôi nấu ăn thực sự rất lâu, mà anh lại cố ý về sớm, thế nên tôi vừa bưng đồ ăn lên, tự tán thưởng chưa được hai phút thì đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Anh trông thấy thức ăn trên bàn thì rất kinh ngạc, sau đó nhìn tôi nghi ngờ.

Tôi vội tháo tạp dề, đơn giản chào, “Anh về rồi ạ.”

“Ừ.” Anh gật đầu, cởi giày.

Đã quyết định cảm ơn anh, tự nhiên tôi cũng niềm nở hơn. Anh vừa thay giày xong tôi đã đưa cốc nước chuẩn bị trước đến, “Anh nghỉ một lát trước hay là ăn luôn ạ?”

Anh đón lấy cốc nước, uống một ngụm rồi nhìn bàn ăn, nói, “Ăn.”

Tôi cười rạng rỡ, “Vậy anh ngồi xuống trước đi, em đi xới cơm.”

Anh cảm thấy rất khó hiểu với thái độ của tôi, ngồi xuống nhìn tôi nói, “Hôm nay em uống lộn thuốc à?”

Tôi vừa xới cơm, vừa tự dặn mình phải giữ bình tĩnh, đừng để bị mấy lời độc miệng của anh làm kích động. Thế nên tôi mỉm cười trả lời, “Không ạ.”

“Vậy em tính làm gì?”

Tôi đặt bát cơm đầy ụ trước mặt anh rồi nói, “Sếp à, anh cho em tiền lương nhiều như thế, đương nhiên là em phải cảm ơn rồi. Em cũng không biết tặng quà gì, chỉ có thể làm một bữa cơm tỏ lòng thành thôi.”

Rốt cuộc anh cũng cười, cầm lấy đũa gấp một miếng thịt kho tàu, cho vào trong miệng. Tôi lập tức nhìn anh với ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Anh nhai kỹ rồi nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, “Cũng được.”

Tôi chợt cảm thấy trong lòng mình nở hoa.

Tối hôm đó, tôi ăn nửa bát cơm, còn anh ăn tận ba bát.

Tôi phát hiện, thì ra người này dễ thỏa mãn như vậy.

-

Năm thứ tư, chương trình đại học còn rất ít, lúc lên lớp phòng học luôn vắng vẻ. Tôi vui vẻ nhàn nhã, cứ dăm ba bữa lại đến nhà ông ngoại thăm Tang Bư, tiện thể còn được ăn những món siêu ngon do bà ngoại làm.

Tang Bư sống ở nhà ông ngoại rất tốt. Chúng tôi ít khi đến, có nó ở chung, ông bà ngoại cũng bớt cô quạnh. Nó đã lớn thêm nhiều, trông vẫn ngốc nghếch nhưng lại rất hiểu ý người. Lúc ở cùng tôi toàn nhảy tưng tưng, tràn trề sức lực, nhưng khi ở với ông bà ngoại, nó cũng biết không thể nghịch ngợm, luôn ngoan ngoãn đi sau ông.

Nó đã quen với tiếng chân của tôi. Mỗi lần tôi đến, vừa tới sân là nó đã lao ra, nhào lên người tôi thè lưỡi liếm lung tung, làm tôi không nhịn được mà bật cười.

Đã qua thời điểm nóng nhất trong năm, nhưng ánh nắng đầu thu vẫn rất khó chịu. Tôi và ông bà ngoại mỗi người ngồi một chiếc ghế mây ở dưới bóng cây, vừa nhìn Tang Bư đùa nghịch đồ chơi của nó trong sân, vừa nhàn nhã nói chuyện.

Tôi kể rất nhiều chuyện thú vị trong trường, khiến cả hai người đều cười vui vẻ.

Cười xong, bà ngoại đột nhiên cảm thán, “Tang Bư tới đây, rốt cuộc trong nhà cũng náo nhiệt hơn một chút.”

Tôi nhìn nếp nhăn trên khóe mắt của bà, bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng nói, “Về sau ngày nào cháu cũng qua đây. Tối nay về cháu cũng sẽ nói với chú thím và anh, bảo họ thường xuyên về hơn.”

Bà ngoại cười, đưa tay xoa đầu tôi, nói, “Không cần đâu, bọn chúng còn bận việc mà. Cháu cũng không cần phải đến đây mỗi ngày, nếu không bạn trai sẽ không vui.”

Nói xong bà ngoại nháy mắt một cái. Mặt của tôi thoáng chốc đỏ lên, “Làm gì có bạn trai nào ạ. Bà ngoại đừng trêu cháu nữa.”

Bà ngoại đương nhiên không tin, quay sang nhìn ông ngoại cười, “Xem đi, bé Viên Viên xấu hổ kìa.”

Thế rồi cả hai đều nở nụ cười.

Một làn gió thoảng qua. Tôi nhìn khuôn mặt hiền từ in hằn bao thăng trầm cuộc đời của họ, nhất thời ngơ ngẩn, quên bẵng cả việc giải thích. Cuối cùng tôi cũng không tìm được mà mỉm cười theo.

-

*Chú thích:

*1. Ba nghìn nhân dân tệ: khoảng hơn mười triệu tiền Việt.

*2. Husky là giống chó lao động với bộ lông dày, kích cỡ trung bình, có xuất xứ từ vùng miền Đông Siberian. Husky có đuôi thông, tai nhỏ hình tam giác dựng đứng và các vệt bên ngoài rất đặc trưng. Đây là một giống chó rất năng động, kiên cường và đầy sức sống.

*3. Tang Bư nghĩa là “Mạnh mẽ phi thường” – Chữ Tang vốn là “tang lễ”, nhưng trong tiếng Quảng dùng rất nhiều với nghĩa là “phi thường”. Chữ “Bư” vốn là “mạnh mẽ”, “lực lượng”, tuy nhiên theo tiếng địa phương của người miền Bắc Trung Quốc (nhất là vùng Đông Bắc) thì còn có nghĩa là “ngu ngốc”. Ở đây các bạn nhớ là Mãn Nguyệt và chú quê miền Nam, còn Thành Hề và mẹ gốc Bắc, vì thế Mãn Nguyệt hiểu cái tên “Tang Bư” với nghĩa “mạnh mẽ phi thường” thì Thành Hề lại hiểu theo nghĩa ngược hoàn toàn là “siêu dần dộn”

*4. Mỗi ngày ăn một quả táo thì không cần phải đi bác sĩ: Nguyên văn là “An apple a day, keeps the doctor away”, mình để thành tiếng Việt luôn cho đỡ ngắt mạch truyện.

Mùa thu ở thành phố này luôn rất ngắn, cứ như thể vừa mới bắt đầu là kết thúc luôn. Một ngày trước lá rụng trong sân trường còn nhiều không quét xuể, mọi người vẫn mặc áo phông, vậy mà sau một đêm gió Bắc đã tràn về, khiến rất nhiều người không kịp mặc thêm áo ấm.

Thời tiết tuy rất lạnh mà lòng tôi vô cùng ấm áp.

Bởi vì, La Duy sắp về rồi.

Trước đây, mỗi năm anh đều trở về vào kỳ Giáng Sinh, nếu không phải chỉ còn một ngày là khai giảng thì nhất định sẽ không quay lại. Nhưng lần này bỗng nhiên anh nói có việc không về được. Tôi nhìn nụ cười áy náy của anh trên màn hình webcam, hơi thất vọng nhưng vẫn mỉm cười nói, “Không sao.”

Thế nhưng hai ngày sau, Vi Vi đột nhiên hỏi tôi một cách bí hiểm, “Nghe nói La Duy nhà chị sắp về rồi, chị có biết không?”

Vi Vi là bạn gái hiện tại của Bùi Lương Vũ, học sau chúng tôi hai khóa, rất xinh xắn đáng yêu. Cũng vì cô ấy, Bùi Lương Vũ đã làm việc trong công ty của bố anh rồi mà cứ cách đêm ba bữa lại đến rủ chúng tôi đi ăn.

Tôi lấy làm lạ, hỏi, “Anh ấy còn có việc nên không về mà. Em nghe ai nói thế?”

Cô ấy cười, “Lần trước em nghe Bùi Lương Vũ nói chuyện điện thoại, là của La Duy gọi về. Anh ấy bảo Lương Vũ giấu chị, chắc chắn là muốn làm chị bất ngờ.”

Với tính cách của La Duy, rất có thể sẽ làm như vậy.

“Nếu anh ấy đã muốn cho chị bất ngờ, hay là chị làm anh ấy ngạc nhiên lại đi. Theo em nghe được thì hình như anh ấy về vào ngày hai mươi. Đến hôm đó chị đến sân bay đón anh ấy, cho anh ấy tha hồ kinh ngạc.” Vi Vi cười tinh nghịch.

Tôi nghe cô ấy nói xong cũng bị lay động, “Em thăm dò hộ chị xem là chuyến bay nào, đến lúc đó đừng để chị tốn công vô ích đấy.”

“Vây để em nghĩ cách dò hỏi một chút. Em thấy cũng phải chắc đến tám chín phần. Hôm đó Bùi Lương Vũ uống say, mơ mơ màng màng, còn cho rằng em không nghe được gì cả.”

“Ừ, được rồi, xác định xong thì báo cho chị nhé. Chị sẽ chơi anh ấy một vỏ ngược.”

“Đúng thế, đúng thế.” Vi Vi gật đầu lia lịa, “Em vẫn chưa được gặp anh ấy, đến lúc đó chị nhất định phải bảo anh ấy mời một bữa. Tuy đồng chí Bùi nhà em vẫn thường nói La Duy thuộc kiểu bên ngoài bóng bẩy, bên trong thối nát, nhưng một khi chưa được gặp thì em vẫn là người ngoài.”

“Được mà, không thành vấn đề.”

Mắt Vi Vi lấp lánh, nắm tay tôi nói, “Chị gái tốt.”

Tôi cười gật đầu, “Em ngoan.”

Trước giờ tôi chưa từng làm chuyện gì khiến người khác bất ngờ, vì vậy không nhận được mà tưởng tượng đến biểu cảm của La Duy lúc đó. Sẽ ngạc nhiên hay cười ngốc nghếch, hay sẽ trách Bùi Lương Vũ đã tiết lộ bí mật đây?

Không biết thế nào, nhưng nhất định sẽ rất vui. Tôi vừa nghĩ vừa trộm cười.

Ngày 20 tháng Mười hai, trời quang mây tạnh. Trước đó tôi đã biết được chuyến bay của La Duy, nắm rõ giờ bay. Nhưng tôi không biết rốt cuộc anh chuyển chuyển bay ở HongKong hay Thượng Hải, vì vậy để tránh lỡ giờ, tôi dậy từ sáng sớm, một mình đón xe đến sân bay.

Ngồi trên taxi, tôi bắt đầu suy tính. Lát nữa nên xuất hiện trực tiếp trước mặt anh, cho anh một bất ngờ thú vị, hay là đi đến từ phía sau rồi vỗ nhẹ vai anh?

Khi đó tôi hoàn toàn không ngờ được, bất ngờ thú vị này, thực ra chỉ có bất ngờ mà không hề thú vị.

Tôi đứng trong đại sảnh rất lâu. Vì không nắm được lịch trình cụ thể nên không dám đi lung tung. Xung quanh toàn là những người như tôi, cũng đang chờ đợi.

Cuối cùng cũng thấy La Duy. Dường như anh cao hơn một chút, con trai qua tuổi hai mươi còn có thể cao lên sao? Lông mày vẫn rậm, mắt vẫn sáng, dáng vẻ vẫn ngông nghênh như xưa, nhưng nhìn tổng thể cũng rất tuấn tú.

Tôi xúc động, muốn đi qua hù anh ấy. Nhưng còn chưa kịp bước thì đằng sau anh đã có một người đi đến, khoác tay anh vô cùng thân mật. Cô gái đó đáng người khá cao, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, trên mặt là nụ cười cực kỳ ngọt ngào.

La Duy cau mày, nhưng cũng không hắt cô ấy ra.

La Duy không có chị em gái, trước giờ anh cũng chưa từng nói mình có chị hay em họ cùng học ở Melbourne.

Tôi có chiều cao khiêm tốn, đứng cạnh La Duy luôn bị anh gọi là bé con. Anh và cô gái kia đứng cùng nhau trông rất xứng đôi. Tay cô ấy luôn khoác tay anh. Giữa hai người toát ra sự thân thuộc vô cùng, không có chút gì xa lạ.

Trong chớp mắt, tôi cảm thấy đầu óc mình trống trơn, theo bản năng núp vào một góc.

Một đôi vợ chồng đến đón họ. Cô gái kia vui vẻ buông tay La Duy, ôm chầm lấy người phụ nữ. Tôi loáng thoáng nghe thấy cô ấy gọi “Mẹ”. La Duy vẫn đứng bên cạnh mỉm cười.

Bốn người đứng chung một chỗ, trông thực sự đầm ấm vui vẻ. Bố của cô gái kia vừa cười vừa trò chuyện với La Duy, rõ ràng là rất vừa lòng với anh. Nép ở một bên, tôi bỗng phát hiện mình căng thẳng đến run người. Tôi cố gắng hít sâu một hơi, nắm chặt rồi lại thả tay ra, đi đến phía trước mỉm cười gọi, “La Duy.”

Khoảnh khắc ấy, vẻ hoảng hốt của anh khiến tôi suýt trào nước mắt.

“Viên... Mãn Nguyệt, sao em lại ở đây?” Anh hỏi.

Tôi bỗng cảm thấy mềm lòng, tôi không muốn làm anh khó xử.

Tôi nói, “Em tới đón bạn học.”, rồi giả vờ nhìn đồng hồ, “Chắc khoảng mười phút nữa cậu ấy mới đến nơi. Tình cờ thật, hôm nay anh cũng về sao?”

Môi anh tái nhợt, tựa như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ gật nhẹ đầu, “Ừ.”

Cô gái bên cạnh anh nhượng mày, rõ ràng là đã nhận ra tôi. Tôi không nhìn nét thù địch trên khuôn mặt cô ấy, cố gắng giữ nụ cười, “Em đi trước đây, khi nào rảnh liên lạc sau nhé.”

Tôi đi rất nhanh, bước chân cũng nhẹ nhàng. Tôi nghĩ, ở vào hoàn cảnh này đáng lẽ mình phải có cảm giác muốn chạy thật nhanh mới phải. Thế nhưng tôi vẫn không bình tĩnh được, tôi sợ, nếu ở đó thêm một giây phút nữa, có lẽ nước mắt sẽ tuôn ra.

Trong cơ thể tôi mơ hồ có nơi nào đó âm ỉ đau. Ban đầu chỉ là một chút xiu, sau đó chậm chậm, chậm chậm lan ra, tựa như lan khắp toàn thân, rồi bện xoắn lại một chỗ... Tôi cắn chặt răng, cắn đến đau ê ẩm.

Bên ngoài trời trong xanh, nhưng tôi chỉ cảm thấy xung quanh là bão tố.

Người bị bệnh thiếu máu có lẽ cũng có cảm này, đang ngồi đột nhiên đứng dậy liền cảm thấy tối tăm mặt mũi. Đầu óc vẫn tỉnh táo, vẫn nghe rõ những âm thanh bên cạnh, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy gì.

Giống như tôi bây giờ vậy.

Người ta vẫn tấp nập qua lại trong sân bay. Tôi không đi nổi nữa, chỉ còn cách đứng dựa vào một cây cột. Vào lúc này tôi vẫn còn nghĩ, tại sao La Duy chưa đuổi đến nơi?

Trước giờ chúng tôi cãi nhau, tôi sẽ đi nhanh để vượt lên phía trước. Mỗi lần như thế, anh nhất định sẽ đuổi theo phía sau. Bây giờ tôi đang chờ anh ở đây, tại sao không thấy anh chạy đến?

Điện thoại di động trong túi rung lên. Tôi ngơ ngẩn lấy ra, tiện tay ấn nút nghe máy.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc. Tôi im lặng, người kia nói được vài câu mới phát hiện có chỗ bất thường.

“Lương Mãn Nguyệt, em có nghe không đấy?”

“Có, em nghe đây.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Em... Sao em lại khóc?” Người kia kinh ngạc.

“Đâu có ạ.” Tôi vừa nói vừa đưa tay chạm vào má, chợt hoảng hốt phát hiện mặt mình đã ửng đỏ.

Âm thanh ở đầu dây bên kia trở nên sốt ruột, “Mãn Nguyệt, em làm sao vậy?”

Tôi cũng không nhịn được nữa, mắt nóng bừng lên, bật khóc thành tiếng, “Anh ơi...”

Hôm đó khi được đưa về nhà của anh, tôi đã ngừng khóc. Anh cũng không hỏi tôi nguyên nhân, chỉ nghiêm mặt rời đi, để tôi một mình ngẩn ngơ trên sofa.

Tôi ngồi đó rất lâu, đầu óc vẫn trống rỗng. Điện thoại rung lên lần thứ hai, tôi lấy ra, ngơ ngác nhìn một lúc rồi ấn phím tắt máy màu đỏ.

Tôi rửa mặt bằng nước lạnh, thấy tinh thần đã khá lên nhiều, vì vậy đóng cửa nhà, quyết định quay về trường học.

Lúc tôi về, trong phòng chỉ có Trần Tĩnh và Hạ Mẫn Chi. Vừa hay Trần Tĩnh muốn đi thư viện, tôi liền đi cùng cô ấy.

Thư viện rất yên tĩnh, hệ thống sưởi hơi cũng hoạt động tốt. Trần Tĩnh cặm cụi làm đề thi thử tiếng Anh, tôi tiện tay cầm một quyển lịch sử văn học thế giới, đọc vô cùng chuyên chú. Khi đầu óc không có thời gian suy nghĩ, trong lòng tự khắc sẽ bình thản lại.

Khi ra khỏi thư viện thì trời đã sắp tối. Vầng trăng trên cao sáng trong mà lạnh lẽo đến rùng mình. Chúng tôi cùng đi căng-tin ăn cơm tối. Tôi ăn rất nhiều, ba lưng cơm, hai món mặn hai món chay, cộng thêm một cái đùi gà, sau cùng còn tu hết nửa bình nước trái cây.

Trần Tĩnh kinh ngạc nhìn tôi, “Mãn Nguyệt cậu sao thế?”

Tôi cười nói, “Tớ đói mà.”

No bụng rồi thì sẽ không buồn nữa.

Trên đường về tôi còn mua một thanh chocolate, vừa đi vừa ăn, nói chuyện phiếm mấy câu với Trần Tĩnh.

Ở dưới ký túc đang diễn ra cảnh chia lìa quyến luyến của một đôi tình nhân. Chúng tôi nhìn nhiều thành quen, làm như không thấy, bình tĩnh đi qua họ.

Sau đó tôi nghe có người gọi, “Viên Viên.”

Tim tôi run lên, không dám quay đầu lại, vội vã bước vào ký túc. Người phía sau đã đuổi đến nơi, kéo tôi lại, giọng như van xin.

“Viên Viên...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của La Duy. Anh nói, “Anh đợi mãi, cuối cùng cũng đợi được em.”

Có rất nhiều khi, hạ quyết tâm là một chuyện, thực sự đối mặt lại là chuyện khác. Rõ ràng là tôi rất đau lòng, rõ ràng tôi rất tức giận, rõ ràng tôi đã quyết định không bao giờ để ý đến anh nữa... Thế nhưng vào lúc này, khi gió khẽ vuốt qua gò má, khi nhìn thấy đôi môi tái nhợt của anh dưới ánh đèn đường, tôi vẫn mềm lòng. Tôi bảo Trần Tĩnh về trước, sau đó mới quay lại nhìn anh.

“Anh có chuyện gì thì nói đi.”

Anh nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng khổ sở nói, “Mãn Nguyệt, chúng ta chia tay đi.”

Tôi cứ nghĩ mình sẽ nhận được một lời giải thích, hoặc ít nhất cũng có được một câu xin lỗi, sau đó có lẽ tôi sẽ tha thứ cho anh.

Thế nhưng, thứ cuối cùng mà tôi đợi được lại là hai tiếng “Chia tay.”

Có từ ngữ nào có thể diễn tả cảm xúc của tôi lúc đó? Bi thương, đau lòng, tức giận, khó tin... Tôi cất giọng hỏi anh, “Anh bảo gì cơ La Duy?”

Thân mình anh hơi run lên, nhưng vẫn kiên quyết nói, “Mãn Nguyệt, tháng sau anh đính hôn rồi, chúng ta chia tay đi.”

Giây phút ấy, tôi thấy mình dường như không thở nổi.

“Mãn Nguyệt, em có phát hiện, thực ra chúng ta vốn không thích hợp ở bên nhau không? Anh càng trưởng thành, càng chín chắn thì càng cảm nhận rõ điều này. Mỗi lần anh về, hào hứng đi tìm em, em chỉ đến khi không từ chối được, mà có đến cũng chỉ ngồi một mình một góc nhìn bọn anh chơi đùa. Cứ như vậy, lâu ngày anh cũng thấy nhàm chán.”

“Em biết không, lúc đó anh không muốn đi Melbourne, trừ việc không muốn xa em thì còn là bởi, gia đình đã sắp xếp cho anh một vị hôn thê đi cùng. Trước kia anh thích em, cảm thấy đôi mắt em to tròn, đáng người nhỏ nhắn khiến người ta thương yêu, lại luôn nép trong một góc yên lặng, vì vậy anh muốn bảo vệ em, muốn trao em những gì tốt đẹp nhất. Anh nghĩ anh có thể chống đỡ tất cả, bất kể là áp lực trong nhà hay cảm dỗ bên ngoài. Thế nhưng, không có được sự đáp lại của em, một mình anh rồi cũng sẽ mệt mỏi.”

“Anh yêu em, nhưng ở cùng em, dường như anh đã nhìn thấy đoạn kết của tình yêu ấy. Anh biết, hôm nay nếu không phải anh trai em bắt anh tới tìm em, chắc anh không thể nói với em những lời này. Có thể ngày hôm nay nói xong, ngày mai anh sẽ hối hận, nhưng nếu không nói, anh sẽ chẳng có dũng khí bày tỏ với em lần nữa.”

“Mãn Nguyệt ơi, không phải anh không yêu em... Chỉ là anh mệt mỏi quá rồi...”

Tôi ngơ ngác nhìn La Duy, bàn tay âm thầm khua loạn bên người, muốn bắt lấy thứ gì đó để chống đỡ cơ thể mình.

Thì ra khi trưởng thành người ta thực sự sẽ thay đổi. Tôi còn đứng nơi đây, nhưng anh đã đi xa lắm rồi. Tôi cứ cho rằng mình rất hiểu La Duy, mà thực ra tôi hiểu anh chưa đủ. Không phải bây giờ anh không tốt, là do tôi đã nghĩ quá tốt về anh.

Tôi nhìn anh, cuối cùng nước mắt ướt nhòa khuôn mặt, trong đầu chợt hiện lên bóng hình cậu thiếu niên La Duy năm đó.

Duy ơi...

Cười to, giận dữ, cố chấp, kiêu ngạo... Cậu ấy chạy lung tung trong lớp, cậu ấy bị thầy gọi lên đứng phạt, cậu ấy cãi nhau với tôi, rồi vì tôi mà bị đánh tới tấp, cậu ấy tìm mọi cách làm tôi nở nụ cười, cậu ấy đá bóng xong nghiêng mái đầu đầy mồ hôi nhìn tôi, và che chở cho tôi trên xe bus...

Người thiếu niên đó từng mỉm cười dịu dàng với tôi, khiến tôi xem cậu ấy như đá ngậm dưới lòng sông, dù trải qua bao tháng năm, vẫn thủy chung đứng chờ nơi cũ.

Tôi từng cho rằng, chúng tôi sẽ cứ tiếp tục thế này, tiếp tục đến khi tóc trắng xóa, đến khi rất già, rất già...

Nhưng bây giờ chẳng còn gì cả.

Cậu thiếu niên La Duy kia, người đã kéo tôi từ trong vũng bùn tự ti ra ngoài ánh sáng, yêu thương che chở cho tôi vô điều kiện, đánh nhau vì tôi và chọc tôi vui vẻ, mỉm cười với tôi và cho tôi ấm áp... Chỉ là, cậu ấy cũng sẽ không trở lại.

Tôi thậm chí còn không hỏi, La Duy, anh đã nói đợi anh trở về sẽ cưới em cơ mà?

Nhưng giờ đây tất cả đều không quan trọng nữa.

Ngay lúc tôi cho rằng mình đã sụp đổ, sắp ngã đi rồi thì La Duy đột nhiên nhìn tôi chăm chú. Vết đau thương đó khiến mắt tôi mờ mịt.

Anh nói, “Mãn Nguyệt, tuy anh luôn tự dối mình, nhưng thực ra anh vẫn biết, tình cảm của em đối với anh không phải thứ tình yêu mà anh mong muốn. Em thích anh tựa như thích Ngô Gia Hình, thích Bùi Lương Vũ, thích tất cả bạn bè bên cạnh. Anh không muốn nhận thua, nhưng Mãn Nguyệt ơi, nhiều năm như vậy rồi, em cũng chỉ có thể cho anh đến thế.”

Tôi giật mình.

Mãi cho đến khi bóng lưng loạng choạng của La Duy biến mất khỏi tầm mắt, tôi mới ngơ ngác ngồi thụp xuống.

Không biết qua bao lâu, có một bóng người bao trùm lấy tôi. Người đó đi đến bên, nâng tôi đứng dậy.

Tôi giống như tìm được một chỗ để trút hết nỗi đau trong lòng, đẩy mạnh tay anh, hét lớn, “Anh buông ra! Tại anh, tất cả là tại anh! Anh đuổi hết những người em thích đi, bây giờ hài lòng rồi chứ?”

Anh không buông tay, cũng không nổi giận với tôi, chỉ xoa đầu tôi dịu dàng nói, “Ừ, anh hài lòng.”

Tôi mơ hồ hiểu ra điều gì đó, lại không cảm nổi nỗi bi thương đang ập đến, cuối cùng vùi đầu vào ngực anh khóc òa lên.

Ban đầu tôi vẫn không tin. Nhưng những ngày sau đó, La Duy không đi tìm tôi nữa, bao nhiêu cú điện thoại và tin nhắn đều không đến được chỗ anh. Rồi cuộc tôi cũng hiểu, hai chúng tôi có lẽ thực sự kết thúc rồi.

Trước kia tôi còn cảm thấy cuộc sống quá yên ổn, không có cảm xúc gì mãnh liệt. Giờ cuối cùng đã xảy ra một chuyện không bình lặng, lại khiến tôi như rơi xuống hố sâu. Không chỉ có cảm xúc mà cả nhiệt độ cơ thể dường như cũng tụt xuống.

Tôi bắt đầu hiểu được, cuộc sống nhiều biến đổi, nhiều cảm xúc thực sự không hạnh phúc bằng cuộc sống an ổn yên bình.

Gia Hinh lo cuống lên, không ngừng trách tôi không biết suy nghĩ.

“Nghe tớ nói này, cậu làm thế thì hay ho gì hả? Rõ ràng là La Duy thích cậu! Làm sao cậu có thể tặng cậu ấy cho con bé xấu xa kia chứ? Bảo chia tay là chia tay luôn thế à? Không được, tớ phải nhanh chóng quay về, tìm một cơ hội cho các cậu quay lại...”

“Lời chia tay không phải do tớ nói.” Tôi cười gượng, cắt lời cô ấy.

Gia Hinh im lặng. Một lúc sau cô ấy oán hận nói một câu “Đồ khốn La Duy!”, rồi an ủi tôi: “Đừng đau lòng, loại cặn bã này không đáng để chúng ta xem trọng. Người cũ không đi làm sao người mới đến được, sau này bọn mình tìm một anh chàng vừa giỏi giang vừa giàu có, cho cậu ta hối hận chết luôn!”

Tôi cười khê nói, “Đừng lo cho tớ, tớ không sao.”

Người cũ không đi làm sao người mới đến được... Dường như tất cả mọi người đều thích dùng mấy lời này để an ủi những kẻ bị thất tình. Thế nhưng, đối với người cũ kia, chúng ta đã từng bỏ thời gian nhiều như vậy, dành tình cảm nhiều đến thế, thật sự nói từ bỏ là lập tức từ bỏ được sao?

Trước kia tôi quá tin vào tình yêu La Duy dành mình. Tôi biết, giữa chúng tôi, anh vẫn luôn là người cố gắng. Có lẽ vì vậy tôi mới đinh ninh rằng, anh yêu tôi là chuyện đương nhiên. Vậy nên khi anh nói lời chia tay tôi mới thấy khó tin đến thế.

Nghĩ là như vậy, nhưng tôi vẫn nhớ đến những lời sau cùng mà La Duy nói, chợt cảm thấy có sự lo lắng và sợ hãi trộn lẫn vào nỗi bi thương. Lý trí của tôi một mực phủ nhận lời anh, còn trái tim vẫn phân vân lưỡng lự.

Thế nhưng, nếu tôi không yêu La Duy, vậy nỗi đau này từ đâu mà đến?

Sẽ chẳng có ai mãi yêu tôi như một lẽ dĩ nhiên. Lời thề của tuổi thanh xuân, mấy ai giữ được cho tròn?

Những mối tình đầu trên thế gian này, hầu hết đều không có một kết cục trọn vẹn. Trước kia là tôi quá ngây thơ, cho rằng chúng tôi không như thế, nhưng thứ còn lại sau cùng, vẫn chỉ là niềm tiếc nuối khôn nguôi.

Tôi an ủi mình, đây chính là trưởng thành, trưởng thành sẽ phải trải qua tình cảm đổ vỡ.

Lương Mãn Nguyệt, mạnh mẽ lên nào!

Hết chương 17

18. Chương 18: Trong Ảnh Tốt Nghiệp, Chúng Tôi đều Cười Trông Đến Là Ngốc Nghếch

Bùi Lương Vũ cũng đến ai ủi tôi, anh bảo tôi đừng quá đau lòng.

Chúng tôi ngồi trong quán ăn nổi tiếng ở con phố đằng sau trường học, xung quanh người đi qua đi lại, rất ồn ào. Trước kia chúng tôi thường kéo cả hội tới, món tôm ở đây lần nào cũng cay đến mức khiến môi tôi sưng đỏ. Nhưng hôm nay chỉ còn hai người chúng tôi mà thôi...

Anh nói, Mãn Nguyệt à, em nghĩ thoáng một chút, La Duy cũng không mong em buồn.

Tôi mỉm cười với anh, “Em đâu có buồn.”

Anh không cười, nhìn tôi thờ dãi một tiếng rồi không nói nữa.

Dù đã nhìn hàng nghìn vạn lần, tôi vẫn thấy Bùi Lương Vũ thực sự rất đẹp, khuôn mặt tuấn tú phẳng phất nét u sầu là điểm thu hút người khác nhất.

Tôi nhìn anh thật sâu, bỗng nhiên hỏi, “Vì sao?”

Anh ngạc nhiên, “Vì sao cái gì?”

“Anh cố ý để Vi Vi tiết lộ với em chuyện La Duy trở về. Vì sao thế?”

Bùi Lương Vũ hơi sững lại. Rồi anh vội vã tránh ánh mắt tôi, “Em nói gì vậy, rõ ràng là Dương Vũ Vi tự nghe thấy mà.”

Tôi nhìn mặt anh, không nói thêm gì, cúi đầu im lặng bóc vỏ tôm.

Tôi không sáng dạ, nhưng cũng không đến nỗi cực kỳ đần độn. Người thông minh và cẩn trọng như Bùi Lương Vũ sao có thể vô tình bị Vi Vi nghe trộm.

Nhưng anh đã không nói, tôi cũng không hỏi nữa. Tôi thừa nhận mình nhát gan, đã mất La Duy, tôi không muốn mất thêm người bạn Bùi Lương Vũ này.

Tôi đặt tôm đã bóc vỏ vào bát của Bùi Lương Vũ, cười với anh, “Ăn đi.”

Anh nhìn tôm trong bát, sững sờ một chút rồi bật cười, “Trước kia toàn là bố bóc cho con, giờ con gái đã biết báo hiếu bố rồi đấy, mãn nguyện quá đi.”

“Bùi Lương Vũ, anh có biết xấu hổ không hả?”

“Giữa bố con ta không cần nhiều lời, bố biết con ngại.”

Thật hết nói nói.

-

Tôi vốn cho rằng Giáng Sinh năm nay cũng sẽ giống những năm trước, mượn cơ mừng ngày lễ ra ngoài chơi đã đời với La Duy và đám bạn bè. Cuối cùng lại thành ra tôi ở nhà xem TV với thím.

Trước đó Bùi Lương Vũ và Tiết Doanh đều đã gọi điện cho tôi, nhưng thứ nhất là vì tâm trạng tôi không tốt, thứ hai là không muốn làm La Duy ngại, thế nên tôi từ chối. Dù chúng tôi đây cũng được xem là yêu nhau dễ dàng, chia tay vui vẻ, nhưng nỗi buồn phiền trong tôi vẫn không thể tiêu tan dễ dàng thế được.

Tôi không biết dáng vẻ của chú ở công ty thế nào, tuy nhiên nhìn anh mà đoán thì có lẽ cũng rất chảnh chu nghiêm túc. Nhưng hễ về đến nhà là chú lại trở thành một người đàn ông trung niên bình thường, giản dị điềm đạm, thỉnh thoảng còn có chút hóm hỉnh. Người khác cứ bảo lúc còn trẻ chú rất ngông nghênh, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào liên hệ người đàn ông đang ngồi xem TV với vợ và cháu gái này với chàng trai ngạo nghễ mà người ta nói.

Năm đó, “Phấn đấu” là một bộ phim rất nổi tiếng. Thím lớn lên ở Bắc Kinh, rất có cảm tình với những diễn viên nói giọng Bắc Kinh trong phim này. Vì vậy, dù chú cho rằng nội dung và nhân vật trong phim rất tầm thường nhưng vẫn phải ngồi cùng chúng tôi xem tiếp.

Tôi chẳng có cảm xúc gì với mấy diễn viên đó, xem cũng đứt quãng, nhưng cũng hiểu nội dung cơ bản. Bộ phim này thực ra không liên quan mấy đến cái tên “Phần đầu”, chủ yếu là nói về một cuộc tình tay ba, làm tôi xem mà phát cáu.

Anh về, chào hỏi chú thím một tiếng rồi đi lên tầng thay quần áo, vừa xuống là lại định ra ngoài.

Thím bỗng gọi anh lại, “Con đi chơi thì đưa Viên Viên theo với.”

“Đưa theo làm gì, em ấy có quen bạn con đâu?”

“Dù sao hôm nay cũng là Giáng Sinh, cô gái trẻ như con bé lại ngồi nhà xem TV với mẹ thì còn ra gì. Con làm anh mà chẳng quan tâm gì đến em gái hết.”

Tôi nhìn thím với vẻ cảm kích, nhưng bảo tôi đi chơi cùng anh thì xin miễn đi, “Không cần đâu thím, anh còn có việc riêng mà.”

Chẳng ngờ anh bỗng nhiên nhìn tôi, nói, “Đi thay quần áo.”

“Dạ?” Tôi ngệt mặt.

Anh cau mày nhìn đồng hồ, “Cho em năm phút.”

Tôi còn đang do dự, thím đã giục đi thay quần áo. Tôi hết cách, chỉ có thể nghe lời.

Lúc mở cửa căn phòng nơi tụ tập, những người ở bên trong rõ ràng rất ngạc nhiên. Người ra đón còn trên chọc, “Lưu Thành Hề, cậu đổi khẩu vị rồi đấy à? Lại đưa một em gái non nớt như vậy đi cùng.”

“Biến đi.” Anh cười mắng, đập cho người đó một cái, “Biến sang bên kia ngồi, đây là em gái tôi.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh.

Có người đến gần vỗ vai tôi, cười tươi khi tôi quay lại, “Mãn Nguyệt bé nhỏ, còn nhớ anh không?”

Tôi nhớ anh là Trần Phóng, liền gật đầu, “Chào anh ạ.”

“Ngoan quá”, anh cười tít mắt, “Hát không? Anh chọn bài giúp em.”

Tôi toát mồ hôi lạnh, liên tục lắc đầu.

Anh cũng không miễn cưỡng, tiếp tục nói đủ thứ chuyện trên đời với tôi. Trong căn phòng này, trừ anh trai ra tôi chỉ quen có mình anh ấy, vì vậy cũng cố gắng tỏ ra hứng thú mà nói chuyện với anh. Nhờ Trần Phóng, tôi mới có thể tự nhiên hơn một chút.

Anh ấy nói chuyện rất có duyên. Vì việc với La Duy mà mấy ngày nay tâm trạng tôi rất kém, nhưng anh nói chuyện thú vị, động tác cũng hài hước, tôi không nhịn được mà bị anh chọc cho bật cười.

Anh trai đang uống rượu với người khác, nghe thấy tiếng cười của tôi thì liếc sang. Tôi không kịp đề phòng, mắt chạm vào ánh mắt anh, liền lập tức thu lại nụ cười, nghiêm túc trở lại.

Trần Phóng dĩ nhiên không biết gì, vẫn hỏi tiếp, “Em học ở đại học tỉnh phải không? Học ngành gì thế?”

“Em học Văn học Trung Quốc.”

Anh cười, “Con gái học Văn rất nữ tính. Năm thứ mấy rồi?”

“Năm thứ tư, sắp tốt nghiệp rồi ạ.”

Mắt anh lập tức sáng lên, “Chắc sắp thực tập rồi nhỉ? Hay là đến công ty anh làm thư ký cho anh đi.”

“Nhân viên nhỏ như cậu mà cũng cần thư ký hả?” Tôi chưa kịp trả lời, anh đã nói xen vào.

Trần Phóng nhìn anh nguyền một tiếng, “Liên quan gì đến cậu?”

“Sao lại nhân viên nhỏ? Đường đường là người thừa kế cơ mà, chẳng lẽ không được có thư ký?” Bên cạnh có người lên tiếng trêu.

Trần Phóng lườm người nọ, chột nghĩ tới điều gì, bèn cất giọng gọi về phía những người đang chơi mạt chược, “Đàm Mặc Dương, Đàm Mặc Dương.”

“Giữ hả?” Người tên Đàm Mặc Dương thậm chí không thèm ngẩng đầu, hơi hợt đáp một tiếng.

“Nhà cậu có một trường học phải không? Em gái tôi sắp thực tập, cậu sắp xếp hộ đi.”

Rốt cuộc Đàm Mặc Dương cũng ngẩng lên, nhìn lướt qua bên này, “Được.”

Tôi cười tủm tỉm. Anh ấy thực đúng là rất nhiệt tình, mà người tên Đàm Mặc Dương kia đồng ý cũng quá thoải mái.

Anh liếc nhìn Trần Phóng, “Người ta là em gái tôi, tôi còn chưa mở miệng cậu đã lo liệu xong hết rồi.”

Trần Phóng cười mờ ám với anh, “Em cậu cũng là em tôi mà, chuyện nhỏ này cứ để tôi giải quyết. Em thấy sao hả em gái?”

Câu sau cùng là nói với tôi. Tôi nhìn anh, thấy anh không phản đối liền mỉm cười đáp, “Cảm ơn anh trai.”

Tuy còn chưa tới lúc nhưng bạn học xung quanh đã có những người bắt đầu thực tập bên ngoài. Tôi rất vui vẻ tiếp nhận công việc thực tập bất ngờ mà có này. Đi làm rồi thì sẽ không có thời gian nghĩ chuyện khác, vậy cũng tốt. Nhưng nếu thực tập ở trường học thì đương nhiên phải làm giáo viên. Tôi hơi chột dạ. Tôi làm giáo viên sao?

Sau Giáng Sinh là dạ tiệc tất niên của công ty chú. Nói là tiệc tất niên nhưng mục đích chủ yếu là giới thiệu anh với ban lãnh đạo và nhân viên công ty, còn mời rất nhiều đối tác trên thương trường đến.

Tôi cũng đi theo chú thím, có điều chỉ ngồi một chỗ. Trước kia tiệc tất niên ở công ty chú đều làm theo kiểu truyền thống Trung Quốc, mọi người ngồi bên một cái bàn tròn lớn, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt. Nhưng năm nay đã đổi thành tiệc đứng theo phong cách phương Tây, có lẽ cũng tượng trưng cho việc công ty sắp bước vào một thời kỳ mới.

Là nhân vật chính, anh không thể rảnh rỗi như tôi, đi khắp nơi tiếp chuyện khách quý cùng chú thím. Anh mặc vest, đi giày da, gương mặt luôn giữ nụ cười, cực kỳ phong độ, nghiêm nhiên trở thành trung tâm của buổi tiệc. Tôi nhìn ánh mắt hau háu của các cô gái xung quanh, âm thầm cảm thán, quả là số đông quần chúng vẫn không có khả năng nhìn xuyên qua ngoại hình để thấy được bản chất.

Tôi nghĩ, anh chắc hẳn đã rất khó chịu, nếu là trước kia thì không biết mặt đã biến sắc đến mức nào, có khi còn lợi dụng lúc người khác không chú ý mà bỏ đi. Thế nhưng anh đã chín chắn rồi, một người trưởng thành luôn phải nhẫn nại trước nhiều chuyện mà mình không thích.

Tôi đang thoải mái ăn kem trong góc thì bị ba người mới bước vào thu hút sự chú ý.

Không phải La Duy, người bố thương nhân của anh vốn không có quan hệ làm ăn gì với chú. Đó là cô gái ở bên cạnh anh khi ấy, và cả bố mẹ của cô ta.

Tôi loáng thoáng nghe chú giới thiệu với anh, cái gì mà ngân hàng... Anh mỉm cười nói chuyện với bố cô ấy.

Nhìn một nhà họ tươi cười vui vẻ, tôi đột nhiên không muốn ăn nữa, cũng chẳng muốn nghe những lời tiếp theo của chú, đứng lên khỏi bàn lặng lẽ rời đi.

Quả nhiên là môn đăng hộ đối, những thế lực mạnh lại liên kết với nhau. Tình yêu của những người thuộc tầng lớp con ông cháu cha suy cho cùng đều là như thế.

Tôi cũng từng nghĩ, có lẽ La Duy là do bất khả kháng mà thôi. Nhưng lần thứ hai nhìn thấy cô gái kia, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao ráo, nụ cười đáng yêu... Tôi nghĩ, nếu tôi là đàn ông thì cũng sẽ thích người con gái như vậy.

Buổi tối tôi xuống dưới uống nước, đúng lúc anh vừa trở về. Tôi chào một tiếng rồi định đi tiếp thì bị anh gọi lại.

Có lẽ anh đã uống rất nhiều rượu, nhưng đôi mắt vẫn sáng lấp lánh.

“Hồi tối sao em về sớm thế?”

“À, em đột nhiên hơi khó chịu.” Tôi tìm đại một lý do.

Anh lại không tha, “Khó chịu chỗ nào?”

Tôi sững sốt, thuận miệng nói, “Em ăn nhiều kem quá nên hơi đau bụng.”

Anh nhìn tôi với vẻ khinh thường, “Đồ con heo!”

Không đợi tôi phản ứng, anh đã vào phòng đóng sập cửa lại.

Tôi quyết định rút lại lời khen anh chín chắn trước đó, đồng thời vội vã quay về phòng tự soi gương. Soi xong thì bĩu môi, rửa thầm anh là cái đồ có mắt không trông. Thế này mà là heo à?

Tôi vốn cho rằng, lời của Trần Phóng hôm Giáng Sinh, bảo sẽ giới thiệu tôi đi làm giáo viên chỉ là nói cho vui, bởi vì từ đó đến giờ anh không liên lạc lại nữa. Không ngờ sắp đến kỳ nghỉ lại nhận được điện thoại của anh, bảo tôi kỳ sau có thể đến Quang Hoa thực tập. Quang Hoa có lẽ là tên trường học tư thục của nhà Đàm Mặc Dương.

Tôi cảm ơn anh rồi cúp điện thoại, cảm thấy rất vui. Cuối cùng tôi cũng có thể đi làm.

Lúc trở lại ký túc để thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, bỗng nhiên có người chạy đến phòng chúng tôi, “Không ổn rồi, các cậu mau đi xuống xem đi, Đàm Yến Thu đang đánh nhau với người khác!”

Ngoại trừ Đàm Yến Thu và Trần Tĩnh, những người khác đều có mặt trong phòng. Mọi người nhìn nhau, lập tức vội vã bỏ hết đồ đạc xuống, chạy thật nhanh ra ngoài.

Khi chúng tôi xuống dưới, Đàm Yến Thu đang đánh nhau túi bụi với một nữ sinh. Xung quanh có rất nhiều người đứng xem, nhưng chẳng có ai đi tới can ngăn, chỉ có Trần Tĩnh sốt ruột, nhưng cũng không tách bọn họ ra được.

Thấy Đàm Yến Thu yếu thế, bị cô gái kia cào cấu đấm đá, chúng tôi nhanh chóng lao đến, kéo bọn họ ra.

Cô gái kia không kịp đề phòng, bị Phùng Thái kéo lại, lập tức tát cô ấy một cái.

Phùng Thái nổi cáu, “Cô làm gì thế hả?”

“Tôi làm gì? Mấy cô cho rằng đông người thì tôi sẽ sợ à? Một đám con gái dê tiện, cá mè một lứa, chuyên dụ dỗ bạn trai người khác.”

“Cô có biết xấu hổ không thế? Rốt cuộc là ai cướp bạn trai của ai?” Đàm Yến Thu giận dữ, vừa nói xong đã lại xông lên.

Cô gái kia cũng không sợ hãi, vênh mặt tiếp tục chửi, “Là do cô vô dụng mới bị đá. Thế mà vẫn còn quần lấy anh ấy, đúng là con hồ ly tinh dê tiện.”

Nói xong cô ta lại muốn đánh tiếp. Tôi kéo lại, bị cô ta hất ra, suýt nữa thì ngã. Trước nay tôi thực sự chưa từng gặp nữ sinh nào vừa khỏe vừa đánh đá như vậy.

Phùng Thái tiến lên che cho Đàm Yến Thu, còn tát cô gái đó một cái mạnh. Âm thanh của cái tát kia rất lớn, tôi nghe xong cũng kinh hãi.

Nữ sinh kia càng bị ngăn cản thì càng hăng máu, bị tát một cái liền phát điên lên, xông tới trả đòn. Chúng tôi dĩ nhiên là phải kéo cô ta lại, vì vậy một trận chiến lại bắt đầu.

Không phải vì chúng tôi là con gái yếu đuối nên mấy người cũng không giữ nổi cô ta, mà là cô ta thực sự điên tiết rồi nên chẳng sợ gì nữa. Chắc hẳn cũng đã có kinh nghiệm đánh nhau, mọi người lúc bắt ngờ đều bị cô ta đánh mấy cái.

Con gái đánh nhau là thế nào? Đơn giản là cào véo lung tung, giật tóc cào mặt, dùng bất cứ đòn hiểm nào có thể nghĩ ra, chẳng có chiêu thức gì tử tế. Sau cùng đương nhiên là chúng tôi thắng, mặc dù thắng không được vẻ vang cho lắm.

Cô gái kia rốt cuộc cũng hết sức, không thể làm gì nữa, vậy nên ngồi bệt xuống đất khóc thất thanh, vừa khóc vừa chửi bởi chúng tôi lấy đông hiếp yếu thì sẽ không được chết tử tế, cực kỳ chua ngoa cay độc.

Phùng Thái nghe cô ta chửi thì nổi cáu, còn định xông lên. Tôi giữ cô ấy lại, còn tay kia kéo Đàm Yến Thu, “Đi thôi, đừng ở chỗ này làm mất mặt nữa.”

Không ngờ vừa quay người, cô gái kia đột nhiên nhào tới, giật lấy tóc tôi. Thế là lại ầm ỉ một trận nữa, nhưng may là kéo cô ta ra cũng không quá khó khăn.

Tôi tức lên, giận dữ nhìn cô ấy, “Cô đang đánh nhau vì anh ta ở đây, vậy anh ta đâu rồi, anh ta có biết không, anh ta sẽ vui sao? Hiện giờ tôi thực sự thấy may mắn thay cho Đàm Yến Thu, đã rời bỏ được một thằng đàn ông mù mắt như thế.”

Cô ta vẫn khóc, nhìn tôi chằm chằm, không biết có nghe lọt tai không, nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Vừa mới vào phòng, Đàm Yến Thu liền lao vào lòng tôi khóc òa lên.

Mặc dù tôi rất giận, nhưng vẫn thấy đáng về cô ấy thật đáng thương, không thể làm gì ngoài việc nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy, hy vọng cô ấy có thể bình tĩnh lại.

Cô ấy khóc một lúc lâu rồi giọng nhỏ dần, rồi khỏi tôi, tự mình đứng thẳng. Mọi người đều lo lắng nhìn, lại không biết nên nói gì để an ủi.

Cuối cùng cô ấy cũng ngừng khóc, lau nước mắt ngược ngáp nhìn chúng tôi, “Cảm ơn các cậu.”

Lần đầu tiên nghe được những lời như vậy từ miệng cô ấy, mọi người đều nhìn nhau ái ngại. Rồi Hạ Mẫn Chi lên tiếng trước, “Cảm ơn cái gì, đều là chị em tốt mà.”

Sau đó cả phòng rơi vào yên lặng. Đàm Yến Thu cũng không nói gì thêm.

Chúng tôi vừa đánh nhau một trận, trông đều không ổn lắm. Áo của tôi bị đứt một chiếc cúc, trên mặt Phùng Thái vẫn còn một dấu tay đỏ lựng, tóc Dương Văn Văn bị kéo rối tung. Đàm Yến Thu thì càng không cần nói, mắt sưng như hai quả hạnh, tóc tai bù xù, tay áo bị xé rách...

Mọi người nhìn nhau một lúc, rồi cuộc có người không nhin được mà cười phá lên, sau đó tất cả đều bật cười.

Giờ mà có người đi qua phòng của chúng tôi, chắc chắn sẽ nghĩ đây là phòng bệnh tâm thần.

Đã lên năm cuối đại học, lúc sắp tốt nghiệp còn đánh nhau một trận to, nghĩ lại cũng thấy mình thực sự điên khùng.

Nhưng quan hệ của chúng tôi, vì trận chiến trong học kỳ cuối cùng này mà trở nên tốt đẹp.

Tối đến, Đàm Yến Thu kiên quyết mời chúng tôi ăn. Từ sau đợt tập quân sự, đây là lần đầu tiên chúng tôi ngồi ăn với nhau thân mật như vậy.

Hôm đó trời rất nóng, nhưng đường phố náo nhiệt vô cùng. Mọi người đều nói rất nhiều, uống thật nhiều bia, chảy bao nhiêu nước mắt. Những hiểu lầm khúc mắc trước kia đều tiêu tan hết trong một đêm đó.

Tôi không nhớ rõ hôm ấy mình nói những gì, chỉ nhớ rằng đã khóc nhiều lắm, không sao dừng lại được. Những nỗi buồn tích tụ chồng chất suốt những ngày vừa qua đều xả hết ra trong đêm đó. Cuối cùng, tôi với Đàm Yến Thu ôm nhau khóc nức nở.

Thực ra tôi rất hâm mộ cô gái kia, cô ấy có cái dũng khí hết lòng phấn đấu vì tình yêu mà tôi không có. Yêu mãnh liệt như vậy, dũng cảm đến thế... Thế nhưng, như vậy có đáng hay không, chỉ có bản thân cô ấy biết. Đàm Yến Thu dĩ nhiên là từ bỏ. Nếu như đã biết người đó không thuộc về mình, vậy thì sự lựa chọn tốt nhất chính là buông tay.

Về sau tôi không còn gặp lại cô gái kia. Có lẽ cô ấy đã được đáp đền như mong muốn. Tuy bị cô ấy đánh mấy cái, nhưng tôi vẫn mong cô có thể hạnh phúc, có thể tiếp tục dũng cảm mà bảo vệ tình yêu. Đường nhiên cũng phải mềm mỏng hơn một chút.

Nửa năm cuối cùng của thời sinh viên vội vã trôi qua trong bận rộn, dường như vừa mới bắt đầu đã kết thúc rồi.

Nhận biết được thực tại, bạn học xung quanh đều dẹp hết chuyện tình cảm sang một bên, tập trung học hành, thi cử, tìm việc làm. Lúc chụp ảnh tốt nghiệp, tôi đứng ở hàng thứ hai, vị trí thứ tư tính từ bên trái. Đàm Yến Thu và Phùng Thái khoác hai tay tôi, mọi người đều cười trông đến là ngốc nghếch.

19. Chương 19: Không Phải Tôi Không Hiểu, Chỉ Là Tôi Không Muốn Làm Người Lớn Buồn

Tôi xin được chân copywriter*1 ở một công ty quảng cáo.

Công việc rất bận rộn, có rất nhiều thứ phải học, đãi ngộ cho nhân viên thử việc khá bình thường, nhưng thế cũng đã đủ để tôi hài lòng.

Công việc này không phải nhờ chú sắp xếp mà là do tôi tự xin được, như vậy ít nhất cũng chứng minh sinh viên năm cuối như tôi đây cũng không đến mức không có tí kiến thức nào. Con đường nào cũng phải từng bước mà đi lên, nếu ngay lập tức cho tôi một vị trí cao, tôi sẽ không tiến bộ được.

Anh không đồng tình với cách nghĩ này. Lúc nào anh cũng xem tôi là một đứa trẻ, còn nói, “Có sắp xếp giúp thì cũng là vì muốn tốt cho em, em không làm công việc nhẹ nhàng lương cao, cứ khăng khăng đòi ra ngoài chịu khổ.”

“Em thấy rất tốt mà, ít nhất là em đã kiếm được việc bằng thực lực của mình. Em luôn muốn học cách tự lập, nếu không cả đời sẽ chỉ làm một con sâu gạo vô ăn nhờ của người khác mà thôi.”

Anh lừ mắt, “Ồ trước mặt anh đừng có nhắc đến mấy cái tự lập đó, em tự tin thái quá rồi đấy.”

Tôi tức giận nói, “Em nói thật, dựa vào sức của mình sao có thể gọi là tự tin thái quá?”

Anh cười nhạo báng, “Nói cũng không biết xấu hổ, em thử nghĩ xem tí tiền lương cởn con đó của em có mua nổi một bộ quần áo như em đang mặc không?”

Đây là sự thật, nhưng anh nói thẳng như thế cũng quá xúc phạm người khác rồi. Tôi thẹn quá hóa giận, liền phản bác, “Về sau em không mặc những quần áo này nữa là được chứ gì? Em sẽ tự mua.”

“Lưu Thành Hề, con lớn bằng ngần ấy rồi mà còn trêu em gái!” Thím đi từ trong bếp ra, tay bưng bát canh. Gần đây thím và dì Trần đang nghiên cứu cách nấu một món canh. Nghe nói các mình tinh nữ ở HongKong đã lớn tuổi mà vẫn có làn da đẹp như vậy đều là nhờ món canh này. Kết quả là tôi cũng được hưởng lây, ngày nào cũng có canh uống.

Anh không nói tiếp, nhìn tôi, nét cười thấp thoáng trong mắt, hại tôi uống canh cũng mất tự nhiên.

Nhân lúc thím và dì Trần nói chuyện, anh bỗng nhiên đến gần, thì thầm vào tai tôi, “Thực ra em cứ làm sâu gạo cũng không sao, anh nuôi em được mà.”

Hơi ấm phả vào tai, mặt tôi đỏ lên, giả bộ bình tĩnh tiếp tục uống từng ngụm canh, nhưng khóe miệng không kìm được mà hơi mỉm cười.

Gần đây anh luôn thích trêu tôi như vậy, dường như là một người khác hẳn với chàng trai độc miệng nóng nảy trước kia. Chẳng lẽ anh bắt đầu tu tâm dưỡng tính rồi?

Sau khi chia tay với La Duy, giữa tôi và anh giống như có gì đó thay đổi. Chúng tôi chẳng hẹn mà đều không nhắc gì đến đêm hôm ấy nữa, cái đêm mà tôi dựa vào ngực anh khóc đến xé lòng. Tôi cảm thấy trong mình dường như có một thứ tình cảm mơ hồ đang hình thành, nhưng vì quá hỗn loạn, nên chỉ có thể cố gắng quên đi. Thế nhưng càng muốn quên, tôi lại càng nhớ rõ, nhớ những lời sau cùng mà La Duy nói hôm đó, và những chuyện xảy ra sau lần anh hôn tôi kia. Tôi bỗng cảm thấy hoang mang. Nếu như tôi đối với La Duy không phải là tình yêu, vậy giữa tôi và anh... là thứ tình cảm gì?

Thế nhưng, tôi không đủ dũng khí để tìm hiểu kỹ càng.

-

Bản thân tôi cũng không rõ, ấn tượng tốt đẹp trước kia của mình đối với những người làm quảng cáo là từ đâu mà ra. Có lẽ là từ TV, có lẽ là trong tiểu thuyết. Họ luôn ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, công việc xem ra

rất thoải mái, cuộc sống trôi qua rất sống động đa dạng, đôi khi chỉ cần nhờ một ý tưởng đột xuất là có thể nổi tiếng, thành công.

Trên thực tế, ở công ty quảng cáo rất bận rộn, khủng khiếp hơn bình thường nhiều. Tôi là người mới, lượng công việc tuy không lớn, nhưng nhìn các đàn anh đàn chị tăng ca liên tục, bản thân cũng không thể nhàn rỗi. Cho nên vào lúc rảnh tôi cũng sẽ tìm việc để làm.

Sau ba tháng kiên trì, tôi từ nhân viên thử việc trở thành nhân viên chính thức.

Hôm ký hợp đồng với công ty, tôi mời Bùi Lương Vũ, Đàm Yến Thu và Dương Văn Văn cũng đang làm việc tại tỉnh đi ăn mừng một bữa. Bạn trai của Dương Văn Văn là Lã Dương cũng tới, cả hai thân mật, vui vẻ vô cùng.

Trong lúc ăn tôi còn gọi ấy chị em khác cùng phòng trước kia. Chúng tôi liên hoan ở nhà hàng Hữu Hòa Hiên mà Phùng Thái thích nhất, nhưng bản thân cô ấy lại không đến được, thế nên kêu gào đầy ghen tị trong điện thoại.

Bùi Lương Vũ ngồi bên, không nói gì nhiều, trên mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng, thường xuyên gấp cho tôi món mà tôi thích. Có lẽ là đã ra đời lần lộn nên tôi cảm thấy anh chín chắn hơn rất nhiều.

“Này, anh nghĩ gì vậy?” Tôi chọc anh, “Sao ít nói hơn hẳn thế?”

Anh cười với tôi, “Cũng không có gì, chỉ là nhìn các em thế này, bỗng cảm thấy tuổi trẻ thật thích.”

Tôi nhìn anh khinh bỉ, “Anh có lớn hơn bọn em bao nhiêu đâu mà cậ già lên mặt?”

Anh ra vẻ u sầu thở dài, “Dùng đầu óc nhiều thì sẽ nhanh già hơn. Không được, anh phải gọi một cốc huyết yến*2 bồi bổ mới được.”

Tôi nhe răng trợn mắt, “Tiền lương một tháng của em được bao nhiêu anh có biết không? Anh định giết em đấy à? Không được, em phải mách La Duyệt.”

Vừa dứt lời, chính tôi cũng ngẩn ra.

Đã bao lâu rồi tôi không nghĩ đến La Duyệt, tại sao bỗng dưng lại thốt tên anh ra cơ chứ?

Bùi Lương Vũ nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. Tôi lập tức trừng mắt với anh, “Không được nói, nếu không em không để yên cho anh đâu!”

Thực ra lời này của tôi chẳng có chút đe dọa nào cả. Nhưng Bùi Lương Vũ rất nể mặt tôi, anh trịnh trọng gật đầu, “Không đâu. Anh đảm bảo.”

Ở cạnh Bùi Lương Vũ, tôi cảm thấy cuộc sống của mình như trở về những ngày trước kia, vẫn là cô gái nhỏ luôn được anh chăm sóc cẩn thận, đi theo anh cùng ăn cùng uống.

Công việc ổn định rồi, thím liền bắt đầu tìm cơ hội ám chỉ tôi tan việc không cần về nhà ngay, nên thường xuyên đi chơi cùng đồng nghiệp, trong công ty nếu có chàng trai nào tốt thì cứ mời đến nhà chơi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảm giác của anh, cảm thấy một thời gian nữa không khéo thím sẽ chủ động giới thiệu bạn trai cho tôi mất.

Làm phụ huynh quả là mệt mỏi. Lúc con cái còn nhỏ thì lo chúng sẽ yêu sớm, đợi con lớn rồi thì lại nghĩ ngợi tại sao chúng còn chưa yêu đương gì.

Vài lần như vậy, tôi nói, “Anh còn chưa có bạn gái, cháu không cần vội.”

Thím hừ một tiếng, “Chính là vì sợ cháu sẽ giống anh cháu, hai mấy tuổi đầu vẫn cứ lông bông.”

Cho đến ngày hôm sau khi bị anh bắt đi rửa xe, tôi mới ảo não cảm thấy cái miệng này của mình quả là đáng đánh.

Không ngờ một thời gian sau, anh thực sự dẫn bạn gái về nhà.

Trước đây tôi đã từng gặp chị này, là con gái bác Đỗ bạn của chú, tên là Đỗ Tập. Chị ấy hơi gầy, trông có vẻ giỏi giang tháo vát, nghe nói trước kia học tại một đại học danh tiếng ở Mỹ, năm ngoái mới về nước. Bác Đỗ luôn nhắc tới chị ấy với vẻ hãnh diện.

Thím tuy không hài lòng lắm với ngoại hình của chị, nhưng vẫn đối xử rất nhiệt tình. Chị ấy mới đến vài lần, thím đã xem chị như người một nhà.

Không hiểu sao tôi lại không thích chị ấy lắm. Giữa tôi và chị có gì đó xa cách, hơn nữa tôi còn có cảm giác chị ấy lấy mất một phần sự quan tâm của thím dành cho tôi.

Gia Hình nghe tôi kể thì tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó cô ấy nói một câu khiến tôi cứng người.

“Chuyện này đơn giản thôi, có cô em gái nào lại không có chút lòng độc chiếm đối với anh trai mình chứ?”

-

Mẹ kế và em trai đã lâu lắm rồi không xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Tôi và em trai không giống nhau chút nào. Em khá giống mẹ kế, nhất là mũi và miệng.

Tôi biết không nên trút mối hiềm khích với người lớn lên trẻ nhỏ, thế nên mặc dù tôi không thích mẹ kế, nhưng vẫn luôn tự nhủ mình không được có thành kiến với em trai.

Mấy năm nay, mỗi lần Tết đến, chú sẽ đón gia đình ông bà nội và bố lên tỉnh mừng năm mới.

Càng lớn tôi càng cảm thấy mình thực sự rất khó mà thích em trai.

Lúc thăng bé chưa biết gì quả là rất đáng yêu, mắt tròn xoe chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, cánh tay mập mập. Thế nhưng đứa trẻ ngoại hình đáng yêu mà tính cách không tốt thì sẽ rất khó được lòng người khác.

Em tôi có lẽ cũng giống những đứa trẻ bị chiều đến sinh hư, rất ích kỷ và ương ngạnh. Nó nhất định đòi cướp bằng được đồ của người khác, nếu không cướp được sẽ làm âm ỉ, nhưng đồ của nó thì không ai được phép sờ vào. Tuổi còn nhỏ mà đã độc đoán như vậy.

Nhưng cũng khó trách. Người nhà đều rất cưng chiều em, luôn nâng niu em trong lòng bàn tay, chỉ thiếu điều mang toàn bộ những thứ tốt nhất thế gian đến cho em. Tính cách em trở nên như thế cũng không có gì lạ.

Một người anh, một người em trai, tuy tính cách đều xấu, nhưng tôi vẫn cảm thấy thân thiết với anh hơn.

Năm đó, ông bà nội và gia đình bố đến nhà chú ăn Tết như thường lệ. Trong nhà có nhiều người thì tự khắc cũng náo nhiệt hơn nhiều. Mỗi buổi sáng ở tầng dưới đều cực kỳ ồn ào, em trai gào thét, mẹ kế đuổi theo bắt em ăn. Đứa trẻ mười tuổi vẫn không thể tự mình ăn cơm, nhưng mẹ kế cũng rất sẵn lòng ngày ngày theo chân bón cho nó.

Mẹ kế của tôi giỏi nhất là xem nhà người khác như nhà mình, sai khiến đứa con riêng của chồng đã nhiều năm không gặp chẳng khác gì sai con gái ruột.

“Viên Viên, qua đây đỡ em con giúp đi.”

“Viên Viên, bưng nước tới đây cho dì đi.”

“Viên Viên, đi sang chơi với em con một lát.”

...

Sắc mặt thím rất kém, nhưng cũng không tiện nói thẳng. Cuối cùng vẫn là bố không nhịn được, mắng mấy câu mẹ kế mới đỡ hơn một chút.

Không phải tôi không biết làm việc nhà. Chú thím vẫn yêu cầu tôi và anh phải rèn luyện bản thân, những việc như dọn dẹp phòng, rửa bát đĩa chúng tôi đều đã làm rồi (mặc dù vào những lúc chú thím không có mặt tôi toàn phải làm luôn cả phần của anh). Thế nhưng bị mẹ kế sai khiến hết việc này đến việc kia như vậy, tôi không thoải mái lắm.

Thím vẫn luôn dạy tôi, sống phải có khí phách một chút thì mới không bị coi thường, càng nghe lời người ta sẽ càng nghĩ mình dễ bắt nạt. Đối với tính cách thích nhần nhục chịu đựng của tôi, thím cũng chỉ đành ngậm ngùi bó tay.

Thực ra không phải tôi không hiểu, tôi chỉ không muốn làm bố xấu hổ, cũng không muốn khiến người lớn nghĩ rằng tôi sống ở nhà chú thím vài năm liền trở nên ngạo mạn. Tôi cũng bó tay với cách suy nghĩ của bản thân mình.

-

*Chú thích:

*1. Copywriter: Nghề viết lời quảng cáo (chắc ai cũng biết rồi, nghề này khá thú vị, chi tiết mọi người google thêm nha :>)

*2. Huyết yến: Loại đắt nhất trong ba loại tổ yến (huyết yến, hồng yến và bạch yến) do số lượng cực kỳ ít. Huyết yến là loại tổ yến có màu đỏ tươi, có giá cao nhất trong số các màu vì số lượng rất ít. (Hồng yến có màu cam, cũng khá đắt, giá chỉ sau huyết yến. Còn tổ yến mà bình thường chúng ta ăn/ uống là bạch yến, rất phổ thông, giá cả phải chăng vì nó chiếm 90% thị trường tổ yến trên thế giới trong khi hai loại kia cộng lại cũng chỉ có 10%).

Đêm giao thừa trong nhà rất rộn rã, mọi người còn chơi mạt chược trong phòng khách. Vì muốn bà nội vui, chú cũng chơi, liên tục đánh bài ra cho bà ăn. Bà nội cực kỳ vui vẻ, cười đến độ không thể khép miệng. Ông nội và thím ở cạnh xem, em trai chơi máy bay điều khiển từ xa mới mua, chạy lung tung khắp phòng, tôi và anh nhàm chán ngồi trước TV xem chương trình đêm giao thừa.

Âm thanh trong TV và âm thanh ở bàn mạt chược hòa vào với nhau, nghe cũng rộn ràng.

Người lớn ngồi ở bàn vừa chơi bài vừa không ngừng trò chuyện.

“Viên Viên của chúng ta tốt nghiệp rồi, sau này về quê tìm một công việc, cũng thuận tiện chăm sóc ông bà nội.” Mẹ kể chợt nhắc đến chuyện của tôi.

Thím cười, đánh một quân bài rồi nói, “Em và Kiến Huy đều muốn để Viên Viên ở lại tỉnh công tác, đến lúc đó bậc cha mẹ như anh chị chuyển đến đây sống cùng chúng em, con bé cũng có thể chăm sóc cho anh chị.”

“Con bé đã có chú lo chuyện công ăn việc làm, chị và bố nó cũng không cần lo lắng nữa.” Mẹ kể cười hùa theo, sau đó lập tức chuyển đổi tượng, “Bằng Bằng nhà ta cũng sắp tốt nghiệp Tiểu học rồi, chị và bố thằng bé cũng đang lo lắng đây, chỉ sợ chọn trường không tốt sẽ làm việc học hành của con nó tụt dốc.”

Tôi nghe đến đây thì cau mày. Nếu tôi nhớ không lầm thì mẹ kể đã đề cập đến chuyện này nhiều lần lắm rồi, nói trắng ra là muốn tôi và em trai đổi vị trí cho nhau.

“Không sợ, Bằng Bằng thông minh như vậy, đi học ở trường nào cũng chẳng lo tụt dốc đâu ạ.” Chú đánh một quân bài, hồ hững đáp lời.

Mẹ kể cười hai tiếng, lại dùng giọng chân thành mà nói, “Dù sao thì Bằng Bằng cũng là cháu trai đích tôn duy nhất của nhà họ Lương. Việc kinh doanh của chú tốt như thế, về sau nhất định phải có người tiếp quản. Chị chỉ lo tương lai Bằng Bằng không giỏi giang sẽ làm mất mặt chú. Chị và bố thằng bé mong chú thím có thể cho nó đi theo mà dạy bảo cho tốt.”

Nghe mẹ kể xong câu này, tôi mở to mắt nhìn về phía anh. Chắc hẳn anh đã nghe thấy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Tôi không kìm được mà liếc sang chú. Về mặt chú rất bình thường, từ tốn nói, “Trẻ con mà rời khỏi gia đình sớm sẽ không tốt đâu ạ, hưởng hồ em cũng sắp về hưu rồi, việc kinh doanh đều giao cho Thành Hề xử lý. Tương lai Bằng Bằng tốt nghiệp đại học, nếu có hứng thú thì em sẽ bảo Thành Hề chỉ dạy cháu nhiều hơn.”

Không cần nhìn tôi cũng biết sắc mặt mẹ kể lúc này xấu đến nhường nào.

Tôi thầm cười trộm.

Anh liếc tôi rồi đứng dậy, lên tiếng chào hỏi người lớn, nói rằng muốn đến thăm ông bà ngoại một chút.

Tôi hùa theo mà không cần suy nghĩ, “Cho em đi với.”

Anh nhìn tôi, không phản đối gì. Tôi lập tức đứng lên đi thay giày.

“VẬY các con về sớm nhé, nhắn với ông bà ngoại là sáng mai cả nhà sẽ sang thăm.” Thím dặn dò.

“Em cũng muốn đi!” Em trai đang đùa nghịch cũng kêu lên.

Tôi hơi khó xử. Vốn là tôi muốn tránh mặt ông trẻ này và mẹ của em, sao có thể đưa em theo được.

May là ông nội đã mở miệng, “Cháu đi làm gì, ở nhà chơi thôi.”

Em trai tuy không sợ bố mẹ, nhưng vẫn có chút e dè ông ngoại. Thằng bé dẫu môi, liếc sang bên mẹ nó.

Nhưng anh đã đi mở cửa. Tôi thấy vậy, không đợi mẹ kể mở miệng liền vội vã theo sau.

Cửa đóng vào rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu nhìn lại thấy anh đang nhìn, nụ cười thấp thoáng trên môi.

Tôi đỏ mặt, “Anh đi lấy xe đi, em chờ.”

Anh cũng không nói gì, quay người đi lấy xe.

Có lẽ là bởi thoát khỏi ngôi nhà ồn ào huyền ảo, có thể vì hệ thống sưởi bên trong xe hoạt động rất tốt, mà cũng có lẽ là do anh không nói chuyện, tôi liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh thì xe đã dừng lại. Anh không có ở đây, xung quanh rất yên ắng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì ra anh đã lái xe đến bờ sông.

Cách đó không xa có một dáng người cao cao, tuy không nhìn rõ, nhưng tôi biết đó chắc chắn là anh. Hình như anh đang hút thuốc. Mặt sông như thể vừa có con thuyền đi lướt, sóng gợn lăn tăn.

Dáng anh thoát nhìn có chút cô đơn, có chút quanh quẩn, khiến tim tôi như mềm ra. Lẽ nào người luôn mạnh mẽ ngang ngược như anh cũng có chuyện bận lòng?

Trong đầu tôi nhất thời có vô số tình huống lướt qua.

Thất tình? Có khả năng, dường như một thời gian rồi tôi không thấy chị Đỗ đến nhà. Nhớ bạn gái cũ? Bạn gái cũ kết hôn? Hay là đã yêu một người cùng giới? Chắc không đâu. Cứ nghĩ đến cảnh anh nép vào lòng một người đàn ông khác, hoặc để một người đàn ông khác dựa vào ngực mình... là cả người tôi nổi da gà.

Nghĩ ngợi một lát, tôi mở cửa xuống xe.

Có lẽ tôi không nên quấy rầy anh. Thế nhưng năm mới mà chúng tôi cứ đợi nhau ở bờ sông thế này thì cũng không ổn lắm. Gió lạnh thổi qua làm tôi rùng mình. Tôi kéo chặt áo khoác, bước nhanh đến chỗ anh.

Anh cảm nhận được tiếng bước chân, quay người, cười với tôi bằng mắt, “Tỉnh ngủ rồi à?”

Tôi đỏ mặt đáp, “Vâng.”

Anh bỗng đưa tay vò tóc tôi, nói, “Em ngốc lắm, chỗ nào cũng ngủ được.”

Đấy, tôi biết ngay mà, miệng chó sao mọc được ngà voi.

“Chúng ta không đến nhà ông ngoại à?” Tôi hỏi anh.

Anh nhìn đồng hồ, “Không đi nữa, giờ này chắc họ ngủ rồi.”

Tôi đợi anh lên tiếng bảo về nhà, không ngờ anh lại chẳng nói gì, quay đầu tiếp tục ngắm dòng sông.

Tôi chỉ còn cách đứng đó với anh. Gió thổi qua mặt sông mang theo hơi lạnh, tôi lặng lẽ lùi về phía sau anh, nhưng vẫn hắt hơi một cái.

Cuối cùng tôi kéo áo anh, “Anh ơi, mình về đi.”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng rồi vẫn đứng yên.

Đợi thêm một lúc nữa, tôi bắt đầu sốt ruột. Anh định vì chuyện tình cảm mà đứng ở đây đến khi mặt trời mọc đấy à? Có đứng cũng đừng bắt tôi đứng cùng chứ!

Tôi chỉ còn cách vụng về an ủi, “Anh... Anh ơi... Thực ra bạn học của em đều nói anh rất ưu tú, ai cũng hâm mộ anh.”

Còn một câu không nói ra, chính là, có nhiều cô gái dòm ngó anh lắm đấy.

“Thế sao?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi đầy hứng thú, “VẬY còn em?”

“Dạ?” Tôi hơi ngẩn người, cân nhắc lợi hại một chút, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói lời trái với lương tâm, “Thực ra từ nhỏ em vẫn luôn ngưỡng mộ anh. Được làm em gái của anh, em rất tự hào.”

Nụ cười của anh càng đậm, “Thật không? Anh còn tưởng em vừa ghét vừa sợ anh cơ đấy.”

Tôi vội lắc đầu nói, “Đâu có, đâu có. Đó là em tôn kính anh.” Nhưng trong lòng nhủ thầm, anh, anh đúng là biết người biết ta.

Anh cứ nhìn tôi như thế, ánh mắt sâu thăm thẳm. Bỗng anh vươn tay, chạm vào khuôn mặt tôi. Có lẽ là do đứng ở bờ sông quá lâu nên tay anh rất lạnh.

Sau đó anh bảo, “Lương Mãn Nguyệt, em cứ nói thật đi. Anh sẽ không ăn em đâu.”

Tôi há hốc miệng, vừa muốn nói thì anh cúi đầu, hôn lên môi tôi.

Tôi như bị sét đánh, cổ sức đẩy anh ra theo bản năng.

Nhưng tôi quên mất, chúng tôi đang đứng ở bờ sông. Mà nơi chúng tôi đứng không có hàng rào bảo hộ.

Anh cứ thế bị tôi đẩy xuống nước.

Mùa đông mà bơi giữa sông sẽ có cảm giác gì? Cái này tôi không biết, muốn biết phải hỏi đồng chí Lưu Thành Hề. Mà chắc chắn anh ấy không nói cho tôi đâu.

Rất may đó là nơi nước cạn. Lúc tôi đang cuống lên, vừa lục tìm điện thoại vừa gào lên kêu cứu, anh đã tự mình bơi vào bờ. Tôi nghĩ, có lẽ tôi là người đầu tiên thấy được bộ dạng thảm hại này của anh.

Từ đầu đến chân anh ướt sũng, nước liên tục nhỏ xuống. Toàn thân anh phát run, sắc mặt tái nhợt, môi tím bầm.

Anh tức giận trừng mắt với tôi, không thềm nói gì, đi rất nhanh lên xe. Tôi ở phía sau cố gắng làm ra vẻ vô tội, chỉ sợ trong cơn nóng giận anh sẽ bỏ lại tôi ở bờ sông giữa mùa đông băng giá này.

Anh cởi áo khoác, lấy hết những vật dụng trên người ném về ghế sau. May là trong xe ấm áp, qua một lúc lâu anh cũng gần như khôi phục lại bình thường.

Suốt cả quá trình anh không nói lời nào, cũng không thềm nhìn tôi, chắc là đang tức lắm.

Tôi không dám bảo gì, cúi đầu, vừa ngượng vừa áy náy. Một lúc sau tôi dè dặt lên tiếng hỏi, “Hay là em ủ ấm cho anh nhé?”

Anh giận dữ nhìn tôi, đột nhiên vươn tay, không chút e dè mà kéo tôi vào trong ngực ôm thật chặt.

Tôi không yên lòng nên hơi giãy dụa. Nhưng chợt nghĩ, suy cho cùng là do lỗi của mình, mà cũng chính tôi là người đề nghị ủ ấm giúp anh, giờ mà đẩy anh ra thì thật không biết điều.

Thân mình anh lạnh như băng, dường như còn hơi run rẩy. Tôi càng áy náy, được một lúc liền đưa tay ra, lặng lẽ vòng quanh thắt lưng anh.

Qua cánh tay, tôi cảm thấy cơ thể anh bỗng dưng cứng lại.

Anh đặt cằm mình trên đầu tôi, một lúc lâu sau khẽ thở dài, nói, “Lương Mãn Nguyệt, nhiều năm như vậy rồi, em đừng nói với anh, em vẫn không biết tình cảm của anh đối với em là gì.”

Tôi nhất thời ngây người.

Sau đó, anh lại cúi đầu lần nữa, hôn tôi thật sâu.

Chắc là vì lúc trước tôi đã bị dọa, cũng có thể là do trong xe quá ẩm áp, hoặc có lẽ tôi đã bị giọng nói êm ái mà trầm thấp của anh mê hoặc... Tóm lại, đến lúc tôi có phản ứng, lưỡi anh đã cạy mở hàm răng tôi, lẳng lẽ đi vào.

Hơi thở của anh thanh mát, thoang thoảng mùi thuốc lá, thân thể rõ ràng vừa bị nước sông ngâm đến mức lạnh run, vậy mà môi lại ấm nóng, mềm mại lạ kỳ.

Một đêm này cũng thật khó tin.

Sau đó anh nhẹ nhàng cắn môi tôi, động tác đầy mê hoặc.

Tim tôi đập rộn, gò má nóng bừng, dần dần cảm thấy khó thở, cố gắng muốn tránh thoát.

Anh không buông tôi ra, vẫn dịu dàng hôn. Nụ hôn dài, kiên nhẫn và mềm mại dần dần mang theo khí thể chiếm đoạt, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt ở hàm trên, sau đó mạnh mẽ cuốn lấy lưỡi tôi.

Tôi khó khăn lắm mới thở được, mơ hồ gọi, “Anh trai...”

Anh ngừng lại một chút, đầu lưỡi vẫn tiếp tục vỗ về. Cuối cùng anh cũng rời đôi môi nóng ấm ấy ra, nhưng vòng tay vẫn ôm tôi thật chặt, thì thào, “Ai là anh trai của em?”

Cuối cùng tôi cũng có thể hô hấp, liền ra sức thở ra hít vào, giọng nói đứt quãng, “Đương... Đương nhiên là anh rồi.”

“Anh không thừa nhận.”

Tôi sưng sốt, nhất thời nghẹn lời. Anh vẫn ôm tôi như vậy. Rồi không biết qua bao lâu, anh vuốt ve lưng tôi, khẽ nói, “Anh là anh, em là em. Anh không phải anh trai em, em cũng không phải em gái của anh. Em thử suy nghĩ kỹ xem, rốt cuộc em có muốn ở bên anh hay không.”

“Thế nhưng... Chị Đỗ...” Tôi không tìm được mà nhắc nhở anh.

“Mặc kệ cô ấy.”

Tôi rất muốn nói cho anh biết, đây là một hành vi vô đạo đức đáng bị người đời phỉ nhổ. Thế nhưng lúc nhìn vào khuôn mặt anh, tôi lại không sao thốt được nên lời.

Hết chương 19

20. Chương 20: Đã Từng Trải Qua Một Mối Tình, Vậy Mà Tôi Vẫn Không Hiểu Tình Yêu

Chúng tôi về căn hộ của anh thay quần áo trước. Lúc trở về trong nhà vẫn rất náo nhiệt, cũng không ai để ý đến chuyện anh đã thay bộ quần áo khác.

“Sao về muộn vậy? Ăn sủi cảo ở nhà ông ngoại rồi à?” Thím hỏi mà không ngẩng đầu lên.

“Lúc chúng con tới, ông bà ngoại đều ngủ cả rồi, bọn con không vào nữa.” Anh nói dối không chớp mắt.

“Vậy sao về muộn thế?” Thím vừa nói vừa đánh một quân bài.

Anh cười hiền, “Con đói quá nên đưa Viên Viên đi ăn khuya.”

Em trai đang nghịch, nghe thấy vậy liền kêu lên, “Em cũng muốn ăn khuya.”

“Được, được, mẹ đi nấu cho con.” Mẹ kể lập tức đứng dậy.

“Con muốn đi ăn bên ngoài cơ.” Thằng bé gào lên.

Anh không nổi giận với mấy trò nhõng nhẽo của em trai, còn cười rất tươi nói, “Lần sau sẽ dẫn em đi.”

Nói xong còn liếc sang tôi.

Mặt tôi đỏ đến tận mang tai, vội dời mắt sang chỗ khác.

“Giờ mẹ nấu cho con ăn trước, Bằng ngoan nhé.” Mẹ kể đã đi vào bếp, được một nửa đường còn quay đầu hỏi chúng tôi, “Hai đứa còn muốn ăn thêm không?”

Anh gật đầu, “Có ạ.”

“Cảm ơn dì Lưu, cháu không ăn.” Tôi gật đầu với mẹ kể, vội vã lên tầng.

Trong lòng mỗi người đều có một bí mật, mà bí mật của tôi lại có liên quan đến anh trai.

Tuy anh em chúng tôi không tính là thân thiết hòa thuận, nhưng sống với nhau nhiều năm như vậy, nói không có tình cảm là giả, dẫu rằng nổi oán thán của tôi đối với anh còn lớn hơn cả tình thân. Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, tôi nghĩ, chúng tôi có thể giữ mối quan hệ này cho đến tám mươi tuổi. Biết đâu đến lúc đó anh đã tu thân dưỡng tính, không nhẫn mũi trợn mắt với tôi nữa.

Tôi cố gắng quên đi nụ hôn trước kia của anh, xem như chuyện đó chưa từng xảy ra. Mấy năm nay quan hệ giữa chúng tôi rất bình thường, dường như chưa bao giờ có nụ hôn hồi năm thứ nhất đại học đó.

Có lẽ đây chính là lừa mình dối người.

Đó là bí mật nhỏ duy nhất trong tim tôi. Dần dần tôi cũng cho rằng, chuyện kia chẳng qua chỉ là một sự cố be bé, rung động khẽ khàng, đã qua rồi là sẽ qua luôn.

Thế nhưng có đôi khi, sự việc lại không phát triển giống như chúng ta tưởng tượng.

Hình ảnh anh hôn tôi trong xe lúc tối đã gợi lại chuyện quá khứ, cứ luẩn quẩn mãi trong đầu. Vì vậy tôi liền nhớ đến lời anh đã nói hôm đó.

“Lương Mãn Nguyệt, em còn nhớ giao thừa năm ấy, lúc hai ta đốt pháo hoa, anh đã nói gì bên tai em không?”

Thế là tôi trần trọc, cả đêm không thể chợp mắt.

-

Mùng Một đầu năm, tôi xuống nhà với đôi mắt có hai quầng thâm to tướng.

Thím ân cần hỏi tôi có phải ngủ không ngon, tôi chỉ có thể nói là hôm qua lên mạng khuya quá.

Thực ra tôi thậm chí còn không mở máy tính.

“Lên mạng thì lúc nào lên chẳng được. Thanh niên đúng là cây khỏe nên không biết giữ gìn. Con gái còn trẻ như cháu mà hai mắt thâm quầng thì sẽ mất hình tượng lắm. Lần sau không được thế nữa.”

Tôi gật đầu lia lịa.

Mẹ kể ở bên cạnh dĩ nhiên không quan tâm đến điều mà thím nói, chỉ bảo, “Ôi, Viên Viên sống ở nhà chú tốt quá, còn có máy vi tính trong phòng. Bằng Bằng quần lấy bố nó đòi máy vi tính bao nhiêu lần cũng không được.”

Nếu là bình thường, nghe mẹ kể nói vậy, tôi sẽ vì bố mà tìm một cái cớ tự hạ thấp mình. Nhưng hôm nay tôi thực sự không có tâm trạng, cũng chẳng buồn khách khí. Tôi gọi Bằng Bằng đang chạy loạng quạng đến, đưa bao lì xì đã chuẩn bị từ trước cho em.

Rốt cuộc sắc mặt mẹ kể cũng tươi lên, “Viên Viên quả là lớn rồi, rất khôn khéo, chú thím dạy bảo con bé tốt thật.”

Thím nhìn lên tầng nói, “Lạ thật, sao Thành Hề vẫn chưa dậy?”

Thắc mắc của thím có câu trả lời rất nhanh. Đồng chí Lưu Thành Hề thân thể luôn khỏe mạnh của chúng tôi, chính thức bị cảm ngay ngày đầu tiên của năm mới.

Nghĩ đến cảnh anh bị đẩy xuống nước hôm qua, tôi không khỏi có chút chột dạ.

Thím sờ trán anh, bị nhiệt độ trên đó làm hoảng sợ, vội quay đầu gọi chú đưa anh đi viện.

Anh nằm trên giường, bị sốt đến đỏ bừng mặt nhưng vẫn mở to mắt, ngăn thím lại, “Không cần. Con ỉn, không phải đi viện.”

Nói xong đứng dậy xuống giường.

Thím vội ngăn anh lại, “Con còn xuống làm gì, ngoan ngoãn nằm trên giường đi.”

Thật khổ cho anh, đã bị ốm còn phải trấn an thím, đại khái là nói, trước nay khả năng phục hồi của anh rất tốt, mà đầu năm đi viện cũng không may mắn gì. Cuối cùng thím cũng đồng ý cho anh không phải đi bệnh viện, nhưng vẫn bắt anh phải uống thuốc rồi ngoan ngoãn đi nằm.

“Được rồi, con biết mà.” Anh liếc tòi một cái, “Mọi người muốn sang nhà ông ngoại phải không? Cứ đi đi, để Viên Viên ở lại chăm sóc con là được.”

Nghe đến đây, tòi lập tức trợn tròn mắt, khó nhọc nuốt nước miếng.

“Nhà ông ngoại lúc nào sang chẳng được, hay để mẹ ở nhà chăm sóc con đi.” Thím ngồi bên mép giường, “Lát nữa mà còn không hạ sốt thì mời bác sĩ đến nhà tiêm.”

Anh vươn tay vỗ vai thím, “Con lớn từng này rồi mà mới ốm một tí mẹ đã phát hoảng lên. Mẹ không đi, mấy người chú Lương đi cũng bất tiện. Không sao đâu, mẹ cứ đi đi.”

Dứt lời, anh đưa mắt quét một vòng trên người tòi. Rõ ràng đang là người bệnh mà vẫn dùng ánh mắt uy hiếp tòi cho được.

Tòi chỉ có thể nói một cách khô khốc, “Thím đi đi ạ, cứ để cháu ở nhà chăm sóc anh. Có chuyện gì cháu sẽ gọi điện cho thím.”

Thím đau lòng sờ trán anh, thở dài một hơi, “VẬY mẹ đi nhé. Viên Viên, có gì cháu phải gọi cho thím ngay đấy.”

Sau đó thím cho anh uống thuốc, chỉnh nhiệt độ điều hòa trong phòng cao lên, dặn dò tòi kỹ lưỡng rồi mới đi cùng mọi người sang nhà ông ngoại.

Tòi nhìn phòng khách không một bóng người, thở dài một hơi. Tòi thực sự không muốn ở lại, tòi muốn đi mà.

“Lương Mãn Nguyệt, em vào đây.”

Tòi làm như không nghe thấy.

Lập tức có một tràng ho dữ dội vang lên.

Tòi ai oán nhìn cửa phòng anh, cuối cùng nghe lời mà đi vào.

Ở trong phòng, đôi mắt anh sáng rực, nhìn tòi chăm chú. Tòi như lâm vào đường cùng, không dám nhìn anh, liền dời mắt đến mô hình đặt trên bàn học.

Anh nhìn tòi chăm chăm, tòi lại nhìn chăm chăm cái mô hình, giằng co như vậy hết năm phút.

Sau đó rốt cuộc anh cũng mở miệng, “Anh muốn ăn cháo.”

May quá, vẫn còn cháo thừa từ bữa sáng. Tòi liền xuống bếp hâm nóng cho anh.

Vừa mang cháo lên, anh lại không muốn ăn, nói, “Anh nóng quá.”

Tòi liền hạ nhiệt độ điều hòa trong phòng xuống.

Chưa được mười phút, anh bảo, “Anh lạnh quá.”

Tòi lại tăng nhiệt độ điều hòa lên.

“Anh muốn uống nước.”

Tòi đưa cốc nước trên bàn đến.

Anh thậm chí còn không thèm liếc mắt, “Nước ảm cơ.”

Tôi nhìn người anh trai ôm yếu trên giường bệnh của mình, phải cố gắng lắm mới kiềm chế không hắt cốc nước ra. Ai nói kẻ xấu bị bệnh thì sẽ không xấu nữa? Không đâu, còn xấu xa hơn trước thì có.

Lúc tôi bừng nước ầm lên, anh lại lắc đầu, “Anh muốn ăn táo.”

Tôi nhất thời có ý nghĩ muốn đổ cả cốc nước trong tay lên người.

“Quý-ngài-có-yêu-cầu-gì-có-thể-nói-hết-một-lần-được-không?” Tôi nhìn anh, gần từng tiếng một.

Anh gật đầu, “Để lần sau.”

Sau đó anh nhìn tôi với vẻ cực kỳ vô tội, mắt chớp chớp, đôi hàng mi như hai cây quạt nhỏ.

Tôi cầm hận xoay người, chạy bình bịch xuống tầng dưới, vớ lấy giỏ hoa quả rồi phi lên tầng trên, cầm dao xọc xọc vài cái, gọt xong vỏ táo đưa tới trước mặt anh.

Có lẽ do sốt quá cao nên mắt anh sáng như bóng đèn, nhìn tôi nói, “Em ăn đi, anh không ăn đâu.”

Tôi ngó quả táo bên tay trái, lại trông con dao bên tay phải, bắt đầu nhớ lại tập phim hoạt hình “Thám tử Conan” chiếu trên kênh TVB đã từng xem khi trước, suy nghĩ xem rốt cuộc có nên đâm một dao kết liễu anh rồi dựng hiện trường thành một vụ tự sát không.

Cuối cùng tôi vẫn buông dao xuống, ngồi lên sofa bên cạnh, ầm ỨC gặm một miếng táo lớn.

Anh không nói, chỉ nhìn tôi ăn, một lát sau dịu dàng cất tiếng, “Anh vẫn nhớ em đã nói rằng em thích ăn táo.”

Tôi sửng sốt, sự tức giận và bất bình đột nhiên nhũn ra, trong lòng trở nên hỗn loạn. Tôi không nói gì, cũng không dám nhìn anh, chỉ biết làm bộ tập trung ăn táo, miếng được miếng không.

Tôi vừa vứt lõi táo đi, anh liền vỗ vỗ mép giường bảo, “Qua đây ngồi.”

Tôi lập tức cảnh giác, “Làm gì?”

“Qua đây, chúng ta nói chuyện.” Tâm trạng anh có vẻ tốt.

Tôi vẫn không chịu, “Có gì anh nói luôn đi.”

“Anh đã thành ra thế này, còn ăn em được chắc?” Anh chậm rãi nói, “Lẽ nào em đã quên vì sao mà anh bị ốm?”

Vẫn xấu tính như vậy. Cảm xúc vừa nãy biến mất hoàn toàn, tôi thăm mắng một tiếng “Đồ mặt dày”, rồi chậm chạp đi đến, kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh anh.

Thế nhưng tôi đã đánh giá quá thấp độ dày của da mặt quân địch, quên mất sự gian xảo của kẻ thù, còn phán đoán sai thể lực của đôi bên.

Dù đang ốm, anh vẫn vươn tay thật nhanh lôi tôi đến, chân đá dép của tôi đi, dùng tốc độ điện giật ôm tôi vào trong ngực.

Tôi kinh hãi, vừa cực lực giãy dụa vừa hét lên, “Buông ra!”

Anh lại càng ra sức, không chỉ có hai tay ôm chặt, chân cũng quấn lấy, đè xuống chân tôi.

Tôi không tránh thoát liền lớn tiếng chất vấn, “Anh muốn làm gì?”

“Đừng nhúc nhích.” Đầu anh tiến đến gần, hơi thở ầm ập phả vào cổ tôi, “Cho anh ôm một lát.”

Tự thể thân mật như vậy khiến mặt tôi nóng bừng, một cảm giác tủi hổ dần lan ra. Tôi quỳnh lên, nước mắt rơi xuống, “Anh mau buông ra.”

“Không buông.”

Thấy tôi khóc, anh hơi lỏng tay, nhưng vẫn không chịu bỏ ra mà lặng lẽ nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm.

Tôi nhịn nước mắt xuống, nhìn anh trừng trừng, không muốn tỏ ra yếu thế.

Anh đột nhiên đưa tay ra, lau nước mắt trên mặt tôi.

“Lương Mãn Nguyệt, là do năng lực biểu đạt của anh quá kém, hay vì em thực sự quá ngốc đây? Nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào em còn không biết là anh yêu em?”

Giọng anh hơi khàn, ngữ điệu chưa bao giờ dịu dàng ôn tồn như thế, trong đôi mắt như có tia sáng lấp lánh. Thế nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là... anh nói yêu tôi.

Không phải thích, mà là yêu.

Bất ngờ như vậy, thẳng thừng như thế, khiến tôi muốn trốn cũng không trốn được.

Có lẽ tôi thực sự đã choáng váng mất rồi. Đối với lời thổ lộ của anh, tôi không cảm động, không e thẹn cũng chẳng hài lòng, chỉ há hốc miệng, ngơ ngác nhìn anh.

Một lúc lâu sau, anh mất hứng khua khua tay trước mặt tôi, “Tĩnh lại xem nào.”

Tôi vội khép miệng, vẻ khó tin tràn ngập đôi mắt.

Anh không nhìn được mà bật cười, “Em có phải là con gái không thế? Những cô gái khác nghe xong lời này đã vui đến nhảy cẫng lên rồi, còn em chỉ biết ngẩn ra.”

Tôi lắp bắp mở miệng, “Anh... Anh trai...”

“Đừng nói nữa,” Anh lại vòng tay qua thắt lưng tôi, thân thể sát vào, “Em không cần trả lời ngay. Dù sao anh đã đợi lâu như vậy rồi, có đợi thêm một chút cũng không sao.”

Những lời này dường như có ý khẳng định tôi sẽ không từ chối. Chẳng lẽ anh thực sự cho rằng không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của anh?

Tôi đẩy một cánh tay anh ra, bắt an giãy dụa.

“Ngoan nào, đừng động đây. Anh khó chịu quá.”

Tôi ngáp ngừng đưa tay lên kiểm tra trán anh.

Nóng quá!

“Anh ơi, hay là chúng ta đi bệnh viện đi.” Tôi hơi cuống. Nóng như vậy, ắt hẳn không phải cảm xoàng.

“Không cần.” Anh thấp giọng cự tuyệt, hơi thở lướt qua vành tai tôi, “Cho anh ôm một lát. Anh ôm em ngủ một giấc là sẽ khỏi thôi.”

Gì chứ? Làm như tôi là công cụ hạ nhiệt không bằng.

Nhưng khi anh nói chuyện với tôi bằng giọng điệu có chút nũng nịu này, tôi phát hiện, tôi thực sự không thể từ chối anh.

“Thực ra anh vẫn muốn có thể ôm em thế này, ngủ một giấc thật ngon. Trước kia em bé là thế, ôm vào chỉ thấy toàn xương là xương, giờ cuối cùng cũng có chút thịt.”

“Anh vẫn luôn nghĩ em còn nhỏ, luôn nghĩ, chờ hai năm, lại đợi tiếp hai năm, đợi em lớn thêm chút nữa. Nhưng em vẫn luôn không chịu trưởng thành, cứ mãi ngốc nghếch như vậy. Anh đợi mãi, đợi mãi, đợi đến khi... em yêu người ta mất rồi.”

“Lúc biết chuyện anh rất giận, thế nhưng anh chỉ mới nói em đôi ba câu, em đã khóc.”

“Anh đã thấy cậu nhóc kia, thoát nhìn có vẻ không quá tài giỏi, ngoại hình cũng bình thường, thật chẳng biết em thích cậu ta ở điểm nào. May là, cuối cùng bọn em cũng chia tay.”

“Đưa em đi xem mặt cùng, định kích thích em, vậy mà người khác tặng em chút quà là em đã bị mua chuộc, còn nói tốt giúp người ta. Cuối cùng thành ra anh tự đả kích chính mình. Lương Mãn Nguyệt, rốt cuộc là em thực sự ngốc, hay là em cố tình không hiểu?”

“Anh cũng không biết mình thích em từ khi nào. Lần đầu tiên gặp em, anh thấy em thật phiền, cái bộ dạng xun xoe người lớn như chó cưng đó làm anh chỉ muốn ức hiếp em. Vậy mà chẳng ngờ, không nhìn thấy em, trong lòng anh lại càng phiền muộn...”

“Anh vốn nghĩ, thôi đi, cô bé này nhất gan, đừng bắt nạt nữa. Thế nhưng khi anh đưa một người bạn gái về nhà, lại chợt phát hiện em dường như không thích cô ấy...”

...

Anh chậm rãi nói bên tai tôi, nói rất nhiều điều. Trước giờ anh chưa từng nói một mạch với tôi như vậy, làm tôi muốn phản bác cũng không thể mở miệng.

Ngay lúc đó, tôi bỗng nghe thấy anh bảo, “Lương Mãn Nguyệt, em còn nhớ giao thừa năm ấy, lúc hai ta đốt pháo hoa, anh đã nói gì bên tai em không?”

Lòng tôi chấn động, toàn thân trở nên căng thẳng.

“Năm ấy, không phải anh hỏi em pháo hoa có đẹp không, mà anh đã nói... Lương Mãn Nguyệt, anh thích em.”

Tôi ngậy người.

Giọng khàn khàn của anh dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất hẳn.

Anh ngủ mất rồi.

Tôi nghe tiếng hít thở đều đặn của anh mà tâm trí rối loạn.

Làm sao có thể như vậy? Sao có thể?

Tôi thừa nhận, tôi vẫn mơ hồ có cảm giác tình cảm anh dành ình hơi phức tạp, thế nhưng không dám nghĩ sâu xa, cứ cho rằng đây là do tính cách anh quái gở. Thực sự không ngờ được, người anh trai ưu tú này lại thích tôi.

Anh vẫn luôn coi tôi như chân sai vặt cơ mà?

Tôi rất hiếm khi dùng đến chữ “Yêu” này. Trước giờ tôi vẫn nghĩ, “yêu” là một chữ rất nặng nề và phức tạp, không thể dễ dàng nói ra. Vô số chữ “thích” chồng chất lên nhau, cũng chưa chắc đã thành được một chữ “yêu”. Mỗi lần thấy nhân vật trong phim hoặc tiểu thuyết tùy tiện nói ra câu “Anh yêu em”, tôi luôn có cảm giác không thực tế.

Trước kia lúc còn đang hẹn hò với La Duy, nếu anh nói yêu tôi, lời đáp lại của tôi đều chỉ là “Em cũng vậy”. Tôi biết như thế không công bằng, nhưng tôi thực sự không muốn gạt anh ấy.

Tôi không biết anh trai có hiểu chữ “Yêu” này giống tôi không, tuy nhiên trong tiềm thức, tôi tin là anh nói thật. Bởi tuy tính cách anh không được tốt, nhưng tôi cũng chưa từng thấy anh lừa ai bao giờ.

Đột nhiên phát hiện, cho dù đã từng trải qua một mối tình, nhưng tôi vẫn không hiểu tình yêu.

Nhưng tôi vừa tầm thường vừa yếu đuối thế này, làm sao có thể là cô bé lọ lem trong cổ tích? Anh vẫn luôn ghét tôi, coi thường tôi, nói tôi ngốc nghếch lại vô dụng, thích xem tôi như người hầu để vênh mặt hất hàm sai khiến kia mà? Anh còn từng mắng tôi chỉ là một đứa ăn xin.

Thế nhưng, trong lòng tôi dường như có một giọng nói đang cất lên, bảo rằng, không phải như vậy, không phải đâu. Anh cũng từng có lúc đối tốt với tôi, luôn bảo vệ tôi những khi tôi bị người ta bắt nạt, bị Ôn Thần theo đuổi, bị mẹ kế gây khó dễ...

Tôi bỗng phát hiện, chẳng biết từ bao giờ, vào những lúc tôi bất lực, đau lòng và tổn thương nhất, người ở bên tôi luôn cứ là anh.

Anh là một chàng trai, lại luôn tặng những đồ mà con gái thích cho tôi. Anh đi học ở Bắc Kinh, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện về. Anh từng ôm tôi, cũng từng nắm tay tôi thật chặt...

Tôi còn nhớ rất rõ, năm ấy về quê nội, ở ngoài sân nhà bố, khắp trời rục rịch pháo hoa, nụ cười trên môi anh âm ập, và đôi mắt ngập đầy những tia sáng lung linh...

Anh không quá niềm nở nhưng rất tôn trọng chú, trước giờ đều nghe lời thím. Anh thân thiết với ông bà ngoại, luôn làm họ được vui. Đối với người ngoài, anh rất nho nhã lịch sự, giữ một khoảng cách nhất định, nhưng cũng không quá lạnh lùng.

Tính cách của anh trai tôi xấu, còn tôi thì tốt tính lắm.

Trong thâm tâm, tôi luôn mong đợi một ngày có được cơ hội đá anh ngã lăn quay trên mặt đất, điên cuồng đập anh mười tám cái, rồi lại dùng lời cay nghiệt sỉ nhục anh suốt hai mươi tư giờ.

Thế nhưng có một ngày, tôi chợt phát hiện, người mà sau lưng vẫn bị tôi gọi là “Kẻ xấu xa hung dữ siêu cấp vũ trụ” này, thực ra chỉ xấu tính với một mình tôi thôi.

-

Sự thực chứng minh, ốm mà không chữa trị cho tử tế, sẽ không chỉ làm hại chính mình, mà còn liên lụy đến người khác.

Hôm sau, không chỉ bệnh của anh không khá lên mà cả tôi cũng bị lây cảm.

Hai chúng tôi cùng ngồi ở ghế sofa trong phòng khách truyền nước, hộp khăn dùng để lau nước mũi đặt bên cạnh tôi đã sắp bị dùng hết rồi.

Ông bà ngoại cũng tới, dĩ nhiên là xót tôi, còn anh bị quở trách một trận. Có điều, ánh mắt họ nhìn anh vẫn đọng đầy yêu thương.

Bà ngoại ngồi cạnh, dút cho tôi ăn một quả nho. Nho chua chua ngọt ngọt, mát rượi, ăn vào rất dễ chịu. Anh vừa bị giáo huấn một trận, đang cúi đầu ngồi bên cạnh. Tôi thấy vậy bèn nói, “Bà ngoại, bà cho cả anh ăn nữa đi.”

Bà ngoại hừ một tiếng, lại bỏ một quả nho vào miệng tôi, “Không cho nó. Tại nó cật khỏe nên mới làm liên lụy đến Viên Viên của bà.”

Nói là như thế, nhưng bà vẫn đẩy giỏ hoa quả sang chỗ anh, “Muốn ăn thì tự lấy.”

Anh dựa vào sofa, giả vờ yếu ớt ho mấy tiếng, nhỏ giọng bảo, “Cháu không ăn đâu. Mệt không ngẩng được đầu lên rồi.”

“Mình cháu khó chịu đấy chắc?” Bà mắng, nhưng tay lại ngắt hai quả nho, nhét vào miệng anh.

“Ôi, chua quá.” Anh nhăn mặt, nói một cách mập mờ, “Bà ngoại thật không công bằng, để dành quả ngọt cho em ấy, lại cho cháu ăn quả chua.”

Ông bà ngoại đều không nhin được mà bật cười.

“Cho cháu chịu khổ cháu mới nhớ được.” Ông ngoại mắng.

Tôi cũng cười theo, ánh mắt vô tình nhìn sang bên ông bà nội cũng đang cười. Ông nội thì không sao, nhưng bà dường như không tự nhiên lắm.

“Bà nội ơi, cháu muốn ăn lê ngâm đường.” Tôi làm nũng với bà.

Nụ cười của bà lập tức bùng lên, “Được, được, bà đi làm ngay.” Bà vừa cười, vừa đứng lên nói với mọi người, “Con bé thật chẳng khác gì hồi còn nhỏ, vừa bị ốm sẽ đòi ăn lê ngâm đường. Thành Hề cũng ăn một bát nhé.”

Ánh mắt anh chuyển sang tôi, mỉm cười gật đầu, “Vâng, cảm ơn bà ạ.”

Tôi mất tự nhiên quay đầu đi, không muốn tìm hiểu hàm ý trong đôi mắt đó.

Lúc tôi hoàn toàn khỏi ốm, bên nhà nội đã về quê rồi. Chú thím hết lòng muốn giữ ông bà nội ở lại lâu hơn một chút, nhưng hai người nhất định đòi về. Có lẽ người già đều như vậy, có sung túc tốt đẹp đến đâu cũng không bằng quê nhà. Huống chi, bọn họ không nỡ xa em trai.

Anh khỏi ốm nhanh hơn tôi, chưa đến hai ngày đã hồi phục hoàn toàn, còn có thể tiếp khách, trò chuyện vui vẻ với họ hàng và bạn bè đến chúc Tết. Anh nói, đây là do tôi thiếu vận động. Tôi nghe xong, cân nhắc giữa việc dậy sớm tập thể dục mỗi sáng và việc khỏi ốm chậm hơn một chút, vẫn cảm thấy thà khỏi bệnh chậm còn hơn.

Lúc bị ốm tôi không lên mạng được, quả nhiên trong hộp thư đến có một đồng email chưa đọc. Tôi rất ít khi gửi mail, nhưng có thói quen kiểm tra hộp thư định kỳ. Tôi di chuột bấm sang trang tiếp theo, ánh mắt chợt dừng lại ở email cuối cùng, trên đó đề tên người gửi là “Ông La.”

Địa chỉ email của tôi là do La Duy tạo giúp, tên hiển thị cũng do anh đặt. Anh là “Ông La”, tôi là “Bà La”.

Chỉ có điều, tên của tôi đã được sửa lại từ lâu rồi.

Email được gửi vào hôm mừng Một Tết. Tôi mở ra xem. Nội dung rất đơn giản, chỉ có một câu:

“Chúc mừng năm mới, mong em mọi điều bình an.”

Trước kia khi chúng tôi gọi điện thoại, chat webcam, có thể nói rất lâu và rất nhiều. Nhưng bây giờ, vào ngày lễ tết và sinh nhật của tôi, anh cũng chỉ gửi đến một câu chúc ngắn gọn như vậy.

Đã gần một năm nay chúng tôi không liên lạc. Ngày anh đính hôn, tôi không đi, chỉ nhờ Bùi Lương Vũ trả lại giúp tôi bức tranh trước kia anh đã tặng. Tôi không hỏi Bùi Lương Vũ hay Tống Kỳ Phong về cuộc sống của anh hiện tại, sợ mình sẽ đau lòng. Anh sống không tốt, tôi sẽ buồn, mà nếu anh sống vui vẻ cùng một cô gái khác, tôi sẽ càng thêm đau.

Tôi nghĩ một chút, viết một câu “Chúc mừng năm mới” rồi ấn nút trả lời.

-

Cứ đến Tết là tôi lại thu hoạch được khá nhiều. Thực ra tôi đã sớm qua cái tuổi nhận lì xì, nhưng đối với người lớn trong nhà, có lớn hơn nữa thì vẫn là trẻ con, mừng tuổi là chuyện đương nhiên.

Lúc khách khứa đến chúc Tết, vì có anh làm nền nên trông tôi càng bé bỏng, tiền lì xì dĩ nhiên là do tôi hưởng hết.

Tôi nhìn dãy số trong tài khoản, trong lòng có phần phần khích. Suy nghĩ về giá nhà bên ngoài hiện nay, cảm thấy mặc dù mình không mua được nhà, nhưng cũng đủ thuê một căn phòng nhỏ tạm tạm.

Tôi không thể cứ ở nhà chú thím mãi được. Những năm gần đây chú thím đối với tôi như con ruột, nhưng dù sao tôi vẫn chỉ là một đứa sống nhờ. Đã lớn rồi thì phải biết suy nghĩ. Huống hồ, trong nhà còn có anh.

Sau khi anh khỏi ốm, thái độ đối với tôi trước mặt người khác vẫn như trước, lúc nên nói chuyện thì nói chuyện, khi muốn sai khiến thì sẽ sai. Thế nhưng vào lúc chỉ có riêng hai người, dường như có chút khác biệt.

Thỉnh thoảng ánh mắt anh sẽ dừng trên người tôi, tỏa ra hứng thú. Thấy tôi thấp thỏm không yên, anh cũng không dừng lại lâu, mỉm cười dời mắt sang chỗ khác. Tôi nghĩ mình hiện tại đúng là có tật giật mình, chỉ cần anh đến gần tôi một chút liền muốn tránh đi theo bản năng.

Chuyện đã thành ra như ngày hôm nay, chúng tôi ắt hẳn không thể làm một cặp anh trai em gái bình thường. Tôi không rõ cảm giác của tôi đối với anh là gì. Trước kia tôi ghét anh, rồi lại phải lấy lòng anh, nhưng sống cùng nhau nhiều năm như vậy, tôi đã thực sự coi anh là anh trai, không thể nói là không có tình cảm. Thế nhưng bây giờ, thứ tình cảm này dường như trở nên lạ lẫm. Tôi thực sự không muốn mà cũng không dám nghĩ.

Anh đã quên hoàn toàn căn nhà riêng kia. Từ sau kỳ nghỉ lễ, anh cứ theo lẽ thường mà đi làm đúng giờ, vẫn đi chơi bên ngoài với bạn bè, nhưng dù có muộn đến đâu, nhất định cũng sẽ về nhà.

Thỉnh thoảng anh còn đưa tôi đi chơi cùng đám bạn, mà toàn lợi dụng những lúc có mặt chú thím để mở miệng, khiến tôi không thể từ chối. Anh cũng không nói rằng anh muốn đưa tôi đi, mà toàn bảo là Trần Phóng dẫn dắt theo cùng. Thường xuyên như vậy làm thím không khỏi hứng thú, còn hỏi anh, “Thành Hề này, cái cậu bạn Trần Phóng của con đó, liệu có phải là thích Viên Viên nhà ta rồi không?”

Tôi chợt thấy ngượng chín mặt, không đợi anh trả lời, lập tức chối bay, “Không thể nào.”

“Sao lại không thể? Viên Viên nhà ta tốt thế này kia mà.” Thím mỉm cười vỗ vai tôi rồi nhìn sang anh, “Viên Viên cũng lớn rồi, nếu người bạn kia của con có ý với con bé, mà ngoại hình với nhân phẩm chấp nhận được thì mời cậu ấy đến nhà chơi một chuyến, để mẹ xem thử, được thì phải giữ cậu ấy cho Viên Viên.”

Anh nhìn lướt qua tôi, giọng có vẻ khinh thường, “Ai thèm để ý em ấy chứ.”

“Đừng có nói bừa.” Thím lườm anh, “Nếu không thì, trong đám bạn học của con nhất định vẫn còn những chàng trai tốt còn độc thân, con xem giúp Viên Viên đi, giới thiệu cho con bé. Con đã hai sáu hai bảy tuổi đầu rồi còn chưa có bạn gái, đừng có làm em hư theo.”

Anh cầm chìa khóa xe, nói, “Mẹ cứ xem TV của mẹ đi. Như em ấy bây giờ, có đến tám mươi tuổi cũng chỉ có thể ngồi nhà xem phim với mẹ thôi.”

Hết chương 20

21. Chương 21: Tôi Đứng Ở Đó, Vừa Khóc Vừa Cười, Trải Qua Một Đời Một Kiếp

Hậu quả của việc tám chuyện của thím là, tối hôm đó, anh không chỉ bày ra bộ mặt khó coi với Trần Phóng, còn không ngừng chúc rượu anh ấy. Trần Phóng ban đầu uống rất vui vẻ, dần dần cũng phát hiện ra có điều không bình thường. Anh ấy liền nhanh trí, lập tức chuyển mục tiêu sang tôi, liên tục gọi “em gái”, ra vẻ thân thiết vô cùng, muốn nhờ tôi đỡ cho hai chén.

Tửu lượng của tôi bình thường, hai chai bia đã là giới hạn cao nhất, nói gì đến loại rượu mạnh này.

Phản ứng đầu tiên của tôi là định từ chối. Sau đó liếc sang anh, lại thấy anh đang nhìn mình, nụ cười như ẩn như hiện. Tôi đang tức vì bị anh giễu cợt coi thường trước mặt thím, thấy vẻ mặt này, trong lòng càng thêm căm giận, đầu nóng phừng phừng, lập tức nhận chén rượu trong tay Trần Phóng.

Rượu vừa đưa đến bên môi, đột nhiên thấy mặt anh biến sắc, vươn tay ra cướp lấy cái chén. Anh uống một hơi cạn sạch, uống xong còn trừng mắt với tôi.

Trước mặt bao nhiêu người, tôi có chút xấu hổ, những người khác cũng sửng sốt. Tuy nhiên bạn anh đều là người tinh ý, tức khắc có người chuyển chủ đề câu chuyện, vì vậy trong phòng rất nhanh đã náo nhiệt trở lại.

Anh chẳng thèm để ý tôi, cũng không rót rượu cho Trần Phóng nữa mà đi đến phía bàn bida bên kia.

Trần Phóng thấy khó hiểu bèn hỏi, “Cậu ấy sao thế?”

“Bị quỷ nhập.” Tôi tức giận nói.

Một lát sau, anh đi đến, dẫn tôi rời khỏi.

“Sao về sớm thế? Ở chơi thêm chút đi.” Bạn anh nói.

Anh đưa mắt nhìn tôi, “Còn phải đưa em ấy về đi học lớp chính trị.”

Tôi lo lắng sợ hãi đi theo anh, thỉnh thoảng liếc một cái, nhưng không nhìn ra nét mặt anh là mừng hay giận. Ban nãy tôi nói anh bị quỷ nhập, không biết anh có nghe thấy không?

Lúc lên xe, tôi tự giác mở cửa sau. Anh gọi tôi lại, “Ngồi ghế trước đi.”

Tôi lắc đầu thật mạnh, vội vã ngồi xuống.

Anh cũng không lên xe mà nâng giọng cao thêm một bậc, “Em có qua đây không?”

Cho dù cách một lớp kính, tôi vẫn cảm giác được những tia sáng là lạ trong mắt anh, càng khẳng khẳng không chịu lên ghế trước. Tôi ngồi nghiêm chỉnh, còn cẩn thận thắt dây an toàn.

Anh không nói thêm, đóng sầm cửa xe phía trước lại, giật cửa sau, vừa ngồi vào liền cúi xuống hôn tôi.

Môi anh có mùi rượu thoang thoảng, dường như còn có hương trái cây, cũng không làm người ta ghét bỏ. Đầu lưỡi anh tiến vào miệng tôi, càn rỡ trên đầu lưỡi, tôi chỉ cảm thấy mình sắp sửa bị hơi ấm này hòa tan mất rồi. Tay anh cũng không nhàn rỗi, chẳng biết lúc nào đã kéo áo khoác tôi ra, luồn vào trong lớp quần áo...

Khoảnh khắc tay anh chạm vào da thịt, cơ thể tôi run lên, hai tay chống vào lồng ngực anh, sợ hãi kêu, “Anh trai!”

Anh dừng lại, giọng nói hạ xuống một tông trầm mờ ám, “Anh không phải anh trai em, em cũng chẳng phải là em gái anh.”

“Nhưng chúng ta thực sự là anh em mà.”

Anh nhìn tôi, hỏi, “Em có thể hôn môi với Lương Triển Bằng không?”

Cả người tôi nổi đầy da gà, trả lời, “Sao thế được, thằng bé vẫn là trẻ con mà.”

“Ý anh là Lương Triển Bằng khi trưởng thành.”

Dù thế nào tôi cũng không tưởng tượng nổi cảnh đó, nói một cách ghê tởm, “Nhất định không thể.”

“Vậy là được rồi.” Anh vui vẻ càn nhẹ môi tôi, “Em sẽ không hôn Lương Triển Bằng, thế nhưng lại hôn anh. Xem ra em cũng không coi anh là anh trai mình.”

Thật vậy sao? Trong đầu tôi mông lung mơ hồ, tuy nhiên ngoài miệng vẫn cố chấp nói, “Em vẫn luôn coi anh là anh trai mà.”

“Thế sao?” Trong đôi mắt anh lóe lên một tia xảo quyệt, lại tiếp tục hôn tôi, “Nhưng phản ứng của em không giống thế.”

Tôi thẹn quá hóa giận, “Đây là tại anh cưỡng bức em.”

Anh ra chiều nghiêm túc suy nghĩ một lát, đột nhiên bảo, “Vậy cứ để anh cưỡng bức tiếp đi.”

Thế rồi lại tiếp tục hôn đến quên cả đất trời.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc môi anh cũng rời khỏi, tháo dây anh toàn của tôi, ôm tôi vào trong ngực.

Đã lâu lắm rồi tôi không có cảm giác tim đập mạnh như thế này.

Trong bóng tối, tôi nghe rõ cả tiếng tim mình đập và tiếng hô hấp của anh. Tôi biết, người đang ôm mình chính là anh trai, vậy mà lại không muốn đẩy anh ra. Cảm giác phá bỏ mọi cấm kỵ này khiến tim tôi đập rộn ràng.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng, chỉ một nụ hôn đã khiến mình lâm vào mê muội, sự chống cự trước đó hoàn toàn tan biến không dấu vết.

Có lẽ tôi nên nói gì đó để giảm bớt sự mờ ám này.

“Anh làm chuyện này sau lưng chị Đỗ, không sợ chị ấy biết sao?” Vừa nói xong tôi lập tức hối hận. Lời như vậy lại phát ra từ miệng tôi, dường như hơi kỳ quái.

Tôi bất an nhìn anh, bắt gặp đôi mắt anh sáng rực chiếu thẳng vào mình.

“Lương Mãn Nguyệt, em còn dám nói là em không có cảm giác với anh?”

“Không có thật mà.” Tôi mạnh miệng.

“Thật không? Sao anh lại cảm thấy lời này của em giống như đang ghen nhỉ?” Anh khẽ cười, “Thực ra anh đã để ý từ trước rồi, chỉ cần Đỗ Tập đến nhà chúng ta, em sẽ luôn kiếm cớ trở về phòng.”

Môi anh dán vào tai tôi, thì thào, “Mãn Nguyệt, em cũng thích anh phải không?”

Trước mắt tôi như phủ một tầng sương mù, trong lòng mơ hồ có một giọng nói đang nhắc nhở, rằng không phải, không phải vậy đâu, anh chỉ là anh trai tôi mà thôi. Thế nhưng, bên cạnh cứ quanh quẩn một hơi thở nóng rẫy, khiến tâm tư tôi bị thiêu đến hỗn loạn.

Dần dần, tiếng nhắc nhở kia trở thành một giọng nói khác. Nó nói rằng, đúng vậy, đừng phủ nhận nữa. Nếu không thích anh, tại sao luôn chú ý từng hành động của anh? Nếu không thích, tại sao không vừa mắt với bạn gái của anh ấy? Nếu như không thích, vì sao luôn muốn làm anh hài lòng? Nếu thực sự không thích... Tại sao không lập tức từ chối anh?

Qua một lúc lâu, tôi nép vào lồng ngực anh, thì thầm, “Thực ra em vẫn không thể tin nổi... rằng... anh có thể thích em.”

“Là yêu.” Anh sửa lại.

“Thế lại càng khó tin.”

Anh ôm tôi chặt hơn một chút, “Chẳng có gì là khó tin hết, bây giờ em đang ở trong lòng anh đấy thôi.”

“Nhưng anh vẫn luôn hung dữ với em, còn bắt nạt em liên tục.”

“Ừ, anh sai rồi.”

Tôi ngẩng đầu, trông đường nét nơi chiếc cằm anh, không kiềm được mà đưa tay lên chạm vào, “Anh có đúng là Lưu Thành Hề không? Mau lột mặt nạ ra cho em xem nào!”

Anh nở nụ cười, cúi đầu nắm lấy bàn tay tôi, đưa lên chạm vào từng chút, từng nơi trên gương mặt mình. Bờ môi, cái mũi, đôi mắt, vàng trán...

“Không thể giả được.”

“Vâng, hình như là thật rồi.” Tôi gật đầu, thu tay về, nhưng trong lòng vẫn không yên, “Thế nhưng, anh thông minh như vậy, xuất chúng đến thế, lại có rất nhiều cô gái thích anh, làm sao anh lại yêu em được?”

Anh trả lời đơn giản, “Luật bù trừ đấy.”

Tôi hết nói nổi.

“Trước đây em từng đọc một quyển sách. Trong sách, nam chính vô cùng đẹp trai tài giỏi, gia thế hiển hách, nhưng anh ta lại thích một cô gái không hề xinh đẹp, ngây ngô ngốc nghếch, đến đi đường cũng có thể ngã, cuối cùng còn mặc kệ sự phản đối của gia đình, nhất quyết lấy cô ấy. Thời gian đầu, cuộc sống rất vui vẻ và vô cùng hạnh phúc. Nhưng rồi dần dần anh ta nhận ra, bọn họ thực sự không thích hợp. Cô gái kia tuy rằng cũng yêu anh, nhưng khi anh nói, cô ấy không hiểu, luôn gây phiền phức, phạm vào những lỗi ngớ ngẩn, làm anh bị họ hàng chê cười... Càng ngày anh càng phát hiện, mình thực sự đã chán ngấy với việc ngày ngày phải giải quyết hậu quả cho cô ấy, chán với việc suốt ngày phải dỗ dành cô, chán cả khuôn mặt của cô... Thế rồi, anh ấy đem lòng yêu người khác.”

Anh yên lặng một lúc lâu, cuối cùng mở miệng, “Lương Mãn Nguyệt, em nghĩ anh dẫn vật bao nhiêu năm như vậy, là anh đùa giỡn với em sao? Tồn nhiều năm đến thế, để đùa với một người chẳng có gì đáng đùa? Em cho rằng anh cũng ngốc giống em sao? Huống hồ...” Anh xoa đầu tôi, nói tiếp, “Em mặc dù không đẹp, nhưng cũng không dẫn đến đến thế?”

Đây là đang động viên tôi, hay là đang giễu cợt tôi vậy?

Tôi đột nhiên nhớ lại, giãy ra khỏi lồng ngực anh, nói bằng giọng lên án, “Anh chẳng bảo không ai thêm để ý em còn gì?”

Dưới ánh sáng mờ ảo, khóe miệng anh hơi nâng lên, “Tiếc là mắt nhìn của anh kém quá, cứ không ngừng để ý mãi thôi.”

Tôi đỏ mặt, nhưng nhân lúc anh không nhìn ra vì ánh sáng kém, tiếp tục tố cáo, “Anh còn bảo em đến tám mươi tuổi cũng không ai thêm lấy!”

“Đấy là tại em hiểu sai.” Anh lại kéo tôi vào trong lòng, “Chẳng lẽ khi em tám mươi tuổi không thể ngồi xem phim với mẹ chồng?”

Tôi im bật.

Một khoảng yên lặng trôi qua, sau đó tôi hỏi anh, “Vậy bây giờ có tính là anh đang theo đuổi em không?”

Anh cúi nhìn tôi, trầm mặc một lúc rồi nói, “Anh cho rằng mình đã thành công.”

Tôi lập tức đẩy anh ra, ngồi thẳng người, “Chưa, đương nhiên là chưa rồi.”

Trong lòng tôi âm thầm đắc ý. Ngô Gia Hình, tới bây giờ cũng không làm cậu mất mặt rồi nhé!

Trước kia Gia Hình từng dạy tôi, “Cho dù cậu chỉ muốn gặt đầu ngay lập tức thì cũng không thể để người muốn theo đuổi cậu đạt được một cách dễ dàng.”

Tôi tưởng tượng đến hình ảnh Gia Hình trong máy vi tính kích động khen tôi, “Lương Mãn Nguyệt, rốt cuộc cậu cũng khá lên rồi.”

Anh nhíu mày hỏi, “Thế em muốn sao?”

Tôi bị anh lườm, khí thế nhất thời xẹp xuống, nhỏ giọng nói, “Dù sao người khác theo đuổi con gái cũng không như anh. Ít nhất cũng phải tặng bó hoa chứ.”

Anh bĩu môi, “Tầm thường.”

Nhìn đi, nhìn đi, đã gỡ mặt nạ xuống, lộ nguyên hình rồi đấy. Sự dịu dàng ban nãy quả nhiên là giả vờ.

Tối đến, tôi trần trọc trên giường, lúc nhớ đến đôi mắt sáng của anh, khi lại nghĩ về khuôn mặt tuần tú, rồi lại nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Sau đó tôi chợt nghĩ, liệu anh có cảm thấy việc tặng hoa quá tầm thường mà không thèm theo đuổi tôi nữa không?

Trong lòng tôi hồi hận vô cùng, nhưng lập tức lại nghĩ, không đâu không đâu, anh đâu phải người dễ lùi bước như thế chứ.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên ý thức được một vấn đề... Tôi không lo lắng về mối quan hệ đang thay đổi theo chiều hướng nguy hiểm này sao? Có gì lại chỉ lo anh lùi bước, không cần tôi nữa?

Bỗng dưng tôi nghĩ đến lời của La Duy. Chẳng lẽ tôi đối với anh...

Nghĩ đến đây, mặt tôi đỏ bừng, chôn mặt vào trong chăn.

Hôm sau lúc tan làm, thấy anh đợi ở cửa, tôi nhất thời cuống lên. Liệu anh có làm gì trước mặt mọi người không? Xung quanh toàn là đồng nghiệp của tôi đấy.

May là anh chỉ hạ cửa kính xuống, ý bảo tôi lên xe.

Quả nhiên là chẳng có bất ngờ nào hết. Tôi vừa cảm thấy may mắn, lại vừa thất vọng, bĩu môi. Cũng chẳng thèm mở cửa xe giúp tôi nữa, đúng là không có phong độ.

Tuy nhiên tôi vẫn ngoan ngoãn lên xe.

Trên xe không hề có hoa.

Chúng tôi ăn cơm ở một nhà hàng đồ Tây ven hồ. Bên ngoài, mặt nước gợn sóng lăn tăn, lặng lẽ phản chiếu thành phố muôn màu muôn vẻ. Ngoài cửa sổ là đèn điện lấp lánh, bên trong là ánh sáng ấm áp và âm nhạc du dương.

Trong bầu không khí như vậy, khuôn mặt anh cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Mặc dù thế này có chút cổ lỗ, nhưng thôi, tôi cũng miễn cưỡng chấp nhận. Cổ lỗ mà vẫn được người ta sử dụng liên tục, âu cũng có nguyên nhân cả.

Nhưng khi bữa cơm kết thúc, cảnh anh ôm bó hoa hồng thổ lộ trong tiếng đàn violin trong tưởng tượng của tôi không hề xuất hiện. Tôi len lén thở dài, hóa ra chỉ là cho tôi đi ăn bữa cơm mà thôi.

Đúng là tưởng bở rồi.

Tôi trộm nhìn anh, lại đụng phải ánh mắt anh đang nhìn mình, nét cười thấp thoáng. Dường như tâm sự đã bị anh nhìn thấu, tôi đỏ mặt, vội vã chuyển ánh mắt, làm bộ không biết gì.

Trên đường về, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng nói chuyện với anh mấy câu.

Tôi có chút chán nản.

Đột nhiên anh chuyển đường đi, nói phải về công ty lấy một tập tài liệu. Thế nhưng đến tòa nhà công ty, anh lại không vào bãi đỗ xe mà dừng ở lề đường đối diện.

Anh xuống xe, bảo tôi, “Đợi anh ở đây, anh sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tôi “Vâng” một tiếng, nhàm chán ngồi trong xe nghịch điện thoại.

Bên ngoài bỗng dưng có tiếng ồn ào. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy tòa nhà đối diện đã tối sầm, liền vội vã xuống xe. Anh sẽ không bị giam ở bên trong, không thoát ra được đấy chứ?

Chỉ sau một khắc, chợt có ánh sáng từ phía dưới tòa nhà tỏa ra, từ từ dâng lên cao. Thế rồi ánh sáng khắp mọi nơi dần tụ lại vào góc bên trái tòa nhà, hóa thành một vầng trăng tròn.

Bốn phía truyền đến những tiếng hô hoán. Tôi đưa tay che miệng.

Ngay sau đó, dường như có một chiếc bút thần đang nhảy múa, ở dưới vầng trăng tròn, từ từ xuất hiện một đóa hoa được vẽ bằng những đường nét tinh tế, nở tung rực rỡ.

“Trời ơi, là tỏ tình đấy! Lãng mạn quá đi mất!” Có giọng cô gái ở phía sau hô lên, sau đó là những tiếng cảm thán và âm thanh chụp ảnh liên tục.

Tôi đứng đó, vừa khóc vừa cười. Nụ cười không sao tắt được, mà nước mắt cũng chẳng thể ngừng tuôn.

Rõ ràng chỉ là hơn mười giây, tôi lại cảm thấy dường như đã trải qua cả một cuộc đời.

-

Khi tòa nhà sáng đèn trở lại, anh xuất hiện trước mặt tôi.

Trong đôi mắt anh, nét cười ấm áp dịu dàng như ngập như tràn. Tôi vừa khóc vừa cười, chẳng chần chừ gì nữa mà lao đến bổ nhào vào ngực anh.

“Vội quá nên chỉ có thể duy trì được một lát như thế.” Anh ôm tôi trong ngực, thì thào, “Vừa có trăng tròn* vừa có hoa tươi, thế này em đã hài lòng chưa?”

(*Tên Mãn Nguyệt, như mình đã giải thích, trong tiếng Hán là “Trăng tròn”)

Lòng ngực anh vừa vững chãi vừa ấm áp, tôi tựa đầu vào, hít một hơi thật sâu.

“Chúng ta thế này có phải lừa gạt Đỗ Tập không? Rồi chị ấy có hận em không?”

“Không đâu.”

“Vậy sau này liệu sẽ có một cô gái mang thai con của anh đột nhiên nhảy ra, bảo em rời xa anh, tác thành cho hai người không?”

“Không đâu.”

“Thế liệu có một ngày nào đó anh bỗng dưng làm như chưa hề quen biết em, quay lưng đi kết hôn với một cô gái khác?”

“Không đâu.”

“Vậy lỡ như cô ấy vừa đẹp, lại còn rất giàu có, ông bà lẫn chú thím đều thích cô ấy thì sao?”

“Không có đâu.”

“Thế nếu như anh không kết hôn với cô ấy, công ty của chú sẽ phá sản thì thế nào?”

Bàn tay anh đang vuốt tóc tôi bỗng dưng ngừng lại, nói, “Lương Mãn Nguyệt, đầu óc em sao toàn chứa mấy thứ linh tinh gì thế?”

“Đây... Đây đều là những tình tiết thường xuyên xuất hiện trong TV và tiểu thuyết mà...”

Anh cốc đầu tôi, “Về sau không được xem những thứ quái đản đó nữa.”

“Thế em xem cái gì?”

“Xem anh đây này.”

“...”

Tôi rúc vào lồng ngực anh, “Nhưng em sợ bị chú thím biết...”

“Có anh ở đây, em không phải sợ gì hết.” Anh cắt ngang, sau đó nắm tay tôi thật chặt, “Mọi điều anh đều chẳng sợ, chỉ sợ em không yêu anh.”

Trên đường về tôi vẫn không bình tĩnh được, không ngừng cảm thán, “Sao có thể? Sao có thể chứ? Sao có thể tạo ra một hiệu ứng thần kỳ như vậy?”

Anh đưa tay sang vò tóc tôi, bật cười, “Ngốc ạ, đèn điện của tòa nhà đó đều sử dụng công nghệ kỹ thuật số, chỉ cần lập trình một chút là có thể điều khiển được.”

“Vậy sao có thể biến thành mặt trăng được? Lại còn là trăng tròn nữa.” Tôi vẫn không hiểu nổi.

Ngón tay anh vẽ vài đường trên cửa kính xe, nói, “Vậy đó. Chắc em chẳng hiểu đâu nhỉ?”

Tôi quay đầu ngắm khuôn mặt anh, lúc này mới chú ý ở dưới mắt anh có một quầng thâm, “Chuẩn bị cái này rất phiền phức phải không anh?”

“Chuyện đó em không cần biết” Anh nắm bàn tay tôi, “Em chỉ cần đứng một chỗ cảm động là được. Nếu em thích, sau này chúng ta sẽ mua nhà cao tầng, ngày nào anh cũng làm cho em xem.”

Tôi biết, muốn có được sự phối hợp đồng điệu của cả tòa nhà như vậy, ắt phải cần rất nhiều người, tốn rất nhiều công sức.

Cảm nhận được độ ấm trên tay và thân thể anh, tôi đột nhiên thấy, có một thứ dũng khí từ đáy tim dần dần lan ra. Cả cuộc đời tôi chưa từng làm ra một chuyện tày đình nào. Nhưng lần này, tôi thực sự có ý nghĩ muốn mặc kệ tất cả.

Có điều tôi vẫn không muốn để chú thím biết. Tôi có thể tưởng tượng được, khi người lớn biết chuyện này sẽ có phản ứng gì, sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt ra sao. Kinh hoàng, thất vọng, giận dữ... Dù là thế nào, tôi bây giờ cũng chưa chống đỡ được.

Trong mắt người lớn, chúng tôi chẳng khác gì những cặp anh em bình thường. Quan niệm đó đã ăn sâu vào tư tưởng của các bậc phụ huynh, hướng hồ, cho dù người trong nhà có thể chấp nhận, thì cũng chưa biết người ngoài sẽ nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ra sao.

Tôi hiểu rõ sự đáng sợ của miệng lưỡi thế gian. Sự đáng sợ này, tôi đã được nhận thức từ thời còn tằm bé. Hàng xóm xung quanh bắt kể có quen biết hay không, khi nhìn thấy tôi đều nói một câu, “Còn nhỏ thế mà bố mẹ đã đòi ly hôn, thật đáng thương.”

Nhưng làm gì có ai sẵn lòng tiếp nhận sự thương hại đó?

Miệng lưỡi thế gian chỉ làm mọi chuyện càng phức tạp và hỗn loạn. Người ngoài vĩnh viễn cũng không hiểu được ẩn khúc bên trong, mà chỉ có thể nhìn thấy kết quả bên ngoài. Với địa vị xã hội và những mối quan hệ của chú thím, rồi họ sẽ phải chịu đựng bao nhiêu ánh nhìn khác lạ đây?

Với tôi mà nói, chú thím chẳng khác gì bố mẹ, dù thế nào tôi cũng không muốn khiến họ phải chịu tổn thương.

Dưới sự kiên quyết của tôi, cuối cùng anh cũng đồng ý, “Cũng được, cứ từ từ, đường đột quá sợ họ không chịu nổi. Nhưng em phải chuẩn bị tâm lý trước, chuyện này không giấu được lâu đâu.”

Tôi gật mạnh đầu. Rồi sẽ có một cách giải quyết tốt khiến người lớn chấp nhận chúng tôi thôi.

Vì vậy, chúng tôi bắt đầu thận trọng mà yêu nhau ngay dưới mắt người lớn.

Anh bắt đầu về nhà đúng giờ, làm thím cũng ngạc nhiên, “Sao gần đây chăm chỉ về nhà thế, ở công ty không có việc gì làm à?”

Anh trả lời một cách vui vẻ, “Làm việc xong rồi thì về thôi ạ.”

“Trước kia con làm gì chăm về nhà thế đâu.” Thím quay sang nói nhỏ với dì Trần, “Đứa trẻ này càng lớn càng quần quýt gia đình.”

“Chờ thằng bé kết hôn rồi, chị có muốn nó cũng chẳng về đâu.” Dì Trần cười nói.

“Được rồi, mà sạo này sao không thấy Tiểu Đồ đến chơi?” Thím chợt hỏi.

“Cô ấy đi công tác rồi.”

“Ồ, vậy con nhớ thường xuyên gọi điện, quan tâm người ta một chút.” Thím không hề nghi ngờ, sau đó tiếp tục nói chuyện nấu nướng với dì Trần.

Anh không nói thêm gì, chỉ mỉm cười nhìn tôi.

Ánh mắt anh không có chút gì e dè, đáy mắt còn thấp thoáng nét yêu thương. Chúng tôi nhìn nhau cười, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng lúc sai bảo tôi, anh vẫn chẳng có gì khác trước, mồm miệng cũng không khách khí hơn chút nào.

“Đi treo quần áo cho anh đi.”

“Để tài liệu vào trong phòng anh nhé.”

“Lương Mãn Nguyệt, đưa nước đến đây.”

“Lương Mãn Nguyệt, đưa anh cái điều khiển.”

Tôi tức giận, “Điều khiển ở ngay trước mặt anh, anh còn gọi em làm gì?”

“Anh mệt quá, không cầm nổi.” Anh đường hoàng nói.

Tôi cáu lắm, nhưng vẫn cầm điều khiển đưa cho anh, “Không ngờ anh vẫn thích sai vặt em như thế.”

Anh cười ảm như gió xuân, nhỏ giọng trả lời, “Làm sao đây, anh cứ thích nhìn em bận rộn xung quanh anh đấy.”

Tôi nhất thời ngây người, trong khoảnh khắc mọi ngôn từ đều bay biến hết.

Anh véo nhẹ má tôi, cười nói, “Ngốc lắm.”

Trêu chọc! Tôi phải phản phàng mới được, đây chính là trêu chọc gái nhà lành một cách trắng trợn mà.

Gia Hinh hỏi tôi, “Rốt cuộc cậu có thích anh ấy không? Liệu có phải cậu nghe lời anh ấy thành thói quen, anh ấy bảo cậu làm gì cậu liền làm cái đó đấy chứ?”

Tôi chột dạ, bảo với cô ấy, “Chắc không phải thế đâu...”

“Phải là phải, không phải là không phải, còn chắc cái gì. Nếu cậu không thích anh ấy mà cứ miễn cưỡng bên nhau, sau này anh ấy biết, cậu đến chỗ để khóc cũng không có đâu, biết chưa?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, “Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng chút nào...”

Gia Hinh ở trong màn hình webcam lườm tôi một cái, “Dù sao người vui vẻ là cậu, người đau lòng cũng là cậu, cứ liệu mà làm.”

Tôi đùa với cô ấy, “Tớ mà đau lòng, chẳng lẽ cậu không buồn sao?”

“Biến đi, đừng làm người ta buồn nôn nữa.” Cô ấy nguyền rủa tôi, nhưng cũng không nhịn được mà bật cười.

Ở bên anh, điều duy nhất khiến tôi cảm thấy áp lực, đó là ham muốn chiếm hữu của anh dường như hơi lớn. Hiện giờ anh không đưa tôi đi chơi cùng đám bạn nữa, mặc dù mỗi lần ra ngoài đều lấy lý do này để ngụy trang.

Thím thấy lạ liền hỏi, “Sao suốt ngày mẹ thấy con đưa Viên Viên ra ngoài thế? Đang hợp lực với đứa bạn nào giấu mẹ phải không?”

Lần này anh giải thích rằng định đưa tôi đi chơi cùng Đỗ Tập, để cho chị ấy không bị mất tự nhiên.

Thực ra anh đã chia tay với Đỗ Tập rồi. Vốn dĩ Đỗ Tập cũng có người yêu nhiều năm, tuy nhiên bố chị ấy không đồng ý, thế nên mới lấy anh ra làm bia đỡ đạn.

Đương nhiên, đổi lại chị ấy sẽ thỉnh thoảng tới nhà ăn cơm cho thím được yên lòng.

Tôi đề nghị với anh, “Hay là em cũng tìm một người đóng giả bạn trai nhé, cho thím đỡ nghĩ em không bình thường, lớn thế rồi còn không có bạn trai.”

Anh hờ hững nhìn tôi nói, “Không được.”

Tôi vẫn ngây thơ không biết gì, còn tiếp tục lên kế hoạch, “Hay là để em nhờ Bùi Lương Vũ. Chúng em rất thân nhau, nhất định anh ấy sẽ đồng ý giúp. Trước kia thím cũng cảm thấy anh ấy không tệ...”

Sau đó tôi phát hiện mặt anh đen lại, liền lập tức ngậm miệng.

Anh bảo, “Nếu em dám đi tìm Bùi Lương Vũ, anh sẽ nói quan hệ của chúng ta ẹ anh biết ngay lập tức. Mà không chỉ có Bùi Lương Vũ, bất cứ ai đều không được.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, không nói được lời nào. Trước kia anh cũng đã từng bảo tôi không được qua lại với đàn ông, trong công việc cũng phải cố gắng tránh, tiếp xúc càng ít càng tốt.

Thế nên chỉ cần anh có thời gian, nhất định sẽ đến đón tôi vào lúc tan tầm. Kể từ khi hẹn hò, tôi mới chỉ đi liên hoan với đồng nghiệp một lần, những hoạt động khác càng miễn nói đến. Đồng nghiệp còn hâm mộ tôi, nói anh trai đối với tôi thật tốt, lớn thế rồi còn bảo vệ em gái như trẻ con. Trong lòng tôi mặc dù hơi tiếc nuối, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Anh thực sự nghiêm túc.

Chúng tôi về đến nhà cũng không nói gì nhiều, mỗi người đều yên lặng vào phòng riêng.

Nửa đêm, tôi lăn lộn mãi cũng không ngủ được, suy nghĩ xem ngày mai rốt cuộc nên chủ động nhượng bộ hay cứ tiếp tục cương quyết. Trước đây ở cạnh La Duy, tôi chưa từng phải tốn công cân nhắc vấn đề này, bởi vì người nhún nhường luôn luôn là anh.

Chợt cảm thấy có người vào phòng, tôi kinh hoảng, còn chưa kịp kêu lên người đó đã xông đến đè tôi xuống.

“Yên nào, là anh đây.”

Thế rồi nụ hôn của anh phủ xuống. Anh hôn rất chậm, từ vầng trán xuống đôi mắt, gò má, cuối cùng là môi.

Ban đầu tôi bực bội nên ngậm chặt miệng, không chịu hé ra, nhưng cuối cùng không thể cưỡng lại sự dịu dàng của anh, để mặc cho anh dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng mình.

Dần dần, hô hấp của anh trở nên nóng rực, bàn tay không biết từ lúc nào đã kéo tấm chăn mỏng trên người tôi xuống. Đang là đầu mùa hạ, tôi chỉ mặc một cái váy ngủ, đến lúc có phản ứng, tay anh đã luồn vào trong váy ngủ, vuốt ve da thịt tôi.

Tình thế dần vượt qua tầm kiểm soát của tôi. Theo bản năng tôi cảm thấy nguy hiểm, cố gắng cự tuyệt, nhưng dù thế nào cũng không đẩy được anh ra.

“Anh mau đứng dậy đi...”

Anh không những không đứng dậy, tay còn dờ dẫm đến trước ngực tôi... Trong lúc nguy cấp, cũng không biết tôi nghĩ sao mà lại dùng một biện pháp vô cùng mất mặt: ngoẹo đầu, giả chết.

Người phía trên rốt cuộc cũng dừng động tác lại. Anh ngồi dậy, hơi thở vẫn gấp gáp. Tôi không dám động dậy, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp cũng như ngừng lại, giả chết một cách cực kỳ chuyên nghiệp.

Anh dở khóc dở cười, vỗ vỗ mặt tôi, “Dậy đi, chúng ta nói chuyện.”

Tôi vẫn không cử động, mắt càng nhắm chặt hơn, quyết tâm giả chết đến phút chót.

Anh cúi người, giọng nói trầm hẳn xuống, “Em còn không dậy, anh sẽ tiếp tục đấy.”

Tôi mở bừng mắt, lập tức bật dậy, cười nịnh nọt với anh.

Trong bóng tối, tôi chỉ nhìn thấy một ánh mắt bóng cháy, “Lương Mãn Nguyệt, em đúng là không sợ mất mặt.”

“Không sợ!” Tôi trả lời như đinh đóng cột, tuy nhiên còn bổ sung thêm một câu lấy lòng, “Dù sao em cũng chỉ mất mặt trước mình anh mà thôi.”

Câu nói đó dĩ nhiên đã làm anh hài lòng. Anh cười bằng mắt, đưa tay ra, ôm tôi cùng nằm xuống. Tôi bắt an vịn vịn người, anh đột nhiên tiến đến gần, hôn vào vành tai tôi, nói, “Ngoan nào, ngủ đi em.”

Cảm giác khó chịu lúc trước dường như tan thành mây khói. Tôi ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập mạnh mẽ, chẳng bao lâu liền đi vào giấc ngủ.

Hôm sau tôi tỉnh dậy khi trời vừa hửng sáng, vội giục anh mau trở về phòng. Anh còn đang ngái ngủ bị tôi xô đến cửa, bỗng nhiên quay đầu nói, “Em hôn anh một cái đi.”

Tôi vừa cuống vừa thẹn, cuối cùng vẫn phải nhón chân, hôn bừa một cái, trong lúc vội vã không căn chuẩn được, nụ hôn rơi xuống cằm anh.

Anh mỉm cười, chỉ vào môi rồi bảo, “Nhớ kỹ lấy, lần sau phải hôn ở đây.”

Gì chứ? Còn có lần sau? Anh nghĩ hay quá rồi đấy!

Hết chương 21

22. Chương 22: Rốt Cuộc Đã Buông Bỏ Được, Hóa Ra Cũng Chỉ Đến Thế Mà Thôi

Thời tiết ngày càng nóng. Ăn cơm ở nhà ông bà ngoại xong, thím ngồi xem phim truyền hình với bà ngoại, chú và ông ngoại chơi cờ, tôi và anh dẫn Tang Bưư đi dạo.

Tôi phát hiện tôi đúng là có khả năng đặt tên dự báo tương lai. Hiện tại Tang Bưư lớn lên như cái tên của nó, to lớn lực lưỡng, cực kỳ uy phong. Tuy nhiên ẩn dưới vẻ ngoài mạnh mẽ, nó vẫn là một con chó ngốc. Vừa thấy chúng tôi, nó liền vô cùng hưng phấn mà nhào tới, điên cuồng liếm khắp người tôi, sau đó bổ vào lòng anh làm nũng.

Chúng tôi dẫn Tang Bưư đi công viên gần nhà ông ngoại. Vừa thấy khu đất rộng, nó lập tức định lao lên tung hoành. May mà anh giữ chặt mới không biến cảnh người dắt chó thành chó dắt người.

Đi đến chỗ vắng, anh mới thả Tang Bưư, mặc cho nó vui mừng chạy xung quanh. Tang Bưư lăn lộn khắp nơi, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn chúng tôi. Mặt nó khi trưởng thành trông rất giống sói, vậy mà lúc nào cũng tỏ vẻ ngốc nghếch, buồn cười vô cùng.

Tôi xoay người định bảo anh nhìn Tang Bưư. Vừa quay lại đã thấy anh đang nhìn mình chăm chú.

Tôi đỏ mặt, lúng túng cười hai tiếng che giấu, lại chỉ bừa vào Tang Bưư, “Anh nhìn Tang Bưư đi, đáng yêu quá!”

Anh mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ môi tôi, nói, “Thực ra em còn đáng yêu hơn nó nhiều.”

Mặt tôi càng đỏ hơn, trong lòng cảm thấy vừa vui sướng và ngượng ngùng.

Chợt tôi nghĩ đến một việc, bật kêu thành tiếng, “A!”

“Sao vậy?”

“Em nhớ ra rồi, chỗ này vừa này Tang Bưư cũng liếm qua.” Tôi nghiêm túc nhìn anh, chỉ vào miệng mình, “Vậy có tính là anh với Tang Bưư đã gián tiếp hôn nhau không?”

Thân thể anh nháy mắt cứng đờ.

Sau đó anh oán hận nhìn tôi, “Lương Mãn Nguyệt, về sau em còn cho nó liếm thì đừng hòng hôn anh nữa.”
Rốt cuộc là ai hôn ai? Cái gì gọi là đổi trắng thay đen, cuối cùng tôi đã được biết rồi.

-

Tôi phát hiện, khi yêu, tôi thực sự không khống chế được bản thân mình.

Sau mối tình với La Duy, tôi vốn là nghĩ, chuyện tốt đẹp hẳn sẽ không xảy ra với mình. Trước giờ tôi không phải người may mắn, chuyện tốt mãi mãi không đến tay tôi. Công việc bận rộn, tiền lương lại không nhiều lắm, trong mắt bạn học tôi rất tầm thường, số tiền lớn nhất từng nhận được là năm tệ, mua hai lần vé số cũng không trúng lần nào... Thế nhưng tôi vẫn rất quý trọng cuộc sống bình thản mà vui vẻ của bản thân.

Nhưng dưới vỏ bọc vui vẻ đó, thực chất cất chứa rất nhiều nỗi bất an.

Mỗi lần thím hỏi chuyện yêu đương, tôi đều thấy vừa áy náy vừa chột dạ. Mấy năm này chú thím đối với tôi rất chu đáo chân thành, tôi cũng rất yêu thương họ.

Ở bên anh, tôi không sợ đạo đức lên án gì hết, tôi chỉ sợ ánh mắt trách cứ của người thân.

Số lần chị Đỗ tới nhà ngày càng ít. Chị ấy và bạn trai đã lên kế hoạch kết hôn, dự định tiền trăm hậu tấu để phụ huynh không phản đối được. Thế nên mỗi lần thím có ý nhắc đến chuyện kết hôn, không chỉ có chị ấy né tránh, ngay cả tôi cũng run rẩy trong lòng.

Tôi luôn cảm thấy sắp có một chuyện lớn xảy ra.

-

Khi Bùi Lương Vũ gọi điện thoại cho tôi, tôi vừa nộ lại cho trưởng phòng bản thảo đã bị chê bai mấy lần.

Anh hỏi, “Lát nữa tan việc em có thời gian không? Anh mời em đi ăn món Triều Châu*.”

(*Triều Châu là một thành phố trực thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Món ăn Triều Châu chú trọng cách thái và tạo hình, nổi tiếng nhất là chế biến các món ăn hải sản, các loại canh và chè ngọt.)

Tôi cười nói, “Anh có chuyện gì vui mà lại mời em ăn vậy?”

“Không có chuyện thì không thể mời em sao? Anh nhớ em mà.” Lời của anh trước giờ vẫn nửa đùa nửa thật. Nhưng cẩn thận mà nghĩ thì đúng là lâu rồi chúng tôi chưa ăn cơm với nhau. Tôi do dự một chút rồi đồng ý.

“Vậy hết giờ làm việc anh đến đón em.”

“Được.”

Tôi gọi điện cho thím trước, sau đó chỉ cách giờ tan sở có nửa tiếng mới nhắn tin cho anh, bảo anh không cần tới đón tôi, hôm nay tôi đi ăn tối với bạn học rồi mới về nhà. Đợi một lúc lâu không thấy anh trả lời, chắc là đang làm việc. Tôi tự động viên mình, đi ăn với bạn bè là quang minh chính đại, việc gì mà phải sợ.

Vừa ra khỏi cửa công ty, tôi đã thấy Bùi Lương Vũ đang dựa vào một chiếc Q7*, trông rất anh tuấn phong lưu, thu hút ánh nhìn.

(*Q7: Một dòng xe của hãng Audi)

Vừa mới lên xe thì tôi nhận được điện thoại của anh.

“Em đang ở cùng ai đấy?”

Tôi liếc nhìn Bùi Lương Vũ, trả lời, “Bạn ạ.”

“Là nam?”

“Vâng.”

“Không được đi.”

“Ăn xong em sẽ về nhà ngay.”

Giọng anh trong điện thoại cao thêm một tầng, “Không được đi!”

Bùi Lương Vũ đang ở cạnh, tôi không tiện nói thêm gì, chỉ có thể nhỏ giọng bảo, “Được rồi, cứ thế đi, tối về nói chuyện tiếp.”

Tôi cúp máy, tiện thể tắt nguồn luôn, sau đó cười ngượng ngùng, “Thím luôn lo lắng cho em thế đấy.”

Bùi Lương Vũ cười cười, lái xe đi. Tôi đột nhiên cảm thấy mình có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

“Bạn trai hả?”

Tôi bĩu môi nói, “Cứ cho là thế đi.”

Anh cười, “Có cơ hội thì giới thiệu nhé.”

“Vâng.”

Dường như anh còn muốn nói gì, nhưng do dự một lúc, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Lúc ăn cơm, tôi hỏi thăm bạn gái trước của anh.

“Vi Vi đâu?”

“Chia tay lâu rồi.” Anh hờ hững trả lời.

Tôi đặt đũa xuống, “Lại chia tay? Sao anh cứ luôn đùa bỡn tình cảm của người ta thế? Cô ấy rất tốt mà.”

Anh cười giễu cợt, “Trong lòng em anh là loại người như thế đấy à? Sao em không nghĩ là cô ấy bỏ anh?”

Tôi sững sốt nói, “Không thể nào.”

Anh tháo cúc áo nơi cổ tay, xắn lên trên, sau đó vừa múc canh cho tôi vừa nói, “Cô ấy ra nước ngoài theo chương trình trao đổi sinh viên.”

“A, cô ấy cũng thật quá dứt khoát đi.” Tôi tiếc rẻ.

Bữa cơm này ăn rất vui. Thức ăn Triều Châu tuy nhạt nhưng ngon vô cùng, huống hồ còn có Bùi Lương Vũ bên cạnh, khiến tôi như được trở về những ngày tháng sinh viên.

Tôi cảm thán, “Già rồi già rồi, bây giờ lúc nào em cũng nhớ về quá khứ.”

Anh vuốt nhẹ một bên tóc mai tôi, “Bé con như em, đừng có giả vờ giả vịt trước mặt anh.”

Anh vừa nói hai chữ “bé con”, tôi liền nhớ đến La Duy. Trước kia anh thích nhất là vuốt má tôi, gọi tôi là bé con, coi tôi là trẻ nhỏ mà cưng chiều hết mực.

Tôi gượng cười, định hỏi thăm anh về La Duy, nhưng cuối cùng lại thôi.

Vừa ăn cơm xong, Bùi Lương Vũ chủ động lái xe đưa tôi về. Xe của anh rất đẹp, bảo vệ chẳng cần nhìn đã cho đi qua rồi.

Sau khi tôi vào cửa, anh đột nhiên lên tiếng gọi lại. Tôi quay đầu, thấy anh đứng bên cạnh xe, khuôn mặt dưới ánh trăng càng có vẻ ưu sầu.

Sau đó anh hé miệng, nhẹ nhàng nói một câu, “Xin lỗi.”

Tôi ngạc nhiên hỏi, “Tự dưng sao lại nói xin lỗi?”

“À”, Anh đưa tay lên vỗ trán, “Cướp mất thời gian em và bạn trai ở bên nhau, em giúp anh xin lỗi anh ấy.”

“Ôi trời, có gì đâu.” Tôi xua tay, “Anh về đi, đi đường cẩn thận đấy.”

Lúc vào cửa tôi mới phát hiện chú thím không ở nhà. Bên trong không bật đèn, chỉ trên tầng mới có chút ánh sáng. Tôi đổi dép đi lên, phát hiện nơi đèn sáng chính là phòng của mình.

Anh đang ngồi bên trong, khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo.

Vốn dĩ tôi hơi lo lắng, nhưng nhìn thấy bộ dạng đợi hỏi tội này của anh thì không khỏi tức giận, vì vậy liền làm như không thấy, chẳng thèm nhìn mà mở máy tính lên mạng.

Anh đứng phắt lên, rút mạnh sợi dây cắm điện ra.

“Anh làm gì vậy?” Tôi nổi cáu.

“Anh làm gì? Anh còn muốn hỏi em đang làm gì đấy?” Anh cố nén cơn giận, “Đến cửa nhà rồi vẫn còn lưu luyến. Sao em không đi luôn với cậu ta đi, còn về đây làm gì?”

Người đàn ông trước mặt tôi dường như đang trở lại là chàng trai bồng bột thời niên thiếu. Suýt nữa tôi đã quên, anh vốn là một người khó tính và nóng nảy.

“Em chỉ ăn một bữa cơm với Bùi Lương Vũ mà thôi, anh có cần phải giận đến mức đó không?” Tôi thực sự bực mình, “Suốt mấy năm đại học chúng em ngày nào cũng ăn cơm với nhau, anh ấy còn đút cho em suốt đấy.”

“Lương Mãn Nguyệt, em có biết xấu hổ không hả?” Anh quát lớn.

Mũi tôi cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra. Nhưng tôi vẫn cố nén lại, nhìn thẳng vào anh mà nói, “Xin hỏi em không biết xấu hổ chỗ nào? Mà cho dù em không biết xấu hổ thì có liên quan gì đến anh? Em là một con người chứ không phải con chó con mèo anh nuôi, tại sao em lúc nào cũng phải nghe theo anh chứ? Vì sao em phải khúm núm với anh? Dựa vào cái gì mà anh đòi quản lý tất cả mọi chuyện của em?”

Anh cười gằn, “Lương Mãn Nguyệt, hóa ra đây mới là suy nghĩ thật lòng của em. Trong mắt em anh đáng ghét như thế sao?”

“Đúng, đó chính là suy nghĩ của em. Em chịu đủ rồi!” Tôi buột miệng thốt lên.

Anh giận đến mức không nói nên lời, cuối cùng đập cửa đi ra.

Tôi ngồi thụp xuống, dựa vào tường khóc òa lên.

Trước nay không hề biết, tình yêu cũng có khi làm người ta đau lòng đến vậy. Cái cảm giác vừa giận dữ, vừa tủi thân lại vừa lo lắng này khiến lòng tôi loạn lên, rối bời.

Suốt một tuần, tôi với anh không nói với nhau câu nào.

Anh rất ít khi về nhà, mà cho dù có về cũng làm mặt lạnh, coi như không trông thấy tôi. Đến thím cũng nhìn ra giữa chúng tôi có điểm bất thường.

Thím lén hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ cắn môi, im lặng không lên tiếng.

Vì vậy thím trách anh, “Lưu Thành Hề, con có biết suy nghĩ không thế? Con là anh lớn, lại còn bắt nạt em. Mau mau xin lỗi em gái đi, nếu không mẹ sẽ bảo ông ngoại xử con đấy.”

Anh không thèm phản bác, nét mặt không đổi, xem như chẳng nghe thấy gì.

Thím thấy cả hai chúng tôi đều như vậy thì thở dài, cũng không xen vào thêm.

Một tuần sau đó, tôi không thể chịu nổi chiến tranh lạnh với anh nữa. Lúc tôi đang ủ rũ chán nản kể cho Gia Hình, đột nhiên cô ấy yên lặng một lúc lâu rồi nói, “Mãn Nguyệt, tớ sắp kết hôn rồi.”

Tôi “Ừ” một tiếng, mấy giây sau mới có phản ứng. Tôi nắm chặt điện thoại, gào lên, “Cậu nói gì? Cậu sắp kết hôn rồi?”

“Mãn Nguyệt cậu đừng kích động.” Gia Hình ở đầu dây bên kia bình tĩnh lạ thường, “Đúng thế, tớ sắp kết hôn rồi.”

Đối tượng kết hôn của cô ấy chính là Tô Liệt.

Người con trai mà tôi đã quên mất từ lâu kia, bỗng nhiên lại xuất hiện, thành linh và bất ngờ như thế.

Tôi phải công nhận, hành động của Ngô Gia Hình luôn nhanh hơn suy nghĩ của tôi.

Giờ phút này tôi thực sự không còn tâm trí mà nhớ đến chút đau buồn nho nhỏ của mình. Ngày đầu tiên Gia Hinh trở về, tôi đã không đợi được mà kéo cô ấy đến nhà, nói chuyện tới nửa đêm.

Hai đứa nằm trong phòng tôi, giống như thời còn thơ bé, cùng nằm trên một chiếc giường, nghe cô ấy kể chuyện tình yêu đầy sóng gió của mình.

Từ khi Tô Liệt làm như không quen cô ấy, rồi sau đó tiếp nhận, cho đến khi anh ta cầu hôn cô ấy, Gia Hinh đã mất trọn năm năm.

Tôi không thể tin được, trong lúc tôi chẳng biết gì, Gia Hinh đã trải qua nhiều niềm vui và nỗi buồn đến thế. Tôi lại càng không thể tin được, cô ấy thực sự đã tìm lại được Tô Liệt, kéo anh ta trở lại bên mình.

Vì Tô Liệt, Gia Hinh đi từ miền Nam ấm áp đến phương Bắc giá lạnh, từ quê hương thân thuộc đến thành thị xa lạ, cho dù trải qua bao nhiêu gian khổ cũng giữ vững quyết tâm, luôn luôn ở cạnh Tô Liệt. Cô ấy có thể chịu được cô đơn, chịu được sự phớt lờ của Tô Liệt, chịu được chuyện anh ta thay người yêu như thay áo, mãi cho đến khi tất cả bạn bè xung quanh Tô Liệt đều không nhận được mà chất vấn, “Tô Liệt, cậu có còn là đàn ông không hả? Một người con gái tốt đến vậy, sao cậu có thể đối xử với cô ấy tệ như thế?”

Khi Gia Hinh thuật lại câu nói này, cô ấy đang cười. Thế nhưng nhìn nụ cười ấy, tôi chỉ muốn ôm chầm lấy cô ấy mà khóc òa lên.

Tôi đau lòng ôm Gia Hinh, nói, “Cậu luôn chê tớ ngốc, thực ra cậu mới là đứa con gái khờ khạo nhất thế gian này. Trên đời cũng chẳng phải chỉ có một mình Tô Liệt, có cần thiết phải như thế không?”

Cô ấy nhỏ giọng trả lời, “Đúng vậy, không phải chỉ có một mình Tô Liệt. Thế nhưng trên thế giới này, tớ chỉ yêu có mình Tô Liệt mà thôi.”

Thế rồi cô ấy lập tức cười, “Ai bảo tớ thích anh ấy chứ. Tớ không bỏ được anh ấy. Hành trình vất vả, kết cục sẽ tốt đẹp, lúc đó tớ vẫn thường tự an ủi mình như vậy.”

Gia Hinh xoay người ôm lấy tôi, tựa cằm vào vai tôi.

“Hồi đó, đêm nào tớ cũng khóc thầm. Tớ nhớ bố mẹ, nhớ nhà, nhớ cậu, nhớ tất cả mọi thứ ở đây. Thế nhưng tớ không dám nói cho ai biết, sợ mọi người sẽ mắng, sẽ bảo tớ thật là hèn kém.”

“Tớ cũng đã từng muốn bỏ cuộc. Có lần Tô Liệt uống say, trong cơn say, anh gọi tên một người khác. Khi ấy tớ thực sự muốn từ bỏ. Thế nhưng hôm sau lúc anh tỉnh lại, quay đầu mỉm cười với tớ, tớ lại phát hiện, thì ra mình vẫn không thể buông tay.”

Giọng cô ấy cuối cùng cũng hơi run rẩy, có dòng nước ấm áp chầm chậm thấm vào vai áo tôi.

“Tớ tự nói với bản thân rằng, mình đã có thể xem như bao chuyện trước đó chưa từng xảy ra, có thể chôn giấu biết bao tổn thương dưới đáy lòng. Đau khổ, dằn vặt nhiều vô kể, tớ đều nhẫn nhịn được, vậy tại sao không thể kiên trì thêm chút nữa?”

Tôi ôm chầm lấy cô ấy, òa khóc, “Ngô Gia Hinh, nào cậu hổng rồi đúng không?”

Cô ấy gắng lau nước mắt, nhẹ vỗ lưng tôi, “Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều đã qua, tớ đã hết đau lòng từ lâu rồi.”

Sau đó cô ấy thấp giọng mắng, “Tớ phát hiện, anh ấy có xu hướng thích bị ngược đãi. Cậu càng mềm yếu bám lấy, anh ấy càng chẳng quan tâm. Về sau tớ không kiềm chế được mà bùng phát giận dữ, anh ấy lại đánh lấy tớ.”

“Chúng tớ một lần nữa ở bên sau. Tớ cho là Tô Liệt đã bị tớ làm cảm động, tưởng rằng mình đã nắm được trái tim anh ấy rồi. Tớ vui đến nỗi thấy ông sếp giỏi bóc lột của mình cũng đẹp trai như Lương Triều Vỹ, mỗi bước đi đều muốn nhảy cẫng lên. Tớ hết lòng chăm sóc, chỉ hận không thể mang tất cả đồ tốt nhất trên thế giới đến cho anh ấy. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy hồi đó mình ngốc thật.”

“Thế nhưng tớ không ngờ Tô Liệt vẫn lảng nhảng ở bên ngoài, hơn nữa còn trắng trợn lộ liễu. Rốt cuộc tớ không thể nhịn thêm, tự mình đi ngăn cản anh ấy và cô gái kia. Con bé chết tiệt đó còn giảng tiểu thuyết Quỳnh Dao với tớ, bảo tớ tác thành cho họ, còn nói cả lời thoại trong phim tình cảm Đài Loan, “Nhưng em thực sự rất yêu anh ấy.””

Gia Hình vừa kể vừa bắt chước giọng của cô gái kia. Tôi không cười nổi, chỉ cảm thấy xót xa trong lòng.

“Lúc đó tớ nổi giận, quát lên với cô ta rằng, yêu, yêu, yêu, cô biết cái gì mà yêu với chả đương? Cô thích anh ấy ở điểm nào hả? Cô có nấu cơm, giặt quần áo cho anh ấy không? Cô đã nhìn thấy bộ dạng anh ấy say rượu khóc lóc kêu gào như điên khùng chưa? Đã từng cả đêm không ngủ để chăm sóc cho anh ấy lúc ốm đau chưa hả? Cô có thể chịu đựng được việc anh ấy thay bạn gái như thay áo ngay trước mặt mình sao? Bà đây chưa mở miệng nói yêu đương gì đó thì thôi, cô nói cái gì mà nói hả?”

“Cô gái đó bị tớ mắng đến mức tắt tiếng ngay tại chỗ. Tớ quay đầu, thấy tên Tô Liệt kia đang há hốc miệng. Tớ càng tức, không tìm được chỗ xả, liền tát cho anh ta một cái. Tớ nói, còn anh nữa, bà đây bị anh hại từ năm mười bốn tuổi đến giờ, rốt cuộc là tôi nợ anh cái gì chứ? Trước kia chúng ta không hẹn hò thì thôi đi, bây giờ anh đã là người của bà đây thì không được ở bên ngoài chơi cái trò này nữa! Dựa vào cái gì mà tôi phải đối tốt với anh như vậy? Anh chẳng qua chỉ ý vào việc tôi yêu anh!”

“Thực ra lúc đánh cái tát kia, trong lòng tớ nghĩ, thôi xong, giữa chúng tớ coi như hoàn toàn hết hy vọng, thế nên đã nói ra tất cả những lời muốn nói. Nhưng chẳng ngờ lúc tớ nói xong rồi, anh ấy lại ngẩn ra như một thằng ngốc, nhìn tớ cả nửa ngày rồi thình lình bật ra một câu, Gia Hình, chúng ta kết hôn đi.”

Tôi nghe Gia Hình kể đến đây thì ngây cả người, cuối cùng cảm thán, “Thì ra anh ta thích phụ nữ chua ngoa!”

Gia Hình cầu tôi một cái, rồi cũng gật đầu theo, “Tớ cũng thấy vậy. Anh ấy đúng là cần được dạy bảo.”

“Bái phục, bái phục!” Tôi chấp tay vái cô ấy, “Sau này cậu có thể kể với con mình như thế, kể rằng, năm đó bố con bị mẹ tát một cái, sau đó mới cầu hôn.”

Cô ấy nguyền một tiếng rồi cười, “Tớ đây mới phải phục cậu này. Từ nhỏ đã thấy anh cậu rõ là đáng sợ, vậy mà cậu cũng dám cãi nhau to như thế với anh ấy. Lương Mãn Nguyệt, cậu càng ngày càng giỏi rồi đây.”

Vừa nhắc tới anh là tôi lại thấy đau đầu. Tôi kéo chăn trùm kín mình, bảo cô ấy, “Ngủ thôi.”

Thực ra tôi rất muốn hỏi Gia Hình, làm thế rốt cuộc có đáng không? Khi ở cùng Tô Liệt, cô ấy luôn dịu dàng e thẹn, âm thầm yêu thương, dường như là một người khác hẳn với Gia Hình mạnh mẽ khi trước. Tuy cô ấy nói nghe rất dễ dàng, nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy nỗi xót xa ẩn giấu phía sau.

Tuy nhiên, chuyện này chắc không cần phải hỏi. Tôi nghĩ đến lời của cô ấy, ai bảo cô ấy thích anh ta, không đành lòng bỏ anh ta cho được.

Có đôi khi, tình yêu có thể khiến chúng ta mắc phải những chứng bệnh kỳ lạ.

Gia Hình, Gia Hình... Tôi thực sự hâm mộ, thực sự khâm phục cô ấy. Thứ dũng khí kiên trì tới sau cùng đó, đâu phải ai cũng có được đâu. Cô ấy dũng cảm, cô ấy nhất định không chịu buông tay, thế nên cuối cùng đã giành được tình yêu ình.

Thật tốt biết bao. Cho dù hành trình có chút gian nan, nhưng đến cuối cùng cũng được như ý nguyện. Mặc dù tôi không có cảm tình với Tô Liệt, nhưng tôi thực sự thấy mừng thay cho Gia Hình.

Trên thế gian này, có những tình yêu trầm lặng bình thản, có những tình yêu sôi nổi mạnh mẽ. Có lẽ tôi kém may mắn hơn Gia Hình. Tình yêu của chúng tôi đều nhiều trắc trở, Gia Hình đã toại nguyện, vậy còn tôi thì sao?

Hai đứa nằm bên nhau một lúc thì bỗng Gia Hình đẩy tôi một cái, “Mãn Nguyệt, cậu đã ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

Cô ấy ngừng một chút rồi dè dặt nói, “Cậu còn nhớ Ôn Thần không? Anh ấy đã về, muốn gặp cậu một lần.”

Nghe đến đây, tôi bắt đầu cảm thấy Ngô Gia Hình đúng là rất biết cách làm hại bạn bè. Tôi còn đang có rắc rối với anh, vậy mà còn bảo tôi đi gặp Ôn Thần. Không chỉ vậy, cô ấy còn tiết lộ Ôn Thần là phù rể trong đám cưới. Bảo sao cô ấy hào phóng để tôi tùy chọn lễ phục phù dâu như vậy.

Cái đồ trọng sắc khinh bạn này còn khuyến khích tôi, “Ôn Thần người ta có tài lại đẹp trai, quan trọng nhất là anh ấy vẫn còn thương nhớ cậu, cho dù đã qua bao nhiêu năm như thế. Anh ấy có gì thua kém anh trai cậu chứ? Dù gì cậu cũng là con gái, sao có thể không cảm động chút nào?”

Tôi lườm Gia Hinh. Cô ấy vừa đánh đuỗi kẻ thứ ba, vậy mà lại chạy tới đây khuyên tôi bắt cá hai tay, đúng là chẳng có nguyên tắc gì hết. Gia Hinh nghe xong cũng hơi xấu hổ, nói, “Đương nhiên tớ không bảo cậu làm chuyện vô đạo đức như bắt cá hai tay. Ý tớ là dù cậu không muốn ở bên Ôn Thần thì cũng có thể mượn anh ấy để kích thích anh cậu một chút.”

“Cậu đùa tớ đấy à? Chỉ Bùi Lương Vũ thôi đã kích thích anh ấy đến mức đó, thêm một người nữa thì chính là tớ tự tìm đường chết đấy.” Tôi lập tức phản bác.

-

Hôn lễ của Gia Hinh chuẩn bị rất mau lẹ. Cả hai vợ chồng đều công tác ở Thiên Tân, lần này xin nghỉ phép để về quê kết hôn, thế nên đám cưới phải cử hành nhanh chóng. Đã quyết định ngày mùng Một tháng sau tổ chức, chỉ có khoảng nửa tháng để chuẩn bị.

Thím biết chuyện Gia Hinh kết hôn thì thổn thức, “Cô bé đó hình như chẳng lớn hơn Viên Viên là bao, sao lại kết hôn sớm thế? Nhìn lại hai đứa trẻ nhà mình, đứa lớn thì không biết bao giờ chịu cưới, đứa nhỏ thậm chí còn chưa có bạn trai.”

Chú cười, “Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, con gái nhà người ta kết hôn, em xúc động thế làm gì?”

Thím lườm chú, “Em không nghĩ cho hai đứa thì ai nghĩ đây? Chẳng lẽ anh sẽ lo chắc? Lúc nào cũng quan tâm với chuyện tiền bạc, mắt anh thì nhìn được cái gì ra hôn?”

Chú lập tức biết điều lùi sang một bên, không lên tiếng nữa.

Một lát sau thím gọi anh, “Thành Hề này, hôm Gia Hinh kết hôn con đi cùng Viên Viên nhé, tiện đưa tiền mừng giúp mẹ. Dù sao người ta cũng là bạn của Viên Viên, hồi bé vẫn hay đến nhà mình chơi mà.”

Trong lòng tôi vui vẻ, nhìn anh với ánh mắt mong chờ.

“Vâng”. Anh không đổi sắc mặt, cúi đầu lên tiếng.

Tốt quá, giữa chúng tôi cuối cùng cũng có được một cơ hội rồi. Tôi trộm nghĩ, ba bốn ngày nữa tôi sẽ lấy cớ đi mua quà cưới cho Gia Hinh mà hẹn anh, rồi mấy hôm sau sẽ mượn lý do mua quần áo mà kéo anh đi dạo phố cùng.

Làm như thế, liệu có thể làm tiêu tan hiềm khích trước đó không?

Hôm đi thử lễ phục, tôi rất cuộc vẫn phải gặp mặt Ôn Thần. Đúng như Gia Hinh nói, anh đã thay đổi nhiều lắm.

Anh chỉ mặc một chiếc áo phông đơn giản màu vàng nhạt, dáng người cao cao, đeo kính, khuôn mặt tuấn tú nho nhã. Lúc trông thấy tôi, trong mắt anh ngập tràn sự ngạc nhiên và niềm vui sướng.

Có điều tôi cũng không còn là cô gái nhỏ nhất gan, vừa nhìn thấy anh là muốn chạy trốn như năm đó. Tôi nghĩ một chút rồi đi về phía trước, mỉm cười đưa tay ra, khách sáo nói, “Đã lâu không gặp.”

Anh hơi sững sờ, thế rồi cũng đưa tay lên, nắm tay tôi thật chặt, “Đã lâu không gặp em, Mãn Nguyệt.”

Tôi có chút xấu hổ, bèn ho nhẹ một tiếng. Rốt cuộc anh cũng có phản ứng, vội vã buông tay ra, bảo tôi ngồi xuống.

Gia Hinh trông thấy liền nháy mắt với tôi rồi lấy lý do chụp ảnh mà kéo Tô Liệt đi mất.

Ôn Thần trở lại như bình thường, nói cũng nhiều hơn. Tôi sợ ảnh hưởng đến cảm tình nên không muốn làm anh cụt hứng, đành ngồi trò chuyện mấy câu. Anh hỏi gì tôi cũng trả lời. Tiếp đó, anh bắt đầu chậm rãi kể với tôi cuộc sống của anh những năm gần đây, từ lúc bị cô lập đến khi được đón nhận, từ lúc hoàn toàn xa lạ đến khi quen thuộc vô cùng...

Giọng anh rất bình thản, miêu tả cũng không quá kỹ càng. Tôi kiên nhẫn nghe, dần dần cảm thấy có chút xót xa. Những người một thân một mình ra nước ngoài du học, người ngoài thì hâm mộ, nhưng nỗi khổ bên trong chỉ có chính bản thân họ mới cảm nhận được.

Tôi chợt nhớ đến La Duy. Anh cũng từng ở nước ngoài, chắc cũng từng trải qua sự bơ vơ này? Một người kiêu ngạo như anh, lúc bị cô lập, hẳn là khó chịu lắm. Giữa chúng tôi, dường như anh luôn là người để ý nhiều hơn, mà tôi đây, thực sự rất ít khi quan tâm đến cuộc sống và cảm nhận của anh.

Yêu một người không dịu dàng, không biết quan tâm, không biết đền đáp như tôi, có lẽ mệt mỏi lắm.

Sau đó tôi chợt nghĩ, có lẽ anh trai cũng rất mệt mỏi.

“Anh cũng đã từng thử hẹn hò với những cô gái xung quanh, nhưng khi đối mặt với bọn họ, chẳng bao giờ anh cảm thấy hào hứng. Anh có một bức ảnh của em, đó là bức ảnh năm xưa lén chụp. Đôi lúc cầm ảnh trên tay, anh vẫn nghĩ, không biết bây giờ em đang làm gì? Đang đọc sách hay là đang ngủ? Đang ngần ngừ hay đang mỉm cười? Em sống có tốt hay không, đã có bạn trai chưa...”

Lúc đang mãi suy nghĩ, Ôn Thần chợt bắt lấy tay tôi, “Mãn Nguyệt, mấy năm này anh vẫn không quên em, anh vẫn luôn nhớ em như thế. Bây giờ anh đã về rồi, hãy cho anh một cơ hội, được không em?”

Tôi hoảng hốt rút tay về, đứng bật dậy, “Xin lỗi Ôn Thần, em đã có bạn trai rồi.”

“Nhưng giữa hai người có rất nhiều cản trở, đúng không?”

Tôi mắng thầm trong lòng, Ngô Gia Hình, cái đồ lẻo mép này. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn giữ vẻ lịch sự mà trả lời, “Đây là chuyện của em, anh đừng can thiệp vào được không? Xin lỗi, anh nói với Gia Hình một tiếng giúp em, em đi trước. Giờ nghỉ của em hết rồi, bây giờ phải về công ty.”

“Để anh đưa em về.”

“Không cần phiền thế đâu, công ty em cách đây không xa, anh cứ ở đây thử lễ phục cùng họ đi.” Tôi xua tay liên tục, sau đó không đợi anh trả lời, vội cúi đầu bỏ đi.

Tôi vẫn cho rằng, nếu không thích một ai đó, nhất định phải dứt khoát mà từ chối người ta, không được để người ta có bất cứ hy vọng nào. Làm thế là tốt cho cả hai bên.

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi gọi điện cho La Duy từ sau khi chia tay.

Lúc mới vào công ty tôi đã đổi số điện thoại, không đăng ký dịch vụ gọi đường dài quốc tế, vì vậy chỉ còn cách lấy điện thoại bàn trong phòng gọi cho anh.

Anh không đổi số. Trước khi điện thoại được kết nối tôi đã nghĩ, nếu người nhận là vợ chưa cưới của anh, tôi sẽ lập tức cúp máy.

Rất may người nghe điện là La Duy.

Anh không ngờ người gọi đến là tôi, sững sờ một chút rồi thoải mái cười, “Ngô Gia Hình kết hôn, em chắc sắp phải phá sản rồi nhỉ?”

Sự căng thẳng trong lòng tôi bay biến hết, phối hợp trả lời, “Cũng may bây giờ em đã kiếm ra tiền.”

“Anh nhờ Bùi Lương Vũ gửi tiền mừng cho cô ấy rồi. Đến lúc đó em nhớ ăn thật nhiều vào, phải ăn thay phần của anh luôn đấy.”

Tôi cười nói, “Chắc không được rồi. Hôm đó em làm phù dâu, bận rộn lắm, làm gì có thời gian mà ăn.”

“Ừ nhỉ, anh quên mất. Phù dâu của Gia Hình đương nhiên phải là em.” Dường như anh ở đầu dây bên kia vừa vỗ đầu một cái, “Thế nào? Gia Hình đã kết hôn, chắc em cũng sắp rồi phải không?”

Thì ra là anh đã biết. Tôi ngần người, hiện tại tôi và anh đang chiến tranh lạnh, còn chưa biết sẽ ra sao. Nhưng lời đến miệng rồi tôi lại không nói, chỉ bảo, “Đến lượt em, nhất định phải đợi anh trở về mới tổ chức.”

Anh cười, “Tốt quá, đến lúc đó anh giả gái đến làm phù dâu cho em, em sẽ không ngại chứ?”

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện một lúc lâu. Cuối cùng tôi cũng có thể khẳng định, mình rốt cuộc đã buông bỏ được chuyện cũ rồi.

Trước khi cúp điện thoại, anh đột nhiên nói một câu, “Mãn Nguyệt, anh rất nhớ em.”

“Vâng, em cũng nhớ anh.” Tôi nói không do dự.

Ngay lập tức, trong điện thoại vang lên một tiếng động rất lớn.

“Tiếng gì vậy?” La Duy hỏi.

Tôi bỗng có một linh cảm rất xấu.

“Không có gì. Em cúp máy trước đây. Tạm biệt.”

Hết chương 22

23. Chương 23: Mãn Nguyệt, Anh Vốn Dĩ Muốn Đưa Em Sang Anh

Cúp máy, tôi mau chóng chạy sang phòng anh. Cửa phòng đang đóng, tôi vừa đẩy ra, quả nhiên nhìn thấy điện thoại bàn trong phòng bị ném xuống đất.

“Anh nghe lén điện thoại của em?” Tôi nhìn anh với vẻ khó tin.

Anh cười lạnh, “Em nghĩ anh hèn hạ thế sao, đi nghe trộm em và người tình cũ nói chuyện yêu đương? Yên tâm đi, lúc anh cầm điện thoại lên chỉ nghe thấy hai câu nói sau cùng của các người thôi.”

Anh luôn có khả năng nói ra những lời làm tôi đau lòng, đây mới là điều tệ hại nhất. Tôi đang định mở miệng thì bị một câu của anh xóa tan ý muốn giải thích trong đầu.

Anh bảo, “Lương Mãn Nguyệt, sao em lại có thể thấp kém như vậy?”

Phải chăng những người càng yêu thì càng dễ làm tổn thương nhau?

Lần trước là tôi chọc một lỗ trong lòng anh, còn lần này, là anh đâm một dao vào tim tôi.

Rõ ràng tôi vừa mới phát hiện mình đã hoàn toàn từ bỏ được La Duy. Rõ ràng tôi vừa mới phát hiện, dường như tôi đã thực sự yêu anh rồi. Rõ ràng tôi đã quyết tâm muốn đi làm hòa với anh, sau đó không bao giờ cãi nhau nữa... Thế nhưng một câu nói của anh, một chữ “thấp kém” này, đã làm khoảng cách giữa chúng tôi càng thêm xa xôi.

Tôi bắt đầu nghi ngờ, trong mắt anh, mối quan hệ giữa chúng tôi có phải luôn luôn không bình đẳng? Dù là anh yêu tôi, nhưng thân phận ăn nhờ ở đậu này đã khiến tôi ở trong lòng anh thấp kém hơn một bậc?

Sự nghi ngờ dần tan thành chất độc, tưới vào tâm can tôi.

Vài ngày sau đó, tôi lâm vào trạng thái ngơ ngẩn ngẩn.

Làm việc không vào, người khác nói chuyện chỉ nghe được nửa câu, tới bữa trưa lại gọi tận hai món canh, đến bước đi cũng như không chạm đất. Đồng nghiệp thân nhất với tôi là Tiểu Vương hỏi, “Mãn Nguyệt, cậu làm sao thế? Khó chịu ở đâu à?”

Tôi mờ mịt nhìn cô ấy, một lát sau vỗ vỗ đầu nói, “Tôi bị thiếu máu.”

Trước đây xem TV, luôn sốt ruột khi thấy hai diễn viên chính có hiểu lầm, chỉ hận không thể nhảy vào trong phim, giải thích rõ ràng thay bọn họ.

Đúng vậy, tôi rất ghét hiểu lầm. Tôi không muốn chúng tôi vì hiểu lầm mà ngày càng xa cách, vậy nên mặc dù trong lòng vẫn còn vướng bận và mơ hồ, tôi vẫn quyết định phải chủ động giải thích rõ với anh.

Tới giờ tôi vẫn không tin vào thứ gọi là số phận. Bởi tôi luôn nghĩ, người ta có thể dựa vào bản thân, tự quyết định vận mệnh của mình. Thế nhưng vào thời điểm này, tôi đột nhiên nhớ đến một câu nói, “Có được là do may mắn, không có được là vì số phận.”

Bắt đầu biết khuất phục vận mệnh, có phải cũng là một dấu hiệu của sự trưởng thành không?

Tôi nghĩ tôi thực sự yêu anh, nếu không, sao tôi có thể để tâm như vậy, sao có thể sợ mất đi đến thế?

Vừa tan làm, tôi vội chạy ra khỏi công ty, vẫy tay gọi một chiếc taxi.

Tôi phải về nhà, phải giải thích rõ ràng với anh. Tại sao chúng tôi không thẳng thắn mà nói ra tất cả khúc mắc, mà cứ dằn vặt nhau hết lần này tới lần khác như vậy?

Vừa mới bước vào cửa nhà, tôi liền sững sờ.

Anh chưa về, Ôn Thần lại đến.

Tôi nhìn chú thím đang ngồi trên sofa trò chuyện vui vẻ với Ôn Thần, chợt thấy rét lạnh chân tay.

Thím quay đầu cười với tôi, “Sao giờ mới về? Tiểu Ôn muốn đến chơi, sao cháu không nói trước với thím một tiếng? Hại thím chẳng chuẩn bị gì cả.”

Tôi nhìn nụ cười lễ phép nhã nhặn của Ôn Thần, hỏi, “Sao em không biết là anh muốn đến nhà em?”

“Anh chưa nói sao?” Anh vẫn cười, “Chắc là em quên mất thôi.”

Thím đi đến xoa đầu tôi, “Con bé này, đầu óc cả ngày cứ để đi đâu ấy. Mau đi thay quần áo đi.”

Tôi ở lì trên tầng thật lâu, trong lòng không ngừng cầu khẩn hôm nay anh đừng về, nếu không, tôi thực sự gặp xui xẻo rồi.

Lúc đi xuống, tôi nghe thấy thím đang gọi điện cho anh, “Sao vẫn chưa về? Hôm nay bạn của Viên Viên tới nhà chơi, con mau trở về ăn cơm, có nghe không hả?”

Tôi nghe xong thì hóa đá, sau đó vội vã chạy về phòng gọi điện cho Gia Hinh.

“Ngô Gia Hinh, rốt cuộc là có chuyện gì thế? Ôn Thần đang ở đó đây này!”

Bên kia có tiếng ồn ào, rồi Gia Hinh đi đến chỗ yên tĩnh, trả lời, “Anh ấy đến nhà cậu? Không thể nào, tớ đã nói với anh ấy là hai người không được.”

“Đừng có nói dối tớ, chắc chắn là cậu đã nói địa chỉ nhà chú tớ cho anh ta.”

“Oan uổng quá.” Gia Hinh kêu lên, “Anh ấy bảo với tớ hôm đám cưới sẽ qua đón cậu, thế là tớ thuận miệng nói ra. Làm sao tớ biết được anh ấy sẽ không mời mà đến như thế?”

Tôi đỏ khốc đỏ cười, “Thôi, cậu cứ làm việc riêng đi, đợi tớ tiễn anh ta đi xong sẽ tìm cậu tính sổ.”

Vì vậy tôi chỉ còn cách xuống dưới, miễn cưỡng đối phó với Ôn Thần, liên tục ám chỉ anh tốt nhất đừng có ở lại ăn cơm, nên mau chóng về đi.

Lúc anh trai bước vào cửa, tôi có cảm giác cả thân mình dường như sắp đổ gục xuống.

Ôn Thần còn không biết sống chết mà đứng lên chào hỏi, tôi chỉ cảm thấy anh ấy bây giờ thật hết sức đáng ghét.

Anh chào hỏi Ôn Thần như bình thường, còn bảo với thím, “Chúng con quen nhau.”

Tuy nhiên tôi có thể cảm thấy, ánh mắt anh lướt qua tôi sắc bén đến nhường nào.

Tôi nghĩ, anh thực sự nổi giận rồi.

Chú có vẻ hơi nghiêm nghị, thím mặt mày rạng rỡ, Ôn Thần nhã nhặn khéo léo, anh trai sắc mặt bình thường và kẻ thấp thỏm không yên là tôi đây ngồi cùng nhau, tạo thành một bữa cơm với bầu không khí kỳ dị.

Có lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy sự kỳ dị này. Chú thím không nhận ra, chắc họ chỉ thấy hôm nay tôi không được khỏe lắm. Ôn Thần không phát hiện được, anh ấy đang bận lấy lòng chú thím. Còn anh trai hình như đã giận điên lên rồi, bởi vì tôi thấy anh dùng đũa gấp cần tây, sau đó nuốt trọn với một vẻ mặt rất bình thường, thế nhưng, cần tây là món mà anh ghét nhất.

Ăn cơm xong, sau khi đã bị tôi đe dọa vô số lần bằng ánh mắt, rốt cuộc Ôn Thần cũng chịu đi.

Thím cười vui vẻ nói, “Cô không giữ cháu nữa, để Viên Viên tiễn cháu về. Hai đứa hãy đi dạo lâu một chút. Về sau thường xuyên đến chơi nhé.”

Ngay lúc chúng tôi sắp ra đến cửa, anh bỗng đứng dậy nói, “Con cũng có việc phải ra ngoài, tiện đường để con tiễn cùng luôn đi.”

Chúng tôi vừa mới ra ngoài vài bước, anh liền ra tay đánh vào mặt Ôn Thần.

“Anh làm gì thế?” Ôn Thần ôm mặt hỏi. Vừa dứt lời, anh lại bị tặng thêm một đấm nữa.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi khi đó là, nếu Ôn Thần bị thương, anh ấy sẽ không làm phù rể cho Gia Hinh được. Vì vậy tôi chạy tới kéo anh trai lại, kêu lên, “Đừng đánh, đừng đánh. Anh ấy không biết gì hết, anh đánh anh ấy làm gì?”

Anh bị tôi kéo lại, không dùng sức nữa, chỉ trừng mắt nhìn tôi, “Lương Mãn Nguyệt, em giúp hấn ta?”

Đang nói chuyện, Ôn Thần bỗng xông tới đánh anh. Tôi hoảng hốt nhưng không dám buông tay. Cuối cùng anh dứt khoát hất tay tôi ra, hai người lao vào đánh nhau kịch liệt.

Tôi sợ hết hồn, không biết phải làm sao.

Rốt cuộc âm thanh cũng làm kinh động chú thím. Hai người nhìn cảnh hỗn loạn trước mặt thì cực kỳ sợ hãi.

Chú quát lớn, “Thành Hề, dừng tay!”

Thím đã lao đến kéo anh lại hỏi, “Có chuyện gì thế? Sao hai đứa lại đánh nhau?”

Khóe mắt anh đã sưng lên, lạnh lùng nhìn Ôn Thần, “Cậu ta đáng đánh.”

“Người ta là bạn của Viên Viên, sao con lại đánh hấn?”

Anh nhìn thẳng vào tôi, nói, “Cậu ta không phải bạn của Viên Viên, Viên Viên cũng sẽ không gặp gỡ với cậu ta. Bởi vì, em ấy và con đang yêu nhau.”

Trong nháy mắt, đầu óc tôi trống rỗng.

Anh nói rồi! Anh nói rồi! Anh lại nói ra bí mật này trong tình cảnh gay go nhất.

Mọi người nhìn tôi đầy kinh hãi. Ôn Thần là người đầu tiên nắm tay tôi, run giọng hỏi, “Anh ta nói thật?”

Tôi hoảng đến mức suýt ngã ra, sững sờ không nói được câu nào.

“Hai người như vậy là loạn-luân.”

“Loạn cái đầu mày!” Anh xông đến muốn đánh tiếp.

Tôi thét lên.

Bởi vì tôi thấy thím đã bất tỉnh.

-

Khi tỉnh lại, câu đầu tiên mà thím nói khi nhìn thấy tôi là, “Viên Viên, cháu làm thím quá thất vọng rồi.”

Trong khoảnh khắc, trên mặt tôi đầm đìa nước mắt.

Làm sao đây? Tôi đã làm tổn thương người yêu tôi nhất thế gian này.

Cái gọi là cách làm người lớn tiếp nhận, cách để vụn cả đôi đường, thì ra đều là ảo tưởng của tôi. Hiện thực luôn tới rất chóng vánh, khiến người ta trở tay không kịp, bao nhiêu ảo tưởng trong nháy mắt đều tiêu tan, hóa thành một đồng hoang tàn.

Ước mong duy nhất của tôi, đó là bị đồng hoang tàn đó vùi lấp, từ nay về sau không phải chịu thêm bão tố phong ba.

Ông bà ngoại đến, bố đến, mẹ kế đến, ngay cả mẹ tôi cũng đến đây. Vốn là ba người sẽ không bao giờ cùng xuất hiện, vì tôi mà lại gặp nhau lần nữa.

Nghe thật châm chọc biết bao, tôi đây chỉ có thể gặp cả bố và mẹ mình khi bản thân xảy ra chuyện.

Khi ở bệnh viện, họ đều biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng vừa về đến nhà, chờ đón chúng tôi chính là một hội đồng xét xử bao gồm ba thế hệ.

Thím yếu ớt dựa vào người bà ngoại. Chú hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Tôi và anh bị tách ra, mỗi người ngồi một bên sofa để những người lớn thay phiên nhau hỏi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thật như vậy hay không? Hai đứa bắt đầu từ bao giờ? Đã làm những chuyện gì rồi?...

Anh trầm mặc không nói, tôi chỉ lặng lẽ khóc.

Bố giận dữ nói, “Mày bảo tao phải để mặt mũi ở đâu đây?”

Mẹ khóc nức nở, “Viên Viên, con nói đi, sao con có thể làm ra việc này? Con nói ẹ nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mẹ kế ngồi một bên lạnh lùng nói, “Đã sớm nhìn ra hai đứa không bình thường. Tôi đã nói rồi, anh trai em gái không máu mủ gì, làm sao có tình cảm tốt như vậy được? Chưa biết chừng hai đứa đã đi quá giới hạn từ lâu rồi.”

Cảnh tượng này, vào rất nhiều năm sau đó, vẫn là ác mộng trong lòng tôi. Mỗi lần mơ thấy mà bật dậy lúc nửa đêm, nó vẫn làm tôi muốn rơi nước mắt.

Nhưng khi đó, trong đầu tôi chỉ hiện lên một câu, “Viên Viên, cháu làm thím quá thất vọng rồi.”

Thím là người đối tốt với tôi nhất, yêu thương tôi nhất, thế nhưng, tôi lại lừa dối thím.

Tôi nghĩ, tại sao mình vẫn chịu đựng được? Tại sao tôi không thể ngất đi, trốn tránh tình thế hỗn loạn này, tốt nhất là không bao giờ tỉnh lại nữa?

Tôi đứng bật dậy, hoảng loạn nhìn những người lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, rốt cuộc đã phát huy được khả năng trước nay chưa từng thể hiện, dùng tốc độ chạy một trăm mét nước rút mà lao ra khỏi nhà.

Người đã thực sự trưởng thành, ắt sẽ không trốn tránh những chuyện đã xảy ra. Tôi vẫn luôn cho rằng mình đã lớn, có thể đối phó với rất nhiều việc mà trước kia không thể xử lý. Thế nhưng trên thực tế, chỉ là tôi đã đánh giá mình quá cao.

Tôi biết, để một mình anh ở lại đối diện với tất cả là vô trách nhiệm, nhưng tôi thực sự rất nhát gan. Là tôi có lỗi với anh, có lỗi với mọi người.

Tự tôi còn thấy chán ghét bản thân mình, sao có thể mong chờ anh tiếp tục yêu tôi?

Tôi không thể đi tìm hai người bạn tốt nhất của mình. Hôn lễ của Gia Hình sắp cử hành, tôi không muốn cô ấy thêm phiền phức. Còn Bùi Lương Vũ, anh không biết gì về chuyện này, nếu tôi đi tìm anh, có lẽ sẽ chỉ khiến mọi chuyện thêm phức tạp.

Cuối cùng, tôi tìm đến Đàm Yến Thu.

Cô ấy không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ đưa tôi về nhà, bảo tôi rửa mặt rồi sắp xếp giường chiếu, để tôi trước hết nghỉ ngơi một chút.

Lòng tôi vừa lo lắng vừa áy náy, làm sao mà ngủ được.

Cuộc sống vốn bình thản như nước, vốn nghĩ rằng việc nắm bắt hạnh phúc dễ như trở bàn tay, vậy mà trong lúc bất chợt, tất cả đều thành linh mà rời xa tôi, xa đến mức không còn bóng dáng.

Tôi biết cả nhà nhất định đang tìm tôi, thế nhưng ở lúc quan trọng, tôi vẫn không thể dừng cảm đi đối mặt với tất cả. Tôi chỉ có thể trốn chui trốn lủi trong căn nhà nhỏ của Đàm Yến Thu, tắt điện thoại di động, không lên mạng cũng không xem TV, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Khi Đàm Yến Thu ở nhà, chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau, không đề cập đến những chuyện buồn phiền. Lúc cô ấy đi vắng, tôi ngồi một mình ở sofa, thần thờ nhìn trần nhà.

Đàm Yến Thu nhìn ánh mắt tôi, càng lúc càng lo lắng. Đến ngày thứ ba, cô ấy đề nghị, “Mãn Nguyệt, chúng ta ra ngoài một chút đi, hít thở bầu không khí trong lành, sau đó đi siêu thị mua ít đồ ăn.”

Tôi không muốn để cô ấy lo, miễn cưỡng gật đầu rồi đi thay quần áo.

Cửa vừa mở ra, chúng tôi thấy chú thím đứng ngay trước mặt, sau lưng họ là bố mẹ, và cả mẹ kế.

Rất lâu rất lâu sau đó, tôi vẫn nghĩ, nếu hôm ấy người tìm thấy tôi trước là anh, vậy kết cục của chúng tôi liệu có khác đi không?

Theo bản năng, tôi nhắm mắt lại, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị mắng. Mà không chỉ bị mắng, thậm chí bị đánh tôi cũng sẽ không trốn tránh nữa.

Thế nhưng một giây sau, thím ôm chầm lấy tôi.

“Viên Viên, cháu làm thím sợ muốn chết!”

Tôi nép trong ngực thím, trong thoáng chốc nước mắt như mưa.

Không có trách cứ, không có đánh mắng, thậm chí không có cả một ánh mắt tức giận, chỉ có đúng một câu, “Cháu làm thím sợ muốn chết.”

Vòng ôm của thím thoang thoang mùi hương cây Phật thủ*, đó là hương thơm quen thuộc như mẹ hiền, là mùi hương lớn lên bên tôi, quan tâm tôi, cho tôi che chở.

(*Quả Phật thủ có hình giống bàn tay Đức Phật, có ý nghĩa tâm linh là sự che chở và yêu thương, mùi thơm đậm đà thâm kín, để lâu vẫn giữ được mùi. Người Trung Quốc thường mua về làm quà mừng thọ hoặc quà biếu, thậm chí có thể để lâu trong nhà vì hương phảng phất mãi không tan.)

Tôi vùi vào ngực thím khóc nức nở. Thím vuốt nhẹ lưng tôi, thì thào, “Viên Viên ngoan, đừng khóc. Ngoan nào.”

Dường như dù đã trưởng thành, tôi vĩnh viễn vẫn chỉ là đứa trẻ cần được dỗ dành trong lòng thím.

Nếu vẫn còn là trẻ con, tôi còn có thể ương bướng, có thể buông thả, còn có thể làm nũng mà nói, thím ơi, cháu xin lỗi. Thế nhưng tôi đã không còn bé nữa, huống hồ khi còn nhỏ tôi cũng chưa từng ngang ngược làm theo ý mình.

Khoảnh khắc đó, tôi đã hạ quyết tâm.

-

Rốt cuộc tôi cũng trở về.

Sau khi tôi bỏ nhà trốn đi, những người lớn dường như đều trầm mặc hơn, không hỏi gì nữa, trong nhà yên tĩnh lạ thường.

Thấy không ai mở miệng, mẹ kế cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng trách móc tôi, “Viên Viên, cháu cũng không còn là trẻ con lên ba, sao vẫn thiếu hiểu biết thế? Tuổi còn nhỏ mà dám to gan như vậy. Trước kia đi và bố cháu đưa cháu đến đây không phải muốn đem đến phiền phức cho chú thím cháu. Sớm biết như vậy, thà để Bằng Bằng đi. Ít nhất Bằng Bằng còn biết nghe lời, biết lấy lòng người lớn... Đã thế này rồi, thôi thì ngày mai cháu về cùng chúng ta đi!”

Tôi có thể nhịn được rất nhiều chuyện, tựa như bị vứt bỏ, hoặc là bị trách cứ. Nhưng giờ phút này, tôi quả thực không nhịn được sự công kích của bà ấy. Tôi thật không hiểu, bà ấy đã cướp đi bố của tôi, đoạt lấy gia đình tôi, vào lúc thế này, tại sao vẫn tiếp tục thêm dầu vào lửa?

Tôi không giận, chỉ thấy bà ta quá nực cười.

Ngay sau đó, anh xông vào trong nhà.

Cái khoảnh khắc trông thấy anh, tôi suýt nữa thì đứng bật dậy, lao vào trong lòng anh. Tuy nhiên, cuối cùng thân thể tôi chỉ run lên một chút, rồi cuộc vẫn không cử động, chỉ tham lam nhìn anh chăm chú.

Anh mặc áo khoác gió màu đen, càng làm tôn thêm chiều cao nổi bật. Khuôn mặt anh có chút mệt mỏi, nhưng vẫn tuấn tú sáng ngời như trước.

Trong đầu tôi nghĩ, có lẽ trên thế giới này, không còn ai có thể đẹp bằng anh.

Tia nhìn của anh chuyển từ trên người tôi sang chú, giọng nghiêm túc, “Con có lời muốn nói với mọi người.”

Tôi cũng vội đứng lên, cướp lời, “Cháu cũng có chuyện muốn nói.”

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía tôi.

Tôi cúi mặt, không dám nhìn vào đôi mắt anh, giọng lí nhí, “Thực ra giữa cháu và anh vốn không có chuyện gì. Lần trước anh nói vậy chỉ là vì muốn giúp cháu, giúp cháu chặt đứt hy vọng của Ôn Thần...”

Thực chất đây là một lời nói dối quá dối vụng về. Tuy nhiên tôi biết, tất cả những người lớn đều bằng lòng tin tưởng.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh gắt gao nhìn mình. Thế nhưng tôi không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nắm bàn tay thật chặt, tiếp tục trò lừa này.

Móng tay đâm vào da thịt, cảm giác đau đớn lan tỏa lại cho tôi một niềm khoái cảm lạ thường.

Một lát sau, chú ngập ngừng hỏi, “Có phải thế không Thành Hề?”

“Đương nhiên là không phải.” Anh khàn giọng nói.

Lòng tôi chấn động, ngẩng phắt đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, tôi cắn chặt môi dưới, nhìn thím rồi lại nhìn anh, ánh mắt gần như van nài.

Xin lỗi anh. Đứng giữa tình thân và tình yêu, rốt cuộc em vẫn chọn tình thân.

Trong cuộc đời này, thím là người có thể khiến tôi sẵn lòng buông tay tất cả. Thế nên, tôi chỉ đành lòng từ bỏ anh.

Trong sinh mệnh ngắn ngủi của tôi, tôi luôn là người bị người khác vứt bỏ. Thật chẳng ngờ, lần đầu tiên trong đời tôi thử từ bỏ một người, cũng là khi tôi buông trôi hết thấy tình yêu.

Sau đó anh chợt mỉm cười. Nụ cười ấy mang theo đau đớn và nỗi xót xa, làm tôi gần như muốn rơi nước mắt.

Anh nói, “Không liên quan gì đến em ấy. Là do con thích em ấy, khăng khăng ép buộc, em ấy không dám phản kháng.”

Ông ngoại xông tới đánh anh, giận dữ thét lên, “Thằng khốn nạn này!”

Trong nhà lập tức hỗn loạn.

Trước kia tôi nghe người ta nói tim có thể rỉ máu, chỉ cảm thấy lời này thật là cường điệu. Thế nhưng giờ phút này, tôi có cảm giác, dường như ở nơi đầu móng tay mình, máu cũng đang bật ra.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt anh vẫn nán lại trên người tôi, nhưng tôi thậm chí cả một ngón tay cũng không động đậy được.

Trong đầu tôi có một giọng nói không ngừng lặp lại, sai rồi, sai rồi, sai rồi...

Thế rồi anh ngất đi trong tiếng hét chói tai của thím.

Về sau tôi mới biết, trong hai ngày đi tìm tôi, anh thậm chí đã làm xong thủ tục xuất ngoại.

Anh nói, “Mãn Nguyệt, anh vốn dĩ muốn đưa em sang Anh.”

Tôi chợt nhớ, rất nhiều năm về trước, khi tôi còn là một cô bé chỉ vì chuyện không được đi Anh mà giận dỗi trong lòng, có một thiếu niên đã từng nói rằng, cùng lắm thì, sau này anh sẽ đưa em đi.

Ngay cả tôi gần như cũng đã quên lời hứa đó, vậy mà anh vẫn nhớ.

Thì ra là anh còn nhớ.

Nhưng rồi anh bỗng nghiêng rặng mà nói, “Thế nhưng, Lương Mãn Nguyệt, em không xứng.”

Tôi đứng cạnh giường, cắn môi thật chặt, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, gật mạnh đầu đáp, “Đúng, em không xứng.”

Anh yên lặng một lúc lâu, rồi cuộc đưa tay ra, miết nhẹ bờ môi dưới của tôi, dịu dàng vuốt ve, sau đó gần như thở dài mà bảo, “Thôi, em đi đi.”

Hết chương 23

24. Chương 24: Tha Thứ Cho Em, Không Thể Bên Anh Đến Già

Tôi cũng không biết vì sao mình lại đến thành phố C. Dù gì thì, anh đã bảo tôi đi, tôi liền đi thật.

Tôi đi rất lặng lẽ, không có lời từ biệt, cũng không rơi nước mắt.

Vốn dĩ tôi đã là một người thừa. Cho dù tôi không từng tồn tại, thì đối với nhiều người mà nói có lẽ cũng là một chuyện hay.

Nếu tôi chưa từng đến với thế giới này, chú thím sẽ không phải gách vác một phiền phức lớn. Họ sẽ không phải vì tôi mà lo nghĩ, vì tôi mà đau lòng, sẽ nhẹ nhõm đi nhiều, vui vẻ hơn biết bao nhiêu.

Nếu tôi chưa từng đến với thế giới này, anh sẽ có một cuộc đời hạnh phúc của riêng mình, thuận lợi tìm được một người yêu anh, mà anh cũng yêu cô ấy, sinh một hoặc vài đứa con, cả nhà thuận hòa vui vẻ...

Trước kia là do tôi quá mù quáng, không ý thức được sự tồn tại của mình là dư thừa. Bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu được, thế nên, tôi không thể không rời đi.

Là do tôi không tốt, tôi không đủ dũng cảm, không đủ kiên trì. Tôi làm tổn thương anh, vì vậy, tôi nhất định phải đi.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, tôi không thể làm phù dâu cho Gia Hình được.

Tôi sống đơn độc nơi thành phố xa lạ. Chú thím không phản đối việc tôi rời đi, có lẽ họ cũng cảm thấy, một thời gian dài sắp tới, tôi và anh không nên gặp nhau.

Lúc mới bắt đầu, tôi sống rất chật vật. Tất cả những thẻ ngân hàng đều để ở nhà, sổ tiết kiệm đã đưa ẹ. Trên người tôi chỉ mang theo một ít tiền.

Rất may là trước đó, giám đốc công ty cũ đã giới thiệu cho tôi một công việc ở đây.

Thời điểm khó khăn nhất rồi cũng qua đi, tôi bắt đầu làm quen với mấy người bạn mới. Con người là loài động vật bầy đàn, và lại ở thành phố này, nam nữ đều rất thân thiện nhiệt tình, vui vẻ cởi mở. Mọi người thường tụ tập ăn cơm cùng nhau, hát hò, tôi còn học được cách chơi mạt chược.

Tội gì mà tôi phải khiến cuộc sống của mình trở nên bi thảm, phải không?

Nhưng tôi vẫn luôn không tìm lòng được mà nhớ đến anh, nhất là trong những đêm khuya tĩnh lặng. Thế rồi mỗi khi nghĩ về anh, dần dần tôi cũng học được cách nén lại nước mắt.

Một cuộc đời dài như thế, trong sinh mệnh có người đến rồi lại đi, đó là chuyện hết sức bình thường. Chỉ là, có những người rời đi nhẹ nhàng như sóng gợn, có những người, chia tay rồi lại khiến chúng ta trọn kiếp nhớ nhung.

Điều khó quên nhất trong tình yêu, không chỉ là hạnh phúc, mà còn có nỗi đau đi kèm theo nó. Thế nhưng, những ngọt ngào thuở ấy, những vui vẻ xưa kia, những tốt đẹp từng có, một đời này có thể trải qua một lần, cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Thế nên cho dù có đau lòng, tôi vẫn có thể mỉm cười mà đón nhận.

Tôi đã sống ở thành phố thứ thái mà bình thân này rất lâu, trái tim cũng dần trở nên tĩnh lặng.

Tôi bắt đầu liên lạc với những bạn bè cũ. Nghe nói tôi ở thành phố C, Bùi Lương Vũ lập tức định đến thăm, nhưng đã bị tôi gạt đi. Tôi đang sống rất bình ổn, không muốn bị quấy rầy.

Có đôi khi tôi sẽ nhẩn nha đi dạo một mình trên đường. Giữa thành phố phồn hoa náo nhiệt, tôi chìm giữa dòng người tấp nập, xe cộ nườm nượp, chợt có cảm giác thật an toàn.

Từng có một người, đã biết bao lần cho tôi cảm giác an toàn. Tại sân bay quê nhà, ở Bắc Kinh xa xôi, trên sân khấu trong trường đại học...

Rất nhiều lúc, tôi dường như không nhớ nổi quãng thời gian chúng tôi yêu nhau, chỉ cảm thấy đó dường như là giấc mộng đẹp nhất kiếp này của mình. Rõ ràng ký ức vẫn còn đó, vậy mà cũng phảng phất như chưa từng xảy ra.

Tôi ngày càng hoài niệm những tháng năm cùng lớn lên bên anh, không còn dằn vặt nữa, mà càng nhớ càng cảm thấy đoạn đời ấy thật diệu kỳ. Thì ra phần lớn thời gian trong kiếp sống ngắn ngủi này của tôi đều thấp thoáng bóng dáng anh. Chỉ cần tôi ngoảnh lại, tựa như sẽ thấy anh ở ngay bên cạnh mình.

Nghĩ như vậy, tôi bỗng thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

Cuộc đời chúng tôi đã từng có những quãng thời gian đan vào nhau như thế. Có lẽ rồi anh sẽ không còn yêu tôi, có lẽ anh đã có một cuộc sống mới rồi... Thế nhưng trong mọi ngõ ngách của ký ức anh đều có tôi xuất hiện, cũng giống như tôi, vĩnh viễn không thể lãng quên.

-

Tôi ở nơi này, gặp được một người bạn cũ.

Ngày bắt đầu Thế vận hội, màn hình lớn ở quảng trường trung tâm thành phố phát sóng trực tiếp lễ khai mạc. Tôi và rất nhiều người đứng trong quảng trường ngẩng đầu xem, bầu không khí xung quanh rộn ràng như lễ hội.

Chợt có người vỗ vai tôi.

Hồ hấp của tôi trong khoảnh khắc đó bỗng nhiên ngừng lại.

Tôi máy móc xoay người, vào lúc nhìn thấy khuôn mặt người ấy, hơi thở lập tức khôi phục như bình thường. Thì ra không phải là anh.

Khuôn mặt rắn rỏi của người con trai trước mắt lộ ra vài phần ngạc nhiên và vui sướng. Anh nói với tôi, “Lương Mãn Nguyệt, đúng là cậu rồi.”

Ánh trắng sáng phía sau anh dường như đã được bố trí trước hoạt động, ngay lúc đó, từ chính giữa mà tách làm đôi, hóa thành nửa cung tròn hoàn mỹ, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khiến tôi ngẩn ngơ trong giây lát.

Sau đó tôi thu lại ánh mắt thất vọng, nở một nụ cười, “Dương Văn Khai, là cậu sao?”

Gặp được bạn học cũ ở thành phố xa lạ, thật là làm người ta vui vẻ.

Dương Văn Khai trông chín chắn hơn trước kia nhiều. Tuy vẫn còn vẻ nghiêm túc, nhưng đã không lặng lẽ giống một con một sách nữa. Tôi nghĩ, nếu La Duy mà biết được, chắc chắn sẽ kêu ầm lên rằng kỳ tích đến rồi.

Anh cũng vừa được điều đến nơi này công tác. Chúng tôi trao đổi số điện thoại, thường xuyên gặp gỡ nhau, tự nhiên trở nên thân thiết, thậm chí còn có cảm giác nương tựa lẫn nhau.

Bạn bè và đồng nghiệp đều bảo anh có ý với tôi, nhưng trong vòng ba năm kể từ khi gặp lại, anh ấy chưa từng ám chỉ bất cứ điều gì.

Ban đầu tôi cảm thấy chúng tôi không thể có khả năng. Bởi vì anh đã nói, anh từng vô cùng vô cùng thích một người con gái.

Cuối cùng họ vẫn không thể ở bên nhau, nếu không chắc anh cũng không dây dưa với tôi thế này.

Mà tôi thì nghĩ rằng, bản thân mình có lẽ sẽ rất khó mà bắt đầu yêu ai đó thêm một lần nữa. Tôi cũng không định khư khư ôm ấp một mối tình tuyệt vọng rồi cô độc cho đến khi bạc tóc. Chỉ là, tôi thực sự không còn sức để yêu.

Có điều, tôi đã không còn là một cô bé ngây thơ đến độ ngốc nghếch nữa.

Con người ta khi đã bước ra xã hội thì sẽ trưởng thành rất nhanh, áp lực xung quanh sẽ khiến bản thân không thể không nghĩ đến chuyện kết hôn cưới gả.

Tôi chỉ là một cô gái hết sức bình thường, không hề có ý định sống cô đơn đến già. Nếu nhất định phải có một người bạn đời ở bên cho đến khi đầu bạc, thì hẳn rằng người đó là Dương Văn Khai, tôi cũng không có ý kiến gì.

Thỉnh thoảng tôi sẽ xuống bếp làm cơm mời Dương Văn Khai đến ăn. Mỗi lần như vậy, anh ấy đều ăn hết sạch. Điều đó... làm tôi nhớ đến một người.

Về sau anh thẳng thắn nói, em trả phòng đi, chuyển tới chỗ anh, cuối tuần nấu cơm cho anh ăn, rồi chúng ta chia đôi tiền điện nước, vậy có được không? Nhà của anh là do công ty cấp cho, diện tích rất rộng.

Tôi nghĩ thấy cũng công bằng, cuối cùng đã đồng ý.

Sau này tôi phát hiện, thực ra thế này chẳng công bằng gì hết. Bởi vì, lúc mua thức ăn tại siêu thị, anh luôn giành phần trả tiền, trả hết cho cả đồng đồ ăn vặt của tôi.

Thế rồi tôi tự giác không mua đồ ăn vặt nữa, Nhưng anh đã ghi nhớ tất cả những thứ tôi thích ăn, cho dù tôi không lấy, anh cũng sẽ tìm ra từng món một, thanh toán rồi mang về nhà, để vào tủ lạnh.

Cuối cùng tôi chỉ còn cách cố gắng nghiên cứu sách dạy nấu ăn, dùng món ngon để báo đáp.

-

Có một lần đang đi siêu thị, tôi bỗng nghe thấy giọng ca trầm thấp pha lẫn bi thương của Trần Dịch Tấn. Anh ấy hát rằng:

“Nếu như em bỗng dưng xuất hiện

Ở một quán cà phê nơi góc phố

Anh sẽ mỉm cười mà vẫy tay chào

Rồi ngồi bên tán gẫu với em

Anh muốn gặp lại em biết bao

Nhìn xem em đã thay đổi thế nào

Không nhắc về chuyện trong quá khứ

Chỉ đơn thuần là hỏi han nhau

Nói với em một câu, một câu đơn giản

Đã lâu không gặp...”

Tôi chợt dừng bước, thấy sống mũi mình cay cay.

“Sao thế?” Dương Văn Khai hỏi.

“À, không có gì.” Tôi xoa xoa chóp mũi, “Bài hát này hay quá.”

Thực ra tôi muốn nói, đây là cái bài hát vớ vẩn gì vậy, làm gì mà hát buồn thương đến thế, khiến người ta nghe là muốn khóc.

Không ngờ vài ngày sau lúc Dương Văn Khai trở về, anh tặng tôi một đĩa CD. Là album “Nhận Lấy” của Trần Dịch Tấn.

Tôi thấy lạ liền hỏi, “Album này của Trần Dịch Tấn đã rất xưa rồi, anh tặng em làm gì?”

Anh có chút lúng túng. Tôi cầm lấy chiếc CD, mới phát hiện bên trong có bài hát hôm trước nghe được.

Đó là bài Đã Lâu Không Gặp.

“Anh cứ tưởng là em thích nghe.” Anh nói, “Đi qua cửa hàng băng đĩa, gặp nên mua thôi.”

Tôi hiểu ra, cười nói, “Cảm ơn anh.”

“Không cần nói cảm ơn với anh.” Anh vuốt nhẹ tóc tôi.

Tôi chớp mắt thật nhiều lần, cố sức kìm nén dòng lệ sắp trào ra. Động tác này đột nhiên khiến tôi nhớ đến một người khác.

Chúng tôi còn có thể gặp lại không? Có thể giống trước kia, một nhà ngồi cùng nhau, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì? Được chứ. Tôi nghĩ có thể, mà cũng hy vọng rằng chúng tôi thực sự có thể.

Chỉ là, không biết đó sẽ là chuyện của bao lâu nữa? Ba năm? Năm năm? Mười năm?

Đợi đến lúc đó, khi gặp lại anh, liệu tôi có còn khóc không?

Tới khi gặp lại, chắc bên cạnh chúng tôi đều đã có một người khác.

Hoặc có lẽ, chỉ đến khi tóc đều trắng xóa, chúng tôi mới có thể thản nhiên mà ngồi cạnh nhau, bình thản nhớ về quá khứ, hoài niệm quãng thời gian từng ở bên nhau, sau đó lãng quên hết thảy.

Cảnh tượng bất chợt hiện lên trong đầu ấy làm trái tim tôi đau thắt. Tôi không xót xa cho những năm tháng thanh xuân tươi đẹp đã qua đi... Tôi chỉ tiếc, tiếc rằng mình không thể cùng anh đi qua những thời khắc quan trọng trong đời, không thể lại trông thấy anh nổi giận, không thể đấu khẩu với anh, không thể nhìn ngắm khuôn mặt tuấn tú của anh dưới ánh thái dương, không thể bên anh tới lúc trời đất hoang vu... Không thể bên anh đến già...

Nhưng mọi chuyện đã đến ngày hôm nay, cũng chỉ đành như thế mà thôi.

Tôi thầm thở dài trong lòng, ngẩng đầu nhìn Dương Văn Khai, nói, “Ăn cơm đi.”

-

Tôi chưa từng muốn làm một cô gái mạnh mẽ, thế nhưng mấy năm này, bởi vì chăm chỉ làm việc nên cũng lên được chức quản lý. Trách nhiệm lớn, năng lực vẫn bình thường, thật khiến tôi có chút khó khăn.

Lúc đang than vãn ở nhà, người kia bỗng thốt ra một câu, “Nếu quá mệt thì đừng làm nữa.”

Tôi lườm anh một cái, “Nói nghe dễ lắm, không làm thì lấy gì mà ăn?”

Anh nghiêm túc nhìn tôi, bảo rằng, “Anh sẽ nuôi em.”

Tôi ngây cả người.

Mãi sau tôi mới hỏi, “Dương Văn Khai, anh đã xem Vua Hải Kịch* chưa?”

(*Một bộ phim hài HồngKong do Châu Tinh Trì làm đạo diễn kiêm diễn viên chính.)

Anh thật thà trả lời, “Chưa.”

Tôi cũng nghĩ là chưa. Đối với anh, có lẽ các con số còn thú vị hơn Châu Tinh Trì nhiều.

Vì vậy tôi có chút bất mãn. Không xem phim mà cũng có thể nói ra lời thoại điển hình này, muốn đoạt bát cơm của diễn viên sao?

Rất lâu sau đó, có một ngày, Dương Văn Khai bỗng dưng nói với tôi, “Lương Mãn Nguyệt, sao em không hỏi, cô gái mà anh đã thích nhiều năm kia là ai?”

Tôi ngẩn ra, trầm nghĩ, cho dù là ai thì có liên quan gì đến tôi chứ? Với tôi mà nói, quá khứ của Dương Văn Khai không quan trọng, hoặc có lẽ, đến bản thân Dương Văn Khai cũng chẳng quan trọng với tôi.

Có điều, tương lai của tôi sau này chính là Dương Văn Khai.

Thấy tôi mãi không nói năng gì, Dương Văn Khai thở dài, bảo, “Lương Mãn Nguyệt, rốt cuộc là em ngốc thật, hay là em giả vờ không biết?”

-

Tôi từ một đứa trẻ trở thành thiếu nữ, từ một thiếu nữ biến thành một phụ nữ. Trong những năm tháng đẹp nhất của tuổi thanh xuân, đã từng trải qua mối tình đầu thất bại, cũng có một chuyện tình khắc cốt ghi tâm. Từng vui cười, từng rơi nước mắt. Từng cảm nhận hạnh phúc, cũng từng ném trái đau thương, sau đó, trưởng thành. Mỉm cười vào lúc nên cười, khi cần yên lặng thì yên lặng, quý trọng cuộc sống, trân trọng người đang ở cạnh bên mình.

Nỗi đau của sự trưởng thành, có lẽ là ở chỗ chúng ta không thể hồn nhiên và ngây thơ trước đám đông thêm nữa. Nhưng ít ra chúng ta cũng có được những hồi ức cho riêng mình.

Câu chuyện của tôi, đương nhiên còn chưa kết thúc, thế nhưng cũng đã kể xong được một đoạn đường.

- HẾT -

25. Chương 25: Ngoại Truyện Lưu Thành Hề

“Được rồi, thời khắc quan trọng đã đến. Tiếp theo tôi xin được công bố giải thưởng, có thể nói là giải thưởng mà mọi người mong chờ nhất: giải thưởng cho nhân viên xuất sắc nhất năm của công ty LM. Để xem là ai nào...”

Cuộc họp cuối năm vô cùng rộn rã. Người dẫn chương trình đang ra sức làm nóng bầu không khí, âm nhạc dồn dập và ánh đèn sân khấu chiếu liên tục khiến cả hội trường rơi vào sự yên lặng căng thẳng. Rốt cuộc có người không đợi nổi, hô to một tiếng, “Ông bạn à, đừng có thừa nước đục thả câu nữa, tôi còn phải đi vệ sinh!”

Không khí khẩn trương lập tức tiêu tan, cả hội trường cười ầm lên, đến cả người trước nay luôn nghiêm túc đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên là Lưu Thành Hề cũng phải mỉm cười.

“Được rồi, vì đường tiết niệu của đồng chí Tiểu Vương, tôi xin công bố, nhân viên xuất sắc nhất năm của công ty ta là... Vệ Hành Vân ở bộ phận Kỹ thuật. Xin các đồng nghiệp nữ kiềm chế một chút, đừng gào thét lên, chuẩn bị sẵn điện thoại chụp ảnh đi. Hai đại mỹ nam nổi tiếng của chúng ta sắp lên sân khấu, thời khắc lịch sử tới rồi. Sếp lớn của công ty, tổng giám đốc Lưu lạnh lùng thanh cao sẽ trao giải cho giám đốc kỹ thuật trầm mặc ít nói của chúng ta.”

Trong tiếng hò hét cổ vũ của mọi người, Lưu Thành Hề đi lên sân khấu, dứt khoát đặt một chiếc chìa khóa xe vào tay Vệ Hành Vân, “Đây là thứ mà Tiểu Vệ xứng đáng nhận được. Không có cậu ấy, sẽ không có trò chơi “Đương Thời Minh Nguyệt” (Trăng Sáng Năm Xưa) được ủng hộ nhiệt liệt như vậy. Chúc mừng cậu.”

Vệ Hành Vân lễ phép gật đầu, chỉ nói một câu “Cảm ơn” đơn giản. Người dẫn chương trình nhanh chóng tiếp lời, “Nói “Cảm ơn” thôi là không được. Trong một ngày vui thế này, hai anh chàng đẹp trai siêu cấp của chúng ta cùng lúc đứng trên sân khấu, nếu không biểu diễn một tiết mục, làm sao mọi người có thể thả bọt họ xuống, phải không nào?”

“Không thả! Không thả!” Mọi người ở dưới đồng loạt hô vang, khí thế bừng bừng.

Người dẫn chương trình cười cười nhìn về phía hai người, “Tổng giám đốc Lưu, giám đốc Vệ, hai vị xem đi, mọi người trong công ty đều rất mong chờ. Bây giờ hai người cùng biểu diễn, hay là tách ra biểu diễn lần lượt đây?”

Vệ Hành Vân lẳng lẳng nhìn Lưu Thành Hề, đôi mắt trước nay chưa từng gọn chút sợ hãi, hiện giờ cũng tỏa ra vài tia cầu cứu. Lưu Thành Hề mỉm cười, phát tay, “Để tôi biểu diễn với Tiểu Vệ đi.”

Người dẫn chương trình vô cùng vui mừng, “Chỉ đợi những lời này của sếp Lưu. Chúng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, các anh em, lên nào!”

Vài nhân viên nam trẻ tuổi nhanh chóng lui vào trong, hợp sức khiêng ra một cây piano.

“Trước kia đến nhà sếp Lưu ăn cơm, chúng tôi đã phát hiện một tấm ảnh chụp sếp đang đàn piano, quả thực là thiếu niên tuần tú mê người. Hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội...”

Người dẫn chương trình tiếp tục giải thích và cổ vũ, khán giả bên dưới đều kiễng chân mong chờ.

Có lẽ là vì liên hoan uống nhiều rượu vang, nên cái khoảnh khắc Lưu Thành Hề nhìn chiếc đàn piano được mang ra từ trong hậu trường, trong đầu anh chợt vô cùng hoảng hốt.

Anh trầm mặc rất lâu, đến những người ở dưới cũng nhận ra có điểm khác thường, dần dần yên tĩnh lại.

Một lúc sau, Lưu Thành Hề rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, không giải thích gì, chỉ vẫy tay với Vệ Hành Vân, “Tiểu Vệ, đi dịch lên một chút.”

Hai người đứng sòng vai. Lưu Thành Hề bình tĩnh nói, “Đoàn kết là tinh thần chủ chốt của công ty chúng ta. Tiết mục này tôi và Tiểu Vệ sẽ cùng biểu diễn.”

Trước con mắt của bao nhiêu người, anh nhìn vào Vệ Hành Vân, “Tiểu Vệ, đến đây, chúng ta cùng làm trò hề nào.”

Bầu không khí của buổi họp cuối năm, cuối cùng cũng được đẩy lên cao điểm khi hai ngọn núi băng của công ty cùng nhau diễn trò.

Tiện đường nên vài công nhân đi nhờ xe Lưu Thành Hề. Sau khi họ xuống, tài xế vừa khởi động xe, chuẩn bị đưa anh về căn hộ trung tâm thành phố như thường lệ thì anh bỗng mở miệng nói, “Đưa tôi về nhà bố mẹ đi.”

Tài xế cười, “Sếp Lưu về nhà đón năm mới với bố mẹ sao?”

Anh chỉ “Ừ” một tiếng đơn giản rồi không nói nữa.

Hai mươi phút sau, anh mở cửa nhà, bật đèn, đổi dép, yên lặng ngồi xuống sofa.

Thực ra trong nhà không có người.

Mọi khi về nhà gặp được tình cảnh này, anh sẽ rất thoải mái. Vậy mà hôm nay, ngồi trên ghế sofa mềm mại ấm áp, anh chỉ cảm thấy lòng mình nhức nhối vô cùng.

Bố dượng và mẹ không có ở đây. Họ không nói cho anh rằng họ đi đâu, thế nhưng anh biết, bọn họ đi dự đám cưới.

Đã mấy năm rồi, anh cũng hiểu, giữa cô và anh thực sự không có khả năng. Tình cảm từng ấm nồng cháy bỏng đều có thể bị thời gian làm nguội lạnh, huống hồ, anh cũng không quá nhớ cô.

Công việc, xã giao, rồi lại công việc, và ngủ... Anh cũng từng thử hẹn hò với một vài cô gái, luôn luôn bận bịu, thế nên thực sự không có thời gian nghĩ về cô.

Nhưng lòng anh thực ra rất loạn.

Nhìn như bình tĩnh, trông như giấu kín, mạnh mẽ kiên cường, nhưng khi anh ngồi một mình châm thuốc lá, bàn tay sẽ không tự chủ được mà run lên.

Rõ ràng anh đã quyết tâm không nhớ cô.

Anh nhắm mắt, gói lại những ký ức và nhớ nhung phủ bụi, cố gắng cắt đứt dòng suy tưởng.

Nhưng cuối cùng anh vẫn run rẩy cầm lấy di động, bấm số của thư ký, “Xin lỗi Hướng Băng, quấy rầy rồi. Cô có thể đặt giúp tôi một vé máy bay không? Chuyến sớm nhất đến thành phố C vào ngày mai. Sắp xếp thêm một chiếc xe, còn có...”

Cúp điện thoại, vô tình anh nhìn thấy bóng mình trên màn hình điện thoại tối đen, bỗng dưng cảm thấy nực cười. Biểu cảm hốt hoảng này sao xa lạ quá, chẳng giống anh chút nào.

-

Ngày mừng Một tháng Giêng, Tết Nguyên Đán, mọi chuyện đều thuận lợi.

Lưu Thành Hề đeo kính râm bước ra khỏi sân bay, phẳng phất mang theo một luồng khí lạnh leo đến thành phố C.

Mọi người đều chú ý vào chàng trai có phong thái không tầm thường này. Chỉ có mình anh biết, bản thân anh đáng khinh biết bao nhiêu.

Cô đã quên quá khứ, đã chọn lựa cuộc sống mới rồi, anh lại ở đây, vào một buổi sáng trong lành mà se lạnh, xuất hiện nơi thành phố mà cô sinh sống.

Thực ra anh đã đến đây rất nhiều lần.

Có lúc là đi công tác, có khi chỉ là ngang qua, có lúc là bởi anh không biết mình nên đi đâu cho được, theo bản năng mà tới đây.

Nhưng anh chưa từng gặp cô.

Anh vẫn nghĩ bản thân mình đã thôi nhưng nhớ, nhưng trong thâm tâm, vẫn mơ hồ có một giọng nói nhắc nhở rằng, anh không quên, chỉ là không dám thừa nhận.

Điều cô ao ước suốt đời này không phải tình yêu, mà là cảm giác an toàn. Anh hiểu được, sao còn dám quấy rầy?

Càng không dám nghĩ đến, nếu như năm đó anh đủ thấu hiểu, anh đủ mạnh mẽ để cho cô cảm giác an toàn, liệu kết cục của bọn họ có khác đi không?

Lái xe khắp những phố phường trong thành phố, cảnh vật hai bên không ngừng thay đổi, bỗng nhiên anh có một ý nghĩ kỳ lạ, một hy vọng xa vời. Anh mong sao con đường này cũng giống như những game nhập vai mà công ty họ lập trình, là một con đường thời gian, đi đến điểm cuối cùng sẽ quay về quá khứ, pháo hoa khi ấy, trăng sáng năm xưa, làm lại tất cả từ đầu.

Nhưng những tòa nhà cao tầng nối tiếp nhau rồi cuộc cũng phá tan ảo tưởng đó.

Đỗ xe ở bên đường đối diện khách sạn, trả tiền gửi xe xong, anh không ngẩng lên mà cúi đầu nghịch điện thoại, thử nghiệm những trò chơi mới phát hành gần đây của công ty.

Ngoài cửa kính, pháo nổ từng bùng, trên tay anh là trò chơi gay cấn, mà trong lòng lạnh như gió như trăng.

Trong lúc tạm dừng trò chơi, anh nghĩ đến vẻ sốt sắng của mẹ, khuôn mặt giả vờ bình tĩnh của bố dượng, nghĩ tới cảnh khách khứa ăn uống linh đình, thậm chí cả dáng vẻ chú rể vui mừng hạnh phúc.

Anh chỉ không dám tưởng tượng bóng dáng cô.

Thực ra cũng chẳng cần thiết, bởi thuở thiếu thời, anh đã từng vô số lần tưởng tượng.

Anh vẫn vậy, ngồi dưới ánh đèn rực rỡ mới thấp lên, rồi cuộc cũng đợi được khoảnh khắc pháo hoa bắn lên từ những nơi cao nhất trong thành phố.

Năng suất làm việc của Hướng Băng luôn thỏa mãn tiêu chuẩn của anh. Lúc này đây, thậm chí còn vượt qua những gì anh kỳ vọng.

Anh nghĩ, có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không biết, giờ phút này, pháo hoa rực rỡ trong thành phố, là món quà anh dành tặng riêng cô.

Có lẽ vào thời khắc này, cô đang ngẩng lên nhìn bầu trời, trong lòng thâm hiểu, rồi vẫn bình tĩnh, thản nhiên xoay người.

Thế nhưng, tất cả đều không liên quan đến anh nữa.

Anh cắt điện thoại di động, lái xe rời đi.

Lúc lên máy bay, anh không quay đầu lại, chỉ tiện tay ném vật gì đó vào thùng rác trong phi trường.

Mãi mãi sẽ không có ai biết được, tại thành phố này, ở một sân bay rất đổi bình thường, có người đã đánh mất vĩnh viễn hai tấm vé máy bay từ Bắc Kinh tới London.

Hóa ra sự trưởng thành đáng sợ như vậy, có thể cướp đi toàn bộ những nhiệt huyết và dũng khí của thời niên thiếu, không để lại chút dấu vết gì.

Thôi thì, hãy cứ vậy đi.

26. Chương 26: Ngoại Truyện Bùi Lương Vũ

Lúc Bùi Lương Vũ đến quán bar, La Duy đã uống say đến bất tỉnh. Chủ quán quen anh, cũng biết La Duy là bạn anh, đương nhiên sẽ gọi điện thông báo.

Anh quăng La Duy vào trong xe, nhìn cậu nhào như đồng bần ngồi ở ghế sau, đột nhiên nổi giận.

Đồ khốn nhà cậu! Uống nhiều hơn nữa thì được gì? Cô ấy có biết không? Cô ấy quan tâm sao? Người ta đã có con rồi, chồng có thể kiếm tiền, cuộc sống gia đình yên ổn trôi qua như bao người bình thường, ai thèm nhớ đến cậu?

Đến cả người anh trai trên danh nghĩa của cô cũng đã kết hôn rồi, chỉ có mình cậu là nhớ mãi không quên. Ban ngày giả vờ vui cười cợt nhả, lúc bạn bè tụ tập cũng trò chuyện thoải mái, chỉ sợ người khác biết được cậu sống không yên. Lúc không có ai thì chỉ thiếu điều ngâm mình trong rượu, lần nào cũng làm khổ anh.

Mà cũng do anh hèn kém, hết lần này đến lần khác đi sau, giải quyết hậu quả cho cậu.

La Duy ở ghế sau khó chịu vịn vịn người, trong miệng lẩm bẩm, “Viên Viên... Viên Viên...”

Bùi Lương Vũ thở dài, giảm tốc độ xe.

Nhà họ La cuối cùng đã sụp đổ. Cậu không chịu kết hôn với Dương Giai, bên đó liền cắt nguồn viện trợ. Gia đình họ không thể duy trì thêm nữa, vợ và tuyên bố phá sản. Bố cậu giận đến mức bệnh tim tái phát, đến giờ vẫn nằm liệt trên giường bệnh. Cậu ấy lại nhất định không nhận sự giúp đỡ của người khác, tự mình đi tìm việc, phơi nắng ngoài công trình xây dựng, còn đi khiêng vật liệu với công nhân. Cũng may, hiện giờ đã khá lên rồi. Anh đương nhiên sẽ không cho cậu biết, lần đầu tiên cậu thiết kế nhà, một mình anh đã mua cả năm căn.

Viên Viên, Viên Viên. Anh thực sự không hiểu, rốt cuộc Lương Mãn Nguyệt đã ếm bùa ngải gì cho cậu? Cô ấy tốt, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một người bình thường, chẳng qua vì không chiếm được, nên mới khiến cậu nhưng nhớ bao năm.

Trước kia còn có người cho rằng anh có tình cảm với Mãn Nguyệt. Không một ai biết, anh chẳng những không thích cô, mà thậm chí còn vô cùng ghét. Vì ghen tị nên sinh ra ghét bỏ. Thế nhưng anh vẫn phải đối tốt với cô, còn cô thì luôn cho rằng họ là bạn thân. Thế nên anh càng ghét cô, cũng hận chính bản thân mình.

Có đôi khi, anh thực lòng hy vọng người mình thích là Mãn Nguyệt. Nếu như vậy, cho dù bị từ chối, anh cũng không cần che giấu vất vả thế này.

Sau khi dừng xe, anh kéo La Duy ra, gần như khiêng cậu vào nhà.

Vừa mới vào cửa, anh tức giận ném La Duy lên sofa, sau đó ngồi ở phía đối diện, lạnh lùng nhìn cậu.

Tính tình của La Duy khi say rượu rất tốt, phần lớn thời gian chỉ đỏ bừng mặt nằm trên sofa, chỉ lúc nào rất khó chịu mới có thể lảm nhảm đôi câu.

Anh chợt nghĩ, hay là nhân lúc cậu không có khả năng phản kháng, đâm một dao kết liễu cậu, sau đó tự đâm mình, cùng chết, vậy là xong chuyện.

Nhưng rốt cuộc vẫn không đành lòng. Anh đứng dậy, vác La Duyệt vào phòng ngủ, cởi quần áo cho cậu, đi lấy khăn mặt lau qua loa rồi kéo chăn đắp lên.

Suy cho cùng, vẫn là anh có lỗi với La Duyệt.

Nếu lúc đó anh không cố ý để người ta nói cho Lương Mãn Nguyệt biết La Duyệt sắp về, chưa biết chừng, hai người sẽ chẳng xa nhau. Sau đó khi La Duyệt chia tay với Dương Giai, anh cũng có cơ hội nói cho Mãn Nguyệt, thế nhưng anh vẫn không mở miệng, còn cố tình nói với La Duyệt, Mãn Nguyệt đã có bạn trai rồi... Cô ấy sống ở thành phố C, anh có đi thăm vài lần. Lúc đó La Duyệt đã trở về, nếu anh ở giữa vun vào một chút, hai người họ có lẽ sẽ có cơ hội. Nhưng chung quy, anh vẫn quá ích kỷ.

Anh thà rằng để bản thân và La Duyệt đều đau khổ, cũng không muốn thấy cậu hạnh phúc bên người khác.

Anh nhớ rất rõ, lúc La Duyệt nhận được thiệp mời cưới của Lương Mãn Nguyệt, nhìn thấy ảnh chụp và câu viết trên đó “Thử đắc vân khai kiến nguyệt minh” (Đợi được mây tan ngẩng trăng sáng), hai mắt cậu dường như bật máu. Đêm đó cậu uống say đến độ không còn biết gì, trong miệng liên tục gọi tên Mãn Nguyệt, nức nở hỏi từng câu, từng câu rằng... Nếu em muốn lấy chồng, tại sao lại chẳng lấy anh?

Anh nghĩ, nếu La Duyệt biết sự thực, có lẽ cậu sẽ giết anh.

Anh tắt đèn, khép cửa lại, vào phòng đọc sách, chậm rãi lấy ra bức vẽ kia.

Bức tranh này thực ra là La Duyệt vẽ tặng Mãn Nguyệt, mặt sau còn viết một câu: Vợ ơi, chờ anh trở lại cưới em. Vẽ một bức tranh ấu trĩ, viết một câu ngây thơ, nhưng anh vẫn ích kỷ không trả lại cậu, cất giấu nó như một bảo bối.

Anh biết, cả đời này, có lẽ La Duyệt sẽ không quên Lương Mãn Nguyệt.

Nhưng cũng chẳng sao... Anh vuốt ve hàng chữ trên mặt sau bức vẽ, thầm nhủ, nếu cậu muốn tiếp tục như vậy, cùng lắm thì, anh sẽ theo cậu cả đời.

Bởi vì, đây là anh thiếu nợ cậu.

Lúc đi học, trong trường có tin đồn giữa bọn họ có chuyện mờ ám. Khi đó lòng anh ngập tràn tức giận, đó là một loại tức giận vì bị người khác nhìn thấu, còn mơ hồ xen lẫn bất an. Anh vẫn còn nhớ rõ, lúc đó La Duyệt đã khoác vai anh, cười tươi mà nói, “Bùi Lương Vũ, nếu không thì chúng ta công khai ở bên nhau, thỏa mãn nguyện vọng của quần chúng đi.”

Anh đã quên khi đó mình nói những gì. Thế nhưng anh nghĩ, nếu thời gian có quay trở lại, anh thực sự muốn đáp lại một câu, chỉ một câu thôi. Anh muốn nói với cậu rằng, anh đồng ý.

Tiếc thay, tất cả dường như chỉ là một giấc mộng. Tỉnh mộng, bọn họ đều đã trưởng thành.

27. Chương 27: Đôi Lời

Vậy là đã đi hết hai mươi tư chương, thêm hai ngoại truyện, gấp lại một cuốn sách. Hành trình không dài, nhưng cũng để lại ỉn cảm xúc khá nhiều.

Có lẽ không ai thỏa mãn với kết thúc này. Mình cũng vậy. Sự tiếc nuối mà câu chuyện để lại quá đậm sâu, khiến người ta day dứt. Bản thân mình khi dịch những phần cuối cùng cảm thấy rất khó khăn, rất chậm chạp. Bởi vì quá đau lòng. Kết thúc đã đau lòng, ngoại truyện càng đau hơn. Một thời gian trước, khi đọc kết thúc này đã cảm thấy buồn, nhưng đến khi dịch, nắn nót từng câu từng chữ, mới cảm thấy nỗi đau thấm sâu hơn. Thậm chí chẳng ít lần rưng rưng mắt

Chúng ta chẳng bắt gặp những tình huống gay cấn, rồi ren trong câu chuyện này. Không có cảm hận, không có trả thù, không đền ơn báo oán, thậm chí không có cả một cảnh thân mật quá đà... Cả câu chuyện rất tĩnh, đúng vậy, lặng lẽ tựa một đoạn đường trưởng thành của một cô gái bình thường như biết bao cô gái khác.

Có thể người ta cho rằng Mãn Nguyệt ích kỷ. Phải, cô ích kỷ, nhưng suy cho cùng, có ai trên đời này mà không mang trong mình một phần ích kỷ? Cái ích kỷ này, chúng ta sẽ gặp rất nhiều trong đời sống thực. Bạn biết đấy, nếu câu chuyện diễn ra ở thực tế, có lẽ sẽ rất nhiều người giống như Mãn Nguyệt, lựa chọn tình thân. Bởi vì, cô mắc nợ gia đình kia nhiều quá. Cho dù họ không phải anh em ruột, nhưng đã là anh em trên danh nghĩa, lớn lên bên nhau từ nhỏ, bố mẹ anh lại có địa vị cao trong xã hội. Với xã hội Á Đông còn tồn tại những quan điểm cổ hủ, nhất là xã hội Trung Quốc, việc bị soi mói và dè bĩu là không thể tránh khỏi. Đương nhiên, đây chỉ là quan điểm của mình, còn lại mỗi người sẽ có một cách nghĩ.

Thế nhưng tất cả đều không còn quan trọng. Giống như lời tựa, thứ họ có được chẳng qua cũng chỉ là một thời thanh xuân bình thường như thế. Thành Hề, La Duy, Mãn Nguyệt, Lương Vũ, Gia Hinh... Sự chờ đợi mười lăm năm của anh. Tình yêu dằng dặc của cậu. Sự từ bỏ của cô. Trái tim rỉ máu vì tình yêu cấm kỵ của anh... Tất cả đều sẽ hóa thành tro bụi, chỉ để lại những hồi ức cũ. Để rồi nhiều năm sau gặp lại, có lẽ họ cũng đã lãng quên ít nhiều.

Trong cuộc đời người ta vẫn hay bỏ lỡ. Không biết anh có từng hối hận, pháo hoa năm ấy, lời thổ lộ không lọt vào tai cô; chẳng biết cô còn nhớ hay không, có hai chàng trai từng yêu cô hết lòng hết dạ; cũng không biết sau này cậu có thể lấy ai làm vợ, để khi nhớ lại không còn quá đau lòng... Mọi chuyện chúng ta không biết được, thứ còn lại trong lòng, chỉ là tiếc nuối và trăn trở, nhưng rồi, cũng sẽ phai nhạt.

“Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại

Vào một ngày mai như hai người bạn

Một ngày đã quên tất cả lại nhớ về nhau

Cùng năm tháng còn ấu thơ

Và ngày hôm nay anh như đứa trẻ

Của ngày hôm qua xa xôi tìm về

Lời thề tựa như ánh lửa sưởi ấm lòng anh

Như chính em, cô gái đến từ hôm qua

Tình yêu đầu trôi xa dư âm để lại

Và nếu thuộc về nhau em sẽ trở lại

Và anh được thấy hoa rơi như cơn mưa

Tươi thắm những con đường

Dường như là vẫn thế em không trở lại

Mãi mãi là như thế anh không trở lại

Dòng thời gian trôi như ánh sao băng

Trong khoảnh khắc của chúng ta

Nhiều năm xa hạnh phúc anh muốn bên em

Cuộc đời nay dù ngắn nỗi nhớ quá dài

Và cũng đã đủ lớn để mong bé lại

Như ngày hôm qua...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-tiec-khong-o-ben-anh-den-gia>